michael a.

stackpole

lumea nouă

MICHAEL A. STACKPOLE

LUMEA NOUĂ

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

În trilogia *Marile descoperiri* au apărut:
Atlasul secret
Hărțile prevestitoare

Michael A. Stackpole s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, și este un celebru autor de romane fantasy și science fiction. În 1979 a obținut diploma de licență în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producții de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 *(Talion: Revenant),* care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia *Warrior,* ce i-a adus consacrarea și a stat la baza unui serial de animație televizat. Datorită popularității sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars.* A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât și printre critici, dintre care amintim revoluționara serie fantasy *Dragon Crown War.* Seria *Marile descoperiri* reprezintă o nouă abordare neconvențională a genului fantasy, creând un univers al magiei și fantasticului unic în întregul spațiu literar. Cea mai recentă serie a autorului este *The Crown Colonies.*

Lui Al Gore.
Pentru a schimba lumea,
îți trebuie viziune și pasiune.
Mulțumesc pentru că le împărtășiți
pe ale dumneavoastră.

MULȚUMIRI

Autorul ar dori să le mulțumească lui Anne Lesley Groell și Josh Pasternak pentru munca lor intensă, depusă pentru acest roman; lui Howard Morhaim și Danny Baror pentru că sunt cei mai grozavi agenți literari din lume; și lui Brian Pulido și Kassie Klaybourne pentru încurajările și sprijinul lor în timpul scrierii cărții de față.

1
Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anului Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan

Ciras Dejote oftă și-și dori ca pacea Voraxanului să-l cuprindă încă o dată. În loc de asta, rătăcea pe străzile pustii, din onix, trecând printre clădiri săpate în rubin și smarald, topaz, lazulit și citrin[1], și nu simțea nimic. Arhitectura-i reamintea de marile palate ale Imperiului, relicve ale unor vremuri în care eroii trăiau și se nășteau legende epopeice.

Crescuse ascultând astfel de povești și visase ca, într-o bună zi, să devină și el un erou. Știa că drumul spre o astfel de nemurire necesita obținerea *jaedunului,* magia care-l transforma pe războinicul obișnuit într-un Mistic. Prin studii sârguincioase și practică, putea deveni un spadasin de clasă. Însă ca Mistic, ar fi talentat în mod *supranatural.*

Fusese trimis împreună cu maestrul său Moraven Tolo în ținuturile deșertice, unde magia nezăgăzuită impregnase pământul. Apoi misiunea se schimbase. El și Borosan Gryst, inventatorul, trebuiau să pătrundă adânc în ținutul Ixyll și să găsească Voraxanul, locul unde se odihnea Împărăteasa Adormită. Intenționau s-o trezească și să-i aducă armata înapoi chiar în imperiul pe care-l împărțise cu șapte veacuri în urmă.

Ciras se opri lângă o mică clădire din smarald. Își plimbă degetele peste literele gravate cu delicatețe pe pragul de sus al ușii: *Shan Tsiendao.* Putea vedea în interiorul clădirii conturul ei culcat, adormită, visând, așteptând să fie chemată încă o dată la luptă. Cu toate că se *simțea* atașat de cele Nouă Principate, regreta nevoia de a-l trezi pe oricare dintre acești războinici.

Dorința lui de a fi un erou îl adusese în mărețul oraș al morților, cu mormintele cioplite în pietre prețioase, pregătite să le fie casă. Oricum, nu era un loc al nenorocirii și regretelor, căci străzile și clădirile se străduiau să-l transforme într-un liman al

liniștii. Având în vedere că războinicii care se odihneau aici luptaseră în marile bătălii ale istoriei lumii, acest lucru părea cel mai nimerit.

Ciras continuă să meargă, îndreptându-se spre curtea din onix a palatului din rubin, care fusese locul de odihnă a Împărătesei. Stând între palat și o fântână de diamant, Borosan Gryst meșterea la una dintre mașinăriile sale magice. În pofida greutăților călătoriei lor, bărbatul era la fel de gras. Nu purta spadă, și nici nu avea vreo pricepere în artele marțiale sau vreo altă calitate. În lumea lui Ciras, aceste lipsuri l-ar fi făcut pe bărbatul brunet mai mult decât vrednic de dispreț.

Și totuși, în timpul călătoriei, Borosan se dovedise a fi isteț. *Aproape mult prea isteț.* Umbra lui Ciras căzu asupra lui Borosan.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus că Împărăteasa Cyrsa a părăsit deja acest loc. Își desfăcu larg brațele, ca pentru a cuprinde întregul oraș din pietre prețioase. Am călătorit prin întreaga lume cunoscută, prin ținuturi ciudate și am înfruntat nenumărate primejdii, și totuși mi-ai ascuns asta.

Borosan zâmbi cu îngăduință.

— N-a fost o chestiune de încredere, Maestre Dejote. Împărăteasa mi-a încredințat o misiune secretă. Nu i-am spus nici măcar tatălui meu. Nu i-aș fi zis nici Prințului Cyron, dacă m-ar fi întrebat. Nu ar trebui să te simți trădat.

Spadasinul zvelt se lăsă pe vine lângă mai trupeșul său însoțitor, dar rămase dincolo de raza de acțiune a *thanatonului* cu aspect de păianjen, la care meșterea Borosan.

— Înțeleg nevoia de discreție. Aducerea mesajului destinat oamenilor din Voraxan a fost foarte importantă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi murit pe drum? Chemarea n-ar mai fi răsunat.

Borosan ridică din umeri. Avea ambele mâini băgate adânc în carcasa sferică a *thanatonului.*

— Cred că nu eram singura persoană pe care Împărăteasa a trimis-o cu mesajul ei. Eu sunt doar primul ajuns aici. Și...

Mâna dreaptă a *gyanridinului* ieși din măruntaiele mașinăriei magice și-i aruncă lui Ciras un mic cilindru din fildeș îngălbenit,

cu niște incrustații delicate gravate pe el.

— Dacă aș fi murit, ar fi rămas pentru totdeauna asta.

Ciras îl prinse din zbor. Scrierea era în vechea limbă imperială, astfel că era greu de citit.

— Vreun poem?

— De Jaor Dirxi. O meditație despre frumusețea unei femei care a devenit Împărătească. Borosan dădu din cap. Mi s-a spus că a fost inscripționat în fildeș, chiar de el.

Spadasinul subțiratic îi răsuci vârful și trase de capăt. Când întoarse cilindrul, un mic sul de hârtie din orez îi căzu în palmă. Îl desfășură. Conținea mesajul adus de Borosan: „Scoateți-vă ghearele, deschideți-vă aripile, și răspundeți chemării pe care ați așteptat atât de mult s-o auziți."

Mâna care ținuse pana fusese puternică și totuși delicată. Îl mai intriga ceva la însemnare, însă n-ar fi putut spune imediat ce era. Apoi ridică biletul la nas și inspiră.

Capul lui Ciras zvâcni imediat.

— Mirosul. Asta n-a fost scrisă de Împărătească. Ci de Doamna de Jais și Jad. Maestrul meu o cunoaște. I-am simțit parfumul pe robele sale...

Borosan clătină din cap.

— Te grăbești să tragi concluzii. În parte, ai dreptate. Mesajul *a fost* scris de Doamna de Jais și Jad. De ce crezi că nu-i și Împărătească?

Ciras se dădu înapoi, uitându-se la palatul de rubin. Împărăteasa condusese o armată de Mistici pentru nimicirea hoardelor turasynde, care năvăliseră dinspre nord. Măreața bătălie eliberase cantități neștiute de energie magică, ce măturase întregul continent, declanșând Vremea Gheții Negre. Cele Nouă Principate fuseseră devastate, și de-abia acum începeau să se apropie de trecuta lor strălucire și putere.

Spadasinul din Tirat se încruntă.

— Doamna de Jais și Jad este o curtezană cu o pricepere incredibilă. Și ea, este o Mistică, de unde și longevitatea ei, însă...

— Ai aflat probabil că a devenit una dintre soțiile ultimului Împărat, ca dar din partea unui curtean. Ce credeai că a fost

înainte de asta?

Ciras scutură din cap.

— Știu că voi, cei din Nalenyr, credeți că noi, cei din insule, suntem provinciali, dar și noi avem casele noastre de plăceri. Nu am nicio obiecție față de Doamna de Jais și Jad, însă ea nu-i războinic, și, cu toate astea, din toate istorisirile, mă așteptam la cineva mai aproape de o Keru.

Borosan râse și închise carcasa *thanatonului*.

— Da, puternică, înaltă, capabilă să omoare și un elefant care aleargă cu o singură lovitură de suliță. Din câte se pare, îndemânarea la mânuirea armelor nu era punctul ei forte, și nu spun asta ca pe un calambur. Avea la dispoziție cei mai buni războinici ai lumii, mulți dintre ei fiind acum treziți de prin casele lor din Voraxan.

— Și vor răspunde chemării. Ciras clătină din cap. Mă întreb ce le va cere să facă.

Borosan se ridică și-și scutură mâinile.

— Vom afla când ne vom întoarce împreună cu ei.

Borosan se înclină pe lângă Ciras spre un bărbat subțire, cu chelie. Ciras se ridică imediat și făcu și el o plecăciune.

— Salutări, Maestre Laedhze.

Războinicul le întoarse plecăciunile.

— Am niște vești de împărtășit și de cerut o favoare.

— Bineînțeles, răspunse Ciras pentru amândoi. Orice aveți nevoie.

Vlay Laedhze arătă înspre oraș. Peste tot, oamenii puteau fi văzuți în casele lor din pietre prețioase.

— Le dăm deșteptarea companionilor noștri, iar majoritatea răspund chemării.

Ciras își înălță o sprânceană.

— Mulți? Credeam că o să răspundă cu toții.

Bărbatul înalt își împreună mâinile și-și lăsă capul jos în semn de resemnare.

— Atunci când s-au întins pentru odihnă, am fost convins că vor răspunde cu toții. În decursul anilor, câțiva dintre ei și-au făcut datoria când au fost treziți și au plecat din Voraxan. Alții s-au întors la casele lor de aici și au îmbrățișat pacea din acest

oraș. V-ați bucurat și voi de ea.

Ciras dădu din cap. În timpul petrecut de el în Voraxan dormise foarte bine. Nu visase nici măcar o dată despre acte de violență sau război. În visele lui, călătorise până în îndepărtatul Tirat și-și vizitase familia. Nu știau nimic despre peregrinările sale, însă el putuse să-i privească și să-și dea seama că erau fericiți. Asta îi încălzise sufletul într-un fel mai mult decât suficient.

Laedhze zâmbi ușor.

— Visele sunt foarte seducătoare, iar unii nu s-au trezit. Și, astfel, unii dintre companionii noștri au trecut la cele veșnice în timpul somnului. Știm că s-au dus într-un loc mai bun. Se vor odihni fericiți în Kianmang, așteptând chemarea altor vremuri pentru a lupta din nou.

— Atunci, câți vom avea?

— Un batalion. Laedhze dădu solemn din cap. Și s-ar putea să mai dispunem de câteva.

Lui Ciras i se strânse stomacul.

— Două sute patruzeci și trei de războinici? Adevărat, sunt Mistici cu toții, dar numai trei companii. Cum e posibil așa ceva?

Borosan îl apucă pe Ciras de mânecă.

— Întreabă-l câți au supraviețuit bătăliei.

Expresia lui Laedhze deveni sumbră.

— Doar puțini peste patru sute.

— Imposibil. Ciras își smulse mâneca din strânsoarea lui Borosan. Toate poveștile... Chiar și acest loc... Cum au putut doar patru sute să facă asta?

Războinicul din Voraxan își împreună mâinile la spate.

— Ai străbătut câmpul de bătălie. Ai văzut cum continuă cadavrele să lupte. Atât de mare a fost înverșunarea acelei zile – veninul fiecărui om, puterea voinței sale – încât nici moartea nu i-a eliberat. Ai vrea să vezi cicatricile pe care le port de atunci? Să spui că am triumfat ar fi o exagerare, de-abia dacă am scăpat cu viață. Formam cu toții garda Împărătesei. Două mii dintre noi au fost ținuți în rezervă. Se frecă cu mâna pe față. Reprezentam doar o zecime din armata noastră și a douăzecea

parte din hoarda cu care ne confruntăm acum. *Vanyeshul* fusese deja înfrânt, însă lovise mare parte din hoarda turasyndă. După toate regulile, nomazii ar fi trebuit să se retragă, însă au crezut că Împărăteasa își adusese și trezoreria cu ea, așa că au continuat. Și-au tot venit, iar și iar. Iar noi i-am tot prăpădit, iar și iar.

Ciras dădu din cap, furia lui fiind diminuată de tonul sobru al bărbatului.

— Însă acest loc, patru sute dintre voi, cum s-a putut...

— Maestre Dejote, uiți că acest loc trepida de magie nestăpânită. Cu toții eram impregnați de ea. Unii dintre noi puteau face vrăji, nu toți magicienii aparțineau *vanyeshului* Prințului Nelesquin. Ei și un însoțitor viruk de-al nostru au pus vrăjile sub control și-au făcut locul ăsta. L-au croit să ne fie liman. Dacă ceea ce-mi spui despre Tolwreen este adevărat, atunci supraviețuitorii *vanyesh* au făcut același lucru.

— Însă nu atât de bine. Borosan clătină din cap. Locul vă hrănește, dar Tolwreen e doar un mausoleu dărăpănat.

— Sunt convins că, în curând, vor considera și locul acesta tot mausoleu. Laedhze își ridică fruntea, chipul său devenind din nou o mască plăcută. Oricum, nu-i un mausoleu, și n-am zăcut cu toții în adormire. De aceea am nevoie de ajutorul tău, Borosan Gryst. Poți veni și tu, Maestre Dejote.

Ciras încuviință dând din cap, cu mintea încă învolburată. Cei trei o luară din loc, urmați de *thanatonul* lui Borosan. Picioarele sale metalice clănțăneau zgomotos pe drumul din onix, amintindu-i lui Ciras de sunetul făcut o sabie lovindu-se de alta. Pacea Voraxanului dispăruse, și era convins că niciuna dintre aceste treziri la viață nu o va reinstala.

Laedhze îi conduse într-o clădire din hematit[2] unde coborâră pe niște trepte late. Intrară în ceea ce-ar fi putut fi, cândva, o peșteră naturală, care fusese excavată și transformată într-un garaj din piatră, care se pierdea în beznă. Capătul apropiat al încăperii adăpostea o fierărie și, cu toate că vetrele erau stinse, existau multe urme că acestea fuseseră aprinse de-a lungul timpului.

Borosan inspiră adânc și se apropie de cea mai apropiată

boxă.

— Nu-mi vine să cred. Bineînțeles, am visat la așa ceva, însă...

Ridică o mână și mângâie un bot metalic, suplu.

Thanatonul o luase înainte, iar între el și calul metalic, înalt, pe care-l admira Borosan, exista o legătură clară. *Thanatonul* avea o simplitate de insectă, însă oțelul dezvăluia mecanisme complicate și resorturi, piese de sprijin și articulații. Toate jivinele mecanice fuseseră decorate prin placare, astfel că erau și frumoase, și robuste.

Laedhze arătă în beznă:

— Când ne-am trezit pentru a face de strajă prin rotație, fiecare am asamblat cel puțin o astfel de creatură. Ni s-au dat planuri cum să fie construite și exemple de piese. Planurile originale s-au pierdut de mult, dar fiecare dintre noi le-a memorat. Știm că toate fiarele sunt menite să fie călărite, și, cu toate acestea, sunt imobile. Și nu cunoaștem nicio vrajă care să le pună în mișcare, dar suntem convinși că există și așa ceva.

Borosan intră în grajd și-i dădu încet ocol armăsarului. Își plimbă mâna pe crupele sale și de-a lungul gâtului, apoi reveni asupra capului. Îl scrută intens și-i făcu lui Ciras semn să se apropie.

— Vino aici. Am nevoie de ajutorul tău.

Ciras se încruntă.

— Ai uitat că nu vreau să am de-a face cu *gyanrigotul* tău?

Borosan îl privi din nou, neîncrezător.

— Nu-i al meu. Adică, l-am visat, dar acesta este mult mai rafinat. Este... nu pot să-ți explic, dar am nevoie de ajutorul tău.

Ciras se apropie șovăitor și aproape că dădu înapoi când se văzu reflectat în ochii morți, din rubin, ai armăsarului.

— Ce-ți trebuie?

— Lângă ureche este un buton. Apasă-l.

Ciras făcu ceea ce i se ceruse. Ceva începu să ticăie și-și retrase repede mâna, punând-o pe mânerul spadei de la cingătoare. Se întinse și-l trase pe Borosan înapoi cu cealaltă mână. Bărbatul zâmbi, însă nu râse.

— N-o să ne facă niciun rău.

Cu un șuierat, placa frontală basculă spre urechi și se

îndepărtă, coborând apoi spre bot. În același timp, capul armăsarului se lăsă în jos, dezvăluind cavitatea din spatele acesteia. Faptul că ochii de rubin încă se mai holbau la Ciras nu-l făcea să se simtă mai bine.

Borosan înaintă și arătă spre cele cinci fante înguste dintr-o placă netedă.

— Bineînțeles. Genial.

Războinicul din Voraxan se apropie.

— Ce s-a întâmplat, Maestre Borosan?

— Singurul lucru folositor descoperit de mine în Tolwreen a fost un aliaj de *thaumston*, care poate reține atât magia liberă, cât și instrucțiunile de folosire pentru un *gyanrigot*. Prelucrat în plăci de comandă și inscripționate corespunzător, acestea ar trebui să pună în mișcare și să dirijeze unul dintre armăsarii de-aici.

Ciras își încrucișă brațele la piept.

— Nu voi călări vreuna dintre aceste creaturi.

Borosan zâmbi.

— Pe caii noștri poate că am reușit să străbatem vreo cincizeci de kilometri pe zi. Ce-ar fi dacă aceștia ne-ar putea purta o sută de kilometri în jumătate din timpul ăsta? Într-un sfert?

Laedhze dădu solemn din cap.

— Și gândește-te la acești armăsari în luptă. Numai prin greutatea lor pot sparge orice formație dușmană.

Ciras se încruntă.

— Și atunci unde mai e eroismul? Nu-ți trebuie niciun fel de pricepere și nu-ți aduce nicio onoare.

Bătrânul războinic își încleștă degetele.

— Bătălia noastră finală n-a fost o chestiune de îndemânare. Nu exista nicio onoare de câștigat. A fost un război de supraviețuire, iar noi am făcut tot ceea ce trebuia să facem. Am învins deoarece am *supraviețuit*.

Ciras se înclină.

— Nu am intenționat să vă critic.

— Nici nu m-am gândit la așa ceva. Laedhze zâmbi precaut. Însă Împărăteasa ne-a convocat nu ca să ne arătăm priceperile, sau să dobândim glorie. Ne-a chemat pentru că ne pândește un

mare pericol. Așa că nu voi ezita să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziție pentru a ajunge lângă ea, cât mai repede posibil, și de a-i îndeplini poruncile cu toate puterile mele.

2

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Keles Anturasi o privi pe Tyressa.

— Prințul Cyron ți-a poruncit să mă ucizi?

Blonda războinică Keru îi aruncă o căutătură aspră.

— Ești mult mai valoros pentru Nalenyr decât ți-ai putea tu imagina. Ai cunoștințe despre lume de care s-ar putea folosi toate națiunile, inclusiv dușmanii noștri. Mi s-a dat sarcina de a veghea asupra ta.

— Însă, în eventualitatea că aș fi capturat, ar trebui să mă ucizi, nu?

— Da, ca să-i împiedic pe dușmanii noștri să obțină cunoștințele pe care le posezi. Tyressa dădu din cap, apoi își ridică mâna. Vrei să mă lași să termin să-ți oblojesc rănile?

Keles se cutremură. Când crezuse că Tyressa murise, își dăduse seama cât de mult îi păsa de ea. Când aflase că străbătuse întregul continent, împreună cu un războinic Viruk, ca să-l salveze, se îndrăgostise de ea. Crezuse că și ea simțea ceva pentru el. Aflând că simțămintele ei erau singurul lucru care o împiedicase să-l ucidă, asta fusese ceva derutant, însă binevenit.

— Mai consideri valabile poruncile prințului?

Ea închise ochii.

— Nu.

— Pentru că...

Ochii ei albaștri se deschiseră din nou, însă rămaseră mijiți.

— Pentru că am văzut ce-ai făcut aici.

Își deschise brațele pentru a cuprinde întinderea Tsatol Pelynului și pe războinicii în armură aflați acolo.

— Ai readus la viață această fortăreață îngropată într-un deal și ai transformat o gloată într-o armată. Este magie de o

amploare nemaivăzută. Nu numai că e imperios necesar să te duc înapoi în Nalenyr, dar ar însemna o abandonare a responsabilităților mele dacă te-aș ucide.

Keles se încruntă, însă Tyressa nu-i îngădui să rostească întrebarea care i se contura în minte. În loc de asta, îi luă una dintre mâinile ologite și julite și reîncepu să spele sângele închegat.

— Keles, trebuie să înțelegi imposibilitatea oricărei iubiri între noi. Eu sunt legată de slujirea coroanei Nalenyrului, iar tu ești legat de slujirea familiei tale, care, la rându-i, este aservită coroanei. De fapt, singura ta șansă de a scăpa din colivia aurită în care-i prins bunicul tău este să te căsătorești cu nepoata mea. Ai putea deveni Prinț Consort de Helosunde și ai putea negocia mai bine dintr-o asemenea poziție.

Keles oftă.

— Problema este că nepoata ta are deja un bărbat. Cu toate că Prințul Pyrust îmi va fi recunoscător că i-am construit această fortăreață de sprijin, trupele care m-au urmat i-au ras capitala de pe fața pământului. Cred că asta l-ar putea înfuria.

Tyressa zâmbi.

— Niciodată neajunsurile din viața Prințului Pyrust nu sunt suficiente.

Șterse mâinile lui Keles și aplică unguente pe răni. Și le zdrelise de furie, pentru că nu fusese în stare să-i salveze pe cei care-l urmaseră din Felarati, când veniseră să-l caute Cei-fără-Ochi. Înainte de sosirea invadatorilor avusese un vis ciudat, ceea ce sugera că fuseseră trimiși de Qiro Anturasi, bunicul său. Și totuși, asta era imposibil, deoarece creaturi precum Cei-fără-Ochi și aliații lor pur și simplu nu existau în niciun alt loc din lume. Însă, chiar când încerca să găsească o consolare în acest lucru, realitatea se amestecase cu visul și îl făcuse să creadă că *veniseră* trimiși de bunicul său.

Și numai sora mea știa că eram în Felarati. Am visat că străbăteam împreună cu ea un tărâm ciudat. A fost un vis sau...

Începu să sâsâie când Tyressa se apucă să-i bandajeze mâinile cu fețe din mătase.

— Îmi palpită mâinile.

— Așa o să fie o vreme, dar se vor vindeca.

Îi legă cu grijă un bandaj deasupra încheieturii mâinii.

— Ține-le curate și uscate, dacă poți.

— Am să încerc. Keles oftă. Și ce-o să facem acum?

— În legătură cu ce?

— Cu acest loc. Acești oameni.

În toiul furtunii, pe când scunzii și crâncenii Cei-fără-Ochi se apropiaseră de fortăreața în ruine, Keles nu numai că o reconstruise, dar îi transformase și pe refugiați. Cei vârstnici pierduseră din ani, iar copilandrii îi luaseră asupra lor. Din senin, apăruseră armuri și arme, iar garnizoana putea, acum, să respingă un nou asalt. Dar nu aveau provizii. Puteau fi înfometați cu ușurință de cei din afara cetății.

— Ar fi trebuit să umpli cămările cu orez și vin în timp ce reconstruiai totul.

El își arcui o sprânceană.

— Glumești.

— Da, însă am și sperat. Ea-i legă încă un bandaj. N-ai putea face asta acum?

Keles ridică din umeri.

— Aș putea dacă aș ști ce-am făcut. Rekarafi spune că este pentru a doua oară când am făcut așa ceva. Prima dată s-a întâmplat când am mutat caverna din Ixyll, dar nu-mi amintesc nimic de asta. Noaptea trecută, m-am simțit grăbit și frustrat, și totuși...

— Și totuși, pentru că n-a fost la fel în Ixyll, ai îndoieli că emoțiile ar putea avea legătură cu asta?

Dădu din cap.

— Cunosc *jaedunto*. Moraven Tolo a fost un spadasin Mistic. În cele câteva ocazii când l-am văzut luptând, a fost aproape lipsit de orice trăire. Din moment ce ceea ce-am făcut azi-noapte avea nevoie de vrăji, trebuie să admit că am ajuns la nivelul de *jaedun*. În Ixyll asta are înțeles: am desenat o hartă pentru că sunt cartograf. Dar noaptea trecută? Este adevărat, am lucrat ca inginer în Felarati, însă nu am nicio pregătire formală semnificativă.

Tyressa azvârli castronul cu apă folosit pentru a-i spăla

mâinile.

— Neștiind ce-ai făcut, e greu să repeți.

— Trebuie să existe elemente comune între cele două situații. De fiecare dată am fost foarte concentrat într-o manieră unică. Mi-am reprezentat lucrurile în minte cu o claritate incredibilă. Ridică din umeri. Trebuie să fie o modalitate de a folosi magia, însă n-am auzit niciodată de cineva capabil să facă astfel de lucruri.

— Adevărat. Tyressa privi în jurul ei, apoi se încruntă. Măcar dacă ai putea să aduni provizii. Nu putem rămâne aici. Trebuie să te duc înapoi în Nalenyr, și mai trebuie să o scot și pe Jasai din Deseirion. În plus, trebuie să păstrăm un avans față de Cei-fără-Ochi. Cu cât putem pleca mai repede, cu atât mai bine. Nu crezi?

Keles chibzui o clipă, după care își dădu seama că Tyressa îi cerea permisiunea de a-i organiza pe supraviețuitori.

— Mă încred în judecata ta. Ai tot sprijinul meu. Când?

— Pe la amiază. Suntem în formă bună. Dacă avem suficientă apă, nu vom avea probleme vreo două zile. Mai există sate unde putem opri pentru hrană. Odată ce ajungem în Helosunde, vom fi printre prieteni.

— Îmi place ideea de a fi în Helosunde.

Keles se ridică și-i întinse Tyressei o mână. Ea i-o luă cu grijă și nu i-o strânse, nici nu se sprijini de ea când se săltă de jos.

— Am să vorbesc cu Jasai despre cum să-i organizăm pe oameni. Îi sunt devotați.

— Bună idee.

Făcu o plecăciune spre Tyressa, iar ea i-o întoarse. În timp ce se îndepărta, o abordară tot felul de oameni. Aruncau priviri furișe spre el. Majoritatea își desenaseră cercuri pe armură sau purtau amulete rotunde.

Pentru a se apăra de vrăji. Keles se înfioră și o luă spre poarta deschisă a cetății. Cu mai bine de șapte veacuri în urmă, magia provocase un cataclism cunoscut sub numele Vremea Gheții Negre. Valuri de vrăji necontrolate se împrăștiaseră în întreaga lume, ucigând pe mulți și transformându-i pe ceilalți. De atunci, orice folosire haotică a vrăjilor era considerată un lucru

abominabil.

Reacția oamenilor nu-l surprindea pe Keles. În aceste momente erau recunoscători cu toții pentru transformarea care le îngăduise să se apere. Foarte curând, însă, se vor teme de puterea folosită de el. Se vor întreba dacă ar putea lua înapoi ceea ce le dăduse, și de ce nu îi readusese la starea lor de dinainte.

Dar nu erau singurii care se temeau.

Și el era înspăimântat de ceea ce făcuse. Nu putea controla aceste forțe. Nici măcar nu le putea identifica. Era posibil ca, din întâmplare, să fi făcut ceva și mai rău. Putea deveni la fel de malefic ca un *vanyesh*.

Încetează! Keles se încruntă în timp ce se deplasa pe marginea șanțului de apărare noroios. Întreaga sa viață se concentrase în jurul învățării mersului lucrurilor, și totuși acum era convins că nu-și va putea da seama niciodată cum să controleze magia. Misticii promovau disciplina și antrenamentul, ambele putând să ascută mintea unei persoane, să o elibereze de gândurile reziduale și să-i permită să se focuseze asupra a ceea ce trebuia făcut.

Am nevoie de o sarcină asupra căreia să mă pot concentra. Se ghemui la marginea șanțului și scobi noroiul cu vârfurile degetelor. Își plimbă degetul mare peste el: ceva nu era în regulă. Noroiul era rece și sfărâmicios, însă nu atât de aspru pe cât s-ar fi așteptat. Nu semăna nici pe departe cu nisipul pe care deseienii îl amestecau pentru a face ciment. Erau rămășițele Celor-fără-Ochi, topiți în șanț.

Nu conta. Keles se concentră și-și aduse aminte cum se juca în noroiul de pe malurile Râului Auriu. Tatăl său fusese acolo, împreună cu sora sa, Nirati, construise castele din noroi. În vreme ce el și Nirati ridicau grămezi informe, tatăl lor le transforma, cumva, în ziduri drepte și turnuri înalte.

Se concentră asupra acelei imagini și-și făcu mintea să creadă că noroiul avea forma potrivită. Nu-și îngădui să mai aibă alt gând. Îl va transforma în ceea ce se presupunea că ar trebui să fie.

Începu să simtă o furnicătură la baza scalpului, care urcă de-a

lungul firelor de păr. Ceva se schimbă și noroiul îi alunecă de pe degete. Un castel se înălța măreț sub privirile sale. Dintr-odată, se văzu acolo, în vârful unui turn, privind peste întinderea unui continent vast. Munții se ridicau și se prăbușeau. Norii se adunau. Scăpărau fulgere înspăimântătoare. Cădea zăpada și vântul urla.

Apoi, cortina albă se despărți, dezvăluind silueta suplă a unui bărbat înveșmântat într-o robă albă, cu păr alb, fluturând. În jurul lui, ierburile înverzite creșteau prin zăpadă. Bărbatul își îndreptă spinarea, ridicându-și privirea de la baza turnului.

Keles se cutremură.

— Bunicule?

Qiro râse.

— Un turn? Asta-i tot ce poți? Credeai că mă poți înlocui, când tot ce poți ridica este doar un turn?

— Eu niciodată...

Keles scutură din cap.

— Unde ne aflăm? Ce-i locul acesta?

Qiro își deschise brațele, iar munții se înălțară străpungând norii care acopereau valea.

— Acesta-i Anturasixan. Este lumea *mea*. Eu am creat-o! Am făcut ceea ce tu n-ai să poți să faci niciodată.

— Nu înțeleg.

Keles se sprijini de parapet. Cu toate că piatra părea să fie un granit șlefuit, o simțea rece și umedă, precum noroiul din șanț.

— Cum se face că am ajuns aici?

— Nu ești aici. Nu încă. Dar vei fi. În curând. Vino la mine, Keles. Și tu poți deveni un zeu.

Apoi turnul se surpă, prefăcându-se din nou în mocirlă, care îl împroșcă pe Keles cu un val vâscos. Ceva tare i se închise în jurul gleznei, trăgându-l jos. Bărbatul lovi ceva solid, însă strânsoarea din jurul gleznei sale doar se înteți și mai mult.

Keles dădu din mâini. Se loviră de suprafață. *Șanțul, el trebuie să fie!* Plămânii îi ardeau, carnea i se înfiora. Lovi din nou, încercând să înoate spre suprafață, însă lucrul acela îl trăgea tot mai la fund.

Pe Keles îl dureau plămânii. Să respire ar fi însemnat să se

înece, dar pornirea era irezistibilă.

Mi-am udat mâinile. Aerul bolborosea din plămânii încinși. *Ce prostesc este acest ultim gând.* Apoi ceva căzu de sus în șanțul de apărare. Strânsoarea de la glezna sa dispăru imediat, în timp ce mâini puternice îl apucară de ceafă și coapsă, trăgându-l prin mocirlă. Țâșni la suprafață, împroșcând peste tot, și aspiră aerul răcoros înainte de a cădea ca un bolovan, tăvălindu-se.

Încercă să-și oprească rostogolirea, dar nu făcu decât să-și rănească mâinile. Se izbi de zidul cetății și rămase întins, ștergându-și noroiul de pe ochi.

O creatură mătăhăloasă ieși din șanț, noroiul ascunzându-i trupul. Mizeria nu-i putea acoperi și plăcile osoase de pe brațe, sau cârligele de la coate. Mâlul se scurgea de pe mâinile cu gheare, iar apa-i lipise părul lung și negru pe jumătate din față. Chipul se despărți într-un rânjet care dezvălui o falangă de dinți sidefii, ascuțiți ca acele.

— Trebuie să fii mult mai prudent, Keles Anturasi.

Cuvintele Virukului răsunau ca un bubuit adânc și greu.

— Unul dintre Cei-fără-Ochi te-a apucat de gleznă.

Keles scutură din cap.

— Dar nu era niciunul pe-aici.

Rekarafi își îndepărtă noroiul de pe umeri.

— Nu, până n-ai readus tu unul la viață.

— Poftim?

— Eram acolo, pe zid, și priveam. Ai scormonit noroiul, apoi l-ai lăsat să se scurgă. Cei-fără-Ochi a prins formă. Te-a înșfăcat de gleznă și te-a tras la fund.

Keles își ridică genunchii, sprijinindu-se cu spatele de zidul solid.

— Dar nu asta s-a întâmplat. Încercam să fac un castel de nisip din noroi. Dintr-odată, m-am trezit într-un turn, față-n față cu bunicul meu. Voia să vin la el și atunci s-a surpat turnul, iar eu am fost tras la fund.

Virukul se lăsă pe vine și-și puse și puțin noroi pe limbă. Îl scuipă imediat și noroiul bolborosi pe pământ.

— Acest noroi nu-i de pe-aici.

— Am avut aceeași impresie. Keles își trase genunchii la piept. Bunicul meu i-a făcut pe Cei-fără-Ochi. Cred că i-a plămădit din noroiul tărâmului creat de el.

Ochii întunecați ai Virukului se căscară.

— A creat viață din nimic?

— Așa s-ar părea.

— Asta schimbă tot.

— Cum adică?

Rekarafi își miji ochii.

— Dacă poate da viață din nimic, la fel de ușor poate transforma viețuitoarele în *nimic*. Iar dacă nu-l poți opri, chiar asta va face.

3
Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande Nalenyr

Prinţul Pyrust al Deseirionului ar fi vrut să râdă. Stătea acolo, la nouă trepte distanță de tronul Naleni al Dragonului. Prinţul Cyron, după ce-și pierduse jumătate de braț din cauza unui asasin, zăcea pe tron, trăgând să moară. Totuși, la capătul celălalt al covorului roșu întins până la intrarea în sala tronului, o curtezană mică de statură, cu părul închis la culoare, cunoscută printre Cele Nouă drept Doamna de Jais și Jad, tocmai îi *poruncise* lui Pyrust să nu-l omoare pe Cyron.

Prinţul deseian clătină din cap.

— Frumos, și totuși o nebunie. Îi zâmbi lui Cyron, apropiindu-se. N-o să-ți supraviețuiască prea mult.

Cyron nu răspunse. Doar se holba dincolo de Pyrust, la Doamna de Jais și Jad, cu ochii deja sticloși, ca și cum ar fi fost mort. Totuși, nările-i palpitau într-o respirație grea, neregulată.

Pyrust intenționa să mai facă încă un pas înainte, apoi un altul. Și-ar decapita dușmanul dintr-o singură lovitură puternică. Sabia sa ar trece atât de repede prin gâtlejul omului, încât capul i-ar rămâne pe loc, până când un gheizer de sânge l-ar azvârli în sus. Capul va cădea pe covor, rostogolindu-i-se la picioare, cu ochii holbați spre el, pe fața mânjită de sânge. Apoi, dușmanul său cel mai aprig ar fi murit, iar Nalenyrul ar fi fost al său.

O simți lângă el înainte să-i vorbească.

— Nalenyrul nu va fi niciodată al tău, Pyrust.

Înaintase fără zgomot și se afla în raza lui de acțiune.

— Crezi că-i o națiune rivală, dar este doar o biată provincie a imperiului *meu*. Îți contest dreptul de a-l ucide pe guvernatorul meu provincial.

Pyrust se răsuci pe călcâie, cu sabia pregătită să lovească.

— N-ai decât să bolborosești cât vrei despre cum ai fi tu Împărăteasă, dar n-am să te cruț nici pe tine, nici pe el. Nu sunt un prostănac, să cred toate balivernele. Nu există nicio matroană protectoare care va veni să ne salveze.

Doamna de Jais și Jad afișă un zâmbet seducător. Mâna curtezanei se ridică încet, răsucindu-se, deschizându-și degetele precum un lotus înflorit. Fascinația gestului îl cuceri cu o ușurință subtilă. Apoi iat-o, chiar deasupra lui, în unghiul său mort. Cealaltă mână a ei se înălță deasupra platoșei lui stropite de ploaie și-l mângâie pe obraz.

Îl cuprinse căldura, ridicându-i-se la față. Transpirația i se adună pe frunte și i se împrăștie în ochi, arzându-i. Își amintea de această senzație de la ultima împreunare cu nevasta lui, Jasai. În înfierbântarea momentului, lăsase un copil în ea. Plăcerea îl potopise cu căldură și pace.

Exact cum mă simt acum.

— Nu!

Pyrust se repezi s-o împingă de lângă el, însă ea alunecase dincolo de raza lui de acțiune. Înaintă spre ea, dar piciorul stâng îi slăbi și se muie sub el. Căzu într-un genunchi și o mână, reușind, încă, să-și țină sabia departe de covor. Încercă să se ridice, dar și piciorul drept îl lăsase. Se chinui să-și salte capul, apoi se pomeni în genunchi, înaintea Tronului Dragonului, o postură pe care și-o imaginase numai în cele mai negre coșmaruri ale sale.

Singura lui consolare era că și Cyron se holba neîncrezător la curtezană. Dacă s-ar fi mișcat și și-ar fi înălțat sabia, Pyrust ar fi fost la mila lui. Membrele prințului deseian tremurau incontrolabil.

Și atunci doamna de Jais și Jad le făcu amândoura o plecăciune.

— Îmi cer sincer iertare pentru înșelătoria pe care am perpetuat-o. De la întoarcerea mea din Ixyll, cu veacuri în urmă, am cunoscut mulți conducători. Voi mi-ați dat cele mai mari speranțe și mi-ați produs cele mai mari temeri.

Cyron clătină încet din cap.

— E imposibil. Nu ești Cyrsa din legendă. Nu poți fi ea.

Femeia zâmbi cu căldură, și totuși cu un aer superior, care aproape că-l făcu pe Pyrust s-o creadă.

— Asta pentru că Cyrsa era o Împărătească războinică, ce a condus expediția pentru distrugerea Turasyndului?

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți, fapt care-i provocă un hohot înăbușit.

— Istoria mă pomenește așa cum o face pentru că am cheltuit o grămadă de bani cumpărându-i pe menestreli, povestitori și dramaturgi pentru a mă prezenta drept o războinică vrednică de Keru. Mulți știu că n-am fost decât o curtezană a ultimului Împărat; însă, din moment ce am condus o armată, presupun cu toții că am pregătire militară. Dar n-am fost niciodată o luptătoare, doar o curtezană, oferită Împăratului pentru a-i distrage atenția. A ezitat, atunci când era necesară hotărârea pentru salvarea imperiului, așa că am acționat chiar eu.

Pyrust se încruntă.

— Atunci ar trebui să ai peste șapte sute de ani...

— Aproape opt sute, cu toate că am impresia că timpul cât am dormit în Ixyll nu se pune la socoteală. Își puse mâinile în șolduri. Sunt o Mistică. Priceperea în artele mele mi-a conferit această longevitate. Tu, Prințe Pyrust, ai gustat întru câtva din ceea ce-mi poate permite magia mea să fac.

Pyrust dădu încet din cap. Nu avusese orgasm atunci când îl atinsese, însă corpul său reacționase ca și cum așa ar fi fost. Plăcerea intensă, istovirea care-l lăsase atât de slăbit încât nici nu putea sta în picioare, toate dovezile erau acolo. Era ca și cum, cu o simplă mângâiere, ea putea trezi la viață senzațiile pentru a-l potoli.

Neajutorat.

Ridică privirea spre ea.

— M-ai fi putut ucide, nu-i așa?

— Da, într-un mod mult mai plăcut decât își rânduiește victimele Mama Umbrelor a ta.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Cyrsa zâmbi.

— N-a fost niciodată stilul meu, distrugerea unor bunuri

folositoare Imperiului. Imperiului *meu*. Prințul Cyron m-a informat asupra situației din Erumvirine, continuă ea privindu-l. Invadatorii, oricine ar fi ei, par să fi ocupat Kelewan. De acolo, pot fie să lovească în sud, la Cele Cinci Principate, sau la nord. Dar cred că au atacat în ambele direcții și au plătit pentru asta.

Prințul deseian se încruntă.

— Au o armată atât de mare?

— Nu știu, însă egoul conducătorului lor cu siguranță că e mare.

Cyron ieși, parțial, din letargia sa.

— Cine-i conduce?

Doamna de Jais și Jad se întunecă la față.

— Prințul Nelesquin.

— Căpetenia *vanyesh?*

Pyrust își frecă, nevolnic, fruntea cu jumătatea lui de mână.

— A murit în Ixyll.

— A murit. M-am îngrijit să fie îngropat în Pustietăți. Apoi supraviețuitorii împreună cu mine – după ce ne-am îmbăiat atât de mult în vrăjile sălbatice, încât miracolele făcute de *vanyesh* de-abia dacă mai erau niște trucuri de complotiști pentru noi – ne-am retras și-am construit un sanctuar. Am ridicat Voraxanul cu ajutorul magiei, pentru ca puterea să se scurgă din rândurile noastre. Nu am reușit în întregime și nu ne-am putut întoarce aici, ca nu cumva să distrugem imperiul pe care am luptat să-l salvăm. Dormeam cu schimbul, iar unii dintre noi plecau în patrulare. Am fost trezită și condusă la mormântul lui Nelesquin. Privirea ei se pierdu în depărtare în timp ce continuă. A fost cioplit din bazalt negru și era impecabil. Am pus piatră în jurul lui, ca un fel de iederă țepoasă. Nu puteai să-l privești și să-l vezi altfel decât ca un loc blestemat, un cuib de vipere și otrăvuri. Noi am sperat că oricine se va aventura prin Pustietăți îl va ocoli.

Pyrust se cutremură, cuvintele ei zugrăvindu-i în minte un loc întunecat, deformat și obscen. Unghiurile se contorsionau, decorațiunile erau grotești și înspăimântătoare. Nu se putea să nu-ți dai seama de natura nemernică a ceea ce zăcea în spatele acelor pereți.

— Dar ceea ce-am găsit a reaprins groaza în sufletele noastre. Nelesquin plecase în expediție aducându-și *vanyesh*-ul, însă n-a intenționat niciodată să salveze Imperiul. Scopul lui a fost să pună mâna pe Turasynd, și ca eroii imperiali să se distrugă unul pe celălalt. Anticipase Urgia și voia ca *vanyesh*-ul său să folosească puterea. Apoi avea să se întoarcă, pentru a forța Imperiul să devină o mașinărie care le-ar permite să cucerească întreaga lume cunoscută. Și acolo, la locul său de odihnă, am descoperit că ambițiile sale n-au murit odată cu el. Mormântul îi fusese spart și deschis *din interior*.

Îi privi pe amândoi intens. Fiorii reci, care-i străbăteau spinarea, îi cuprinseră lui Pyrust și măruntaiele.

— Nimeni dintre noi nu credea că ar avea puterea de a se scula din morți. Se pare că ne-am înșelat.

Cyron se foi pe tron.

— Și de-asta te-ai întors, să privești și să aștepți. Ți-ai construit o rețea de spioni, să te avertizeze de revenirea lui.

— N-am avut de ales.

Prințul deseian se ridică într-un genunchi.

— Dacă te-ai temut de întoarcerea lui, de ce nu te-ai străduit să reunifici Imperiul? Ca națiuni separate, suntem dezavantajați.

— N-am știut *cum* se va întoarce. S-ar putea ca, foarte simplu, să uzurpe un tron de provincie, sau chiar tronul imperial. Prin menținerea secesiunii, l-am împiedicat să obțină o bază semnificativă de putere. Astfel, a găsit o alta, altundeva.

Cyron oftă istovit.

— Anturasixan.

Ea dădu din cap.

— M-am temut că acesta-i adevărul, când mi-ai pomenit de asta.

— Despre ce vorbiți? Pyrust își mută privirile de la unul la celălalt. Un tărâm numit după unul dintre cartografii tăi? L-a descoperit expediția îmbarcată pe *Lupul Furtunii?*

— Nu. Cyron își miji ochii. Se pare că Qiro Anturasi a reușit să ajungă la magie. Este un Mistic, și, după uciderea nepoatei sale de către un nebun, Qiro și-a pierdut mințile. A trasat o hartă cu un continent desenat cu sângele său. L-a numit

Anturasixan. Dar acolo există și un avertisment: „Aici sunt monștri.” Mă tem că dacă expediția *Lupului Furtunii* l-a descoperit, au fost nimiciți acolo.

Fața lui Pyrust se goli de sânge, însă se sforță să se ridice în picioare.

— Are un continent unde-și poate încropi o armată? Cât e de mare?

— Un sfert din suprafața terestră. Cyron privi în depărtare, în direcția Anturasikunului. Am să-ți arăt harta, dacă mai trăiesc până atunci.

Împărăteasa clătină din cap.

— Nu va fi ucis nimeni. Am nevoie de voi, amândoi. Fiecare dintre voi ar fi putut reuni Imperiul. Unul prin sabie, celălalt cu aurul. Prințe Cyron, l-ai descris pe Prințul Pyrust ca pe un lup. Că este necruțător și implacabil. Și că l-ar putea înfrunta pe Nelesquin.

Pyrust nu zâmbi, hotărât să nu dezvăluie ce efect aveau asupra-i lingușelile ei. Nu putea fi sigur dacă plăcerea pe care o simțea era provocată de vrăjile ei ori de adevărul din cuvintele ei. Indiferent cum era, avea dreptate: doi pași și încă ar mai putea să-l lase pe Cyron fără cap, punând mâna pe Nalenyr.

— Iar tu, Prințe Pyrust, pe bună dreptate te-ai temut de influența împăciuitoare a Prințului Cyron asupra ta și națiunii tale. Dacă invazia n-ar fi slăbit Nalenyrul, ai fi fost ținut la respect pe timp nelimitat. Încă o recoltă dezastruoasă ar fi afectat Deseirionul. Țara ta ar fi devenit un stat clientelar al Nalenyrului. Foarte curând după aceea, vi s-ar fi alăturat și alte națiuni, toate legate bine cu lanțuri de aur.

Pyrust ar fi protestat, dar nici Cyron nu părea să fie încântat de afirmațiile ei. Dar ceea ce spusese s-ar putea să fie perfect adevărat. Cu Helosunde ca zonă-tampon între ei, și cu un Consiliu de Miniștri dorind să poarte un război prin interpuși, Nalenyrul ar fi fost privilegiat.

Cât pe ce. Pyrust își băgă sabia în teacă, apoi se aplecă și recuperă teaca din lemn a sabiei lui Cyron.

— Acum ai nevoie de amândoi?

Ea zâmbi.

— Fiecare din voi are talentele sale. Tu, Pyrust, vei fi războinicul meu. Trupele nalenyriene vor mărşălui împreună cu războinicii tăi deseieni pentru a-i distruge pe invadatori. Îl veți zdrobi pe Nelesquin.

Pyrust își ridică o sprânceană.

— Și să-l las pe fratele meu aici, să ne consolideze națiunile, stând chiar el pe tron?

— Uiți că-i tronul *meu,* și nu v-aș lăsa pe niciunul dintre voi pe el. Pot să mă ocup cu ușurință de chestiuni politice, dar Cyron are niște talente deosebite.

Cyron tuși discret.

— Mă tem, Împărătească, că nu vă voi fi prea mult de folos în starea mea.

— Te vei simți mai bine, sunt sigură.

Se îndreptă spre el, acceptând teaca de la Pyrust, apoi luă sabia din mâna lui Cyron, băgând-o în teacă.

— N-ai fost niciodată un războinic, însă priceperea ta în logistică este punctul tău forte. Acest război va necesita o la fel de mare organizare ca și expediția în Turasynd, poate chiar mai mult. Logistica n-a fost niciodată o pavăză puternică pentru Nelesquin, și am de gând să folosesc asta împotriva lui.

Cyrsa îndreptă spada nalenyriană înspre Pyrust.

— Așa că vei lupta în războiul meu, iar Cyron te va ajuta să-l poți purta.

Pyrust își mări ochii când privi dincolo de ea, spre Cyron. Bărbatul era tot prăbușit pe tronul său, arătând ca un copil cu fața pământie, captiv într-o armură de adult. Paloarea sa cenușie și sângele picurându-i din bandajele de pe ciotul brațului sugerau că era terminat. Și totuși, în ochii lui de un albastru-deschis ardea acum o scânteie, risipind orice speranță că avea să moară din cauza rănilor sale. Va supraviețui.

Va prospera.

Pyrust dădu încet din cap. Întreaga sa viață fusese mândru de moștenirea sa. Deseienii făcuseră atâtea, cu atât de puțin. Se întrebase mereu ce-ar fi putut face el dacă i s-ar fi oferit o zecime din resursele dușmanului. Prințul deseian își ținea mâna pe mânerul sabiei.

— N-am decât o singură întrebare pentru tine, Împărătească.

— Sigur.

— Înainte ai spus că ai făcut aranjamentele pentru dispariția lui Nelesquin. Că reprezenta o amenințare pentru tine. De unde știu eu că nu mă vezi și pe *mine* la fel?

Ochii ei se înrăiră, devenind imediat reci și căpătând un aer străvechi.

— *Te* consider o amenințare. Dacă n-ar fi așa, nu te-aș arunca împotriva lui Nelesquin. Dacă n-ai reprezenta o amenințare, nici n-ai avea vreo șansă să-l înfrângi. Ridică sabia băgată în teacă până la nivelul inimii lui. Ești un bărbat ambițios. La fel ca Nelesquin. Te asmut împotriva ambițiilor lui. După ce vei învinge, vei fi răsplătit. Din plin, voi doi.

— Nu pot fi doi împărați.

— Cât trăiesc eu, s-ar putea să nu fie niciunul. Ochii i se îmblânziră. Dar alungați această amenințare la adresa Imperiului meu și vor apărea multe oportunități.

4
Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea de la Urgie
Jaidanxan (al Nouălea Cer)

Divinitatea care se încarnase, cândva, ca Jorim Anturasi se străduia să-și mențină controlul asupra identității sale omenești. Era o sarcină demnă de un zeu, pentru că viața omenească părea atât de insignifiantă în comparație cu divinul. Ce mai contau zbaterile muritorilor, când însăși natura realității era în pericol?

Jorim – pentru că așa dorise să fie identificat zeul-dragon din Wentoki – își menținea, în cea mai mare parte, forma omenească. Măcar prin contur și mărime, cu toate că pielea-i devenise solzoasă. De la gât și până la vintre, avea o nuanță puternic aurie, în vreme ce restul pielii avea o culoare subtilă ca de abanos, ceea ce-i permitea să dispară în umbră, iar asta aproape că-l făcea să râdă, pentru că, în calitate de zeu, ar fi putut face asta fără niciun efort.

Privi în jur, conștient dintr-odată de prezența altora în palatul său. Fiecare dintre cei nouă zei avea un palat plutind deasupra planului existenței muritorilor. Marmura albă se scurgea în linii dure, care defineau în mod abstract natura sa ca dragon. Perdele străvezii dansau în adierea vântului. Treptele late coborau spre un balcon de unde putea să privească pe deasupra lumii.

Tsiwen, sora lui mai mare, zeița Înțelepciunii, aproape că zbura peste trepte. Roba sa neagră purta un blazon cu un liliac alb pe-o aripă, iar trăsăturile ei ascuțite trimiteau la natura sa meditativă. Întunecată și frumoasă, ochii ei mari dezvăluiau sagacitate; se putea conta pe ea pentru un sfat bun.

Odată cu ea, coborau alți doi zei. Grija, cenușiu și lupesc, era trădat de propria sa nervozitate. Duhnea a moarte, esența naturii sale, iar înfățișarea sa reflecta acest lucru. Roba lui jerpelită atârna de trupul său scheletic. Blana care-i acoperea

picioarele se desprinsese în smocuri, lăsând să se vadă, dedesubt, o piele roșie și iritată.

Între ei păși Chado, una dintre cele mai bătrâne zeități. Avea un mers studiat, care-i unduia mușchii. Avea o înfățișare omenească, aleasă în semn de respect față de decizia lui Jorim, dar purta o robă oranj, cu dungi negre, de tigru. Ca zeu al Umbrelor, menținea o strânsă alianță cu Grija și era autorul multor suferințe ale lumii. Cu toate că Jorim admitea foloasele bolii și putreziciunii în promovarea înnoirii lumii, nutrea puțină afecțiune pentru fratele său.

Jorim își deschise brațele, îngăduind ghearelor aurii să-i iasă din vârful degetelor.

— Bine ați venit pe domeniul meu.

Grija mârâi neliniștit, cât pe ce să cadă pe ultima treaptă.

— Te-ai mai gândit la ce ți-am spus? Ai făcut ceva în acest sens?

Se încordase, și-ar fi sărit la Jorim dacă mâna lui Chado nu s-ar fi lăsat grea pe umărul său.

— Ușurel, frate, pentru că încă nu s-a obișnuit cu adevărata lui natură.

Chado zâmbi destul de repede, însă rânjetul său rapace nu contribui cu nimic la risipirea senzației de apocalipsă încercată de Jorim.

— Am înțeles că dorești să ți se spună Jorim.

— Da, asta servește scopurilor mele.

Jorim nu-i luă în seamă pe frații săi, și-și îmbrățișă sora.

— Ești întotdeauna binevenită.

— Și mie-mi face întotdeauna plăcere să fiu aici.

Jorim își îngădui să-și imagineze că îmbrățișarea ei fusese caldă. Eliberând-o, se întoarse spre frații săi.

— Mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la ce-ai spus tu, Grija. Nu mă îndoiesc de faptul că-ți închipui că ar fi necesar pentru mine s-o ucid pe sora mea muritoare. Este o soluție a unei probleme. Oricum, nu sunt convins că ar fi *singura* soluție.

Zeul Morții se înfurie.

— Nu sunt prost! Când o să-ți dai seama de asta?

S-ar fi aruncat la Jorim, însă Chado îl potoli din nou.

— M-am temut ca nu cumva reacția lui să fie una pripită, așa că Tsiwen a sugerat să explic eu. De unde să încep? Grija mi-a povestit că sora mea muritoare, Nirati, ne dă bătăi de cap. E moartă, dar, *cumva,* nu-i moartă. A scăpat de pe tărâmul lui Grija. Îmi pot imagina astfel de lucruri, însă ceea ce găsesc eu curios este că, dacă el nu o poate atinge, eu pot. Cum este posibil așa ceva? Suntem zei. Există ceva dincolo de puterea noastră?

Zeul-tigru îi dădu drumul lui Grija și începu să meargă încoace și-ncolo.

— În esență, nu; dar la modul direct, mai mult ca sigur. Începe cu copacul creației. Această realitate, pe care o împărtășim cu toții, este trunchiul copacului, iar ramurile sunt numeroase. Cu toții suntem parte din el. Suntem născuți din el, creați de cel care a creat totul.

Jorim dădu din cap.

— Nessagafel?

— Da, tatăl nostru. Chado făcu un semn cu mâna spre lumea de jos. Facem parte din lucrarea lui, suntem și o parte din ea. Și noi am creat lucruri. Unii dintre noi fac lucruri din materie, iar alții alcătuiesc lucruri mult mai eterice.

Tsiwen râse degajată.

— Descrețește-ți fruntea, frate. Nessagafel i-a creat pe Viruki și nu putem să-i atacăm direct. I-a protejat, cu un cost pentru el care l-a făcut vulnerabil. Chado a generat boli; pe unele le putem ameliora, dar pe altele nu.

Jorim își frecă maxilarul cu mâna.

— Ce-am creat? Nessagafel s-a încarnat sub forma unui Viruk. Am creat oamenii, apoi am devenit unul dintre ei?

Chado râse.

— Nu, frate. Oamenii sunt o creație pentru care noi, Cei Nouă, am colaborat. Tu ai creat altele, cum ar fi Fennychii, însă ți-ai păstrat cea mai măreață creație spre beneficiul omenirii.

Grija zgârie aerul spre brațul lui.

— Asta a generat problema.

Tsiwen luă mâna stângă a lui Jorim între ale ei.

— Nu ți-ai îngăduit să-ți amintești prea multe, însă ești cel

mai tânăr dintre noi. Astfel, ai încercat cel mai mult să-l îmbunezi pe tatăl nostru. În vreme ce noi făceam omenirea, tu-l priveai, pe el și pe Virukii lui. L-ai urmărit dându-le puteri vrăjite și te-ai asigurat că un alt fel de magie i se va dărui și omului. Oricum, acesta-i cel mai periculos dar, căruia i te-ai opus în dorințele tale.

— De ce?

— Pentru că distruge totul.

Grija sfâșie aerul spre lumea muritorilor cu gheara degetului său.

— Am văzut asta cu Virukii. Magia le dă o abilitate care ar trebui să fie numai a noastră: puterea de a schimba realitatea. Știți ce poate face în lume descătușarea magiei. Oamenii sunt prea limitați ca să priceapă cum se controlează o asemenea forță. Chiar și constrângerile plasate de voi asupra ei sunt insuficiente ca să prevină dezastrul.

Prin Jorim curgea spaima. Explicația lui Grija, cu toate că fusese abruptă, sintetiza perfect dilema. Magia a permis oamenilor să creeze. Dacă puteau crea, era de presupus că i-ar fi putut împiedica pe alții, inclusiv pe zei, să intervină direct asupra creației lor.

Le-ar permite să devină chiar ei zei.

Chado dădu din cap.

— Înțelegi asta, Jorim. Am găsit întotdeauna căi să ocolim măsurile de siguranță. Nessagafel i-a creat pe Viruki. Aceștia i-au luat în robie pe oamenii noștri. Tu ai creat Fennychii, ca pe un fel de năpastă pentru Viruki, și l-ai împiedicat pe Nessagafel să poată interveni asupra lor. Eu am zămislit diverse maladii care-i pot ataca pe toți. Asta a stabilit un oarecare echilibru.

— Păi, dacă a existat un echilibru, de ce a fost necesară anihilarea lui Nessagafel?

— Evenimentele, prăvălindu-se unul peste altul, lucruri nebănuite și imprevizibile.

Chado se opri la marginea balconului și se aplecă puternic peste balustradă.

— Când Nessagafel a creat Virukii, încă mai era mândru de noi, progeniturile sale. Ne-a făcut zei printre ei, și-am fost

adoraţi. Virukii au prosperat, dar faptul că i-au înrobit pe oameni a început să irite. Au crescut tensiunile, iar Nessagafel a înţeles două lucruri. Primul a fost că Virukii erau o creaţie superioară faţă de propriii săi copii. Şi al doilea lucru, mult mai important, ne-a dotat cu suficientă putere încât să putem pune de-o rebeliune împotriva lui. A devenit tot mai hotărât să taie toate ramurile creaţiei, cu excepţia Virukilor. Voia să refacă totul şi să ne anihileze pe noi.

Jorim se încruntă.

— De unde ştii asta?

Zeul Umbrelor râse.

— Datorită ţie.

— Mie?

Tsiwen îl bătu încet pe mână.

— L-ai iubit pe tatăl nostru şi i-ai căutat atenţia. Totuşi, ne-ai rămas loial tuturor, aşa că atunci când s-a manifestat adevăratul pericol i te-ai împotrivit.

Jorim râse.

— Parcă ar vorbi bunicul meu, Qiro.

— În multe privinţe, sunt legaţi unul de altul. Zeiţa Înţelepciunii zâmbi. Îngăduieşte-ţi să reflectezi asupra numelui Talrisaal.

Jorim recunoscu imediat numele ca fiind de origine Virukiană, însă înţelegerea lui se opri acolo. Şi totuşi, concentrându-se, eliberase amintiri mai vechi. Prin faţa ochiului minţii sale se derula o scenă din adâncurile junglei din Ummummorar. Jorim se avântă în jos, vederea lui străpungând vălul des al frunzelor. Aşa cum oamenii vedeau culoarea şi auzeau zgomotul, la fel şi simţămintele străine rezonau în interiorul său.

Dedesubt, un grup de Viruki goneau de-a lungul unei cărări şerpuitoare din junglă. Războinicii maturi, cu excepţia unuia singur, o luară la fugă. Unul se prăbuşi prin tufăriş, înaintea tânărului, în vreme ce ceilalţi şase priveau constant în spate, în direcţia urmăritorilor. Războinicii murmurau rugăciuni către Kojai, zeul Războiului, gândindu-se că acesta ar putea să fie mai milos decât măreţul şi înspăimântătorul Nessagafel.

Dar tânărul, Talrisaal, s-a rugat lui Wentoki. A căutat curajul, pentru a nu se dezonora în mijlocul războinicilor. Se temea de dezonoare mai mult decât de moarte, iar fervoarea rugăciunii sale i-a atras atenția lui Wentoki.

Următorii lor mișunau prin junglă. Fennychii se deplasau într-un grup imens, aplecați, cu dinții strălucind și sfâșiind vegetația cu ghearele. Când crease Fennychii, Wentoki îi făcuse blânzi – o încrucișare hazlie între maimuțe mici și urși. Oricum, îi impregnase cu oarece farmece și le permisese să-și schimbe forma, pentru a se adapta unor situații noi. Iarna, blana lor se deschidea la culoare sau, dacă vânau prin peșteri, ochii li se măreau, ca să vadă mai bine.

Însă în prezența Virukilor, își pierdeau orice fărâmă de umor și deveneau sângeroase animale de pradă. Vrăjile Virukilor nu-i puteau opri, cel puțin nu în mod direct. Războinicii îi puteau ucide, dar nu prea ușor deoarece ghearele le puteau sfâșia carnea de parcă ar fi fost fum.

Un războinic a căzut, apoi al doilea, în vreme ce pâlcuri de Fennychi îi loveau și-i tăiau. Covorul îmblănit de trupuri musculoase le-ar fi înăbușit orice țipăt, dacă războinicii ar fi avut timp să scoată vreunul. Sângele gâlgâia, iar Fennychii se ungeau cu el înainte de a se repezi înainte pentru a ucide și mai mulți.

Fennychii înaintau într-o semilună cu vârfurile extinse dincolo de Virukul aflat în frunte și aceasta se închidea încet. Virukii dădură năvală într-o dumbravă. Cercetașul se repezi înainte, ajungând la lizieră, apoi dădu îndărăt, împiedicându-se, cu vreo șase Fennychi după el, sfâșiind hălci de carne. Cei doi din ariergardă nici măcar nu ajunseră la luminiș, lăsându-i pe ultimii doi războinici care-l păzeau pe tânăr să se holbeze la ochii luminoși clipind din umbră.

Cu toate că războinicii încercară să-l oprească, el păși înainte și vorbi cu un glas clar, fără nicio urmă de teamă. Desenă un cerc cu degetul și un zid de foc izbucni peste tot în jurul lor. Flăcările se înălțară până la ochii lui Talrisaal. Războinicii se ghemuiră, așteptând și privind.

Fennychii traseră în pădure trupul cercetașului.

Tânărul stătea acolo, fără a încerca să se ferească, ci întorcându-se încet pentru a se holba și el la Fennychi. Frica încă sălășluia în el, dar refuza să-i cedeze. Voia să radieze curaj și slăvea numele lui Wentoki cu fiecare răsuflare a sa. Voia ca Fennychii să știe că nu va fugi sau urla. Cu toate că puteau să-l ucidă, nu-l vor înfrânge niciodată, și chiar și Fennychii păreau să accepte asta.

Wentoki se înfățișă în luminiș sub forma unui bărbat. Virukul se holbă la el. Talrisaal nu-și putea ascunde uimirea că un zeu al Virukilor putea lua forma unui sclav. Tânărul se lăsă în genunchi și atinse pământul cu fruntea.

— Îmi bucură inima, oh, Wentoki, că ai venit să vezi cum este folosit darul tău.

Inocența tânărului impregna cuvintele sincere.

— Nu-ți voi dezonora darul.

Wentoki alese să-i ignore pe războinicii care încă cerșeau intervenția fratelui său câine.

— Te-ai rugat pentru curajul de a muri cum se cuvine, Talrisaal. Nu ai nevoie de el.

Zeul-dragon făcu un semn și flăcările dispărură. Se făcu întuneric, spart de mârâituri și urlete.

Apoi, cercul de flăcări reapăru, mai mic, iar tânărul era îngenuncheat în centrul său. Sângele însoțitorilor săi fusese împroșcat pe el, dar nu mai rămăsese nicio altă urmă din ei. Lumina focului reaprins nu umplea întreaga poiană, iar Fennychii năvăliseră la marginea umbrei.

— Mă încerci, să vezi dacă sunt vrednic de darul tău?

Tsiwen făcu un gest și lumea se învârti sub ei. Departe, în Marea de Est, se întindea un nou continent.

— Ea e acolo, într-un loc numit Kunjiqui, pe tărâmul Anturasixan.

Jorim se holbă în jos.

— Un continent numit după familia mea. Cum așa?

Se gândi o clipă și durerea îi iradie în piept.

— Bunicul meu a devenit un Mistic. A creat acest loc și a tras-o pe Nirati acolo, în loc s-o distrugă.

— E atât de greu de înțeles asta? mârâi Grija, dezvelindu-și

dinții. Ai creat magie omenească, iar prin ea a fost făcut acest loc. Nouă ni se interzice să ne amestecăm acolo, dar nu și ție. Du-te acolo, distruge-o, iar amenințarea întoarcerii tatălui nostru poate fi anihilată pe veci.

5
Ziua a 6-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Prinţul Nelesquin descălecă în faţa zidurilor Oraşului Ilustrat. Va intra în capitala imperiului său pe jos, fără gardă. Noilor săi supuşi s-ar putea să nu le vină să creadă că era *chiar* Prinţul Nelesquin, însă atâta vreme cât ştiau că era şi puternic, şi neînfricat, asta era tot ce conta. Puternic, pentru că aceia care cuceriseră oraşul îşi vor coborî genunchii la trecerea lui. Neînfricat pentru că va merge pe străzile Kelewanului neînarmat.

Bărbatul masiv se îndrepta încrezător spre Poarta Violetă. Era cea mai mică dintre intrările oraşului şi numai celor de sânge regesc li se îngăduia să treacă prin ea. Porţile masive, mov, se deschiseră încet şi o duzină dintre războinicii săi Durrani se aliniară băţoşi de fiecare parte. Soarele spre asfinţit scălda într-o lumină aurie cămăşile lor de zale argintii, lucind pe albastrul pielii lor. Vârfurile ascuţite ale urechilor se iţeau prin coamele dese şi întunecate, iar ochii lor arămii căutau neobosiţi.

Apropiindu-se, războinicii se lăsară într-un genunchi, se loviră cu pumnul drept în umărul stâng şi-şi plecară capul. Nu toţi deodată, ci pe rând, pentru ca întotdeauna să fie cineva care să stea cu ochii pe el. Iar dincolo de ei, pe drumul umbrit, comandantul lor aştepta, chiar şi mai vigilent.

Ochii albaştri ai lui Nelesquin se îngustară.

— Dacă eşti aici să mă saluţi, Keerana, pot să presupun că Gachin e mort?

Căpetenia durraniană dădu din cap o dată, înainte de a se lăsa într-un genunchi pentru a-şi saluta stăpânul. Rămase în această poziţie până când i se porunci să se ridice din nou. În picioare, îşi trase sabia şi i-o prezentă lui Nelesquin cu mânerul înainte.

— Ce-i cu asta?

Keerana își ridică privirea, înfruntând-o fără teamă pe a lui Nelesquin.

— Dacă nu ți-aș fi cerut permisiunea de a pacifica toate cele Cinci Principate, aș fi luat cu asalt Tsatol Deraelkun. Eu aș fi fost cel răpus acolo.

Nelesquin își dădu capul pe spate și râse.

— Tsatol Deraelkum i-a învins și pe cei mai mari dintre războinici. Chiar și eu am fost înfrânt acolo o dată.

Keerana se încruntă.

— Cum a fost posibil așa ceva, stăpâne?

Nelesquin îi făcu semn căpeteniei sale să-l însoțească în vreme ce păși pe străzile înguste. Clădirile înalte acopereau totul, cu excepția unei fâșii de cer, dar nu conta. Prințul nu avea ochi decât pentru Quunkun, Turnul Ursului, și palatul care urma să fie al său.

— N-a fost vina ta, Keerana, asta l-a costat pe Gachin viața. A căzut înaintea unui om care m-a înfrânt și pe mine o dată pe câmpiile acelea. Eram frați.

Nelesquin clătină din cap.

— Să-mi fi alunecat sabia și să-l fi omorât atunci.

Durranianul, urmându-l la jumătate de pas distanță și din stânga, își menținu vocea scăzută.

— Bărbatul își zicea Moraven Tolo. A luat capul lui Gachin, dar a avut bunul-simț de a ne lăsa să-i recuperăm trupul.

— Nu contează cum își spune. Știu cine este. Mă voi ocupa de el la timpul potrivit.

Glasul lui Nelesquin se stinse nostalgic. Studie clădirile aliniate de-a lungul străzii. Kelewanul fusese împărțit în zeci de districte de mărimi diferite, cel Violet fiind ocupat de mica și marea nobilime, precum și de ambasadele diverselor provincii. Acestea se credeau națiuni, dar Nelesquin refuza să recunoască așa ceva. Nașterea lor fusese la fel de ilegitimă ca și cea a ucigașului lui Gachin.

Frescele colorate care decorau clădirile dăduseră localității numele de Orașul Ilustrat. Păși dincolo de o ambasadă – morythiană, după aspect – evantaiul ei de imagini celebrând

momente istorice semnificative. Minciuni și închipuiri cu toatele, din câte putea să-și dea seama Nelesquin. Va pune ca pereții să fie spălați și revopsiți într-o manieră mult mai potrivită.

I-ar fi putut porunci lui Keerana să și înceapă treaba, dar nu voia să-l dezonoreze. Durranii fuseseră creați pentru a fi niște războinici perfecți, și chiar erau. Agili, puternici, neînfricați și inteligenți, înfruntaseră, generații la rând, toate provocările aruncate asupra lor de Nelesquin. Durranii care sosiseră pe mare din Anturasixan cuceriseră mare parte din Erumvirine cu o rapiditate năucitoare, și astfel pacificaseră cele Cinci Principate. Acest lucru asigurase frontiera sudică, iar acum nu mai trebuia decât să meargă spre nord, în Nalenyr și dincolo de el.

Curând, cât de curând. Nelesquin zâmbi, cotind pe un bulevard care se lățea, îndreptându-se spre inima orașului și palatul Quunkun. Prințul se opri, iar durranianul o luă înainte. Keerana puse mâna pe sabia de la cingătoare, însă strânsoarea lui Nelesquin pe umărul lui îl opri.

— Nu-i niciun pericol, Keerana. Frumusețea mi-a tăiat respirația.

Spre deosebire de orașul spoit țipător care-l înconjura, Quunkun rămăsese neatins. Clădirea fusese placată cu marmură albă. Nelesquin constată că era ușor să-și imagineze că lipsise numai o săptămână, și nu șapte veacuri. Privi spre căpetenia sa.

— Nu au predat turnul fără luptă.

— Nu, Înălțimea Ta. Keerana își ridică privirea spre el. Am adunat zidari și pietrari și daunele au fost reparate cât s-a putut mai bine.

— Foarte bine executat. Este așa cum mi-l amintesc.

Nelesquin grăbi pasul și, intrând în curtea vastă din jurul turnului, își dădu seama cât de mari fuseseră distrugerile suferite de Kelewan. În vreme ce districtul Violet fusese curățat în întregime, funinginea încă mai zăbovea pe alte clădiri. Ferestre oarbe se holbau la el, cu obloanele într-o parte. Oamenii, slăbănogi și mișcându-se încet, se înghesuiau unii în alții prin locuri întunecoase, ori scotoceau, neîncetat, prin grămezile de resturi.

— Oamenii au avut necazuri mari?

— Rezistența s-a prăbușit odată cu armata. Prințul Jekusmirwyn a fost convins să facă o declarație publică care-a pus capăt oricăror altor probleme. Controlăm magaziile, așa că oamenii trebuie să vină la noi pentru mâncare. Keerana zâmbi șmecherește. Fiecare persoană are dreptul la o mână de orez pe zi, însă intendenții noștri mai dau câteva în plus celor care ne ajută.

— Ai procedat cu multă înțelepciune. Ai preluat și postul din Dost, ca să-ți poți conduce oamenii așa cum trebuie?

— Doar dacă vei considera că trebuie să fac asta, stăpâne.

— Funcția este a ta, Keerana.

Nelesquin urcă treptele late spre Quunkun. Trecu de uși care nu purtau niciun semn că s-ar fi purtat o luptă pentru turn. Cizmele-i clănțăneau pe podeaua de marmură a rotondei și se opri din nou. La baza domului fusese plasat un catafalc. Pe acesta zăcea un trup despre care presupuse că era al lui Gachin. O siluetă înaltă, subțire, învești mântată într-o mantie cu glugă, negru-cu-verde, stătea lângă leș, cu mâna întinsă învăluită într-un foc violet pe care-l plimba înainte și-napoi peste pieptul și capul trupului neînsuflețit.

Keerana înaintă, scoțând sabia cu un șuierat. Se deplasa fără nicio ezitare; Nelesquin se minuna cât de ușor se strecurase în față, fără niciun efort, mortal. Faptul că se confrunta cu ceva ce nu mai văzuse până atunci nu-l intimida.

— Keerana, așteaptă. Nelesquin zâmbi. Prietene, aruncă-ți mantia pentru ca ochii mei să confirme ceea ce știu în sufletul meu.

Focul violet pieri când personajul întinse mâna și-și desprinse mantia. Căzu fâlfâind la podea, dezvăluind un bărbat învești mântat într-o robă neagră ca tăciunele, cu un dragon verde înfășurat pe piept și pe spate. Bărbatul zvelt zâmbi, iar prin ochii săi căprui juca încântarea.

Se lăsă într-un genunchi și-și plecă fruntea, cu toate că nu-și mențiu nu plecăciunea atât de mult cât să-i placă lui Keerana sau lui Nelesquin.

— Complimente, Prințe Nelesquin. A trecut o veșnicie.

— Cel puţin, tu poţi marca trecerea timpului, Kaerinus. Acesta este un lux necunoscut pe tărâmul lui Grija.

Nelesquin își lăsă ranchiuna deoparte, fără nicio dificultate, apoi își apucă prietenul de umeri.

— Asta s-a urmărit cu multă vreme în urmă.

— După cum ţi-au fost planurile, stăpâne. Kaerinus se ridică și dădu din cap spre trupul lui Gachin. S-a dus prea departe ca să-l pot reînvia. Spiritul și sufletul său au dispărut. E pierdut pentru tine.

— Nu contează.

Nelesquin îi făcu semn războinicului durrani, aflat în față.

— El este Keerana, acum Dost de Durrani. Iar el, Keerana, este Kaerinus, unul dintre *vanyeshii* mei. Cu siguranţă, cel mai credincios dintre ei. Numele care ţi s-a dat era în cinstea lui.

Kaerinus zâmbi.

— Cred că-i simţi pe ceilalţi la fel ca și mine, stăpâne. Se adună pentru a te servi.

— Simt multe lucruri.

Nelesquin întinse o mână spre cadavru și invocă o vrajă. Încerca să-și confirme ceea ce deja știa.

— Virisken Soshir a *fost* cel care l-a ucis. Cum se face că încă mai trăiește?

— Nu știu, stăpâne. Vrăjitorul arătă vag spre nord. Mi-am petrecut timpul în Nalenyr oblojindu-i pe cei care îndrăznesc să rişte atingerea magiei. L-am transformat într-un loc infam. Au dat vina pe noi pentru Urgie. *Vanyeshii* sunt consideraţi nişte creaturi căzute, a căror reîntoarcere în lume este temută.

Nelesquin râse.

— E bine că ni se știe de frică.

— Dar am fost și așteptați. L-am simțit din nou pe Soshir, vag și la depărtare, anul trecut, la vindecare. Nu știa cine era atunci, dar cred că vrăjile mele s-ar putea să-l fi ajutat să afle. Va veni după tine, bineînţeles.

— Bineînţeles. Pentru distrugerea lui și a speciei lui i-am antrenat pe Durrani. Keerana, aici de față, l-ar omorî cu ușurinţă. Nu-i așa?

Războinicul durrani se lăsă într-un genunchi.

— După cum spune stăpânul meu.

— Asta și chiar mai mult. Nelesquin zâmbi. Sosesc tot mai multe nave, iar la bordul lor am multe arme, pentru a-i zdrobi pe Soshir și armata sa. Vei alege pentru mine un grup dintre cei mai buni războinici ai tăi – inclusiv tu – și te vei ridica la înălțimi la care nici nu visai.

Keerana încuviință, apoi își lăsă capul în jos.

— Să încep acum, stăpâne?

— Te rog. Prietenul meu și cu mine ne vom instala acasă.

Războinicul îl salută pe Nelesquin, apoi se retrase. Prințul privi spre Kaerinus.

— Sunt chiar remarcabili prin loialitatea și ferocitatea lor. În această privință sunt mai degrabă ca niște câini, dar mai deștepți.

— Nu prea mulți câini l-ar ataca pe Soshir la Tsatol Deraelkun.

Ai uitat că tocmai am făcut asta și-am pierdut? Nelesquin își privi o clipă însoțitorul, apoi dădu din cap.

— Vei vedea cum Keerana îl atacă și cucerește cetatea.

— Este o afirmație îndrăzneață.

— Mai degrabă ar muri decât să mă dezamăgească, și cu ce-am adus eu, va învinge. Nelesquin oftă și privi din nou spre Gachin. Loialitatea lor complică lucrurile. Imaginează-ți, să-l las pe ăsta să putrezească aici, în palat.

Prințul făcu un gest, iar energia violetă ieși din degetele sale. Se concentră într-un nor umflat, care înghiți deopotrivă cadavrul și catafalcul. Un fulger scăpără argintiu în interiorul norului. Căldura verii încinse pulsa suficient de tare încât să facă mantia lui Kaerinus să se rostogolească pe podea. Se înfășură în jurul bazei coloanei din firida goală.

Un zâmbet șters țuguie buzele lui Nelesquin. Făcu un semn cu mâna spre firidă. Norul o umplu, apoi se rostogoli precum mantia prietenului său, dezvăluind o statuie a lui Nelesquin. Kaerinus zâmbi.

— Foarte bine făcut, stăpâne. Întoarcerea ta pune din nou lucrurile pe făgașul corect.

Nelesquin deschise brațele, intenționând să se ridice cu

ajutorul unor aripi magice, însă slăbiciunea îl potopi. Se clătină, dar înainte să se prăbușească îl prinse Kaerinus. Îl coborî pe prinț la podea, însă Nelesquin refuză să zacă întins înaintea propriei sale statui.

Nelesquin îl împinse cât colo, surprins de propria-i slăbiciune.

— Accelerarea navelor mele, realizarea statuii... m-au obosit peste măsură.

— Există un adevăr în cuvintele tale, dar nu-i numai atât.

— N-am mai simțit niciodată o asemenea oboseală.

— Ba da, ai simțit. Numai că ai uitat.

Nelesquin clătină din cap, dar amețeala îi măcină forța. Se lăsă la loc pe coate.

— N-am fost așa în momentul în care am perfecționat magia. Am simțit un soi de slăbiciune, dar a fost una trecătoare.

— Așa va fi, stăpâne, dar vei osteni.

— Nu înțeleg.

Kaerinus îngenunche lângă el.

— Când am perfecționat mijloacele de a-ți separa spiritul și sufletul, pentru ca apoi să-ți scoatem sufletul din trup, ți-am garantat că n-ai să mori. Când trupul tău a încetat să mai funcționeze, Grija ți-a scos spiritul și sufletul odată cu el, a crezut el. Spiritul tău a fost lăsat de izbeliște pe tărâmul său, până la întoarcerea ta. Trupul, sufletul și spiritul formează triunghiul etern, spiritul ancorând sufletul în orice loc s-ar afla. Spiritul tău a atras materia pentru crearea unui trup, când ai ieșit din Lumea Morților, însă această creație nu a fost perfectă. Simți lipsa sufletului. Odată ce-l vom readuce la tine, vei fi mai măreț decât ai fost vreodată.

— Precum am plănuit. Nelesquin zâmbi. N-am uitat de înțelegere, Kaerinus. Când voi deveni împăratul lumii, tu vei domni asupra multor popoare. Întregul pământ va fi al nostru. Tu, eu și consoarta mea.

— Consoarta?

— Nirati Anturasi. Ea este cea care m-a ajutat să scap din cele Nouă Iaduri.

Kaerinus își miji ochii.

— Nirati Anturasi. O cunosc. Am atins-o cu vrăjile. N-am crezut că-i atât de puternică.

— N-are importanță.

Nelesquin se ridică, strângându-și genunchii la piept.

— Îmi voi drămui puterea, până când vom putea face ceea ce s-a săvârșit la moartea mea.

— Simți unde zace sufletul tău?

Nelesquin se concentră o clipă, apoi dădu din cap.

— La nord, departe, în nord. Dacă aș putea percepe mai multe, i-aș porunci să vină.

— Iar efortul te-ar ucide, mai mult ca sigur.

— Ce ironie, nu?

Nelesquin se ridică, încet, în picioare.

— Am mai simțit încă ceva. Pe Împărăteasă. Se află între mine și destinul meu.

Kaerinus clătină din cap.

— Acesta nu-i un loc în care mi-ar plăcea să fiu.

Nelesquin surâse.

— O opinie pe care, sunt sigur, o va împărtăși și ea cât de curând.

6
Ziua a 8-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ținutul Faeut
Erumvirine

M-am aplecat peste meterezele cetății Tsatol Deraelkun și-am scrutat câmpul de bătălie. Câmpiile verzi au fost contopite în mlaștini de iarbă, împroșcate cu sânge. *Kwajiinii* își recuperaseră camarazii morți și se retrăseseră. Iscoadele mele i-au urmărit și au raportat că se întorceau în Kelewan. Nu mai conta. Știam că-și vor face din nou apariția, curând.

Războinicii cu pielea albastră abandonaseră cadavrele propriilor lor *vhangxi.* Nici nu puteam să-i condamn, căci aceste creaturi batraciene nu miroseau prea grozav nici în timpul vieții, cu atât mai puțin după ce au fost măcelărite. Jivinele cu pieliță între degetele de la picioare, săltărețe, erau bune în lupta în câmp deschis; așa am văzut când i-au nimicit pe Urșii de Fier. Instituirea unui asediu asupra unei cetăți de munte necesită însă mai mult minte decât curaj. *Vhangxii* nu aveau nici una, nici alta.

Noroiul începuse să se usuce, încremenind urmele de pași ca și cum ar fi fost mici turbulențe pe o mare calmă și maronie. Dacă mă uitam mai bine, aș fi putut să deosebesc și urmele lăsate de hoitari, inclusiv câțiva supraviețuitori *vhangxi,* care se ascundeau prin pădurea din apropiere. Se aventurau afară ca să se hrănească, iar arcașii Casei Derael făceau rămășaguri, apoi îi ucideau.

În mijlocul câmpului de bătălie se afla o insuliță, cu un cerc de piatră pe ea. Fusese cât pe ce să-mi găsesc moartea acolo. Gachin *murise* acolo, și odată cu el și asaltul său. Dacă m-ar fi nimicit și-ar fi lăsat viața tuturor celorlalți, să-și amintească bătălia, era posibil să fi avut și eu un mic monument ridicat în memoria mea.

În loc de asta, aveam doar o poveste, destinată să devină legendă.

Totuși, la fel ca și ceilalți Mistici, mă vindecam destul de bine și mult mai repede decât ar fi fost posibil pentru un bărbat de vârsta mea. Urechea mea dreaptă încă mă mai mânca acolo unde-o cususe la loc Soth Gloonul, Urardsa. Rana de la piept mi se închisese, dar încă mă mai durea când tușeam. Încă o cicatrice pentru tot restul vieții. Dar lucrul bun despre cicatrice este că înseamnă că ai supraviețuit.

— Maestre Tolo, ai de gând să mori?

Zâmbind, m-am întors spre băiatul care urcase ca să stea în turn cu mine. L-am cunoscut când avea numai nouă ani, pe drum, împreună cu tatăl și bunicul său, îndreptându-se spre Moriande și Festivalul Recoltei. După nici șase luni, era greu să-l recunoști. Dunos fusese pirpiriu pentru cei nouă ani ai săi, însă cu ochii sclipitori și fericit. Se descurcase bine cu brațul lui stâng, vestejit: cea mai mare dorință a sa la vremea respectivă fusese să devină spadasin, cu toate că ar fi fost bucuros să poată da o mână de ajutor la moara familiei.

Chiar și acum, în pofida ororilor la care fusese martor, încă mai păstra o urmă de inocență. Buza inferioară-i tremura, iar ochii-i străluceau.

— Spuneau că vei muri.

Am dat din cap.

— N-au înțeles ei bine.

— Ziceau că Gloonul a prevăzut asta. Pot vedea în viitor.

— Nu întotdeauna, Dunos.

Mi-am scos cele două săbii din cingătoarea robei și m-am lăsat la baza zidului. Dunos se așeză la picioarele mele, cu brațul său ologit părând aproape normal, îmbrăcat în cămașa de zale. I se dăduse o robă de culoare roșie, purtată cândva de Pasuram Derael, împodobită cu blazonul familiei, cu ursul rănit, brodată cu galben. Cu spiritul, era unul dintre ei.

Am avut grijă ca glasul să-mi fie cald.

— Îți amintești când eram în Moriande și ne-am dus să vedem vindecările făcute de Kaerinus?

— Am fost acolo cu femeia aceea, Nirati.

— Da, așa este. Ai văzut cicatricea mare de pe pieptul meu, îți amintești?

A dat din cap.

— Arăta de parcă cineva ar fi încercat să te taie în două.

— Au făcut o treabă mai bună în această privință decât *kwajiin*-ul. M-am dus la adunare în speranța că voi fi tămăduit. Dar nu s-a întâmplat așa. Mi-am ciocănit tâmpla cu degetul. Mai era ceva ce trebuia să se vindece și, cu timpul, s-a vindecat. Cicatricea... păi, îmi amintesc puține despre ea. E cam la fel ca tine, cu mâna.

— Eram pe-afară și mă jucam și-am găsit o piatră lucitoare pe malul râului. Am luat-o și nu-mi amintesc decât că tatăl meu m-a scos afară din apa de la moară. Dunos își ridică mâna stângă și-o lăsă să cadă. Când mi-am revenit, mâna era așa.

— Îmi amintesc că mi-ai povestit. Erai la vreo doi kilometri sau așa ceva în aval, dar ai supraviețuit. Și eu am supraviețuit și m-am trezit în casa maestrului meu. Au avut ei grijă de mine. M-au îngrijit până m-am însănătoșit. Maestrul meu m-a antrenat să devin un mare spadasin. Mi-a predat toate lecțiile pe care le-a învățat de la maestrul spadasin Virisken Soshir. I-am întins una dintre cele două săbii pe care le aveam. Ia uită-te la ea. Șnururile care acoperă mânerul sunt portocaliu cu negru, ca dungile tigrilor. Cel care a adoptat modelul provenea din Moryth.

Examină șnururile cu mare atenție.

— Da, văd și mica amuletă, tigrul acela de bronz, dedesubt.

— Acela-i Chado, paradisul tigrilor. Uită-te la garda sabiei. Vezi dragonul de pe disc? Asta înseamnă că săbiile au fost făcute înainte de prăbușirea civilizației. Mai înseamnă și că armele au aparținut unui membru al gărzii imperiale.

Donos dădu din cap.

— Virisken Soshir.

— Ai perfectă dreptate.

Ridică privirea.

— De ce ți-a dat ție contele Derael aceste săbii?

— Nu mi le-a dat, Dunos.

I-am primit deschis privirea mirată.

— El mi le-a înapoiat.

Sprâncenele lui Dunos se arcuiră.

— Ceea ce a vindecat Kaerinus nu era cicatricea, ci amintirile pe care le-am pierdut atunci când am fost grav rănit. Nu sunt Moraven Tolo, nici pe departe. Sunt Virisken Soshir.

Băiatul clipi, fără să înțeleagă.

Nu-l puteam învinovăți. Găsisem această revelație cu totul nefirească, și totuși știam că era adevărată. Cumva, trecuseră peste cinci sute de ani între momentul în care mă dusesem cu Împărăteasa Cyrsa la Ixyll și până când mă trezisem la *Serrian* Jatan. Fostul meu ucenic devenise maestrul meu, fără a-mi dezvălui cine eram cu adevărat. Privind retrospectiv, era ușor să-mi dau seama că știuse tot timpul, dar nu găsise niciodată că era potrivit să-mi spună și mie.

Dunos își depăși nedumerirea și se concentră din nou.

— Dar nu ți-a spus Gloonul că vei muri?

— Nu. A zis că pentru că acum știu cine sunt cu adevărat, sunt *liber* să mor. Însă am fost cât pe ce, de câteva ori, și nu mi-a plăcut prea mult.

— Sunt de acord cu tine.

M-am întins și i-am ciufulit părul castaniu.

— Asta-i bine. Nu vreau să mori. Ai o viață întreagă înaintea ta.

A ridicat din umeri.

— Mă pricep destul de bine să mă feresc de *vhangxi*. M-au lovit de două ori, dar nu m-a durut.

— Excelent!

— Așadar, ai fost războinic cu multă vreme în urmă?

— Am fost garda de corp a Împăratului. Am fost unul dintre fiii lui, nu un prinț ca Nelesquin, dar eram de încredere, fără îndoială. Iar după aceea au venit Turasyndienii.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă. Mai ești în viață pentru că ești un Mistic, nu?

Era răspunsul cel mai evident. Trăiam și pentru că eram un Mistic. Dar Phoyn Jatan, care fusese mai tânăr decât mine, acum era mult mai bătrân. Ar trebui să fie imposibil să fi sărit, cumva, câteva sute de ani și să nu fi îmbătrânit, dar îl cunoscusem pe

Ryn Anturasi. Contele Derael spunea că Ryn îi dăduse spadele mele strămoșului său, dar, cu toate acestea, era viguros și entuziast când l-am cunoscut. Mai mult, avusese un mijloc bizar de transport, care mă adusese din inima Ixyllului la Erumvirine într-o clipă. Ținând cont de faptul dovedit că putea străbate instantaneu distanțe vaste și, poate, chiar călători în timp, trebuia să presupun că mă găsise și mă adusese ca să fiu vindecat și reinstruit ca Moraven Tolo.

— Cred că ai dreptate, Dunos. M-am încruntat. Ai văzut cicatricea, totuși. Cineva a vrut să-mi facă de petrecanie și nu știu de ce.

Băiatul ridică din umeri cu nepăsarea încrezătoare a unui copil.

— Acela trebuie să fi fost Prințul Nelesquin. Era dușmanul tău.

— Viața nu-i niciodată pe-atât de limpede pe cât o cântă menestrelii.

Aș fi vrut să continui, însă m-a săgetat un gând. Vremea Gheții Negre și războiul împotriva Turasyndienilor au creat două personaje importante: Împărăteasa Cyrsa și Prințul Nelesquin. Ea a așteptat, în adormire, pentru a salva imperiul distrus. El era încarnarea răului și cauza tuturor necazurilor abătute asupra lumii. *Vanyeshii* lui erau demonizați. Iar diferiți alți eroi, precum Amenis Dukao, aveau propriile lor povești, care nu-i lăsau pe oamenii obișnuiți să uite marile sacrificii făcute pentru oprirea Turasyndienilor.

Însă Virisken Soshir rămânea, practic, necunoscut. Am aflat o mulțime de lucruri despre el, dar numai de la Phoyn. Istorisirile despre Cyrsa pomeneau arareori de altcineva apropiat mie, iar atunci când o făceau, numele meu era stâlcit dincolo de orice posibilitate de a fi recunoscut. Este adevărat, unele dintre poveștile Phoyn pe care mi le spusese au fost neplăcute. Este clar că n-am fost o căpetenie prea blândă, dar sunt convins că oamenii conduși de mine din Kelewan ar fi de acord cu această apreciere.

Ranai Ameryne ar fi. În fuga noastră din Kelewan, m-am folosit de o gloată de suflete pierdute spre a abate atenția

dușmanului, pentru a putea să trecem prin liniile lor de asediu. Cu toate că amintirile mele de viață ca Virisken erau începețoșate, dezorganizate și fragmentate, în acel moment n-am avut niciun fel de dificultăți din cauza a ceea ce făcusem. Virisken, un bastard imperial, nu avea nicio ezitare în a se folosi de cei inferiori lui. Fusesem ambițios – aproape aidoma ca fratele meu vitreg – așa că un conflict între noi era inevitabil.

Gândindu-mă acum la toate astea, am avut remușcări. I-am spus lui Ranai că oamenii erau, oricum, hărăziți să moară și că unii dintre ei s-ar *putea* să scape. Nu credeam asta, dar nici n-am făcut nimic ca să-i ajut. Dacă mi-aș fi adunat toate forțele și-aș fi atacat, poate că ar fi putut scăpa și mai mulți dintre ei. În mod sigur, i-am fi putut recupera pe unii dintre ei.

Dar unul sau doi, sau chiar câteva zeci, ar fi avut vreo importanță? Virisken ar răspunde că nu, pentru că erau țărani dezrădăcinați, împinși înaintea invadatorilor. Oameni ca ei cădeau întotdeauna răpuși de războinicii care avansau, la fel cum șoarecii cad pradă șoimilor. Așa mergeau lucrurile pe lume.

Însă aceasta era atitudinea unui copil din flori, care se credea mai presus de rubedeniile sale legitime. Ar fi trebuit să fie inclus în succesiunea la tron. Ar fi domnit mult mai eficient și mai bine decât ei. Oricum, șansele ca el să acceadă la tron erau ca și inexistente.

Doar dacă ar fi izbucnit o revoltă, iar vechea dinastie ar fi fost înlocuită cu una nouă.

M-au scuturat frisoanele, pentru că omul care fusesem nu avea niciun fel de scrupule vizavi de o asemenea idee. De fapt, o găsea atrăgătoare.

Dar nu mai eram acel om. *Acesta* a fost motivul pentru care Phoyn mă instruise așa cum o făcuse. Nu ca să-mi cizeleze îndemânarea mea cu sabia, ci ca să mă reconstruiesc ca om. Trauma provocată de rănirea mea mă costase memoria, iar Phoyn mă transformase în cel pe care-l percepuse el. Mă salvase în mai multe feluri.

Am clipit.

— Iartă-mă, Dunos, m-am lăsat purtat de gânduri.

— Bunicul meu obișnuia să...

Vocea băiatului s-a stins. A strâns din buze și și-a întors fața de la mine. M-am întins și i-am răsucit capul tocmai când o lacrimă mare a lăsat o dâră prin praf. Băiatul s-a smiorcăit, apoi și-a împrăștiat lacrima pe tot obrazul.

— Îmi pare rău, Maestre.

— Nu trebuie, Dunos. L-am cunoscut pe bunicul tău, mai ții minte? Merită să-l plângi. La fel și pe tatăl tău... întreaga ta familie. Ești îndreptățit să jelești.

— Îi urăsc pe *vhangxi*.

— Nu ești singurul.

Dunos își strânse buzele într-o linie subțire.

— De ce n-am murit?

Am clătinat din cap.

— Nu știu, Dunos. Știu că dorești ca familia ta să fi scăpat cu viață. De ce Grija ia un om și nu pe altul este un mister pe care numai zeii îl pot dezlega.

— O vrăjitoare din satul nostru a zis că eram prichindelul lui Grija. Dunos scuipă în stânga. Și pe el îl urăsc.

Am zâmbit.

— Mă aștept să devii coșmarul său cel mai cumplit, tinere.

— De ce spui asta?

— Ești tânăr, curajos, cu siguranță nu te temi de el, iar ceilalți pot învăța din exemplul dat de tine. Mi-am mijit ochii. N-a fost niciodată zeul meu preferat.

— De ce?

— O fi el zeul Morții, dar cu se ocupă? Îi ia pe cei slabi și neajutorați. Se fofilează. Am atins tigrul pornit la vânătoare, brodat pe roba mea. Chado este un vânător adevărat. Wentoki, Dragonul, e curajos. Chiar și Virine este de neclintit și puternic, iar Kojai este câinele Războiului. E vrednic de venerație, dar nu Grija.

Dunos se zgribuli.

— Dar Grija te poate închide în oricare dintre cele Nouă Iaduri.

— După tot ce-am văzut noi? Cât de înfricoșător ar mai putea fi așa ceva? Am ridicat din umeri. În afară de asta, alți zei ne vor da o mână de ajutor în Kianmang. Acolo se crede că se duc

războinicii.

Dunos zâmbi.

— Și aș putea ajunge acolo chiar și cu mâna asta a mea?

— Îți garantez. I-am făcut cu ochiul. Le voi spune zeilor că ai fost un războinic atât de măreț, încât nu ți-a trebuit decât un braț.

A râs, iar eu m-am alăturat. Râsul îmi făcea bine. Sunetul a alungat și ultimele rămășițe malefice rămase după bătălie.

— Un lucru este foarte important, Dunos.

Băiatul dădu din cap.

— Care anume, Maestre?

— Trebuie să continui să speri. *Vhangxi* ți-au omorât părinții, dar nu știm dacă l-au prins pe Matut. S-ar putea să fie acolo, căutându-te.

Băiatul căzu pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Și de asta-i ucidem pe monștri. Să-l protejăm. Pe el și pe toți cei ca el.

Dunos se ridică și se aplecă peste metereze, să privească deasupra lor.

— Au să se întoarcă, nu?

— Și vor fi pregătiți să ne nimicească.

— Vor reuși?

Se lăsă în jos și mă scrută cu privirea.

— Tsatol Deraelkun a fost menit să *descurajeze* invadatorii, însă nimeni nu și-a imaginat vreodată că-i va opri. *Kwajiinii* au cucerit Kelewanul și cine știe câte altele. Dacă-și adună toate forțele, această cetate va cădea.

Băiatul se încruntă un moment, apoi privi în sus, spre mine.

— Acum, că ai spadele, nu-ți mai trebuie și celelalte, nu?

— Nu.

— Le iau eu. Poți să începi să-mi dai lecții. Dădu solemn din cap. Învață-mă bine. Dacă mă duc în Kianmang, mă duc ca spadasin.

7
Ziua a 22-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Ciras Dejote își dori să nu fi renunțat la principiile sale și să fi refuzat să călătorească pe unul dintre acei armăsari, *gyanrigot*. Borosan avusese dreptate: mașinăria putea merge mai mult și mai repede decât caii. O calitate, cu siguranță, însă instruirea lua timp, care ar fi putut fi folosit mult mai bine mergând spre casă.

Problema consta în descoperirea modului în care funcționau lucrurile. Borosan plecase de la presupunerea că semănau cu *thanatonii* săi. A creat niște panouri de control pentru a-i controla, iar ei s-au supus fără crâcnire. Totuși, dispozitivele nu au asigurat nicio interacțiune cu călărețul.

Și astfel, a început o a doua fază a testelor și a instrucției, care a dezvăluit o diversitate de abilități ascunse ale bidiviilor. Când un călăreț se avânta în șa, spre exemplu, din flancurile armăsarului se deschideau plăci blindate pentru a-i proteja picioarele. Acest lucru l-a făcut pe Borosan să examineze creaturile cu și mai multă atenție. A modificat plăcile de control în așa fel încât armăsarul să răspundă apăsării comutatoarelor: dacă un călăreț exercita presiune cu genunchiul stâng, mașinăria se întorcea la dreapta, iar intensitatea apăsării determina cât de strâns va fi virajul.

Și putea fi destul de strâns. Ciras își ridică umerii. Vânătaia aproape că dispăruse, dar ceva din rigiditate mai rămăsese. Hotărâse să vadă cât de abruptă putea fi o întoarcere în plin galop. A apăsat cu putere cu genunchiul drept. *Gyanrigotul* a pivotat pe copita stângă din spate și s-a răsucit imediat, azvârlindu-l pe Ciras în aer. A căzut greoi pe spate și s-a rostogolit, trezindu-se cu bidiviul lângă el, neclintit.

Borosan îl ajutase să se ridice în picioare.

— Maestre Dejote, se pare că *gyanrigotii* sunt capabili de lucruri pe care oamenii nu le pot îndura. Voi face în așa fel încât să nu se mai întâmple așa ceva.

— Nu. Să nu faci nicio schimbare care i-ar putea încetini pe armăsari.

Inventatorul privi întrebător spre el.

— Am crezut că nu-ți plac asemenea lucruri.

— Nu-mi plac. Însă nu i-aș cere unui armurier să tocească o sabie pentru că vreun învățăcel nepriceput s-ar putea tăia cu ea.

Așa că, cu toate că-i displăceau caii metalici, s-a străduit să stăpânească cu măiestrie unul dintre ei. S-a ambiționat să devină expert și apoi a ajutat la instruirea altora. I-a făcut chiar și lui Borosan sugestii care au cizelat și mai mult capacitățile bidiviilor.

I-a făcut plăcere să-i antreneze pe alții; l-a făcut să se simtă demn. Se întoarse în șa, pe când călăreau prin valea de sticlă din Ixyll, și studie oglindirile strâmbe ale eroilor. Trei companii de războinici, cu toții Mistici, care supraviețuiseră bătăliei cu Turasyndienii și Urgiei. Aceștia erau oameni deveniți legende în imperiu. Își păstraseră credința în conducătorul lor, iar la mai bine de șapte sute de ani după aceea răspunseseră iarăși chemării datoriei.

Vlay Laedhze călărea lângă el, cu craniul ras protejat de un coif din piele.

— Pari amuzat, Maestre Dejote.

Ciras clătină din cap.

— Mai degrabă uimit. Am visat îndelung să fiu erou. Am vrut să fiu demn de a servi alături de dumneavoastră. Chiar și așa, nu mă pot imagina făcând ceea ce-ați făcut.

— Să supraviețuiești? Să rămâi loial? Bătrânul războinic ridică din umeri. Astea chiar că sunt mărunțișuri. Supraviețuirea, păi... există vreo altă alegere? Supraviețuirea depinde foarte mult de noroc. De ce-ar lovi o săgeată pe cel care stă lângă mine și nu pe mine? Săgețile nu-i iau ca țintă pe cei virtuoși sau pe cei răi; iar cei loviți de norii de săgeți cad fără ca asta să fi fost adevărata intenție a arcașului. Bărbatul zâmbi stins. Iar loialitatea, cât de dificilă să fie? Iei o decizie și alegi să

n-o discuți. Onorezi înțelepciunea arătată atunci când ai făcut alegerea.

— Și ce se întâmplă dacă a fost o greșeală?

— Atunci trebuie să onorezi înțelepciunea care ți-a arătat greșeala. O îndrepți.

— Asta nu-i întotdeauna ușor.

— Crezi că ai făcut vreo greșeală, Maestre Dejote?

Ciras scuipă dezgustat, apoi bătu cu palma gâtul calului pe care-l călărea.

— Am încălecat unul dintre aceștia.

Vlay râse.

— A trecut multă vreme de când n-am mai stat într-o șa, dar n-am de ce mă plânge. Acesta-i la fel de bun ca orice cal pe care-am călărit vreodată.

— Dar, Maestre, nu-i cal. Este o mașinărie. Un monstru.

— Și-ai descoperit că-ți place.

— Da. Ciras scutură din cap. Acești *gyanrigoti* sunt malefici, chiar sunt. Au lăsat magia în mâinile celor care nu au puterea de a o controla. Sunt un pericol.

— Un pericol pentru cine, Ciras?

— Pentru lume. Pentru pace. Lucruri precum acest bidiviu, sau o sabie *gyanrigot,* ori vreunul dintre *thanatonii* lui Borosan, ar putea convinge pe oricine că-i un războinic. Pot fi adunate armate întregi și echipate, iar țările pot fi distruse.

— Și cu ce-i aceasta diferită de magia pe care o deții tu?

— Am petrecut ani la rând perfecționându-mi abilitățile. Sunt conștient de ce pot face, cât de rău i-aș putea afecta pe ceilalți.

— Și ai atacat vreodată pe cineva, fără o motivație corectă?

Ciras scutură din cap.

— Evident că nu.

— Atunci ești un om foarte norocos. Vlay arătă spre răsărit. Ai fost educat să ne vezi pe toți ca pe niște eroi, dar eram – și încă mai suntem – oameni ca și tine. Am făcut greșeli. De exemplu, războiul cu Turasynd. Turasyndienii ne-au invadat, dar de ce? Sunt malefici, năvălind doar din dorința de a prădui?

— Eu așa cred. Ciras studie expresia distantă a bărbatului. Nu

așa s-a întâmplat?

— Cred că da, însă am auzit multe alte lucruri. Am auzit că o companie de Dragoni Imperiali bântuia prin Pustietăți. Poate că voiau să jefuiască. Poate că voiau să-i pedepsească pe Turasyndieni pentru atacarea Deseirionului. Nu știu care e adevărul în acest caz, dar sunt sigur că este pe undeva, pe la mijloc.

Vlay îl privi și zâmbi.

— Motivul pentru care subliniez asta este unul simplu: Dragonii Imperiali aveau același gen de antrenament ca și tine, și totuși asta nu l-a împiedicat pe comandantul lor să dea ordin să fie uciși femei și copii. Instrucția și disciplina nu sunt stavile în calea ambițiilor, după cum absența instruirii nu presupune o permisiune de revenire la barbarie.

— Dar nu-i adevărat, Maestre, că un om conștient de responsabilitățile sale va fi mai puțin înclinat să le abandoneze?

— Adevărat, dar hai să cercetăm două situații. Prima este cea în care un conducător în care ai încredere îți dă ordin să ucizi. Îți spune că ținta ta este malefică și trebuie să dispară, pentru binele omenirii. Faci ceea ce ți se poruncește, dar se dovedește că tocmai ai omorât un poet a cărui singură crimă era că scrisese o satiră la adresa conducătorului tău. Ai acționat în mod responsabil, însă ai fost transformat într-o unealtă a răului, în pofida disciplinei tale.

Ciras dădu din cap.

— Aș fi obligat de onoare să acționez în spiritul dreptății și să fac unele corecții.

— Pe cât de onorabilă ar fi asta, tot nu l-ar scula din morți pe poet. Al doilea caz e și mai simplu. Dacă disciplina este o stavilă în fața ambițiilor, atunci singura cale de a preveni războiul ar fi să-i antrenezi pe toți pentru a-l putea duce. Dacă toți sunt războinici, cum ești tu, nu prevezi o eră de pace eternă?

Ciras începu să vorbească, dar se opri. Întreaga instruire din lume nu putea toci ambițiile. De fapt, ambiția ar fi putut motiva antrenamentul. Propria lui ambiție de a deveni erou îl îmboldise să-și continue instruirea atunci când ar fi putut să cedeze. *Ambiția altcuiva de a deveni împărat l-ar fi putut însuflești la fel ca*

pe mine.

— Aveți dreptate. Disciplina s-ar putea să nu împiedice ambiția. Dar acesta nu-i un motiv pentru a lăsa arme ucigătoare în mâinile celor care nu înțeleg ce nenorociri vor provoca.

— De acord, Maestre Dejote. Soluția ta, oricum, este acea de a socoti unealta drept *malefică.* Bătrânul războinic ridică din umeri. Îmi rezerv dreptul de a judeca modul în care este folosită unealta. Tu te-ai antrenat cu spada. Acum te vei antrena și cu acest cal de metal. Stăpânește-l. Dreptatea va limita ambiția și, prin tine, o sabie și un armăsar s-ar putea să slujească dreptatea la fel de bine.

Expediția voraxanilor se îndreptă spre sud-est cât de repede putea. Pentru că era tărâmul *vanyeshilor,* Tolwreen deveni obiectivul lor. Împărăteasa Cyrsa n-ar fi vrut să-i cheme să-i distrugă pe *vanyeshi,* dar dacă i-ar fi lăsat să trăiască n-ar fi servit intereselor ei.

Ciras se temuse că drumul spre Tolwreen ar putea fi ascuns. El și Borosan presupuneau că *vanyeshii* îi vor căuta, așa că expediția rămase în stare de alarmă pe măsură ce se apropiau. Dar drumul spre Tolwreen nu fusese nici mascat, nici pus sub pază. Găsiră fortăreața montană fără nicio dificultate, ba chiar descoperiră propriile lor urme, lăsate cu trei săptămâni înainte. Păstrarea urmelor l-a speriat pe Ciras. Era ca și cum n-ar fi trecut timp de atunci și descoperi că era ușor să-și imagineze că s-ar putea vedea pe el și pe Borosan evadând din nou.

Tunelul de la baza muntelui se căsca precum o gură așteptând să-i înghită. Borosan trimise înainte doi dintre *thanatonii* lui cu picioare de păianjen, iar aceștia se întoarseră fără niciun incident. Unul aduse cu el și un motan *gyanrigot,* aflat încă în perfectă stare de funcționare.

Borosan îl ridică.

— Ăsta-i cel pe care i l-ai dat lui Pravak.

— L-a abandonat pentru că știa că l-am folosit ca să-i luăm urma sau e o momeală dintr-o capcană?

Vlay luă din mâinile lui Borosan pisica mecanică.

— Pravak n-a fost niciodată din cale-afară de subtil. Dacă ar

fi aici, ne-ar ataca imediat. Intrăm?

Pocni cu călcâiele pe crupă, făcându-și bidiviul s-o ia la galop înainte. Ciras îl urmă, prinzând curaj datorită faptului că statuile uriașe care păzeau intrarea nu mai erau acolo. Sunetul metalic al copitelor răsună prin tunelul scurt, apoi călăreții intrară în inima muntelui și se împrăștiară.

— Au plecat.

Borosan arătă spre rămășițele citadelei care se înălța cândva puternică și mândră.

— Și-au luat și armele cu ei.

Ciras dădu din cap. Citadela fusese ridicată cu sabia și scuturile, armurile și sulițele. Fusese o capodoperă a artei militare. Acum, cablurile de care fusese susținută cândva atârnau nevolnice, iar ceea ce mai rămăsese din ea zăcea împrăștiat precum banii de aur dintr-o pungă tăiată.

Din umbrele îndepărtate ieșiră oameni sălbatici. Unii purtau arme de parcă acestea erau talismane. Câțiva îmbrăcaseră armuri. Apărătorile le atârnau jalnic de umeri, iar altele strângeau gambele prea tare. Coifurile fuseseră răsucite de-a-ndoaselea, apoi trase spre vârful capului, pentru ca purtătorii lor să-și poată vedea vârfurile picioarelor.

Vlay bătu poruncitor din palme, iar sălbaticii se risipiră, huiduind și urlând. Se întoarse în șa și privi spre Ciras.

— Iată și disciplina dorită de tine.

— Unde s-au dus *vanyeshii?*

Borosan scoase din coburii șeii un dispozitiv mic, colțuros.

— Sunt mai mulți motani sub Sala Prințului. Haideți să vedem ce fac acolo.

Căutările luară ceva timp, dar au dat peste o serie de tuneluri care i-au condus adânc sub munte. Folosind mașinăria lui Borosan drept ghid, pătrunseră într-un șir de caverne naturale terminate cu o peșteră imensă, modificată extensiv. La prima privire, lui Ciras îi amintea de atelierul unde fuseră creați armăsarii, în Voraxan, dar mult mai mare.

Borosan descălecă imediat. Ataşă lumini albastre, de *gyanrigot, thanatonilor* săi și porni în explorare. Lumina

fantomatică dezvălui forje masive, cu ciocane și cleşti uriaşi, sprijinite pe angrenaje circulare care le permiteau să se rotească uşor. Mai putea fi văzut un dispozitiv cu ciocane mai mici; iar dincolo de el erau și alte maşinării, cu braţe terminate în ciocane mai mici, pentru lucrări mai fine.

Borosan se opri lângă dispozitivul mai mare și ridică una dintre plăcile sale de comandă.

— *Vanyeshii* au folosit aceste forje pentru a crea trupurile purtate de ei. N-aş putea spune ce altceva au mai putut face, dar aici există o grămadă de plăci de comandă. Probabil, au cai la fel ca noi. S-ar putea chiar să fi creat destui pentru Vulturii Negri din Turasynd.

Ciras se înfioră.

— Chiar atât de smintiţi să fie?

Borosan ridică din umeri.

— I-ai văzut. Majoritatea au încetat să mai fie oameni cu multă vreme în urmă. Vorbeau cu Turasyndienii, de ce-ar ezita să-i înarmeze pe barbari?

— Nu-mi pot imagina. Ciras oftă. Poţi să-ţi faci vreo idee despre plăcile astea?

— Probabil. Dacă reaprindem forjele, ne putem da seama ce fabricau. Aş putea face piese de schimb pentru caii noştri. Mi-au venit unele idei încă de când am plecat la drum...

— Prima dată, vezi ce fabricau.

Ciras se uită la Vlay.

— La ce vă gândiţi?

— Este clar că *vanyeshii* credeau că Nelesquin îi cheamă la arme. Nu ştiu de ce deoarece prinţul e mort. Capul i-a fost smuls de pe trup și împreună au fost îngropate într-un mormânt construit după îndrumările Împărătesei. Ai spus că scheletul lui se află într-o încăpere de deasupra noastră.

Ciras dădu din cap.

— Aurit, fiecare milimetru al său, în afară de craniu, care lipsea.

— Arată-mi, te rog.

Vlay și o mână de războinici îl însoţiră pe Ciras sus, până în Sala Prinţului. Înaltă, îngustă și adâncă, încăperea părea chiar și

mai ostilă pentru că-i lipsea lumina reflectată de robele aurii ale *vanyeshilor*. Galerii etajate se ridicau de-o parte și de cealaltă. De la intrare, sala părea să fi fost abandonată de veacuri. *Trei săptămâni și declinul s-a și instalat*.

Cu mâna pe mânerul spadei, Ciras mergea alături de Vlay. S-au oprit chiar lângă covorul purpuriu, întins până la tronul masiv.

Vlay dădu din cap.

— Este Tronul Celest, acela pe care-l râvnea tare Nelesquin.

Ciras trase sabia și-o ațintì spre veșmântul mov aruncat peste brațele tronului.

— Scheletul purta acea robă.

— Seamănă cu cel cu care a fost îngropat Nelesquin. Străvechiul războinic clătină din cap. I-am plasat mormântul la o răscruce de drum, ca să nu știe care-i calea spre casă. Se pare că această precauție a fost insuficientă.

8
Ziua a 23-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Helosunde

Keles se lăsă într-un genunchi, pe cărarea din pădure. Îi putea simți pe ceilalți în urma lui, însă învățaseră să păstreze tăcerea când ridica el mâna. Apăsă palma dreaptă pe argila jilavă, frământă puțin din ea, între degetul arătător și cel mare, și se concentră.

Lumea se scurse cu totul din conștiința sa. Se concentră asupra pământului răcoros, umed, care-i murdărea degetele. În frunzele și noroiul frământat de copitele căprioarelor, surprinse o senzație de descompunere imediată. Și oamenii străbătuseră acest drum, dar urma era trecătoare și nesigură; s-ar fi putut să se fi petrecut ieri sau acum două sute de ani.

Simțurile-i părăsiră solul pentru a se avânta deasupra suprafeței pământului. Lumea se desfășura în mintea lui, împrăștiindu-se ca o pată de ulei gros. Conștiința urcă deasupra dealurilor și pe panta lor, prin râpe. Curgea peste stânci și se împrăștia prin albia râurilor. Se subția prin vaduri și se învolbura acolo unde apa clipocea în jurul pietrelor rotunjite.

Experiența îl ajută să descifreze peisajul. Cunoștea bine pădurile. Se întindeau spre sud, peste relieful tot mai înalt, astfel că râpele tindeau să coboare spre nord și spre est. Panta lor se termina, în cele din urmă, la Râul Negru.

Își împinse simțurile și mai departe în peisaj și simți o furnicătură la baza scalpului. Acolo, departe, spre est, sus și lângă o râpă cu pereții abrupți, în pădure se afla o poiană. Era destul de întinsă pentru ca refugiații să-și poată așeza tabăra. Puțin mai încolo, spre est, era un pârâu de unde puteau lua apă, iar pădurea avea destule vreascuri pentru foc.

Keles își deschise ochii și zâmbi când Rekarafi îi apăru în față.

— Acolo, cam la patru sute de metri. Un luminiș?

Virukul dădu din cap.

— Acolo-i una mică. Va fi mai mare după ce o cercetez din nou?

— E destul de mare.

Keles se frecă cu palma pe frunte, mâzgălind-o cu pământ.

— Pari să crezi că dacă iau eu o decizie, lumea se modifică. Nu-i chiar așa.

— Am văzut schimbările pe care le-ai făcut. *Am simțit* magia.

Virukul se lăsă pe vine și scrijeli pământul cu o gheară, închipuind un simbol.

— Trebuie să înțelegi ce faci, să poți să-i spui putere.

— Poate că-i o putere pe care n-o doresc. Și, cu toate astea, dacă n-o stăpânesc, bunicul meu ar putea distruge lumea.

— Gândește-te, Keles. Spune-mi, te rog, cum lucrează puterea.

Keles închise ochii.

— Nu-mi impun voia asupra pământului. Eu văd, pur și simplu, lucrurile așa cum ar trebui să fie. Cel puțin, așa simt. Văd doar cum s-ar dori să fie lucrurile.

— Cine ar vrea să fie așa?

Cartograful deschise ochii.

— Nu știu. Eu? Bunicul meu? Zeii? Poate că pământul însuși. Tot ce știu este că văd ceea ce simt că e corect. Crezi că asta ar fi posibil?

— *Posibil?*

Virukul se ridică și arătă în depărtare, în direcția poienii. Cercetașii grupului îi conduceau pe oameni într-o procesiune șerpuitoare care dispărea în crepuscul.

— A fost bine să-i refaci pe oameni?

— Poate, într-un fel. Copiii au devenit adulții în care s-ar fi transformat, iar bătrânii s-au întors la ceea ce-au fost. Ministrul și gărzile sale au devenit versiuni ideale ale lor înșile, chiar acei eroi pe care și i-au imaginat că ar fi. Doar tu, Tyressa și Jasai ați rămas neschimbați, pentru că voi sunteți așa cum se cuvine să fiți.

— Totuși, m-aș mira să fie pământul... În Ixyll, vrăjile au schimbat teritoriul în multe feluri, dar există lucruri de bază

care nu s-au transformat. S-ar putea ca o vale să prăsească o carne metalică vie, dar tot o vale a rămas. Stâncile s-ar putea să se fi transformat în fructe uriașe, dar tot se rostogolesc la vale. Este posibil ca lumea însăși să aibă o vrajă care să reziste vrăjilor? Este realitatea prea dificilă pentru a o schimba la o scară atât de mare?

Dinții ivorii ai lui Rekarafi licăreau în lumina asfințitului.

— Am trăit mulți ani, Keles Anturasi. Am văzut prăbușindu-se imperiul Viruk. Am văzut și imperiul oamenilor sfărâmându-se. Există constante. Această idee, că pământul posedă propria sa magie, nu poate fi negată. Poate că ar trebui să te concentrezi asupra găsirii a ceea ce există, pentru a perfecționa.

Keles zâmbi.

— Să mă las în voia curentului, nu să înot împotriva lui?

— Ar fi mai puțin probabil să fii înghițit de curent.

Virukul îi făcu semn să se ridice.

— Hai să vedem dacă ceea ce-ai văzut se potrivește cu ceea ce-mi amintesc eu să fi văzut.

Refugiații începuseră să instaleze tabăra și să stabilească posturi de pază când sosiră ei. Se organizară după un plan standard, cu războinicii plasați în cercul exterior și adăpostul Prințesei Jasai ridicat în mijloc. Santinelele fuseseră răspândite prin pădure. Ținând cont de natura Celor-fără-Ochi și de felul în care vânau, oamenii trebuiau să fie avertizați din vreme de apropierea lor.

Din fericire, vremea ploioasă, care-i muiase de-a lungul aproape întregului drum spre sud, împiedicase în mare parte și urmărirea lor. Rekarafi estimase că aveau acum un avans de o zi asupra Celor-fără-Ochi, iar companionii lor cu aspect de maimuțe nu mai fuseseră văzuți de o săptămână.

Keles îi zâmbi virukului.

— Asta-ți amintești?

— Ai schimbat-o doar puțin. Ceva mai mare. Cu scurgere mai bună.

Virukul se descotorosi de bagajul pe care-l cărase.

— Data viitoare, adu țarcul căprioarelor mai aproape.

În vreme ce Rekarafi plecă la vânătoare, Keles își luă

echipamentul și-l cără până în locul unde se afla Jasai, stând lângă un foculeț. Își scoase rănița și apoi se așeză. Își răsuci umerii, simțind o serie de pocnituri străbătându-i șira spinării. Gemu, iar ea zâmbi, aruncând un bețișor în foc.

— Keles, chiar trebuie să mă lași și pe mine să duc ceva când ne vom relua drumul.

— Duci destule, prințesă.

Femeia blondă își plimbă mâna peste pântec.

— Da, știu, viitorul Helosunde, un copil care va uni națiunea mea cu Deseirion.

— Nu contează al cui copil este. Este suficient că porți acest copil în pântec.

Keles se uită în jur, la ceilalți, care pregăteau adăposturile, și-și coborî glasul.

— Iar tu ești conducătoarea expediției noastre. Acești oameni îți sunt loiali ție, nu Deseirionului.

Lumina aurie a focului nu putu topi gheața din ochii ei albaștri.

— Sunt supușii soțului meu. I-a adus la o asemenea ascultare încât mă vor urma până la Munții de Gheață și prin Poarta spre Lumea de Jos. Sunt bănuitori față de tot ce-i aici. Se consideră dușmani pe pământ străin.

— Așa te vezi pe tine?

Ea pufni, iar furia-i îngustă ochii.

— Ar trebui. Consiliul de Miniștri a ales ca fratele meu să fie prinț, apoi l-au convins să atace Meleswinul. L-au abandonat acolo, iar Pyrust m-a luat de soție și în pat. Singurul motiv pentru care se vor bucura să mă vadă este că m-ar putea folosi ca pe o modalitate de a-l constrânge pe Pyrust.

Keles râse, iar ea-și opri privirea rece asupra lui.

— Te amuză ceva?

— Doar faptul că te judecă atât de greșit. Oricine-și închipuie că ești o modalitate de a rezolva o problemă este un smintit, iar asta-l include și pe Prințul Pyrust.

Ea păru oarecum îmbunată după asta, dar Keles se deprinsese deja să nu se mai încreadă în aparențe. Jasai îi spusese că, în ceea ce-o privea, și el era tot un mijloc de a-și atinge scopul.

Intenționase să-l folosească pentru a-i facilita fuga din Deseirion. Însă mătușa ei sugerase că Jasai ajunsese să-l iubească.

Mă întreb care-i adevărul. Nu avea cum să știe și nici nu putea să se încreadă în orice presupunere. De fapt, nu voia să facă presupuneri pentru că se îndrăgostise de Tyressa. Cu toate că o considera pe Jasai dezirabilă, Tyressa era mai mult decât atât. Dar dacă Tyressa n-ar exista, dacă Jasai n-ar fi fost măritată cu un prinț deseian și însărcinată cu copilul acestuia...

Prea multe dacă și niciunul adevărat.

Pentru o clipă, se întrebă dacă ar fi putut schimba astfel de lucruri, să transforme *dacă* în *iată*. Asta ar reduce mult toate complicațiile din viața sa. Însă ceea ce strălucise glorios un moment deveni întunecat și strâmb o clipă mai târziu. În multe privințe, bunicul său își folosise voința și influența pentru a schimba viața celor din jurul său. Schimbase chiar și soarta lui Jorim cu a lui Keles. Într-un acces de vrajbă, le schimbase misiunile. Dacă bunicul său ar fi deținut atunci magia reală, fără nicio îndoială că ar fi folosit-o pentru asta și chiar mai mult.

Keles se încruntă. Poate că problema era cu magia. Când putea fi dobândită ușor, atunci vrăjitorul nu mai avea nicio reprezentare a consecințelor faptelor sale. Rekarafi spusese că a îmbunătățit scurgerea apei din poiană, dar plantele din centrul ei preferau un pământ mai umed.

Pentru a usca poiana am mutat mii de metri cubi de apă.

De pe întinderea solului, apa se scursese înspre vest, într-o râpă. Șiroaiele de acolo ar fi putut provoca o mică inundație. Izvorul umflat ar fi năvălit spre pădure.

Keles încetă să-și mai imagineze și începu să *vadă*. Mai jos pe cursul pârâului, apa erodă susținerea unui mic pod din piatră. Podul începu să se surpe. Pietrele se mișcară, iar mortarul crăpă. Copiii care se jucau pe el încremeniră. Apa furioasă se învolbură până sus. Unul dintre ei țipă...

— Nu!

Keles își băgă mâna în apă. Ridică podul, îl ținu să nu se desfacă. Copiii țipau, dar săriră la adăpost. Pietrele podului se rostogoleau în viitura furioasă, scurgându-se precum nisipul

printre degete nevăzute.

— Keles!

Ochii i se deschiseră dintr-odată în vreme ce Jasai îi îndepărtă mâna. O cascadă de cărbuni fierbinți zbură prin aer și aceștia șuierară la atingerea pământului jilav. Își scutură mâna, apoi se lovi peste bandajele fumegânde.

— Ce făceai?

— Hmm... Privi în depărtare. Cred că am împiedicat un mic torent să omoare doi copii.

— Băgându-ți mâna între cărbuni.

Se întinse și-i luă mâna într-a ei. Îndepărtă urmele de cenușă.

— Te-ai rănit?

Dădu încet din cap.

— Nu, nu cred. Nu doare deloc.

— Trebuie să ai grijă.

— Voi încerca.

Expiră, iar oboseala-l lovi în plin.

— Nu știu cum de mi-am imaginat lucrurile...

— Nu contează.

Ea-i sărută palma cu grijă, apoi îi dădu drumul.

— Nu s-a întâmplat nimic rău.

A doua zi, în timp ce urmau cursul pârâului revărsat, au ajuns la podul dărâmat. Pe acolo au trecut prin vad și, după instrucțiunile lui Keles, au găsit casa unde locuiau copiii. Tatăl lor i-a condus bucuros pe refugiați până în satul din apropiere, iar de acolo călăreții au fost trimiși într-un oraș mai mare să aducă ajutoare.

Refugiații aproape că-i depășeau ca număr pe săteni, însă aceștia nu păreau îngrijorați. Imediat au instalat-o pe Prințesa Jasai în casa starostelui și începură pregătirile pentru sărbătorire. Refugiații au fost împărțiți în grupuri mici, pentru a fi găzduiți în sat, unde au tăiat lemne, au cărat apă și astfel au oferit muncă pentru găzduire.

Și totuși, deși localnicii o slăveau atât de mult pe Prințesa Jasai, se temeau de mătușa ei. Keru deveniseră legendare pentru curajul lor și, din moment ce-l slujeau pe Prințul Cyron de

Nalenyr, nu erau văzute prea adesea departe de curtea de la Moriande. Tyressa era constant însoțită de chicotelile fetelor care o urmau, spionând-o pe după clădiri sau de sub trăsuri. Tyressa își asumase statutul ei semidivin cu mult umor și chiar își alocase o oră pentru a le instrui pe fete în tainele mărșăluirii.

Totul decurgea bine, cu mâncare pregătită și mese puse în piața din centrul satului, când unul dintre călăreți se întoarse din expediția spre oraș. El relată că autoritățile vor sosi într-o zi sau două pentru a-i ajuta pe refugiați. I-a mai anunțat că Prințul Eiran fusese omorât.

Vestea morții fratelui ei o dărâmă pe Jasai. Keles o găsi învelită într-o pătură țesută în casă și plângând încet. Ceea ce-ar fi trebuit să fie o sărbătoare gălăgioasă deveni un recviem mut. Keles rămase cu ea, ținând-o de mâini în vreme ce-i povesti despre fratele ei.

— Eram atât de supărată pe el. N-a avut curaj să i se împotrivească Prințului Pyrust. L-a lăsat să mă ducă departe și ceea ce a înrăutățit și mai mult lucrurile a fost privirea din ochii lui. Ar fi vrut să acționeze, dar nu putea. Îi era prea frică, era prea nesigur. În acel moment, și-a dat seama că fusese folosit de Consiliul de Miniștri și, din această cauză, am fost pusă în pericol. Începu să plângă ușor. Am jurat că n-am să-l iert niciodată, dar...

Ridică din umeri, iar Keles îi șterse o lacrimă de pe obraz.

— În ultimele luni mi-am mai schimbat atitudinea. Voiam ca și copilul meu să aibă un unchi. Pyrust îi ucisese fratele, așa că Eiran era singura mea șansă.

Keles zâmbi ușor, bucuros că fața-i era ascunsă în umbră.

— Aș fi bucuros să fiu unchi. Și fratele meu, sunt convins.

Ea închise ochii și-și lăsă obrazul pe palma lui.

— Mulțumesc. Poți să-mi faci o favoare?

— Orice.

— Rămâi aici în seara asta. Doar... să stai aici. Nu vreau să fiu singură.

— Bineînțeles, după cum ți-e voia, prințesă.

Ajutorul sosi mai repede decât se anticipase. Pe la amiaza

zilei următoare apăru un batalion al miliției locale. Câțiva aveau arme și armuri, dar majoritatea oamenilor aveau câte-un îmblăciu, furci și alte asemenea unelte. Le-au cerut refugiaților să lase armele jos și înțelegând istețimea solicitării, Jasai dădu ordinul. Tensiunile care pluteau în aer se evaporară, iar satul își reluă pregătirile pentru sărbătoare.

Pe la mijlocul amiezii, apăru călare un bărbat înalt, musculos, înveșmântat în robă de ministru, cu spadă și un cal cu harnașament bogat. Descălecă și i se adresă conducătorului miliției. Căpitanul dădu ordinele, iar oamenii săi începură să se alinieze. Ministrul se apropie apoi de Prințesa Jasai și-i făcu o plecăciune, dar nu prea adâncă și nici pentru prea mult timp.

Jasai îl privi cu prudență.

— Ești Ieral Scoan. Îmi amintesc că tu ai fost cel care i-a adus coroana fratelui meu.

Bărbatul scoase o batistă și-și șterse buza de sus.

— Sunt măgulit, ducesă.

— Nu trebuie. Nu-mi amintesc cu plăcere de tine. Jasai ridică bărbia. Ducesă a fost rangul pe care mi l-a dat Consiliul de Miniștri. Acum sunt prințesă.

— Da, de Deseirion.

Bărbatul zâmbi cu grație, însă printre cuvintele sale răzbătea disprețul.

— Însă acum suntem în Helosunde. Aici ești ducesă și nimic mai mult.

Keles făcu un pas înainte.

— Dar nimic mai puțin.

Scoan râse grăbit.

— De fapt, mult mai puțin.

Scoase o mică foaie pătrată de hârtie, împăturită, sigilată cu ceară roșie.

— Ți se cere să te prezinți la Vallitsi și să compari înaintea Consiliului de Miniștri.

Jasai privi intens, în jos, foaia de hârtie, apoi din nou pe bărbat.

— Și dacă aleg să ignor această *cerere?*

— Iartă-mă. N-am intenționat nicio clipă să sugerez că ai

avea de ales. Ești arestată.

Ministrul scoase un rânjet de animal de pradă.

— Te-ai aliat cu dușmanul, ducesă. Vei fi judecată pentru trădare și spânzurată, lăsată să atârni până la moarte.

9
Ziua 23-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Dacă n-ar fi avut decenii de antrenament, Marele Ministru nalenyrian nu și-ar fi putut ascunde surpriza și indignarea. Poate că nu slujise întotdeauna cu entuziasm Dinastia Komyr, dar cu sârguință și, cu siguranță, la un nivel superior celui meritat de prinți.

Prinții Komyr nu apreciaseră niciodată rolul jucat de birocrație în stabilizarea situației din lume. Însă acest... acest scandal arăta cât de mult o luase razna Prințul Cyron. *Iar Prințul Pyrust i s-a alăturat.*

Pelut Vniel stătea în pragul sălii tronului nalenyrian, însoțit de un grup de miniștri mai puțin importanți. Coloane de lemn împărțeau încăperea în trei. Un covor roșu, tivit cu purpuriu, ocupa centrul sălii, întinzându-se chiar până la ușă. Dacă Vniel ar fi făcut imprudența de a păși pe acolo pe unde mergea doar nobilimea, și-ar fi putut pierde viața.

În stânga tronului se afla Prințul Cyron. Purta o robă violetă, pe care era brodat dragonul auriu. Pelut nu mai văzuse veșmântul până atunci, iar felul în care se încolăcea dragonul în jurul unei coroane aurite cu siguranță că nu mai fusese observat încă dinainte de fărâmițarea Imperiului. Cele nouă vârfuri ale coroanei aveau, fiecare, câte un semn zodiacal, cea mai importantă pereche fiind cea a dragonului nalenyrian și a șoimului deseian.

Pyrust îl ajutase și fusese complicele lui Cyron în această sminteală. Purta o robă de un albastru-închis, cu un șoim în zbor, brodat pe ea. Aripa stângă avea două pene scurtate, simbolizând jumătatea de mână a prințului. Șoimul se pregătea să aterizeze pe coroana imperială, în care se cuibăriseră doi pui.

Imaginea nu mai fusese văzută de dinainte de Urgie.

Însă atenţia sa se concentră asupra celei de-a treia persoane, femeia care stătea pe Tronul Dragonului. Era târfa Prinţului Cyron, neobişnuit de frumoasă, despre care se zvonea că fusese tovarăşa de pat şi a celorlalţi prinţi Komyr. Impostura ei era o satiră de prost-gust, demnă de Jaor Dirxi sau de alţi artişti de teapa lui.

Miniştrii din spatele lui icniră.

Femeia de pe tron deschise brusc un evantai, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de sunet. Pe evantai era incrustată o coroană mov, la fel ca şi pe roba ei aurie, străveche. Femeia stătea pe tron ca şi cum acesta i-ar fi aparţinut cu adevărat, iar calmul ei îl şocă pe Pelut atât de tare, încât, în cele din urmă, începu să analizeze ceea ce-i vedeau ochii.

Felul în care deschisese evantaiul, folosindu-l ca să-şi acopere faţa, însemna că miniştrii trebuiau s-o ignore. Era limpede că înţelegea jocurile de curte, însă nu era singură în efortul de a invoca simboluri.

Pelut îi făcu o plecăciune adâncă şi rămase aplecat suficient cât să respecte tronul, dacă ar fi fost gol. Apoi se îndreptă de spate şi se înclină spre Prinţul Cyron, atât timp cât se cuvenea pentru un prinţ domnitor. Aşteptă ca Cyron să reacţioneze, dar prinţul cu jumătate de braţ nu făcu altceva decât să-şi încline capul. De la Prinţul Pyrust, Pelut nu obţinu decât un mârâit. Reuşi însă să-şi mascheze iritarea în faţa unui asemenea afront.

Intrând în sală, Pelut avusese de ales. În calitate de Mare Ministru, ar fi putut lua loc chiar în dreapta tronului, însă făcând asta, s-ar fi plasat înaintea Prinţului Cyron. Sau ar fi putut să se aşeze în stânga lui. Din moment ce mâna stângă a ambilor bărbaţi era ologită, prin această alegere şi-ar fi putut semnala disponibilitatea de a servi tronul mult mai bine decât ar fi putut ei.

Se decise pentru ultima variantă, deplasându-se lângă marginea covorului, asigurându-se că tivul robei sale nu-l atingea. Înaintă cu paşi mici. Ritmul mersului era potrivit cu ocazia şi-i permitea să-l perpelească pe Pyrust cu propria-i nerăbdare. Pelut ajunse la locul cuvenit şi se plecă iar adânc spre

tron, în vreme ce miniștrii săi umpleau sala în urma lui.

Odată ce zgomotul paşilor târşiţi încetă, se îndreptă.

— Îmi face plăcere să văd că sunteți amândoi bine, prinții mei.

Cyron dădu din cap dispreţuitor.

— Mă simt mult mai bine, mulțumesc.

Prea bine. Ultima dată când îl văzuse Vniel, Cyron era pe trei sferturi mort şi părea că pierde teren. Invazia lui Pyrust în Nalenyr adusese o armată străină până la marginea oraşului. Trădătorii nobili din vest deschiseseră larg porţile oraşului, convinşi că Pyrust îl va omorî pe Cyron. Cu toate că Cyron nu părea să-şi fi revenit în totalitate, pe Pelut îl înnebunea nuanța trandafirie a obrajilor lui.

Cyron coborî de pe podium şi căzu în genunchi, vizavi de Marele Ministru. Făcu o plecăciune spre tron, însă fu ridicat din nou în picioare dintr-o zvâcnire a evantaiului. Se sprijini pe călcâie, apoi agită ciotul de braț în direcția tronului.

— Am deosebita onoare să ți-o prezint pe Împărăteasa Cyrsa. A venit să-şi recupereze imperiul.

— Ce fel de joc este acesta, Prințe Cyron? O glumă, acum, în vremuri de restriște?

Ministrul privi spre Prinţul Pyrust.

— Nu i-aţi văzut armata dispersându-se pe câmpiile din jurul Moriande? N-aţi auzit paşii lor cadenţaţi, în timp ce treceau peste poduri şi se regrupau spre sud? Ţara voastră nu mai există.

Pyrust izbucni în râs.

— Nu mai *există* niciun fel de ţări, ministre, numai provincii imperiale. Nu cunoşti blazoanele pe care le purtăm? Nu te-au informat spionii tăi asupra steagurilor sub care se adună trupele noastre?

— Ba da, însă...

Pelut văzuse flamurile şi avea rapoarte asupra misiunii lor. Presupunea că acestea semnalau ridicarea Imperiului Desei. Cyron îl privea întrebător.

— Nu te-au surprins rapoartele pe care le-am cerut în ultimele săptămâni?

Capul lui Pelut se ridică.

— Dacă-mi este îngăduit să fiu sincer, Alteță, am presupus că ați negociat cooperarea cu dușmanul în schimbul vieții voastre. Toate acele rapoarte i-au dat indicații Prințului Pyrust asupra rezervelor și capacităților noastre. I-au facilitat cucerirea teritoriului Erumvirine.

— Voiai să spui eliberarea Erumvirinei. Ochii albaștri ai lui Cyron se îngustară. S-ar putea să existe o diferență semantică, însă am învățat – de la tine – că folosirea precisă a cuvintelor are o mare importanță.

— Ar mai fi trebuit să învățați, Alteță, că miniștrii mei și cu mine trăim ca să slujim statul. Îl vom sluji pe Prințul Pyrust tot atât de bine cum v-am servit și pe dumneavoastră.

Pyrust mârâi.

— Sper că mai bine decât l-ai servit pe el.

Pelut lăsă privirea-n jos, furios pentru că roșise. Cyron își pierduse jumătate de braț în urma unei tentative eșuate de asasinat puse la cale de Pelut. Ucigașul tocmit de el dispăruse. Dacă prințul l-ar fi găsit și ar fi dovedit implicarea lui, covorul roșu s-ar fi îmbibat cu sângele lui Pelut.

— Vă rog să mă iertați, prinții mei, dacă voi sublinia că șarada transformării Doamnei de Jais și Jad în Împărăteasă nu este necesară. Dacă domniți împreună, vă vom sluji cu credință. Nu trebuie să creați un personaj, doar dacă credeți că poporul are nevoie de un asemenea simbol pentru a-i încuraja pe oameni în astfel de vremuri grele.

Niciunul dintre prinți nu răspunse. Liniștea domni câteva clipe, apoi un țăcănit ritmic o spulberă. Piesă cu piesă, evantaiul se închise, degete delicate făcând să dispară coroana, încet și cu precizie.

Doamna de Jais și Jad privi în jos de pe tron. Pelut simți cum îl cuprinde panica. În spatele lui, miniștrii făcură, instinctiv, o plecăciune, ascunzându-și fețele. Pelut începu să se încline și el, dar se opri tocmai când palmele sale se lipiră de dușumeaua rece, din lemn.

— Nu ai niciun motiv să crezi că sunt Împărăteasa Cyrsa reîntoarsă din Pustietăți. Mă cunoști drept Doamna de Jais și Jad. Știi că am instruit nenumărate femei în plăcerile cărnii.

Soția ta nu se numără printre ele, dar amanta ta, da.

— Perfect adevărat, dar nimic din toate acestea nu te fac să fii Împărăteasa Cyrsa. Ceva mai încrezător, Pelut se lăsă din nou pe călcâie. Nu există nimic din ce-ai putea face sau spune care să mă convingă că ești altceva decât o impostoare.

— Iar acesta-i exact motivul pentru care nu poți fi Mare Ministru al Imperiului meu. Arătă cu evantaiul închis spre Prințul Cyron. Prințul Cyron este stăpânul tău de-acum, iar tu i te vei supune în toate privințele, dacă nu vrei să mă superi.

— *Poftim?*

Cyron zâmbi.

— Nu contează dacă tu crezi că ea-i Împărătească. Prințul Pyrust și cu mine *credem* și acționăm potrivit poruncilor ei. Prin tine și miniștrii tăi, voi coordona resursele din Nalenyr, Helosunde și Deseirion, pentru a putea să-i zdrobim pe invadatori.

Pelut privi spre prințul deseian ciung.

— Îi cedați controlul asupra resurselor țării voastre?

— Mi-a dat comanda armatelor țării lui. Nu-i un aranjament corect?

Femeia de pe tron întoarse evantaiul pentru a-l îndrepta spre Prințul Pyrust.

— Iată-l pe războinicul meu. El va conduce apărarea imperiului meu.

Nu e posibil așa ceva. Pelut își desfăcu brațele.

— Prinții mei, dacă există vreun rost în acest joc, dezvăluiți-l acum. Dacă ați ajuns la o înțelegere, spuneți-ne și nouă. Dacă vreți să ne alăturăm omologilor noștri din Helosunde și Deseirion, vom fi încântați s-o facem. Vă vom ajuta să concepeți legile pentru succesiune. Vă putem ajuta să împărțiți teritoriile. Dar nu vă dezonorați prin înălțarea în rang a acestei femei.

Chipul lui Cyron se împietri ca o mască.

— Adevărul este că nu-i vorba de un *joc* – n-a fost vreodată. Totuși, pentru mult prea mult timp, ai tratat situația ca atare. Crezi că știi mai multe și mai bine decât conducătorii unei țări. Adesea, o *faci* prin informațiile pe care decizi să ni le furnizezi. Creezi o impresie, apoi potrivești răspunsul nostru pentru a fi

conform realității pe care ne-o ascunzi. Așa ceva nu mai poate continua, ministre Vniel. Nu se mai pot modifica veștile proaste dinspre sud. Ai ascuns lucrurile până când n-am mai putut face absolut nimic în privința lor. Alianța despre care crezi că există între Prințul Pyrust și mine ar fi putut fi posibilă, la un moment dat. Dar din pricina uneltirilor tale, nu l-am putut întâlni ca de la egal la egal, așa că am fost nevoit să-l păcălesc; și iată în ce situație am ajuns.

— Alteță, sugerați că nu dau nicio importanță vorbelor și dorințelor voastre.

Cyron râse.

— Eu am vorbit despre o singură întâmplare, iar tu ai transformat-o într-o condamnare a activității tale de când ai intrat în birocrație. Vicleșugul tău retoric i-ar putea face pe alți prinți să bată în retragere și să-ți laude eforturile. Ei ar rata adevărul confirmat de trucurile tale: *există* situații când îmi ignori, pur și simplu, dispozițiile. Atunci când îți socotești judecata mai presus de a mea. Procedând așa, nu-ți mai slujești națiunea, ci doar birocrația.

Pelut îngădui șocului să i se citească pe față.

Pyrust puse mâna pe sabie.

— Împărătească, îngăduie-mi să-i iau capul chiar acum. Am să-i descăpățânez pe toți, și-i vom înlocui.

Doamna de Jais și Jad respinse sugestia cu un gest din mână.

— Capetele lor nu sunt dovleci, ca să fie recoltate. Fiecare dintre acești bărbați este un păianjen care și-a țesut plasa. Toate plasele se întrepătrund, iar rețeaua aceasta este valoroasă. Se uită direct la Pelut. Spre deosebire de prinți, ministre, eu dețin numeroase dovezi despre felul în care lucrezi. Am propria mea rețea de agenți, iar ceea ce negi acum, față de Prințul Cyron, devine lăudăroșenie în siguranța cuibușorului tău de nebunii. Așa că, să fie bine înțeles, dacă tratezi asta ca pe un joc, este un joc pe care-ai să-l pierzi.

Pelut își împreună palmele.

— Sunt judecat aspru. Mă tem că și cei care mă slujesc sunt judecați la fel. A fost de datoria noastră ca, de când a luat ființă imperiul, să menținem ordinea și stabilitatea. Dacă am greșit,

atunci recunosc bucuros că sunt vinovat. Poate că, de aceea, ar fi cel mai bine ca Prințul Pyrust să-mi taie capul.

— Nu, asta nu va fi necesar.

Cu un zvâcnet, deschise din nou evantaiul.

— Atunci iată ce este necesar.

Prințul Cyron începu să-și recite doleanțele și necesitățile cu un glas monoton. O puzderie de miniștri de rang inferior începură să și le noteze. Foșnetul hârtiei din pai de orez îi amintea lui Pelut de frunzele de toamnă, împrăștiate pe străzile pavate cu piatră.

Nu asculta. Nu putea. Cuvintele erau o blasfemie. Tot ceea ce voia Cyron ar fi adunat în grabă, iar graba aducea numai informații incomplete și nesigure. Să acționezi pe baza unor informații eronate ducea la dezastru.

Numai un smintit ar nega că situația din Erumvirine necesita o acțiune urgentă; dar rămâneau atâtea lucruri necunoscute despre invadatori, încât ar fi fost imposibil să desfășori o forță care să li se opună. Unele istorisiri sugerau că erau niște monștri neomenești. Altele dădeau de înțeles că erau ființe superioare, care-i vor alunga pe oameni din imperiul lor, tot așa cum oamenii îi izgoniseră pe Viruki dintr-al lor. Nimeni nu știa dacă se putea negocia cu ei, ori dacă intenționau cu adevărat să se îndrepte spre nord. Și la ce-ar fi servit să trimită trupele, în mare grabă, spre sud când rămânea atât de multă întindere de țărm rămasă vulnerabilă la atacuri?

Se știau prea puține. Cyron și Pyrust își puteau derula jocurile lor, dar asta-i va distruge, la fel ca pe țările lor. Ar lăsa popoarele fără conducători, ori mijloace de supraviețuire. Ar fi mai rău decât pe vremea Gheții Negre.

Și nu pot îngădui așa ceva. Pelut își menținu imobilitatea feței. Se va supune vrerii lui Cyron și-i va da ce-și dorea. Tot. Îl va potopi pe prinț cu detalii mult mai numeroase și triviale pentru a putea fi folositoare. Odată ce Cyron va fi copleșit, acesta va lăsa lucrările lumii pe mâna celor instruiți pentru asta.

Apoi jocul se va termina, iar perdanților le va părea, într-adevăr, rău.

10
Ziua a 23-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Al Nouălea Cer)

— Eşti uimit, frate.

Jorim simţise prezenţa lui Tsiwen, dar preferase s-o ignore, până în momentul când îi vorbise. Se întoarse de la marginea curţii palatului şi se sprijini cu spatele. Se materializă o balustradă, împiedicându-l să se rostogolească spre pământ. Nu era sigur care anume se materializase, dar o lăsă să-i suporte greutatea.

— Sunt, surioară. Îşi încrucişă braţele la piept. Am stat aici şi-am tot privit, până când au plecat fraţii mei. Pare că nici n-a trecut timpul, dar nopţile şi zilele au clipit la suprafaţa lumii. De-abia dacă am răgazul să chibzuiesc asupra tuturor celor ce mi s-au povestit, dar, cu siguranţă, nu suficient ca să iau o decizie în legătură cu Nirati şi cu moartea ei.

Zeiţa râse încetişor, sunetul ajungând cu blândeţe la urechile lui, ca o adiere caldă de vară.

— Fratele nostru crede că moartea este soluţia tuturor problemelor pentru că el este stăpânul ei. Din cauza puterii magice pe care ai dăruit-o oamenilor, nu se poate atinge de sora ta muritoare.

— Nici eu nu cred că pot.

Tsiwen îşi arcui o sprânceană.

— Veşti cumplite, dacă-i adevărat.

Jorim o aduse la marginea curţii, iar balustrada se evaporă.

— Uite, acolo jos: Anturasixan. Bunicul meu s-a folosit de vrăjitorie pentru a-l crea.

— Da, pot să simt puterea din teritoriu şi din el.

— Fratele meu şi cu mine obişnuiam să discutăm dacă un cartograf putea sau nu să devină Mistic. Ce ne-ar ajuta farmecele să facem? Să trasăm hărţi fără pană şi cerneală? Am

putea să realizăm o hartă principală, iar toate hărțile desenate după ea să se modifice odată cu ea? Cam la asta ne gândeam, însă Qiro pare să fie capabil să creeze tărâmuri după pofta inimii. Obișnuia să spună că niciun loc nu exista până nu-l punea el pe hartă, iar acum locurile par să existe *pentru că* le plasează el pe o hartă.

— Așa se pare.

Jorim își scărpină gâtul cu o gheară de aur.

— Dar acum și-a creat propria sa lume. Și intenționat sau nu, i-a sfidat pe zei și le-a interzis accesul la creația lui.

Tsiwen își încrucișă strâns brațele.

— Chiar dacă soluția lui Grija ar fi cheia, pur și simplu nu poți apărea acolo și s-o distrugi pe Nirati.

— Nu. Cineva fără o legătură de sânge cu bunicul meu nici nu poate pune piciorul acolo. Nirati este tolerată. Lucrurile pe care le face el – unele sunt creaturi scoase direct din coșmarurile pe care i le-am povestit – sunt libere să plece de-acolo. Cred că a creat aceste lucruri înainte chiar să-și fi făcut continentul și ele au ieșit să-i atace pe Amentzutl. Mozoyanii au devenit tot mai complicați, odată cu trecerea timpului, pe măsură ce-i tot reproiecta inconștient, îmbunătățindu-i.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci nimic nu poate ajunge la sora ta.

— Nu. Se află acolo pentru că este carne din carnea lui, prin tatăl meu. La fel ca și fratele meu. Și el poate ajunge acolo.

Un nor trecu pe sub palat, ascunzând, pe moment, lumea. Tsiwen se întoarse și privi în ochii săi aurii.

— Cum poate el să împiedice pe cineva să meargă acolo?

— E viclean. Întotdeauna a fost. Jorim făcu un gest cu mâna, spre continent. Ești Înțelepciunea încarnată, surioară. Poate găsești tu o cale să-l depășești pe bunicul meu.

Tsiwen zâmbi șmecherește, apoi păși peste marginea curții și se îndreptă spre est. Veșmântul ei mătăsos se zbătea în vântul care trăgea de el, apoi mânecile care-i fluturau se întinseră ca niște aripi de liliac în timp ce ea intra în picaj, fâlfâind până-i dispăru din priviri. Părea că se distrează atât de mult, încât Jorim aproape că-și deschise și el aripile ca să i se alăture.

Însă, deja ratase misiunea în care se lansase ea. Nu avea niciun chef să se simtă din nou frustrat. Era mai puțin furios pentru că-l zădărnicise un muritor decât de faptul că nu putea să-l depășească pe bunicul său. Nu reușise niciodată să fie mai viclean decât Qiro, pe când era om, iar divinitatea nu schimbase prea mult lucrurile.

Dar nu-i Qiro un fel de zeu el însuși? Deoarece Qiro devenise un Mistic, avea acces la alcătuirea realității. S-ar putea să nu dispună de puterea unui zeu, dar avea destulă. Spre deosebire de alți Mistici, Qiro nu părea să împrăștie multă magie haotică ca produs secundar al talentelor sale; se părea că o folosea pe toată.

Mă întreb dacă asta-i ca urmare a faptului că el creează ceva, nu doar îndeplinește o sarcină. Să fie posibil ca Misticii să absoarbă mult mai multă energie decât le era necesară pentru a-și face treaba, de unde și excedentul eliminat de ei? *Eliberarea de energie magică în exces ar fi trebuit să-i avertizeze pe oameni împotriva folosirii ei exagerate.*

Fâlfâitul aripilor lui Tsiwen îi dezvălui iritarea când se întoarse. Aterizează, apoi se desfășură în sus cu o expresie înveninată pe față.

— Ai fi putut să mă previi, frățioare.

— Am și făcut-o. Ți-am spus că a devenit foarte isteț.

— Și știai că am să iau asta drept o provocare. Ai dreptate, oricum. Pot vedea continentul, dar nu pot găsi calea către el.

— Exact. Dacă nu-ți dă el o hartă sau nu dorește să ne apropiem, nu putem să *atingem* Anturasixanul.

Tsiwen se uită cu atenție la el, apoi ochii i se măriră.

— Bunicul tău nu-i singurul deștept. *Tu* ai putea ajunge acolo dacă ți-ai reanima trupul.

— Sunt absolut sigur de asta.

Jorim arătă cu degetul și lumea se roti. Sub ei, se întindea acum un continent, până departe spre est, acolo unde se născuse el. Cu un alt gest, lumea se apropie, oferind o priveliște clară a capitalei Amentzutl, Nemehyan. Aproape o duzină de corăbii se legănau în golf, cea mai mare fiind *Lupul Furtunii*. Oamenii pășeau de-a lungul unui chei plutitor, aducând provizii

la bordul navei.

— Mi-au înfășurat strâns cadavrul în fașe și l-au cufundat într-un butoi cu ulei, ca să-l conserve. Mă duc acasă pentru funeralii. Zâmbi. Aș putea intra din nou în acel trup și să-l readuc la viață.

— Asta ar provoca o oarecare agitație. Tsiwen dădu din cap. Nu-i soluția pe care ți-aș recomanda-o.

— Dacă ar mai fi vreuna, aș alege-o. Jorim se încruntă. Am văzut-o pe sora mea și l-am căutat pe fratele meu. L-am găsit în Helosunde. Este distant și inabordabil.

— Cum așa?

— Keles nu pare să știe cine este. Din moment ce-i pierdut, nu există nicio cale de a-l găsi. Jorim dădu din umeri. Oricum, problema-i incertă, din moment ce aducerea lui în Anturasixan ar dura foarte mult timp și atunci... Sunt gemeni. N-ar putea s-o ucidă niciodată.

— Tu ai putea?

Jorim clătină încet din cap.

— Nu știu. Grija și Chado mi-au spus că Nessagafel dorește să înlăture toate creațiile, în afară de Viruki. Asta ar însemna distrugerea tuturor celor pe care-i cunosc și-i iubesc. Nu pot să permit asta. În același timp, pot eu să-mi ucid sora, doar ca să-i salvez pe toți ceilalți?

— M-ai putea ucide pe mine ca să-i salvezi pe toți?

În timp ce vorbea, Tsiwen luă aspectul lui Nirati și-i împrumută vocea.

— Pe care-o iubești mai mult? O bucățică din creație sau partea sa mai vastă?

— Nu face așa ceva, te rog.

Jorim îi întoarse spatele și privi în jos, spre Nemehyan. Acolo, pe puntea *Lupului Furtunii,* Anaeda Gyrst țipa ordine marinarilor. O parte din echipaj părea să fie formată din Amentzutlii, ceea ce-l surprinse pe Jorim. Aceștia nu aveau vreo tradiție maritimă despre care să se poată vorbi, dar se părea că se instruiseră destul de rapid.

De sub punți ieși o femeie Amentzutl, înaltă și subțire, Nauana. Avea o seninătate care nu se potrivea cu locul, cu

activitatea ca dintr-un stup din jurul ei. Ceea ce-l intrigă cel mai mult pe Jorim era roba ei din mătase neagră, cu aur la manşete şi revere. Fusese ţesută cu fir de aur, cu o imagine a lui Tetcomehoa, şarpele cu pene. Jorim fusese considerat o încarnare a acelui zeu Amentzutl. Roba, clar confecţionată din material nalenyrian, fusese accesorizată cu motive Amentzutl, demonstrând cooperarea dintre cele două popoare.

Jorim o privi în timp ce briza mării îi prinse o şuviţă de păr lung şi negru, împingându-i-o pe obraz. Îşi dori să fi fost acolo, ca să i-o dea la o parte, să sărute acel obraz şi s-o ia în braţe. Ca zeu, avea posibilitatea s-o zdrobească, însă ca bărbat, ar fi putut s-o ţină strâns în braţe şi să făurească o nouă realitate împreună cu ea. Deşi faţa ei nu trăda nimic, simţea cum durerea pricinuită de moartea lui i se fixase adânc în inimă.

Ar fi fost copleşit de tristeţe, însă Shimik sălta şi se rostogolea după Nauana. Blana lui devenise neagră ca bezna nopţii, în afară de auriul de pe gât, piept, palme şi tălpi. Ochii-i erau şi ei aurii, completând transformările care-l marcaseră în culorile lui Jorim. Fennychul o zbughi printre marinari, sări pe unul dintre cele nouă catarge ale navei, alergă de-a lungul unei vele pătrate, apoi sări pe punte, în faţa Nauanei, scoţând un ţipăt.

Ea-l opri din rostogolire şi râse. Acel râs se împrăştie printre membrii echipajului, şi chiar şi Anaeda Gryst schiţă un zâmbet la giumbuşlucurile creaturii.

Tsiwen îi frecă umărul.

— Ştiu ce durere simţi; durerea nutrită şi de ei. Oricum, nu trebuie să te gândeşti la vreo întoarcere.

— De ce nu?

Grija răcni şi se materializă sub forma unui morman de blană cenuşie.

— Pentru că, pur şi simplu, n-am să permit eu asta. Ai trecut de porţile tărâmului meu şi acestea s-au închis în urma ta. Dacă te las să pleci iar cine ştie ce prăpăd ai să mai dezlănţui? Ai putea să-i eliberezi pe demonii din cel de-al Cincilea Iad sau pe vrăjitorii din Tolwreen. Ei ar putea provoca mai multe probleme decât Nessagafel.

Ochii aurii ai lui Jorim se îngustară.

— Cum se face, frate, că ai un control atât de redus asupra propriului tău tărâm? Nu ești tu zeul Morții?

— Sunt.

Grija se ridică la înălțimea sa reală și se transformă într-un lup negru cu ochi fioroși.

— Te-am revendicat, nu?

— Da. De multe ori. Am fost blocat acolo, jos, din cauza ta.

— Atunci îmi cunoști puterea. Nu te juca acum cu mine. Privi spre lumea pieritoare. Te-ai hotărât cum să scapi de femeie?

Jorim nu zise nimic pentru că spusele lui Grija referitoare la puterile lui păreau cam străvezii. Ori își putea controla tărâmul, ori nu. Dacă nu putea – iar sfidarea lui Qiro sugera slăbiciune – atunci soluția lui Grija să fie doar una?

Sau era eficace și profitabilă numai pentru Grija?

Încă ceva-l intriga pe Jorim. În vreme ce Nalenii aveau nouă zei, Amentzutlii aveau doar șase. În cosmologia lor, Omehoa îl devorase pe zeul morții, Zoloa. Pentru Amentzutli, Grija exista, însă numai ca o formă de manifestare a zeului-jaguar al Umbrelor. Jorim nu știa cum se consolidaseră zeii, dar se întreba dacă nu cumva asta-i știrbise, cumva, lui Grija controlul asupra puterii. Era abilitatea sa de a manipula realitatea limitată de numărul de oameni care credeau în el?

— Am încercat să ajung la Nirati, pe Anturasixan. Știi că nu te poți atinge de ea. Și așa cum sunt acum, nu sunt una dintre creațiile lui Qiro Anturasi, așa că pot să interacționez cu acest teritoriu. Singura cale prin care pot ajunge la ea ar fi să-mi readuc la viață rămășițele-mi pieritoare. Asta e cheia, la fel cum am fost și eu cheia descoperirii laturii mele divine pentru a-mi recupera puterea. Lasă-mă s-o fac, și toată povestea s-ar putea încheia.

— Nu. Este imposibil.

— De ce? Mi-ai îngăduit să mă reîncarnez iar și iar.

— Da, dar întotdeauna într-un trup nou, într-un loc nou. Așa se face. Lupul își dezveli colții. Reînvierea în trup, niciodată.

— Niciodată este un cuvânt greu.

Lupul aruncă o privire spre zeița Înțelepciunii.

— Ar trebui să-i împrumuți din inteligența ta, dragă surioară,

pentru că tare ar avea nevoie de ea.

Jorim o privi pe sora lui.

— Despre ce tot vorbește?

— Când Nessagafel ne-a creat, nu aveam particularitățile noastre. Nu exista un zeu al Morții, nicio zeiță a Înțelepciunii. Dar când i-am creat pe oameni, ne-am conturat aceste aspecte. Ne-au permis să ne focusăm puterea, cam la fel cum fac Misticii tăi când își perfecționează vreo abilitate. Totuși, deși moartea este o realitate, niciunul dintre noi nu a vrut să devină paznicul ei, cu toate că s-a dovedit a fi necesar.

Grija mârâi din gâtlej.

— Tatăl nostru i-a făcut pe Viruki să trăiască mult. Creația noastră n-a fost fără cusur, așa că oamenii mureau într-o clipă. Sufletul lor se reîncarna, iar ei își *aminteau* de viețile lor anterioare. Asta a provocat unele complicații, așa că a fost creată Lumea Morților. Noi am făurit cele Nouă Iaduri, apoi le-am echilibrat cu cele Nouă Ceruri. Am reținut sufletele și spiritele suficient cât să uite cine-au fost, apoi le-am permis să se nască din nou. Pe unele le-am ținut mai mult timp, precum cele ale vrăjitorilor, pentru că au tendința de a se crampona de amintirile lor și de putere, dar majoritatea revin în scurt timp.

— Și dacă ar fi să-mi readuc la viață trupul meu mort, ar fi tulburat o parte din acest echilibru?

— Ești zeu, Wentoki. Lupul pufni. Trupul tău muritor nu poate susține ceea ce ești. Iar esența care nu poate fi cuprinsă s-ar împrăștia pe tărâmul meu, provocând haos.

Jorim se încruntă.

— Dar o mare parte din natura mea divină mi-a fost retezată înainte. Asta nu s-ar mai putea întâmpla încă o dată, permițându-mi să mă întorc pentru a mă ocupa de Nirati și de Nessagafel?

— Dacă ți-ai îmbrățișa cu totul natura divină, ți-ai aminti cât a fost de dureros. Firele de blană de pe gâtul lupului se zbârliră. Urletul unui zeu nu-i un lucru plăcut.

— Dar ar funcționa?

— S-ar putea. Dar nu, nu pot îngădui așa ceva.

— Cred că va trebui.

Forma lui Jorim se mări până ajunse la cea a unui dragon. Se încolăci în jurul lupului și-l privi de sus.

— E singura noastră șansă, frate.

Lupul sări din cercul cozii lui Jorim.

— Nici să nu te gândești să mă amenințI. Nu-i ceva ce-ar putea fi tratat cu ușurință. Am să mă mai gândesc, dar *trebuie* să fie singura cale.

Jorim reveni la forma lui de muritor.

— Nu te amenințI și-am să caut o alternativă. Însă, trebuie să înțelegi asta. Durerea nu are consecințe dacă tot ce știm este cum să fim salvați. Bănuiesc că disconfortul va fi nesemnificativ în comparație cu pierderea de a nu fi existat niciodată. Hotărăște-te repede, frate, altfel vom afla că temerile mele se vor adeveri.

11
Ziua a 23-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului, Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron Al 163-lea an al Dinastiei Komyr Al 737-lea an de la Urgie Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Se întreba întotdeauna de ce făcea Grija lumină când venea să-l tortureze. Nessagafel nu-i găsea utilitatea. Lumea Morților exista, însă conturul și forma sa erau o iluzie convenită atunci când Grija acceptase rolul de suveran al ei. Lumea Morților era întunecată pentru că era întunecată, însă niciun zeu nu avea nevoie de lumină aici.

Mutarea și foamea lui Grija îl aduseseră pe Nessagafel înapoi din infinit. Dacă Nessagafel i-ar fi acordat un moment de reflecție atunci când crease totul, s-ar fi făcut omniscient. Dar când le crescuse pe toate, în special pe copiii săi, descoperise că bucăți și părți din creația sa se separaseră de el. Prima oară, asta i se păruse interesant, din moment ce considera că surpriza făcută de copiii săi era o provocare. Putea întotdeauna să descopere și să spulbere micile lor uneltiri, însă le permitea să comploteze pentru că le considera provocările de-a dreptul distractive.

Grija, fiind primul dintre copiii săi, fusese conceput în grabă și din această pricină-i lipsea imaginația. Grija se agățase de moarte, ca particularitate a sa, fără măcar să se gândească vreo clipă, în vreme ce ceilalți aleseseră cu mai multă grijă. Deși toate odraslele sale îi ascundeau diferite lucruri, Grija avea cel mai puțin de ascuns. În decursul eonilor, Nessagafel ajunsese să-l cunoască foarte bine.

Aproape în întregime.

Grija se apropie – cu toate că distanța era, de fapt, un concept fără sens în Lumea Morților – așa că Nessagafel adoptă formă și substanță. Însă nu scăpase de lanțurile grele și de inelul subțire pe care copiii săi le confecționaseră pentru el. Curând, se va sfârși o eternitate de încătușare, iar planurile bine alcătuite se

conturau încet.

Grija i se înfăţişă ca un lup, aşa că Nessagafel deveni un hoit de lup, putrezit şi umflat, cu carnea înnegrită acolo unde-i căzuse blana. Un ochi atârna pe botul năclăit de sânge. Buzele-i fuseseră mâncate, încremenindu-i într-un rânjet perpetuu.

— Foarte drăguţ, tată. E vreo viziune a viitorului meu?

— Nu una pe care s-o vezi tu, vreodată, copile.

Grija se dădu înapoi la auzul comentariului.

— N-am s-o sfârşesc niciodată aşa. Lucrurile se desfăşoară aşa cum am plănuit. Curând, cât de curând, am să te eliberez. Ca agent al meu, ţi-ai putea ridica din nou Virukii la măreţia de care s-au bucurat cândva. Ai putea stăpâni lumea oamenilor.

Nessagafel îngădui cărnii să i se desfacă de pe un antebraţ.

— Iar tu ai să-i faci pe Ansatl să înflorească? Oamenii i-au înfrânt chiar atunci când te gândiseşi să-i duci la apogeu.

— Wentoki ţi-a călcat pe urme şi a devenit om. El le-a dat oamenilor magia. Dacă nu l-ar fi avut în frunte, Ansatlii mei i-ar fi zdrobit pe oameni.

Apoi s-ar fii ridicat să se împotrivească Virukilor mei sau a ceea ce a rămas din ei? Ar fi râs dacă n-ar fi găsit transparenţa lui Grija atât de plictisitoare. Când uneltise cu toţi ceilalţi pentru a-i crea pe oameni, Grija alesese o înfăţişare pe care oamenii n-ar fi respectat-o niciodată, nici n-ar fi venerat-o cu adevărat. Era posibil să dea atenţie şi deferenţă Morţii, dar s-o slujească? Imposibil. Iar apoi Wentoki, unul isteţ, crease Fennychii, iar Tsiwen pe Soth. Grija încercase să-şi făurească propriile sale creaturi, Ansatlii, însă oamenii-şopârlă erau, la fel ca şi el, superficiali şi nepotriviţi pentru cuceriri. Apetitul lor pentru ucideri îi făcea să-şi secătuiască întotdeauna resursele proprii şi oamenii erau forţaţi să-i distrugă. Chiar şi acum, rămăşiţele populaţiei erau împrăştiate într-un arhipelag, unde se împărţiseră în facţiuni şi lansau raiduri canibalice unii asupra celorlalţi.

Grija îşi dezveli colţii.

— Nu trebuie să existe niciun conflict între noi, tată. Ansatlii şi Virukii vor domina lumea împărţindu-şi-o. Îi vom nimici pe cei care ni se opun, apoi ne vom susţine unii pe alţii. Puteri

îngemănate, ziua și noaptea, lumină și întuneric.

— De aici, creație și absență.

— Realitatea și neantul din care s-a ivit. Grija ridică privirea spre ceruri, încă un gest inutil. Ai avut dreptate atunci când ai decis să distrugi lucrurile, dar intenționai să mergi mult prea departe. A trebuit să fii oprit.

— Desigur. Gândindu-mă îndelung la erorile mele, m-am convins de asta. Însă frații și surorile tale trebuie nimiciți. Sunt prea imprevizibili, și mult prea dificil de controlat. Dacă nu s-ar fi temut de tine, Grija, te-ar fi anihilat de mult.

— Vorbește limpede.

Nessagafel își deschise falca într-un zâmbet, apoi lăsă osul să-i atârne într-o parte a capului.

— Te cred slab. Au acceptat că Wentoki este cheia ținerii mele închis aici, în cel de-al Nouălea Iad. Dar nu știu că atunci când vei accepta să-i iei divinitatea, îți vei asuma și puterile lui. Apoi, folosindu-le ca să mă controlezi pe mine, îi vei distruge. Te cred incapabil de un astfel de tertip.

Grija mârâi sfidător, dar cu toate astea amândoi știau că răgetul s-ar transforma într-un scâncet dacă Chado, Quun sau Wentoki și-ar fi făcut apariția.

— M-au subestimat întotdeauna. Cred că mă interesează numai recoltarea de suflete și ținerea lor aici, pentru a-mi extrage puterea din ele. Rugăciunile morților sunt o supă subțire în comparație cu devoțiunea celor vii. Cred că sunt slab tocmai de aceea.

— Dar *ești* slab, Grija.

Ochii întunecați ai lui Grija deveniră ură topită. Biciui aerul și inelul de la gâtul lui Nessagafel se strânse. Prin el trecea mânia pură, contractându-l. Suferința pulsa în zeul cel bătrân. Îl răsturnă pe Nessagafel. Îi topi oasele într-o plasmă sidefie, pe care Grija o modelă într-o sferă delicat ornată, închizând astfel restul esenței tatălui său.

Durerea urcă prin Nessagafel precum bulbucii într-o apă care fierbe. Nu putea vorbi și nu țipa. De-abia dacă putea să tremure. Durerea-l străbătea ca niște fulgere argintii, apoi se înfipse adânc în trupul său, ca niște colți în carne. Îl topea din interior

spre exterior, arzându-l într-un morman tulbure de existență de nerecunoscut.

— Slab? *Slab?* Să însemne asta slăbiciune?

Grija luă înfățișare omenească pentru a-și exprima revolta într-un mod cât mai potrivit.

— Ești *în puterea mea.* Să nu uiți asta, tată. Mi te vei *supune* întotdeauna. Nu am *nevoie* de tine ca să reușesc. Aș vrea să-ți redau libertatea îndelung refuzată, pentru că frații mei te-au nedreptățit. Opresiunea lor mă irită.

Nessagafel își îngădui să icnească vag, hrănind egoul lui Grija. Cât putea el de repede, zeul cel bătrân întări liniile pe care durerea le trasase în existența sa. Se agăță de acea rețea, scurgându-se în ea. Prin intermediul ei, putea descifra orice mânie pe care o cunoscuse Grija din clipa când izbucnise în existență. La fel ca în toate celelalte momente de tortură, Grija se folosise de propria sa durere ca model pentru ceea ce se abătea asupra tatălui său. Clipă după clipă, îi dădu lui Nessagafel ceea ce-i era refuzat prin lipsa omniștiinței.

Nimeni nu scapă dintr-o închisoare, ci doar de temnicer.

Grija mergea de colo-colo și vorbea vrute și nevrute:

— Numai tu poți să pricepi cu ce m-am pus, pentru că suntem amândoi prinși aici. Ei cred că m-au păcălit acceptând Lumea Morților ca tărâmul meu, dar știam ce fac. În cele din urmă, voi avea întreaga putere.

— Dar nu-ți place să aștepți.

— Nerăbdarea este doar un viciu al celor cărora le lipsește intelectul de a descifra inevitabilitatea viitorului. Grija strânse pumnul. Totul va fi al meu, așa că de ce să aștept?

— Chiar, de ce?

Grija-și miji ochii.

— De ce spui asta? Ce știi?

Dacă Nessagafel ar fi simțit nevoia s-o facă, ar fi ridicat din umeri.

— Nu-i ciudat că ești zeul Morții și cu toate astea n-ai murit?

— Ciudat, însă irelevant. Dacă aș muri, m-aș readuce, pur și simplu, înapoi la viață.

— Să creezi ceva din nimic? Asta-i, cu adevărat, o sarcină

dificilă.

— Dar tu ai făcut-o.

— Așadar, cât de greu poate fi?

Grija râse.

— Exact.

— Nu-i greu deloc.

Nessagafel se decise să zâmbească, însă Grija nu putea recunoaște zâmbetul.

— Am creat moartea din nimic. V-am făcut pe voi, toți, din nimic.

— Și, cu toate astea, iată-ne. Grija scutură din cap. Dar vei fi eliberat curând, să-mi fii vasal.

— Aș prefera *agent*.

Ochii lui Grija scăpărară și durerea-l străbătu pe Nessagafel.

— Fii bucuros că nu te fac *sclav*.

Nessagafel mârâi și se liniști.

— Nu mă poți prosti, tată. Zeul Morții scutură din cap. Să nu cumva să crezi că nu m-am gândit la trădare din partea ta. Mi-am luat măsuri de siguranță.

Sunt sigur că ți-ai luat. Nessagafel își alcătui un ochi și se holbă la Grija. *Prefer să cred că nu vor fi eficiente*.

— Cât de curând, tată. Grija dădu din mână și strălucirea care-l înconjura scăpără și dispăru. Zeii vor tremura și zeii vor muri.

12
Ziua a 24-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Cele trei nave ieșeau în evidență, parțial, datorită mărimii lor enorme. Cocile lor fuseseră construite din lemn negru, iar corăbiile erau atât de late față de direcția de deplasare, încât din timonerie putea fi văzut foarte puțin dinspre malul râului. Șase catarge mari se ridicau de la mijlocul fiecăreia, însă niciunul nu avea pânze. Alunecau încet în amonte, iar dacă ar fi fost găsite plutind în apele vreunui golf, ar fi fost ușor să fie luate drept epave.

Cu toate că erau în mod clar construite pentru călătorii pe mare, navele se deplasau neabătute în susul apei. La fel ca și ceilalți participanți la traficul pe râu, care navigau împotriva curentului, corăbiile erau legate cu o funie de animalele de tracțiune. Dar dacă un bivol sau un taur ar fi putut trage o ambarcațiune, nici doisprezece dintre ei n-ar fi putut să țină măcar navele pe loc împotriva curentului. Și totuși, frânghiile au fost întinse, iar animalele de tracțiune se opinteau pentru a le trage, pas cu pas, târându-se cu greu, tot mai aproape de Kelewan.

Nelesquin citi neîncrederea pe fața lui Keerana, când prima dintre corăbiile negre își făcu apariția de după un cot al râului. Expresia războinicului începuse să se schimbe mai înainte, într-una de uimire, când pământul se cutremură sub copitele animalelor. Nelesquin știuse ce să caute cu privirea, așa că văzuse capul primului animal înălțându-se chiar deasupra celor mai înalți copaci. Creatura, cu o lungime care trecea lejer de treizeci de metri și pe jumătate dintr-atât în înălțime, avea un gât lung care-i permitea să ronțăie cu ușurință frunzele fragede din vârful celor mai înalți copaci.

Durranianul se holbă năucit.

— N-am văzut niciodată o astfel de jivină.

— Au fost create după plecarea ta.

Nelesquin flutură neglijent din mână spre creatura de un verde-închis, care trăgea nava în susul râului.

— Îmi amintesc, tardiv, cât ar putea fi de greu de nimicit Tsatol Deraelkun. Am făcut câteva lucruri să te ajut, și le-am trimis aici.

— Dar cum? Ochii căprui ai războinicului se îngustară. N-ai fi putut transporta pe o navă mai mult de una sau două dintre aceste creaturi. Apetitul lor trebuie să fie enorm.

Pământul se zgudui și mai violent, pe măsură ce ființa se apropia. Armăsarul lui Nelesquin se sperie, iar prințul îl struni dur, pentru a-l controla din nou.

— I-am pus la îngrășat în Anturasixan, apoi le-am presărat prin mâncare boboci din orhidee de Stea Însângerată. Creaturile au adormit, iar cele trei pe care le vezi acum au fost trezite în apropierea coastei. Sunt docile și ușor de controlat.

Nelesquin arătă spre spinarea lungă a creaturii. Între omoplații ei stătea un războinic durrani. Manevra două tije aurite, cam de mărimea unor cozi de mătură.

— Aceste tije sunt introduse în spațiul dintre vertebre. În acest fel, călărețul controlează animalul.

Keerana dădu din cap, privind, mâinile imitând mișcările făcute de războinic.

Nelesquin zâmbi. *De la curiozitate la șoc, apoi la viclenie. Cântărește fiara cu gândul la luptă.*

— Magnific, nu?

— Da, Stăpâne, incredibil. Aș putea să-i pun pe oamenii mei să construiască o platformă pentru spinare. Arcașii ar putea trage de acolo. Și, în funcție de fortificații, creatura ar putea dărâma zidurile, sau am putea trece de pe spatele ei peste o palisadă.

— Oh, nu, nu, nu, Keerana, nimic de felul ăsta. Aceste creaturi... cărora poporul tău s-ar putea să le spună *kasphana,* sunt menite tragerii căruțelor și corăbiilor. Am altele pentru dărâmarea zidurilor. Vei fi uimit.

— Da, Stăpâne. Keerana zâmbi. Te rog, mulțumește-i

doamnei tale, Nirati, pentru străduința ei în toate acestea. Pot vedea mâna ei blândă plămădind aceste lucruri.

— Atunci ochii te înșală, Keerana, pentru că Nirati n-a avut nicio contribuție la *kasphana,* nici în celelalte aduse de mine. Cu siguranță, unele eșecuri se află în bătătura ei, însă nu acestea sunt. Au fost crescute pentru război și, din fericire, la asta se pricepe foarte puțin.

— Este o ființă prea blândă pentru război.

— Așa este.

Nelesquin se încruntă, amintindu-și de reîncarnarea lui. Ieșise la iveală din nimic și cunoscuse cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Cel puțin, așa simțea el. Era ceva în legătură cu ea, care părea să răspundă tuturor necesităților lui. Fusese perechea lui perfectă.

Cel puțin, asta fusese valabil în acel moment.

Apoi, îl cunoscuse pe bunicul ei, Qiro Anturasi, și găsise în ura omului împotriva celor Nouă Principate un punct comun al lor. Nu trecu mult timp, și proiectele imperiale și ambițiile lui Nelesquin renăscuseră. Având-l pe Qiro drept aliat, făurirea unei armate pentru a-și îndeplini dorința comună de răzbunare și dreptate fusese floare la ureche.

Nelesquin lucrase fără să-și facă nicio iluzie, pentru că avea să trebuiască să-l distrugă pe Qiro. Știuse asta din prima clipă, evident. Qiro voia distrugerea națiunilor pentru ca el să se poată ridica deasupra tuturor celorlalți. Nelesquin știa că *era* deasupra tuturor celorlalți, iar un rival nu era ceva ce prințul ar fi tolerat.

Însă Nirati n-ar fi acceptat prea ușor moartea bunicului ei. Asta era diferența dintre ei, pentru că Nelesquin dăduse o mână de ajutor la *pregătirea* morții bunicului său.

În ochii lui Keerana se aprinse o luminiță când pomeni de Nirati. Durranianul o venera pe ascuns, considerând-o o zeiță a păcii între bătălii. Keerana era binecuvântat printre compatrioții săi, pentru că ea-i zâmbise. Probabil, o și iubea chiar.

La fel ca mine. Însă Nelesquin ezita, întrebându-se dacă o iubea. Cu siguranță că o *iubise* – atât își mai amintea. Amintirea ei, a trupului ei moale, a ochilor ei de un verde-deschis, izul transpirației ei, după ce făceau dragoste; toate aceste lucruri îi

aduseră un zâmbet pe față. Era regina lui, fără nicio îndoială, dar chiar o iubea?

Nelesquin își struni calul, rotindu-se cu el, și începu să măsoare la trap navele negre. Nirati fusese tot ce-și dorise în Anturasixan, dar de la reîntoarcerea lui lucrurile se schimbaseră. Iată-l acum, în pragul victoriei, pretinzând-o drept cuvenită lui, prin sânge și fapte, și unde era ea? Rămăsese împreună cu bunicul ei, împiedicată să i se alăture, fără îndoială, chiar de bătrân. Și cum de se alegea ea cu rămășițele experimentelor lui? Ce făcea cu ele? Erau niște fundături, cam la fel cum erau și Principatele.

Îi trecu prin minte un gând nou, unul care nu-i prea plăcea. Ea avea frați care o iubeau mult. Iar bunicul ei era, cu unele rezerve, cel mai puternic om din lume. Dacă n-ar fi fost atât de orbit de răzbunare, ar putea deveni chiar și o zeitate sau, cel puțin, ar fi putut să se pună cu zeii. Ce-ar fi dacă Nirati ar urmări ca Nelesquin să se îndrăgostească de ea ca să plece în expediție, să recucerească Imperiul, apoi ea-l va uzurpa, introducând familia Anturasi în linia de succesiune la tronul imperial?

Asta nu-i posibil, nu-i așa? Dar Cyrsa își ucisese soțul pentru a-i lua tronul. Asta se mai întâmplase și înainte.

Nelesquin se răsuci în șa.

— Cât de mult crezi, Keerana?

Ochii Durranianului se căscară cât cepele.

— În tine, Stăpâne, cu devotament și total. Ești părintele seminției mele. Îți datorăm totul și trăim ca să te slujim.

— Fidelitatea ta este foarte apreciată.

Nelesquin făcu un gest, iar războinicul veni la trap, plasându-se în dreapta lui.

— Dar ai tăi, cât de încredere sunt?

— În clanul meu, Stăpâne, loialitatea este totală. Poate că există rivalități, dar este singura cale prin care ne-am putea perfecționa, după cum dorești și tu. În afara clanului meu, încrederea trebuie să fie dobândită.

— Dacă ți s-ar da o soață dintr-un alt clan, ai avea încredere în ea?

Keerana se încruntă.

— Atunci ar deveni una din clanul meu, așa că ar trebui să mă încred în ea. Dacă m-ar trăda, nu i-ar folosi nici ei, nici clanului ei, pentru că tu ai pedepsi o asemenea trădare, nu-i așa, Stăpâne?

— Într-adevăr, așa aș face.

Nelesquin zâmbi. Creându-i pe Durranieni, plămădise cei mai de temut războinici. Aprigi, implacabili, aroganți în luptă, arătând respect în odihna lor, erau ceea ce și-ar fi dorit un conducător. De asemenea, inteligenți, deoarece chipul lui Keerana trăda că se gândea intens la întrebarea pusă.

— La ce te aștepți din partea dușmanului, Keerana?

— Vor fi ingenioși, însă asta nu-i va ajuta cu nimic în fața noastră.

— Bine spus, dar Gachin a fost ucis și oastea lui a fost alungată de lângă Tsatol Deraelkun.

Expresia războinicului se înăspri.

— Gachin a nesocotit semnele privitoare la ce-l aștepta, socotindu-le niște prostii. Forța care a izbucnit din Kelewan, mai târziu, ne-a atacat trupele prin păduri, aruncându-se împotriva lui la Tsatol Deraelkun. Pentru că au lovit din ascunzători și au fugit din calea asediului, i-a considerat lași.

— Dar tu nu?

— Mă aștept ca o viperă să se încolăcească și să lovească. Faptul că nu luptă cu aceleași arme nu mă surprinde. Keerana arătă spre nord-vest. Tsatol Deraelkun este bine poziționată pentru apărare, iar faptul că un războinic destoinic comandă trupele o ajută și mai mult. Este un puzzle interesant, care trebuie rezolvat.

Nelesquin zâmbi când o creatură masivă, cu aripi din piele și picioare scurte, sări peste copastia primei nave. Un războinic stătea într-o șa legată în punctul în care gâtul lung al animalului se unea cu trupul și unde fuseseră introduse în spinarea creaturii pârghiile aurii de control. Jivina-și trase înapoi capul triunghiular și țipă, apoi se năpusti în atac. Se lansă în zbor planat, la mică înălțime, deasupra râului, pentru a dobândi viteză, apoi bătu din aripi și se înălță cu ușurință până acolo de

unde putea pluti în curenții de aer, deasupra solului.

Nelesquin arătă spre fiara zburătoare.

— Acela-i un *jarandaki,* și l-am conceput pentru recunoaștere. Bănuiesc că vreo doi arcași ar putea fi puși într-o șa, pe spatele lui, dar atunci ar trebui să știe să tragă din picaj.

Keerana își reveni și dădu din cap.

— Nu le-ar servi la nimic dacă ar trage prin aripa unui *jarandaki.*

— Nu, nicidecum. Lucrul cel mai bun la ei este că ar oferi o vedere de ansamblu asupra câmpului de bătălie. Dacă Gachin s-ar fi folosit de vreunul pentru recunoaștere, ar fi știut de capcana în care-au căzut trupele sale.

— Este posibil, Stăpâne, dar chiar dacă ar fi știut asta, tot s-ar putea să nu fi răspuns corect. Keerana își plecă fruntea. Cei care luptă sub Blazonul Berbecului sunt, adesea, lăudăroși, așa că s-ar putea ca Gachin să fi ignorat amenințarea, pentru că altfel ar fi pus vreun subordonat să se ocupe de ea.

Nelesquin își examină războinicul cu atenție.

— Tu n-ai face o asemenea greșeală?

— N-aș putea, Stăpâne, eu nu slujesc pentru mine, eu te slujesc pe tine. Ca să cad pradă unei astfel de ambuscade, ar însemna o renunțare la datoria mea. Slujirea ta este mai importantă decât orice.

— Ai hotărât strategia pentru cucerirea cetății Tsatol Deraelkun?

— Planurile mele vor fi revizuite în funcție de minunățiile de la bordul navelor, Stăpâne, însă am studiat problema și am pus la punct o strategie. Ochii-i deveniră pătrunzători. Pentru a doborî zidurile de la Tsatol Deraelkun, cineva trebuie să atace puternic într-un singur punct. Loviturile continue vor străpunge măcar primul șir de ziduri.

— Dar dacă ai ataca în acest fel, ai permite dușmanului să se strecoare afară cu un grup de atac și să te hărțuiască din flancuri.

— Așa că nu-mi pot permite așa ceva. Războinicul arătă spre corăbiile negre de pe râu. Am să-mi desfășor forțele în adâncime. Un atac din flancuri va fi respins printr-un atac

împotriva flancurilor dușmanilor. Cu niște *jarandaki,* semnalele dintre unități vor fi transmise mult mai ușor și mult mai direct. Cu ajutorul unui steag ridicat, călărețul va putea transmite informații trupelor.

Nelesquin bătu din palme.

— Genial. Atacul tău trebuie să se desfășoare stăruitor și cu viteză.

— Îți cer iertare, Stăpâne, dar e de presupus că va fi într-un fel sau altul.

Prințul se încruntă.

— Fă-mă să înțeleg.

— Granița dintre rapiditate și grabă este subțire. La fel și cea dintre stăruință și încăpățânare. Să te miști cu rapiditate înseamnă să renunți la flexibilitate. Stăruința poate deveni un sprijin încăpățânat pentru strategii ineficiente. Nu ți-aș risipi trupele, Stăpâne, într-un efort nedemn de tine și incapabil să aducă victoria.

— Cu toate astea, nu există nicio șansă ca, rămânând prea flexibil, să refuzi un asalt într-un moment în care încă un efort ar aduce victoria?

Expresia lui Keerana se înăspri.

— Un laș ar putea face așa, Stăpâne.

Nelesquin dădu aprobator din cap.

— Iar tu nu ești laș. Bine. Iar flexibilitatea înseamnă că vei folosi darul pe care ți l-am dat într-un mod corespunzător.

— Să nu-ți fie teamă, Stăpâne, Tsatol Deraelkun va cădea. Asta-i voia ta, iar eu sunt instrumentul voinței tale.

— Exact.

Cei doi călărești se avântară în pădure, lăsându-i pe *kasphani* să tragă corăbiile spre Kelewan. Trecură printr-o vale și urcară un deal jos. Nelesquin trase repede de hățuri, în vreme ce Durranianul călări mai departe și se interpuse între personajul învăluit în mantie, apărut pe drum, și prinț.

Nelesquin mârâi.

— De ce-mi vii cu jocul ăsta, Kaerinus? Te găsesc pândind, iar Keerana este iarăși pregătit să te ucidă.

Vrăjitorul zâmbi și se întoarse spre ei, ridicând o mână.

Un fluture verde-smarald cu negru se agăță de un deget. Kaerinus zâmbi și apoi suflă asupra lui. Insecta își luă zborul și dispăru repede printre crengile de sus.

— Nu din lipsă de respect, Prințe Nelesquin, ci din nevoie imediată. *Vanyeshul* ridică din umeri. Am petrecut prea mult timp departe, așa că, uneori, uit de eticheta imperială. Ce creaturi minunate ai acolo. Sper ca acelea înaripate să nu-mi mănânce fluturii.

— Preferă o pradă ceva mai mare. Nelesquin îl ocoli pe Keerana. Ce-i atât de urgent?

— Prințe, îți amintești de Muntele Shanfa, din Moryth?

— Știi bine că da. Nelesquin aruncă o privire în spate, spre Keerana. A fost un loc rău, întunecat și lugubru, o piatră răscolită și smulsă prin carnea lumii. Virisken Soshir și-a petrecut mult timp acolo.

— Îmi amintesc locul din scurta mea campanie în cele Cinci Principate. Keerana dădu încet din cap. Asta-mi spune multe lucruri prețioase.

— Bine. Nelesquin își întoarse atenția spre Kaerinus. Ce-i cu locul acela? Mai degrabă aș uita de el decât să mi-l amintesc.

— Atunci ești norocos, prințul meu. Vrăjitorul arătă spre sud. Există niște rapoarte. Cum că muntele a *dispărut*.

13
A 30-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ținutul Faeut
Erumvirine

Armata venită să distrugă Tsatol Deraelkun nu era ceea ce așteptasem. Nu eram suficient de nătâng să-mi imaginez că fratele meu vitreg ar fi adus aceeași armată pe care a condus-o cu mult timp în urmă, când am dat o falsă bătălie, doar spre a-i face plăcere tatălui nostru. Desigur, tatăl nostru nici nu s-a ostenit să privească. Chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi observat cum Nelesquin și cu mine ne opinteam unul împotriva celuilalt.

Încă nu ajunsesem să ne urâm reciproc.

Stăteam la fereastra unui turn, iar Contele Derael ședea în scaunul său pe rotile, alături de mine.

— Cred că ai dreptate, Maestre, creaturile ca niște maimuțe, cu cap turtit, sunt menite să azvârle bolovani, precum o catapultă. Celelalte, cu brațe lungi, sunt cățărătorii. Pavăza osoasă din jurul gâtului lor le acoperă umerii în timp ce escaladează zidurile.

Glasul îi era ferm, în pofida tremurului care-i trecea prin membre.

— Sunt albicioși și nu au ochi de care să se poată vorbi măcar. Cred că se bazează pe miros. Putem să ne ocupăm de ei.

I-am aruncat o privire.

— Cred că vor marca zidurile olfactiv. Ceva azvârlit pe ele.

Își întoarse fața spre mine, iar surprinderea i-o lumină preț de o clipă, înainte ca oboseala lui generală să-i readucă indiferența pe chip.

— N-ai observat lucrurile acelea mici și albe, acolo, la stânga, în umbra pădurii?

M-am uitat.

— Le-am luat drept oi, Stăpâne, deși par a avea trupuri de

păianjen.

— Da, iar lâna lor este toarsă într-o membrană, gata să fie folosită. Ținând cont de cum sunt separați cățărătorii de păianjenii cu lână, dar adulmecă încontinuu când bate vântul, cred că îi mănâncă. Contele Derael inspiră cu greutate. Păianjenii cu lână vor fi trimiși împotriva noastră. Când o să-i ucidem, sângele lor va marca meterezele și, poate, chiar îi va face pe cățărători să înnebunească.

— Și-apoi vor apărea *kwajiinii*.

Am dat încet din cap. Invadatorii adunaseră nouă mii de războinici și aveau întreaga lor forță aranjată împotriva sectorului sud-estic al cetății. O armată convențională ar fi găsit o asemenea abordare dificilă. Singura zonă potrivită pentru mașinile de asediu se afla la limita razei lor de acțiune și sub nivelul liniei de sol a castelului. Cu toate că încă mai puteau lovi zidurile, le-ar lua foarte mult timp ca să le dărâme, iar atunci trupele ar trebui să gonească urcând dealul pentru a se lupta cu apărătorii.

— Vezi vreo jivină săpătoare de tunele, Maestre Soshir?

— Nu, dar asta nu mă surprinde deloc.

Mi-am încrucișat brațele.

— Nelesquin nu este un mare iubitor de tunele după ce-am răzuit un labirint Viruk plin de pirați. Un timp, n-a mai știut ce să facă, și odată ce i-am distrus pe corsari, n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu tunelele.

— Și cu toate că acest lucru îți este cunoscut, trebuie să presupun că s-a pregătit acum.

Ochii bărbatului scăpărară intens.

— Acest lucru complică apărarea căminului nostru.

— Nu poate rezista.

— Știu asta, Maestre Soshir.

Mâna i-a zvâcnit spre dreapta, iar gestul a părut să-l obosească.

— Dacă m-ai putea întoarce spre hărți.

Am răsucit îndatoritor scaunul și l-am împins traversând încăperea rotundă până în locul în care erau atârnate hărțile, pe peretele opus. Diagrame de toate felurile fuseseră desenate cu

foarte multă precizie și marcate cu sigilii și semne pe care n-am putut să le descifrez.

— I-am pus pe inginerii mei să deschidă coloanele false de dedesubt. Vom aprinde focuri în ele. Vor aduce focul pietrelor-cheie. Știi ce se întâmplă cu granitul când e încălzit, nu?

— Se poate transforma în pulbere.

— Într-o oră sau două, această cetate se va surpa. Cu puțin noroc, va prinde sub ea și grosul trupelor năvălitorilor.

Am dat din cap.

— Două ore sunt suficiente pentru a scoate pe toată lumea de-aici. Am amplasat deja Primul Regiment de Dragoni Nalenieni și pe Keru în munți, să acopere breșele, în timp ce evacuăm oamenii. Mesajele pe care le-am trimis în Moriande ar trebui să aducă și mai multe trupe. Vom apuca să mai luptăm încă o zi.

— S-ar putea, Maestre Soshir, dar aceasta-i ultima mea bătălie.

M-am lăsat pe vine și mi-am pus mâna pe a lui. Pielea-i era rece, dar încă mai simțeam viață în el.

— Aceasta nu-i ultima ta bătălie. În celelalte dăți când s-au prăbușit zidurile, asta n-a însemnat și sfârșitul familiei Derael. Te-ai putea gândi că, dacă n-ai fi bolnav, acest loc n-ar cădea nicicând. Că ai fi putut rezista primului și celui de-al doilea atac. Poate și celui de-al treilea. Însă nici toți Misticii pe care Împărăteasa Cyrsa i-a condus în Pustietăți nu l-ar putea opri pe Nelesquin să cucerească această cetate. Tot așa cum și-a adus invadatorii și mașinile sale de asediu însuflețite, va aduce tot mai multe creaturi înspăimântătoare. Pierderea cetății nu-i o înfrângere, dar capitularea din cauza pierderii ei *este*.

Bărbatul și-a lăsat un moment capul jos.

— Nu înțelegi cum stau lucrurile, Maestre Soshir. *Eu* sunt cetatea Derael. Vlăguirea mea este și a cetății. Murim împreună. Nu există nicio cale să fiu convins că nu-i așa.

O altă voce, un glas de tânăr, a izbucnit din pragul ușii:

— N-am să încerc să te faci să te răzgândești, Conte Derael. Îți *ordon* să părăsești cetatea.

Contele nici nu și-a ridicat privirea.

— Mă onorezi, Prinţe Iekariwynal, însă acesta-i un ordin căruia nu mă pot supune.

Tânărul prinţ virianian intră în încăpere purtând o armură albă, cu un blazon pe pieptar, cu un urs roşu pe metereze.

— Eşti luptătorul meu, Conte Derael, şi am nevoie de tine. N-am să te las să mori aici.

— Dar nu sunt de niciun folos în serviciul tău.

— Nu. L-am auzit pe Maestrul Tolo ţinând un discurs trupelor sale despre cum este mai bine să-l faci pe duşman să se înfricoşeze de moartea ce-l va secera. Aceşti *kwajiini* nu ştiu de frică, însă pot afla despre ea. Chiar supravieţuirea ta va inspira teamă. Cunoştinţele tale vor fi seminţele înfrângerii lor.

— Ar fi mai bine ca voi doi să puneţi la cale planuri pentru înfrângerea duşmanului, nu să mă convingeţi de câte parale fac.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, un corn răsună de pe meterezele de afară. Am alergat la fereastră, iar prinţul l-a împins înainte pe luptătorul său. Acolo, din depărtare, venea o fiară masivă, cu un cort pe spate. Creatura păşea încet, dar era atât de mare, încât acoperi destul de repede distanţa. Asta mi-a uşurat descifrarea flamurilor care fluturau deasupra cortului.

— A sosit Nelesquin.

Prinţul arătă cu degetul.

— Uitaţi-vă acolo.

Păsări-lilieci, cu aspect malefic, pluteau pe deasupra vârfurilor copacilor, apoi se înălţară şi începură să zboare în cercuri, ca vulturii.

— Au arcaşi pe spatele lor.

— Aşadar, au făcut-o, Alteţă.

Ochii contelui se îngustară.

— Asta schimbă lucrurile. Va începe asaltul acum.

— Ştiu. Poate că aş putea să-l mai încetinesc.

Contele se prinse de marginea mânecii mele.

— Nu vei comite neghiobia de care mă acuzi pe mine, da?

— Vom trăi amândoi să continuăm această discuţie pe mai târziu, Stăpâne.

L-am strâns de umăr, apoi am părăsit turnul. Am traversat

curtea interioară, am trecut printr-o ieșire ascunsă, închisă imediat în urma mea, apoi am urcat pe meterezele de pe zidul exterior. Cu toate că nu purtam nicio armură, blazonul cu tigrul pornit la vânat, portocaliu pe roba neagră, va fi destul de ușor de distins de către fratele meu.

Creatura care purta cortul se opri și-și coborî capul până la pământ. Din pavilion ieșiră două siluete, trecură de conducătorul animalului și pe gâtul jivinei. Nelesquin sări jos de pe bot, în vreme ce însoțitorul său plutea spre sol. În timp ce înaintau, o companie de arcași ai Ursului de Oțel urcă pe metereze, încadrându-mă.

Le-am făcut semn să lase arcurile jos.

— Vom schimba vorbe, nu săgeți.

Nelesquin înainta cu prudență. Pășea cu grijă pe câmpul de bătălie. Răsăriseră fire noi de iarbă, însă nu aveai cum să nu vezi oasele albe răspândite pe pământul negru, îmbibat de sânge. Încrederea oglindită pe fața lui mi-a readus în memorie fragmente fugitive din întâlnirea noastră anterioară de la Tsatol Deraelkun, de dinainte ca noi să fi devenit dușmani de moarte.

Binevoitor, își desfăcu larg brațele.

— Mi s-a spus că trăiești, frate, deși o știam deja în inima mea.

— Nici n-aș ști cine sunt, frate, dacă n-ar fi fost arta de tămăduitor a tovarășului tău. M-am înclinat în direcția lui Kaerinus. Pentru întâia dată, până acum, sunt recunoscător unui *vanyesh*.

— Dacă ai fi venit mai curând să fii vindecat, Soshir, am fi putut sfârși acest joc mult mai repede.

Am clătinat din cap.

— Acest joc se desfășoară după un program pe care nu l-a conceput niciunul dintre noi.

O expresie iritată fulgeră pe fața lui Nelesquin, apoi fu copleșită de un zâmbet fals.

— Un îndemn pentru predarea cetății Tsatol Deraelkun va fi respins, nu?

— La fel de repede precum sugestia mea de a ne duela din nou pentru posesia ei.

— Gambitul a fost oferit și refuzat; foarte bine. Nelesquin își privi armata. Nu poți învinge, știi asta.

— Dar te-aș putea costa o victorie. Am arătat înspre nord. Știi că se apropie floarea Nalenyrului.

— Întotdeauna i-ai considerat pe Naleni intimidanți, dar nu și eu.

Își strânse pumnii pe șold, atrăgând atenția asupra faptului că nu avea nicio sabie.

— Nu lua asta drept un semn de fățărnicie că nu te ucid cu mâna mea.

— Nu e cazul, poate un semn de lașitate.

— Mă așteptam la asta.

Arătă spre trupele sale, iar una din maimuțele cu căpățâna teșită, trecând lejer de nouă metri înălțime, cu brațe din cale-afară de musculoase, aproape la fel de lungi, ridică o piatră uriașă. O trase înapoi, peste cap, iar eu m-am gândit o clipă că avea de gând să mă zboare de pe metereze. În loc de asta, creatura – răspunzând comenzilor războinicului cu tijele aurite – aruncă piatra la pământ. Făcu un salt, și-am simțit atât lovitura inițială, cât și pe cea de-a doua.

Înainte să fi putut descifra motivul pentru această acțiune, un alt șoc străbătu pământul. Zidul s-a mișcat. În mortarul său au apărut crăpături, iar suportul pentru pasarelă a cedat. Arcașii căzură, unii peste zid, dar majoritatea în curtea interioară. M-am lăsat într-un genunchi, apoi am sărit când secțiunea meterezelor pe care mă aflam s-a surpat.

Drumul dintre zidurile castelului s-a avântat în sus. Pietrele de pavaj se ridicară spre mine, propulsate de nasul sub formă de stea al unei cârtițe de mărimea unui elefant. Ghearele sale scurte adunară pământul într-o movilă, apoi țâșni afară. Odată ce cârtița a destupat gaura, războinici *kwajiin* au năvălit din ea.

O ploaie de săgeți s-au pogorât spre sol, împrăștiindu-i pe războinicii cu pielea albastră. Am aterizat în poziție ghemuită, trăgându-mi ambele spade. Lovituri de forfecare retezară brațul unui *kwajiin* și-l orbiră pe altul. Un soldat lovit de săgeată se izbi de un războinic care se repezise înainte. Am parat cu o sabie și i-am străpuns gâtul celuilalt.

Dincolo de gaura aceea se mai deschise una, și încă una. Apoi începură să zboare pietrele, spulberând crenelurile. Așchiile de piatră căzeau ca o ploaie în spațiul dintre ziduri, ricoșând fără nicio discriminare. Bărbații urlau căzând de pe ziduri. De la o asemenea apropiere, Urșii de Oțel puteau băga săgeți în spațiul dintre platoșele armurii *kwajiinilor*. O săgeată pătrunse direct sub un coif, ieșind sub falca războinicului, făcându-l să cadă la picioarele mele.

Nu era timp pentru strigăte de alarmă sau îndemnuri vitejești; era ora recoltei pentru Grija. Seceră sau vei fi secerat, mila fiind doar un moft, care nu va găsi prea mulți amatori. Sângele s-a împrăștiat pe ziduri, licărind umed la mult timp după ce inima încetase să mai bată. Membre retezate căzeau cu zgomot la pământ, iar mâinile se încleștau spasmodic. Oamenii se sprijineau de ziduri, băgându-și, inutil, mațele înapoi în pântece. Alții urlau în tăcere, cuvintele lor ieșind ca un sânge negru din adâncurile lor.

Am devenit imediat inconștient și foarte alert. În acel haos am observat totul. Fără să mă gândesc, îi etichetam pe dușmani în funcție de amenințarea pe care o reprezentau, apoi mă ocupam de cei mai periculoși. Mă avântam cu un anumit scop, neîncercând să scap. Intenția mea era să ucid câți mai mulți *kwajiini* puteam.

Căzură și mai mulți bolovani, iar zidurile au început să se surpe. Păianjenii cu lână au ajuns pe metereze, fără să semene deloc cu oile, cu membranele lor desfășurate. Au fixat-o pe creneluri, apoi s-au aruncat în luptă. Liniile pânzei lor s-au întărit și segmente întregi din ziduri au căzut în afară. Păianjenii cu lână atacau orice mișca, dovedindu-se la fel de sâcâitori pentru *kwajiini* ca și pentru noi.

La un moment dat, un *kwajiin* și cu mine ne-am întrerupt duelul cu spadele pentru a elimina câte-un păianjen. L-a ucis pe al său printr-o lovitură rapidă prin carapace. Înarmat cu două săbii, i-am retezat capul. *Kwajiinul* și cu mine ne-am zâmbit unul altuia, uniți în eforturile noastre comune, un semn despre cum ar fi putut fi colaborarea dintre noi.

Apoi, cu o zvâcnire nepăsătoare, i-am potrivit o tăietură pe

gâtlej cu despicătura subțire a zâmbetului său.

— Maestre Soshir, pe aici!

Dunos stătea în fața unei mici porți secrete, cu un păianjen mort lângă el. Ochii-i ardeau și cu toate că brațul său beteag de-abia ținea una dintre săbiile mele, cealaltă sabie era năclăită cu un fluid închis la culoare.

Am doborât doi dintre *kwajiini* în vreme ce alergam spre poartă.

— Du-te înapoi, Dunos! Închide poarta!

M-am întors cu spatele spre ea, gata să-i împiedic pe *kwajiini* să pătrundă înăuntru. O mână necruțătoare m-a înhățat de șnur, trăgându-mă înapoi. M-am împiedicat de Dunos și-am căzut, gândindu-mă că totul era pierdut.

Arcurile cântară, iar săgețile umplură deschizătura. Primul *kwajiin* căzu destul de departe de poartă și cel puțin alți șase se prăbușiră în urma lui. Apoi, un războinic uriaș, îmbrăcat în armura Urșilor de Jad virinieni, trânti poarta, închizând-o și zăvorând-o cu ajutorul unei răngi solide.

Căpitanul Lumel m-a ridicat în picioare.

— Nu mai putem păstra acest loc. Ne retragem. Vino.

M-am îndepărtat în fugă împreună cu oamenii săi și cu Dunos. Adânc în măruntaiele cetății, i-am ajuns din urmă pe Deshiel Tolo, Ranai Ameryne și alți *xidantzu,* care luptaseră de partea mea. Împreună cu ei așteptau și Contele Derael, soția sa, fiul și Prințul Iekariwynal.

Contele dădu din cap pe cât putea el de bine.

— Focurile au fost aprinse. Nimic nu mai poate opri distrugerea.

— Atunci plecați. Căpitane Lumel, condu-i afară. Dunos, tu-l păzește-l pe prinț. M-am uitat la ceilalți *xidantzu.* Ați văzut cu toții planurile. Cunoașteți toate gâtuirile. Îi vom ține pe loc cât de mult vom putea, iar atunci când cetatea se va surpa îi vom ucide pe supraviețuitori.

Lupta din tuneluri n-a fost atât de crâncenă pe cât mă așteptasem. Nelesquin, fericit că stratagema lui funcționase, nu ne-a mai încolțit. Cu toate că am ucis mai mulți *kwajiini,* aceștia

nu ne-au urmărit. Ne-am retras prin munți. Am ieșit într-un loc care domina Tsatol Deraelkun.

Focul cuprinsese cetatea. Turnurile sale înnegrite vomitau flăcări și fum, ca niște vulcani îndepărtați. Apoi, unul după altul, s-au prăbușit în infern. S-a ridicat un nor de scântei și un vânt fierbinte a ieșit din tunelul prin care scăpasem noi. Jos, sub noi, *kwajiinii* au ovaționat moartea cetății, dar totul a sunat fals.

Mi-am băgat spadele înapoi în teacă și mi-am luat picioarele la spinare mergând spre nord. Îl învinsesem pe Nelesquin la Deraelkun data trecută, dar acum m-a înfrânt el pe mine. Am încercat să mă conving că asta nu mă îngrijora defel, însă nu avea niciun rost să mă mint.

Nelesquin se întorsese din mormânt. Victoria și cucerirea cetății Tsatol Deraelkun deschideau un șir apetisant de cuceriri. Asta ar fi fost suficient să încânte pe oricine, dar nu și pe Nelesquin. Ambiția-i fusese destul de puternică încât să-l readucă la viață, și nu eram sigur dacă puteam face ceva ca să-l opresc.

14
A 32-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Cu toate că toți războinicii expediției din Voraxan ar fi vrut să răspundă chemării Împărătesei Cyrsa cât mai repede puteau, au căzut de acord cu Borosan că o amânare, pentru a le putea face armăsarii mai rapizi, ar fi avantajoasă pe termen lung. Inventatorul a modificat mecanismele și alte părți ale armăsarilor, apoi a produs noi bidivii în atelierele din Tolwreen. Cei vechi aveau să fie folosiți ca animale de povară, o idee care l-a întristat pe Ciras, în pofida îndoielii sale în jivinele mecanice.

Vlay găsise ideea mai degrabă amuzantă.

— Semeni cu Jogot Yirxan, a cărui spadă o porți.

Ciras se răsuci în șaua noului său armăsar, care era mai mare, mai lat și mai puternic decât celălalt, decorat cu filigran din argint cu flăcări și tigri adormiți.

— L-ați cunoscut?

— Nu prea bine. Îl știam de dinainte de a fi devenit *vanyesh*. Spadasinul își plimbă palma peste scăfârlia lui rasă. A ajuns la *jaedun* prin sabia sa, apoi curiozitatea l-a purtat mai departe. A învățat mult de la Nelesquin și Kaerinus.

Ciras își trase sabia din teacă. Însemne negre se foiau pe ea.

— El a creat această sabie și cuvintele schimbătoare?

Vlay zâmbi.

— Da. A fost destul de mândru de ea. Zicea că sabia va fi bardul care-i va spune povestea.

Ciras se încruntă.

— Mi s-a dat de înțeles că Prințul Nelesquin și Turasyndul au căzut la o învoială.

— Așa este. Împărăteasa Cyrsa l-a trimis pe Virisken Soshir înainte, cu un contingent, pentru a-i distruge pe *vanyeshi*. Privi în jur, spre Tolwreen. Din câte se pare, nu au reușit, dar i-au

lovit puternic.

— Când ne-au arătat scheletul lui Nelesquin, nu mai rămăseseră decât optzeci și unu.

Ciras băgă sabia înapoi în teacă.

— Am avut parte de o experiență neobișnuită când am folosit prima dată sabia aceea. Mă aflam aici, în Ixyll. Mă gândeam la tot felul de înfățișări și, după cum mă gândeam la dușmani, aceștia veneau spre mine. Turasyndieni, cu toții, cu excepția unuia. De ce s-ar fi luptat Yirxan cu Turasyndienii dacă era unul dintre *vanyesbi,* iar aceștia-i erau aliați?

Ochii lui Vlay se îngustară.

— După cum am spus, nu l-am cunoscut prea bine, dar am auzit lucruri despre el chiar și după ce s-a alăturat *vanyeshilor.* Am aflat că și-a păstrat loialitatea față de Împărătească. Era agentul ei printre ei. Datorită lui am aflat noi de alianță. Fără nicio îndoială, Turasyndienii și-ar fi arătat nemulțumirea față de această dovadă de credință.

— Iar Turasyndienii n-au mai putut spune nimic acasă dacă au fost măcelăriți.

Ciras dădu din cap, gândindu-se la ardoarea pe care și-o amintea din acele fapte. Jogot Yirxan fusese încântat de distrugerea Turasyndienilor. La rândul său, și el fusese magnific, confruntându-se în luptă dreaptă cu ei și doborându-i.

— Dacă-i adevărat, atunci îmi pun întrebări cu privire la încă un lucru văzut de mine.

— Și care era acela?

— Yirxan a doborât un spadasin. L-a atacat pe la spate, rănindu-l îngrozitor.

Ciras închise ochii.

— N-am văzut chipul celui lovit de el, însă blazonul lui era un tigru negru la vânătoare.

— Un tigru negru la vânătoare?

Surprinderea din glasul lui Vlay îl făcu pe Ciras să-l privească atent, însă nu descifră nicio emoție pe fața omului.

— Știți cine-a fost? Întreb, pentru că maestrul meu, Moraven Tolo, purta acest blazon. De asemenea, avea și o cicatrice pe piept, care corespunde acelei lovituri.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur.

Vlay își strânse o clipă buzele.

— Tigrul negru la vânătoare a fost purtat de ibovnicul Împărătesei, comandantul Gărzilor Imperiale. Spui că-l chema Moraven Tolo?

— Vi-l pot descrie, dacă vreți.

Celălalt bărbat scutură din cap.

— Nu-i nevoie. Dacă Nelesquin a supraviețuit, e posibil ca și Virisken Soshir s-o fi făcut. Amândoi erau oameni cu mari ambiții, dintre cei de care e înțelept să te temi, Maestre Dejote.

— Dar asta n-are niciun sens. Ciras se încruntă. Maestrul meu era oricum altcumva, dar *nu* ambițios. Era un *xidantzu* și, cu toate că le era cunoscut prinților, nu avea niciun fel de pretenții sau dorințe nesăbuite. Nici măcar nu m-a vrut ca învățăcel, însă maestrul său a insistat.

— Poate că greșesc eu, iar povestea cu blazoanele nu-i decât o coincidență.

— Însă misterul persistă. Dacă, așa cum spuneți, Yirxan îi era loial Împărătesei, atunci ce motiv ar fi avut să-i atace iubitul?

Vlay zâmbi.

— Nu-i niciun mister. Soshir era ambițios. Împărăteasa era o modalitate de distrugere a lui Nelesquin, rivalul său. Dacă-l făcea prinț-consort, Soshir ar fi putut deveni împărat din toate punctele de vedere, dar nu oficial. O ascensiune la un asemenea rang, plecând de la o origine atât de umilă, ar fi fost ceva remarcabil. Totuși, ar fi putut să urce și mai mult. La urma urmelor, ea a urcat pe tron după ce și-a ucis soțul. Soshir ar fi putut s-o omoare, echilibrând balanța, readucând sângele regal pe Tronul Celest. Așa ar fi gândit Soshir.

— Așa că l-a trimis într-o misiune împotriva lui Nelesquin, care ar fi trebuit să se termine cu moartea amândurora, iar când Soshir n-a murit...

— ... a făcut să fie ucis de un om de încredere. Vlay clătină din cap. Ambiția poate contracara, uneori, ambiția, dar să fii prins în mijlocul unei asemenea lupte este o situație mortală.

— Așa se pare.

— Nu te mai gândi la asta, Maestre Dejote.

Vlay zâmbi și o luă din loc ca să termine de încărcat carele.

— Doar găsește o cale s-o eviți.

Ciras dădu din cap, însă gândurile deja-i goneau. Dacă maestrul său era, într-adevăr, Virisken Soshir, atunci n-ar fi el un pericol la fel de mare pe cât fusese el? Iar dacă *era,* l-ar putea ucide Ciras? Nu l-ar lovi niciodată pe la spate pe maestrul său, și nu era deloc sigur că l-ar fi putut înfrânge într-o luptă dreaptă.

Și mai important, loialitatea sa fusese dăruită lui Moraven Tolo, nu unei împărătese pe care n-o întâlnise niciodată. O știuse drept curtezană. Ea și maestrul său se cunoșteau, însă știa Moraven cine era? Știa Moraven cine era *el?* Alegerea numelor era o fereastră spre intențiile sale ori un oblon care să le ascundă?

Mulți războinici își schimbau numele. Unii o făceau dintr-o toană. Alții ca să cinstească un maestru sau un patron. Adesea, un războinic proceda așa pentru a comemora vreo faptă măreață. Ciras nu și-l schimbase pentru că era mândru de numele lui, și dorea să-și onoreze familia.

Moraven Tolo, atunci când era scris, putea fi descifrat în mai multe feluri. *Dragonul adormit* era cea mai comună interpretare. O alta ar putea fi *curajul dezvăluit* Însă cea mai macabră dintre toate era *izbânda dorinței,* care nu părea să țină cu maestrul său, sugerând unele ambiții ascunse.

Ciras mârâi în barbă.

— Joci jocuri copilărești. Îți cunoști maestrul. Îi știi caracterul. Ambiția lui e să-și păstreze sabia în teacă.

Însă mintea sa nu se putea abate chiar atât de ușor de la speculații. La fel și Jogot Yirxan, acesta putea fi citit în multe feluri. *Extrem de loial* era cea mai la-ndemână interpretare, însă ceea ce spusese Vlay despre Yirxan punea asta la îndoială, din punctul de vedere al unui *vanyesh. Dreptate la miezul nopții* era și ea valabilă. După cum spusese Vlay, dreptatea se poate opune ambiției, iar Yirxan trebuie că făcuse chiar asta.

Poate că reușesc să le fac pe amândouă. Ciras apucă mânerul sabiei sale.

— Sunt moștenitorul unei săbii, dar nu și a circumstanțelor

care au înfipt-o în maestrul meu.

Odată cu ultimele căruțe încărcate și gemând sub greutatea prăzii luate de Borosan din Tolwreen, expediția din Voraxan se puse din nou în mișcare. Iar Ciras admise că noii bidivii aproape că păreau vii, însă se abținu să-i considere animale sau cai. Își duceau călăreții fără hurducăieli, de parcă ar fi plutit pe apele unui râu.

Traversară în viteză un șir de văi. Ciras nu recunoscu niciuna. Păduri de copaci argintii produceau frunze care se transformau în pulbere înainte de a ajunge la pământ. Un covor de flori roșii părea destul de nevinovat, însă când unul dintre *thanatoni* s-a avântat în vale, înaintea călăreților, războinici-șerpi ieșiră din pământ, cu inflorescențe roșii în vârful antenelor. Au încercat să doboare *thanatonul,* pentru a-l opri, însă *gyanrigotul* se desprinse dintre ei, iar săgețile Voraxanilor tăiară avântul urmăritorilor.

Ocoliră acea vale, ceea ce le prelungi călătoria. Valea se curba înspre sud și se intersecta cu linia lor de marș. Călăreții măriră viteza pentru că oamenii-șarpe nu erau prea rapizi, dar procedând așa aproape că s-au repezit spre dezastru.

Au escaladat un șir de dealuri și au coborât într-o depresiune largă și prăfoasă. Ciras călărea în frunte și găsi un loc îmbietor și pașnic, până când văzu călăreți gonind direct spre ei. Înainte să apuce să sugereze grupului să încetinească, se recunoscu în persoana conducătorului celorlalți, devenind tot mai mare, ca și cum s-ar fi avântat într-o oglindă. Neștiind sigur dacă era un miraj sau ceva mult mai periculos, Ciras trase sabia din teacă și atinse un comutator de pe gâtul bidiviului său, iar armura și țepii ieșiră la iveală.

Cu o clipă înainte ca Voraxanii să intre în oglindă, călăreți Turasyndieni năvăliră prin cortina iluzorie. Lansară un nor de săgeți. Acestea țâșniră prin despicătura tot mai îngustă, urmărind să-i cosească pe călăreții Împărătesei din șeile lor.

Săgețile au ricoșat din armăsarul lui Ciras. Plăcile de metal curbat ieșiseră la iveală pentru a-i proteja fluierele picioarelor și coapsele. Coama bidiviului a încremenit ca o perie aspră, apoi s-

a despărțit de-o parte și de alta a liniei gâtului, ca aripile unor fluturi. Săgețile ricoșau din coamă sau se rupeau inofensive de pieptul lat al armăsarului.

Din crupa și șalele bidiviului țâșniră lame și țepușe. Ciras se năpusti direct asupra călăreților Turasyndieni. Șocul ciocnirii îl zdruncină, însă rămase ferm în șa. Țâșni sângele, iar caii se cabrară. Armăsarii răniți se prăbușeau nechezând și zvârcolindu-se, zdrobindu-i sub ei pe nenorocoșii călăreți.

Ciras lovi, trecându-și sabia printr-o subsuoară. Se împrăștiară pene negre, pentru că aceștia erau Vulturii Negri. Sângele de un roșu fierbinte fu împroșcat pe garda sabiei, apoi se împrăștie pentru că lovi un alt Vultur Negru. Aerul se umplu de un iz de cupru. Dirijându-și armăsarul cu apăsări de genunchi, Ciras pară, apoi lovi și tăie. Călăreții căzeau, iar armăsarii mecanici le stingeau și ultimele rămășițe de viață trecând peste ei.

Țâșni prin aliniamentul Turasyndienilor și prin cortina magică dincolo de el. Acolo nu mai pândea niciun Turasyndian, asta dându-i oarecare speranțe. Strunindu-și armăsarul, se aruncă din nou în luptă. Erau destui Turasyndieni de ucis*, poate prea mulți.*

Turasyndienii atacaseră într-un șir subțire. Formațiunea lor îi flancase pe Voraxani, ajungând până departe, la căruțe. Războinicii Împărătesei au luptat din greu, însă Turasyndienii îi depășeau numeric într-o proporție de unu la patru. Ovaționară triumfători când unul dintre care fu răsturnat, rostogolindu-se de două ori, împrăștiindu-și încărcătura pe întregul câmp de bătălie.

Ciras își conduse intenționat bidiviul în șarje razante, care secerară Turasyndieni și cai deopotrivă. Detesta să rănească animalele, dar provocând haos în rândurile Turasyndienilor era mult mai eficient decât să-i ucidă, pur și simplu. Zbieretele unui cal în agonie și implorările camarazilor sfârtecați puteau să-i facă să renunțe la luptă chiar și pe cei mai aprigi dintre războinici.

Un uriaș Vultur Negru Turasyndian, de pe penele căruia, așezate pe umeri și brațe, lumina soarelui izbucnea argintie, îl

atacă pe Ciras. Nu exista niciuna dintre politeţurile unei lupte civilizate. Niciun fel de provocare formală sau de alt fel, doar un urlet sălbatic şi o sabie ridicată cu furie.

Ciras pară o lovitură de sus, apoi tăie în jos. Lovitura lui tăie cămaşa de zale şi despică şoldul bărbatului. Sânge proaspăt se împrăştie pe gâtul calului, apoi încă un Turasyndian se aruncă asupra lui. Ciras se aplecă înainte, ferindu-se de lovitură, şi simţi înţepătura unei răni în carne, apoi îl străpunse pe atacator. Îşi smulse sabia, degajând-o, iar muribundul căzu din şa.

Unul sau doi dintre Vulturii Negri dădeau semne de *jaedun,* însă lipsa lor de disciplină îi condamnă. Ciras exersase contracararea unor astfel de atacuri. Sabia lui Jogot Yirxan părea nerăbdătoare să se adape în sângele Turasyndian, iar Ciras îi îngădui să se sature.

Ciras gonea de-a lungul flancului Turasyndienilor, spre carul răsturnat. Barbarii se adunaseră acolo, cu intenţia de a-l prăda, cu toate că bătălia continua furioasă. Câţiva Voraxani înjghebaseră o apărare energică, dar era doar o chestiune de timp până când ar fi fost copleşiţi.

Borosan scoase din rând un alt car, ca şi cum ar fi vrut să blocheze năvălirea Turasyndienilor. Sări de pe locul vizitiului în spate, cu ochii holbaţi, refugiindu-se repede în dosul vechilor scuturi montate pe laterale. Săgeţile se loveau de ele, iar şase Turasyndieni se repeziră asupra atelajului.

Unul după altul, o mână de *thanatoni* ieşiră din spatele scuturilor, pe picioarele lor de păianjeni. Nişte panouri se traseră înapoi şi ţâşniră săgeţi de arbaletă. Salva îi răsturnă pe Turasyndieni din şa, ucigând câţiva.

Un Vultur Negru rănit şchiopăta în spatele carului răsturnat. Căuta un refugiu, ghemuindu-se printre cutiile metalice, dreptunghiulare. Mici *thanatoni* – cei pe care Borosan îi considera „prinzători de şoareci" – ţâşniră de-acolo, ca răspuns la mârâitul gutural al bărbatului. Râsul lui îi urmări pe *gyanrigoţi* pe când aceştia se împrăştiau pe pământ, dar pieri abrupt când prima dintre cutiile metalice se desfăcu singură. Se iţiră nişte picioare, iar braţele se opintiră, ridicând în picioare războinici scheletici, mecanici, care se năpustiră asupra

Vulturului Negru. Înainte ca expresia lui să poată trece de la triumf la groază, cel mai apropiat *gyanrigot* ridică o mână cu gheare și-i frânse cu ușurință gâtul.

Și mai multe săgeți lansate de *thanatoni* îi doborâră pe călăreți. Ceva metalic clicăi în spatele lui Ciras. Unul dintre șoricari sărise pe crupa bidiviului său și-și introdusese picioarele în găurile mici aflate de-o parte și de alta a cozii. Partea de sus a domului șoricarului se răsuci și țâșni afară o săgeată mică, ricoșând din apărătoarea pentru nas a unui Turasyndian.

Ciras se răsuci și-l mătură pe luptător din șa. Alți doi barbari se repeziră spre el. Șoricarul îl săgetă pe unul în gât. Cu toate că de-abia dacă făcea victime, săgeata îl distrase pe războinic suficient cât Ciras să-l elimine cu ușurință. Apoi spadasinul se întoarse în șa și pară lovitura celui de-al doilea, în timp ce trecură unul pe lângă celălalt.

Se întoarse să-l atace din nou, dar unul dintre *gyanrigoții* războinici ai lui Borosan lovise deja. Fierarul ușor modificat din Tolwreen spulberă capul calului cu o lovitură de baros. Animalul se prăbuși, aruncându-și călărețul înainte. Barbarul se clătină ca beat, încercând să se ridice în picioare și fu doborât de un alt Voraxan.

Se prăbuși din nou, cu fața despicată. *Gyanrigotul* fierar termină treaba, înfundându-i în craniu aproape tot coiful. Turasyndianul se surpă, sânge și creieri picurând de pe barosul ucigașului.

Thanatonii avansau la unison, spulberând flancul Turasyndienilor. Ciras și ceilalți goniră mai departe, tăindu-le retragerea. Omorâră cât de mulți Vulturi Negri putură.

Pe ceilalți îi împinseră în valea oamenilor-șarpe. Ciras nu știa sigur dacă era mai bine să mori acolo ori să fii ucis de un *gyanrigot*. În cele din urmă, decise că nu contează. Dar dacă ar fi fost obligat să aleagă, ar fi ales șerpii.

15
A 32-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vallitsi, Helosunde

Keles săltă o dată, apoi se rostogoli, oprindu-se în peretele micii celule din piatră. Gol și suferind de durere, se pregăti pentru ceea ce știa că va urma. Își ridică genunchii când îl lovi apa rece din găleată. Tuși și scuipă, refuzând să se destindă până în clipa în care ușa beciului său avea să se închidă.

Temnicerii, ambii purtând amulete rotunde, îl scuipară din prag.

— Știm noi cum să procedăm cu cei de teapa ta. Te-am fi terminat deja, însă avem ordine. Dar situația o să se schimbe cât de curând. Noaptea-i de-abia la-nceput, iar soarta ta va fi hotărâtă cu mult înainte de venirea zorilor.

Cei doi bărbați râseră hodorogit, apoi trântiră ușa, închizând-o și zăvorând-o cu un scrâșnet metalic.

Keles rămase ghemuit la podea, tremurând. Mantia întunericului îi oferea unele plăceri pasagere. Nu putea vedea arsurile și vânătăile care-i acopereau trupul. Zilnic – *de două ori, astăzi* – temnicerii săi îl scoteau din celulă. Îl băteau cu bețe despicate și funii înnodate. L-au spânzurat de încheieturile mâinilor, până când brațele aproape că i-au fost smulse din umeri. I-au tocat rinichii cu lovituri grele de pumni.

Nu putea să vadă, însă trebuie că urina cu sânge.

La început, nu pricepea de ce-l agresau temnicerii.

Era din Nalenyr, iar Nalenyrul era de multă vreme aliat al celor din Helosunde. Arestarea Prințesei Jasai sugera o modificare a politicii, însă politica helosundiană n-ar trebui să aibă prea multe în comun cu situația lui. Era un Anturasi, și numai acest lucru ar fi trebuit să-i ofere siguranță.

Dar un Anturasi sau nu, cei care-l capturaseră au aflat repede ce se întâmplase la Tsatol Pelyn. Keles făcuse minuni acolo și n-

a contat că magia lui salvase vieți. Îi schimbase pe oameni. Era *malefică.* El era un *xingnadin* și, probabil, *mai mult* decât un practicant al magiei. Trebuie că era un maestru al ei, un *xingnacai,* poate chiar un *jaecaixingna,* un Mare Maestru. Asta-l făcea egal cu un *vanyesh* și toată lumea cunoștea ororile împrăștiate de ei peste tot.

Frica de vrăji îi făcuse pe temnicerii săi să fie creativi, ca nu cumva să-i trăsnească. Pentru că *era* un Anturasi, se temuseră să-l ucidă imediat, așa că tortura era, pur și simplu, o îndrăzneală la limita prudenței. De asemenea, îi strecuraseră prafuri în porțiile pe sponci pe care i le dădeau, sperând că între bătăi și narcotice nu va putea să-și folosească arta lui blestemată.

Dacă ar fi știut.

Zăcând acolo, pe podeaua de piatră rece, Keles își retrase conștiința în interior. Fugi de durere și frig. Dinții îi clănțăneau. Din nas îi picura apă rece. Foamea-i rodea pântecul. I se făcuse pielea de găină, însă toate acestea păreau niște abstracțiuni. Făceau parte din natura sa fizică, dar asta era totul.

Ai înțeles cum stă treaba. Trebuie să faci asta acum, cât încă mai ai ceva putere.

Se concentră asupra apei și-i căută adevărata natură. Voia să se scurgă spre punctul cel mai jos din celulă. O încurajă. Îi dădu un mic impuls, apoi încă unul, simțind furnicătura de la baza craniului. Atingea magia foarte fin, dar era suficient. Apa care băltise în jurul lui se scurse încet în altă parte.

Apoi își îndreptă atenția asupra pietrei de sub obrazul său. Era doar o lespede de piatră, de-abia demnă de luat în seamă, dar scotoci înlăuntrul ei. Mai călătorise așa înainte și descoperise că era mai ușor să pășească pe această cale cu fiecare repetare. Intră în trecutul pietrei în timpul în care se odihnea în albia unui râu secat, absorbind lumina soarelui. Keles o surprinse într-un moment de cea mai intensă căldură, și aduse acea energie în prezent.

Piatra se încălzi sub obrazul său.

Își înălță capul și se târî înapoi, când începură să se ridice aburii.

Piatra prinse a străluci ușor. Se holbă, o clipă, la mâinile sale zdrelite, apoi începu să râdă. Hohotul răsună încet. Cu toate că nu era încă unul nebunesc, purta în el suficientă amenințare încât șobolanii chițcăiră și fugiră să se adăpostească prin pereți. Dacă temnicerii săi trăgeau cu urechea, probabil că-l credeau cu mințile duse și aveau să considere că-și desăvârșiseră opera.

Keles și-ar fi putut vindeca mâinile. Ar fi fost, pur și simplu, o revenire la natura lor adevărată. Avea destule cunoștințe de anatomie ca să știe cum ar trebui să fie, însă asta nu era destul pentru el ca să invoce magia. Ca să facă o schimbare, trebuia să-și cunoască propria lui natură. Și cu toate că încercase s-o identifice, nu reușise. Asta poate pentru că era în schimbare.

— Nu de mâini vindecate am nevoie.

Se ridică în șezut și-și mișcă umerii. Rigiditatea începuse deja să se instaleze. Rezolvarea acestei probleme nu necesita magie, așa că nici măcar nu se gândi s-o folosească. Se concentră asupra problemei mai mari și căută soluții ca să se elibereze.

După capturarea lor, au fost transportați la Vallitsi, să aștepte plăcerea reunirii Consiliului de Miniștri helosundian. Deseienii pe care-i transformase lăsaseră, de bunăvoie, armele deoparte, însă în fiecare dimineață se trezeau și se îmbrăcau iar în armurile lor, cu armele la-ndemână. Helosundienii nu mai știau ce să creadă despre asta. Deseienii nu erau ostili, așa că helosundienii s-au decis să nu-i măcelărească.

Tyressa și Rekarafi rămăseseră în coloană timp de trei zile, dar dispăruseră tocmai când ajunseseră în apropierea capitalei. Niciunul dintre ei nu-și abandonase armele, așa că Keles nu-și prea făcea probleme pentru siguranța lor. *Chiar și neînarmați, n-ar fi în pericol.*

La Vallitsi au început și bătăile, fără îndoială, la ordinele lui Ieral Scoan. Keles era aproape sigur că individul încerca să ajungă la un acord cu Jasai, care să-i confere patronului său un avantaj asupra celorlalți miniștri. O chinuia cu ideea că îl băteau pe Keles și se oferise să pună capăt ciomăgelilor în schimbul cooperării sale.

Keles îndura senin bătăile pentru că, pur și simplu, nu avea o altă opțiune. A încercat să se folosească de magie ca să evadeze

ceva mai înainte, dar n-a mers. Când șobolanii au refuzat resturile de mâncare, a bănuit că-l drogau. Odată ce-a încetat să mai mănânce, a putut să utilizeze din nou magia, pregătindu-și încet evadarea.

Iar asta trebuia să se întâmple acum.

Auzind, din întâmplare, un comentariu al unuia dintre torționarii săi, a urgentat lucrurile. Omul i-a cerut altuia să nu-l lovească pe Keles peste față și să aibă grijă să nu-i rupă vreun picior.

— Trebuie să fie prezentat Consiliului reunit.

Cu toate că celălalt torționar căzuse de acord cu asta, replicase:

— Vor fi ocupați până peste cap cu târfa lui Pyrust.

Remarca paznicului însemna că întregul Consiliu se reunise la Vallitsi. Jasai avea necazuri mari. Keles, obosit, lovit și flămând, trebuia să acționeze.

O parte din el rămăsese detașată și îndepărtată în timp ce el invoca magia. O folosi atunci ca să se ridice în picioare și ca să-și echilibreze membrele. Inspirând adânc, aruncă o privire în spate și dădu încet din cap. *Acum începe.*

Atinse apa și-i modifică natura, de la fluid la vapori. Aburii plutiră prin temniță și se scurseră în încuietoarea de fier. Odată ce vaporii atinseră metalul, apa se condensă.

Keles își împinse sinele în încuietoare. Ar fi putut atinge fierul, așa cum făcuse cu piatra, readucând-l într-un moment în care era foarte fierbinte, dar asta i-ar fi luat prea mult din forță. În loc de asta, se concentră asupra apei, făcând-o să consume metalul. Apa se scurgea prin locurile uzate și fisurile minuscule, împrăștiindu-se prin zăvor ca o iederă ruginie. Cât ai zice pește, zăvorul cedă.

Ușa se bălăbăni, apoi balamalele, care ruginiseră și ele, se rupseră. Ușa celulei căzu înăuntru, apoi se făcu bucăți din cauza izbiturii. Cuiele se dezintegrară în pete de rugină. Gălăgia stârnită de scândurile care zăngăneau pe treptele de piatră i se părea asurzitoare.

Îl copleși un val de oboseală. *Prea neglijent. Trebuie să am mai multă grijă. Nu am atâta forță.*

Prăbușirea ușii stârni strigăte. De-a lungul coridorului tropăiau picioare. Umbrele paznicilor căzură asupra lui Keles, acoperindu-l.

— Ce drăcie mai e și asta?

Unul dintre paznici își apucă sabia. Keles atinse magia și mângâie mai mult apa. Un șuvoi fluid se năpusti în sus, în nările omului. El scuipă și se înecă, dând din mâini. Încercă să urle, dar și mai multă apă îl copleși. Cu ochii ieșiți din orbite, se aruncă înapoi, izbindu-l pe celălalt paznic de perete, apoi căzu în genunchi. Fața i se întunecă în timp ce încerca, zgomotos, să tragă aer în piept, apoi leșină.

Celălalt paznic se reechilibrase și se pregătea să tragă sabia. Keles împinse apa în teaca de lemn. Lemnul se umflă, blocând rapid arma. Nedumerirea îi încreți fruntea, apoi făcu loc furiei. Paznicul își trase sabia din teacă, apoi atacă.

Keles făcu un pas în față și bătu din picior. O scândură din stejar se ridică, lovindu-l pe paznic în genunchi. Urlând, bărbatul se prăbuși la podea, lovindu-se cu capul. Sabia-i zbură dintre degetele lipsite de vlagă. Se rostogoli, oprindu-se într-o băltoacă și se dizolvă încet, devenind o pată portocalie.

Oboseala îl cuprinse pe Keles într-o mantie de plumb. Se clătină și se prinse cu mâna de ceva. Durerea-i năvăli pe braț în sus, limpezindu-i mintea. Își trase o clipă răsuflarea, apoi porni înainte clătinându-se, urcând încet treptele. Păși peste celălalt cerber și-și continuă drumul pe coridor.

La postul de pază smulse de pe un rastel o pătură aspră, de lână, înfășurând-o strâns pe trup, deși îi zgâria pielea zdrelită.

Se opri la nivelul solului, uitându-se prin fereastra îngustă, zăbrelită, de la ușă. Camera de gardă servea și drept cazarmă. Nu văzu niciun soldat dormind sau șezând la masa singuratică. În vatra din centrul încăperii încă mai ardea focul, iar acolo fierbea un ceaun cu ciorbă. Pe masă se aflau patru castroane cu orez aburind. Oricine o fi fost de gardă, fusese chemat, recent, în altă parte.

Probabil ca să se ocupe de Consiliu. Norocosul de mine.

Însă, motivul pentru care plecaseră nu conta. Un inel de chei atârna de un cui bătut în perete. Libertatea lui depindea de

luarea acelor chei.

Dar cum?

Apoi zâmbi. O găleată găurită, pentru apă, se afla lângă vatră. Se concentră și forță. Trosni un toiag. Găleata se goli și Keles dirija apa spre peretele unde erau cheile.

Îndată ce băltoaca se mări simțitor, schimbă starea apei din lichidă în solidă. Se înălță un țurțur și ridică inelul de chei de pe cui. Ajunse pe culme, cheile zornăiră strident.

Încă o sforțare și gheața crăpă la bază. Țurțurele căzu spre ușă. Apa se mai topi și îngheță de două ori, ridicând cheile, apoi aruncându-le cu un zornăit. În cele din urmă, apa le aduse până la ferestruică, iar Keles descuie ușa.

Apoi, tocmai când ieșea din temniță, ușa postului de gardă se deschise. Apa se scurse în mâna întinsă a lui Keles, înghețând în forma unui pumnal scurt.

Femeia care ieși pe ușă îi aruncă o privire și zâmbi.

— Ți se topește arma.

— Tyressa? Pumnalul lui Keles se făcu bucăți pe podea. Ce faci aici?

— Ai uitat că Prințul Cyron m-a însărcinat să am grijă de tine?

— Nu. Se lăsă cu totul pe cadrul ușii. Trebuie s-o găsim pe Jasai și s-o salvăm.

— Deja s-a rezolvat. Păși spre el și-l luă în brațe. Te scot de aici.

— Lasă-mă jos, pot să merg.

— Trebuie să fugim.

Tyressa deschise ușa cu vârful piciorului și se pierdu în noapte. O tăie pe o alee care se îndrepta spre est. Din clădire se desprinseră și alte umbre și i se alăturară. O geană de lumină îl scoase la iveală pe Marele Ministru Rislet Peyt, un aliat. Keles se liniști și Tyressa râse încet.

— Treaba mea era să te găsesc, după ce ți-am eliberat însoțitorii.

— Acum te întorci după Jasai? Pot să te ajut.

— Nu-i nevoie.

Tyressa încetini, apoi îl lăsă pe Keles jos, într-o curte

interioară mică, aflată lângă una dintre porțile estice ale orașului. Era deschisă, iar mai multe care așteptau în apropierea ei. Deseianul din Tsatol Pelyn păzea poarta și, la un semn al Tyressei, ieși.

— Nu pricep. Căruțe? Provizii? Cum ai obținut astea?

Keles se agăță de umerii Tyressei.

În noapte răsună un clănțănit de potcoave pe pietrele de pavaj. Călărețiii se apropiau în goană. Tyressa îl lăsă pe Keles în spatele unei căruțe, apoi se întoarse și-și trase sabia. Războinicii deseieni se împrăștiară, cufundându-se din nou în beznă, gata să atace dacă era nevoie.

Călărețiii ieșiră la iveală, iar hohotul triumfător al Tyressei semnală că nu va fi necesară nicio luptă. Majoritatea călăreților îi depășiră, ieșind pe poartă, dar unul își struni calul în apropierea căruței. Tyressa o trase pe femeia din spatele bărbatului și o lăsă lângă Keles.

— Jasai?

Keles ar fi vrut să mai spună ceva, însă nodul din gât îl împiedica.

— Da, Keles.

Prințesa se aplecă și-l sărută apăsat. Asta-l făcu pe călăreț să râdă.

— Tu ești acel Anturasi despre care tot vorbea ea.

Jasai fu trântită pe spate când căruța se smuci și-o luă spre poartă.

— El ne-a salvat la Tsatol Pelyn.

— Atunci ai mulțumirile mele.

— Cu plăcere. Keles îl scrută intens pe călăreț. Cine ești?

— Prințul Eiran, la dispoziția ta.

— Dar ești mort.

— Cu siguranță asta a vrut Consiliul de Miniștri. Prințul râse. În timp ce benchetuiesc cu toții, sărbătorind capturarea surorii mele, noi ne-am dus și-am luat-o de-acolo. Mă îndoiesc că asta le va ușura digestia.

Keles își arcui o sprânceană.

— Cumva, am îndoielile mele că asta te-ar preocupa din cale-afară de mult.

— Ai dreptate.

Prințul aruncă o privire înapoi spre oraș și poarta deschisă.

— Sunt mult mai preocupat de ce vor face ca s-o recupereze. Sper că vom ajunge suficient de departe încât să nu mai trebuiască să ne confruntăm cu consecințele faptelor noastre.

16
A 32-zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Câmpiile Tsengui, Nalenyr

Prinţul Pyrust a recunoscut în Virisken Soshir un spirit asemănător lui chiar din prima clipă în care l-a văzut. Cu toate că Soshir avea o înfățișare neîngrijită și hăituită, retragerea de după căderea cetății Tsatol Deraelkun îi justifica aspectul. Zvonurile care-l dădeau drept un Mistic străvechi, reîntors ca s-o ajute pe Împărătească să-și distrugă pe dușmanul, îl intrigau pe prinț, însă oricine cu experiență militară era binevenit.

Ceea ce Pyrust găsea cel mai agreabil era modul în care reacţionaseră ceilalţi. Sufletele cadrelor sale erau *xidantzu,* indivizi independenți, puternici și talentați. Cu toate astea, se vedea clar că erau gata să moară pentru el. Chiar și băiatul acela cu brațul ologit părea gata ca, la un semn din deget făcut de Soshir, să-l taie pe Pyrust în două.

Pyrust venise în sud, în Câmpiile Tsengui, cu mare parte din trupele aduse în Nalenyr. Desfășurase acolo două armate, cu cele mai bune trupe deseiene în centru. O forță nalenianã echivalentă se afla în flancul stâng. Contele Linel Vroan a luat flancul drept, cu o armată formată din unități recrutate din provinciile vestice rebele ale Nalenyrului. Prinţul avea două armate din miliţiile deseiene ca forţe de rezervă, gata să ofere sprijin acolo unde trebuia.

În timp ce prinţul stătea cu Soshir și Vroan pe un deal, în lumina amurgului, nemulţumirea *xidantzului* cu privire la aranjamente deveni evidentă.

— Cu ce nu ești de acord, Maestre Soshir?

— Poziţia nu va rezista.

Linel Vroan, înalt și arogant, pufni cu dezgust.

— Câmpiile Tsengui au văzut multe bătălii. Prinţul a poziţionat trupele noastre pe panta pârâului care curge în

centru. L-am îndiguit pe malul estic, pentru a inunda terenul de lângă povârniș. Dublă protecție pentru flancul nostru. De asemenea, ne permite să ne concentrăm forțele aici, lângă drum, pentru a bloca trecerea.

Soshir îl privi pe prinț.

— Amplasamentul trupelor tale este impecabil. Transformarea marginii câmpului de luptă într-o mlaștină este o idee la fel de bună. Dacă ai lupta cu o forță convențională, dușmanul s-ar gândi de două ori înainte de a se pune cu voi. *Kwajiinii* nu o vor face. Vă vor străpunge liniile.

Dezgustul umplu cuvintele lui Vroan.

— Să nu crezi că oamenii noștri-s niște lași, doar pentru că trupele *tale* s-au risipit și-au pierdut Tsatol Deraelkun.

Soshir își focalizează încet atenția spre nobilul nalenyrian.

— Presupui multe lucruri, domnul meu. Ești un prost. Crezi că Tsatol Deraelkun era invulnerabilă. Pierderea ei presupune eșecul trupelor care o apărau.

Vroan își miji ochii.

— Negi că exact asta s-a întâmplat? Ai înfrânt o forță de două ori cât cea care a spulberat cetatea. Cum altcumva să interpretezi ceea ce s-a întâmplat?

Pyrust ridică mâna lui înjumătățită.

— Cred, Conte Vroan, că Maestrul Soshir vrea ca noi să reflectăm asupra posibilității că dușmanul cu care ne confruntăm a fost capabil să realizeze cu o armată și jumătate ceea ce nu s-a mai înfăptuit până acum. La urma urmelor, acestea sunt niște circumstanțe extraordinare.

Vroan râse.

— Da, cârtițe de luptă și maimuțe gigantice, aruncătoare de pietre. Creaturi coșmarești pentru a justifica lașitatea.

Soshir arătă în depărtare, spre flancul drept.

— Dacă asta crezi, Conte Vroan, atunci ar trebui să-ți deplasezi trupele. Forțele viriniene, care s-au retras de la Tsatol Deraelkun, sunt cele care-ți apără flancul.

— Nu am nevoie de ele, se zborși Vroan. Lasă-le să plece spre nord, împreună cu Contele Derael și prințișorul. Se pot ascunde cu toții prin Moriande.

Unde, fără îndoială, ai fi tu fericit, Conte Vroan, unde l-ai înlocui pe Prințul Cyron.

Pyrust întinse mâna.

— Te rog, domnule, calmează-te. Maestre Soshir, bănuiesc că înțelegi nemulțumirea lui Vroan. Noi speram să ne masăm forțele în Tsatol Deraelkun, pentru a opri invazia. În loc de asta, ne-am întâlnit cu iscoadele tale, ne-am oprit aici și-am profitat cât am putut de mult de situație. Istoric vorbind, asta a fost o poziție bună.

— N-am să contrazic acest punct de vedere, Înălțimea Ta. Doar atât că, *istoricește,* nimeni nu s-a mai confruntat, vreodată, cu o asemenea forță. Soshir clătină din cap. Ar trebui să retragi grosul trupelor înapoi în Moriande.

— Și să cedez jumătate din țară? Vroan își depărtă brațele. Nu putem abandona în mâinile lor atât teritoriu.

Soshir îi ignoră protestele.

— Îi vei obliga să asedieze cetatea și să-și întindă, până la limită, liniile de aprovizionare. Poți menține trupe în teritoriu pentru atacarea acestora. Asedierea unui oraș precum Moriande va necesita o armată incredibilă, și chiar dacă ar reuși s-o adune, vor trebui s-o și hrănească. Îi poți face să sângereze. Poți năvăli în Erumvirine. Îi poți obliga să se concentreze în altă parte. Nelesquin se va plictisi de războiul lui când lucrurile vor începe să treneze.

Pyrust se încruntă.

— Chiar crezi că Prințul Nelesquin – *Prințul* Nelesquin – s-a întors din mormânt ca să-și conducă trupele lui de *kwajiini?*

— L-am văzut cu ochii mei. Am vorbit cu el. Da, Conte Vroan, poți să râzi de mine dacă vrei. N-am să te provoc la duel, din moment ce această armată are nevoie de trupele tale. Dar am să mă rog ca Grija să nu te ia la el, pentru că am să-ți cer mai târziu socoteală pentru jignirile tale.

Vroan rânji.

— Carnea ta va fi mult mai lesne de frăgezit decât orgoliul tău.

— Nu, aici confunzi motivațiile mele cu ale tale, domnul meu. Soshir arătă spre sud. Nu-mi pasă ce părere ai despre mine

sau trupele mele. Am vărsat destul sânge, pentru bine sau pentru rău, așa că părerea ta nu are nicio importanță. Ceea ce mă enervează este prostia uluitoare care te face să crezi că-ți cunoști suficient de bine dușmanul, câmpul de bătălie și istoria pentru a hotărî că acesta-i locul în care vei ieși victorios. Spui că bătăliile de pe aceste câmpii au adus izbânda forțelor naleniene, însă nu te întrebi *cine* a luptat, de fapt, acolo. Acum o sută douăzeci de ani, *eu* am fost aici și-am luptat să apăr Nalenyrul. Înainte de Urgie, am fost din nou aici, ca și Nelesquin. Am luptat împreună și-am repurtat o mare victorie. Cunosc acest câmp de bătălie mai bine ca tine, la fel și el. Tot așa cum a urzit un plan pentru capturarea cetății Tsatol Deraelkun, are un plan și pentru înfrângerea unei armate aici.

Pyrust își mângâie bărbia cu ciotul lui de mână.

— Ce crezi că este?

— Aș minți dacă ți-aș spune că știu. Vino.

Soshir se întoarse și intră în cortul care-i servea lui Pyrust drept centru de comandă. Se îndreptă spre masa pe care fusese întinsă o hartă a Nalenyrului. Bătu cu degetul pe poziția lor actuală.

— Știe că aici va fi așteptat de o armată. Are noimă. Așadar, trimite o forță aici care îți va ataca trupele. S-ar putea să nu treacă prea repede munții, pentru că liniile tale de aprovizionare sunt la fel întinse până la limită ca și ale lui.

Soshir arătă spre munții care flancau defileul prin care trecea Drumul Imperial.

— Mai există și alte trecători prin munți. Sunt mici și risipite. În mod normal, să-ți strecori trupele prin ele ar fi o idee proastă, pentru că joncțiunea lor cu o forță mai amplă este dificilă. Însă Nelesquin are creaturi zburătoare care pot purta mai mulți oameni o dată. Le poate folosi pentru a coordona deplasările trupelor.

Pyrust dădu din cap.

— Vrei să spui că-și poate infiltra unitățile de-a lungul întregii granițe? Crezi că le va folosi pentru a ne întrerupe liniile de aprovizionare?

— Nu știu. Mă gândesc că aversiunea lui pentru tuneluri ar

împiedica utilizarea a orice altceva în afara cârtițelor lui gigantice. Dar poate că și-a învățat lecția.

— Poate că nu-i Nelesquin.

Capul lui Soshir zvâcni, răsucindu-se.

— Dacă asta-i adevărat, Conte Vroan, atunci avem o problemă chiar și mai mare. Înțelegi, dacă *este* Nelesquin, atunci știm că încearcă să consolideze imperiul. Dacă nu-i el, ci doar cineva care se preface a fi el, care a dobândit, cumva, puterea de a crea *kwajiini,* atunci nu avem nicio idee asupra motivației lui. După cum ne putem da seama, trupele lui au măcelărit tot în jumătatea estică din Erumvirine. Deține o poziție acolo. S-ar putea să fi colonizat teritoriul și de acolo aduce trupe noi.

Pyrust clătină din cap.

— I-ar trebui cel puțin cincisprezece ani ca să obțină o nouă recoltă de războinici. Mai degrabă douăzeci.

— Nădăjduiesc că ai dreptate, dar, de fapt, nu avem nicio idee despre câte trupe are în dispozitiv. *Vhangxii* lui sunt niște animale, însă au sfârtecat dintre oameni la fel de mulți pe câți am făcut-o și noi pe câmpul de bătălie. Iar *kwajiinii,* luptători la fel de feroce pe cât am văzut eu vreodată. Soshir privi spre Vroan. Cel mai bine ar fi să nu faci niciun fel de comentarii despre experiența mea. Sunt un *jaecaiserr,* iar săbiile *kwajiin* m-au tăiat nu o dată.

Vroan își mușcă buza de jos și nu zise nimic.

Pyrust își trecu un deget peste hartă.

— Dacă și-a strecurat trupele prin munți, le-ar putea folosi ca să ne hărțuiască liniile. Dacă aș fi în locul lui, aș încerca să trec peste ele cu o forță mai puternică și-aș lansa atacuri pe la hotarele de vest ale nalenienilor, până în Ixun.

— Nu te contrazic, însă atunci știm mult mai multe despre politica nalenană decât e de presupus că știe el. Soshir își încrucișă brațele. Nici nu te-aș învinovăți, Conte Vroan, dacă te-ai întoarce în Ixun ca să-ți păzești casa.

Bărbatul zvelt își ridică bărbia.

— Dacă Nalenyrul cade, Ixunul îi va împărtăși soarta. Bătălia se va decide aici.

Soshir clătină din cap.

— Tot nu mă asculți. Nelesquin știe cum să lupte aici. S-ar putea să nu ți se pară așa, însă este o capcană. Te retragi, îl lovești din flancuri. Îi ataci liniile de aprovizionare. Trimiți trupele în Erumvirine.

Pyrust asculta. Insistența lui Soshir sublinia înțelepciunea vorbelor sale. Se confruntau cu un dușman pe care nu-l cunoșteau, care ar putea avea trupe mai bune, mii și mii. Să ocupi o poziție și să adopți o strategie înaintea atâtor necunoscute era prostie.

— Înțelege ceva, Maestre Soshir. Evaluarea făcută de tine dușmanului s-ar putea să fie corectă, și pun asta pe seama experienței dumitale doar în Erumvirine, nu și pe trecutul relațiilor cu Prințul Nelesquin. Îmi voi împărți chiar și una dintre forțele mele de rezervă, divizând-o în regimente pe care le voi trimite în est și-n vest pentru a găsi orice trupe a trimis Nelesquin prin munți. Astea fiind spuse, simt că trebuie să opun rezistență aici. S-ar putea să ai dreptate când spui că Nelesquin cunoaște acest loc, dar amândoi știm că nu există niciun loc mai bun de aici și până-n Moriande pentru a te împotrivi unei armate.

Xidantzu dădu din cap, ezitant.

— Nu încape nicio îndoială că așa este.

— Astfel, mă aflu între ghimpii unei dileme. Dacă acționez pe baza celor spuse de tine, și se dovedește că ai păcătuit prin prudență, retragerea ar putea distruge întregul Nalenyr. În vreme ce Moriande, fără nicio îndoială, poate rezista o vreme acestei armate. Dacă suntem împotmoliți acolo, Nelesquin s-ar putea strecura dincolo de noi și ar putea captura Helosunde și Deseirionul, pentru a se întoarce apoi spre Moriande.

— Dacă-ți împrăștie forțele aici, o să facă asta oricum.

— Da, însă atunci va avea mai puține efective cu care s-o facă. Pyrust ridică din umeri. Desigur, mai există și o altă problemă.

— Care?

— Împărăteasa Cyrsa mi-a poruncit să-l opresc pe Nelesquin aici.

Soshir clipi.

— Atunci, coroana imperială de pe flamurile unităţilor n-a fost pusă doar ca să-l irite pe Nelesquin? S-a *întors* Împărăteasa?

Pyrust dădu solemn din cap.

— S-a întors.

Soshir privi spre clapa de la intrarea în cort.

— N-am văzut niciuna dintre trupele care au aşteptat-o în Ixyll.

— Nu ştiu dacă aceste trupe sunt un mit sau nu. Prinţul îşi frecă maxilarul cu ciotul mâinii. N-a pomenit nimic despre ele.

Xidantzu se încruntă.

— Am avut un învăţăcel care a străbătut Ixyllul pentru a o trezi. A reuşit?

Pyrust dădu din cap.

— Nu ştiu. Împărăteasa părăsise de mult sanctuarul. A stat acolo eoni la rând, aşteptând şi privind şi punând la punct propria sa reţea de informaţii. În mod sigur ştiai cine este: Doamna de Jais şi Jad.

Soshir clipi neîncrezător.

— Nu se poate aşa ceva.

Vroan clătină din cap.

— O confirm. Am întâlnit-o înainte de a pleca din Moriande. Era Doamna de Jais şi Jad. Prima mea nevastă i-a fost, cândva, novice.

Soshir se frecă cu palma pe frunte.

— Cum de n-am văzut asta? Era Paryssa.

Vroan dădu uşor din cap.

— I-ai spus Paryssa, după numele florii?

Soshir ridică privirea, cu o expresie deschisă şi fără fereală.

— După un parfum preferat de ea înainte de a deveni Împărăteasă. Când, ulterior, am făcut cunoştinţă cu Doamna de Jais şi Jad, obişnuia să ardă esenţă de parrysa. Aşa i-am dat numele. O parte din mine s-ar putea să-şi fi amintit, dar...

Reacţia omului la aceste veşti îl fascina pe Pyrust, în primul rând pentru că dezvăluia o latură surprinzătoare a lui. Dacă era să dai crezare zvonurilor din tabără, Virisken Soshir avea un suflet de fier într-o platoşă de oţel şi se pricepea suficient de

bine la luptă ca să-şi păstreze armura neatinsă.

Şi totuşi, la menţionarea unei femei, s-a muiat brusc. Să fie asta iubire? Pyrust se gândi în treacăt la soţia lui, Jasai, căutând o reacţie similară. Cu siguranţă, simţise ceva pentru ea. Mândrie. Speranţa pentru pruncul pe care-l purta. Ar fi putut chiar numi ceea ce simţea *dragoste,* însă ardea înlăuntrul său mult mai firavă decât în Soshir.

— Acum e în Moriande. M-a împiedicat să-l omor pe Cyron.

— Şi ţi-a poruncit să vii aici pentru a-i nimici duşmanul. Soshir dădu din cap. Nu cumva, ea...?

— Fără îndoială că ar fi transmis dispoziţii şi pentru tine, dacă ar fi ştiut că eşti aici. Pyrust ridică din umeri. Mai degrabă te crede în Ixyll, împreună cu învăţăcelul tău.

— Desigur. Ai dreptate, dădu Soshir din cap. N-ai putea să-ţi pui solul să ducă un mesaj din partea mea?

Prinţul încuviinţă cu un semn din cap.

— Un mesager pleacă în zori. Răspunsul ar putea veni chiar în ziua următoare.

— Mulţumesc, Alteţă.

Pyrust îşi plecă fruntea.

— Desigur, trupele tale sunt binevenite aici. Bănuiesc că sunt nerăbdătoare să ucidă şi mai mulţi dintre *kwajiini.*

— Pe cât de mulţi vor putea, Alteţă. Soshir îşi miji ochii. Acesta nu-i un loc unde aş alege să mor, dar pentru a ucide este potrivit.

17
A 32-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Cel de-al Nouălea Cer)

Jorim îi dărui lui Tsiwen un zâmbet pe cât de curajos era el în stare să și-l facă.

— Așa va fi cel mai bine, surioară. Mulțumesc pentru că l-ai convins pe Grija.

Ea-i întoarse o privire întunecată.

— Asta te va readuce pe tărâmul muritorilor, însă nu stabilește și modul în care te vei descurca atunci cu sora ta. Ce-ai să faci?

El începu să pășească de-a lungul balconului, în sus și-n jos, bucurându-se să simtă răceala pietrei. Nu conta că era o iluzie.

— Nu știu. S-ar putea ca Nirati să poată fi convinsă să intre de bunăvoie în Lumea Morților, pentru a salva realitatea.

Tsiwen se încruntă.

— Asta ar rezolva problemele imediate, însă îl va lăsa pe Grija cu alta. Un muritor în Lumea Morților – cineva în forma sa fizică intactă – înseamnă necazuri.

Jorim înălță o sprânceană.

— S-a mai întâmplat așa ceva înainte?

— De mai multe ori. Eroi de-ai oamenilor, încercând să-i elibereze pe cei dragi din ghearele fratelui nostru. În general, l-au forțat pe Grija să cedeze, ori l-au păcălit, iar el a eliberat sufletul în cauză.

Jorim se opri și se întoarse spre ea.

— L-a înfrânt pe Grija un muritor?

— Asta s-a petrecut destul de frecvent, până când am ascuns porțile spre Lumea Morților. Fratele nostru a acceptat stăpânirea asupra morților pentru că e greu de crezut că morții l-ar putea prosti sau copleși prin forța fizică.

— Dar un muritor?

Zeița Înțelepciunii zâmbi.

— Viața pieritoare este ea însăși o forță. Muritorii se vor ruga adesea ție sau mie, pentru ajutor divin, dar ai văzut și tu cât de repede trece vremea acolo. Cam pe când aș remarca eu vreo implorare fierbinte, momentul în care aș putea interveni a trecut de mult. Și totuși, cumva, aceşti muritori reușesc să găsească o soluție, ori să-și afle curajul din ei înșiși. Ni-l atribuie nouă și ne aduc mulțumiri și laude, dar noi n-am făcut nimic pentru ei. Dacă și-ar cunoaște puterile, ar putea lansa o campanie pentru răsturnarea noastră, la fel cum și noi l-am doborât pe tatăl nostru.

Jorim se frecă cu palma pe falcă.

— Sugerezi că viața însăși este magică?

— Nu-i nicio sugestie. Așa stau lucrurile. Naşterea unui copil este o creație la fel de mare ca facerea unei lumi. Meșterirea unui arc sau izbutirea unei lovituri de sabie, toate acestea sunt creații. Zâmbetul lui Tsiwen se lăți. Fiecare act de creație, indiferent cât de amplu sau cât de mic, modifică realitatea. Consecințele unei schimbări sunt imposibil de calculat, fapt care face ca poziția noastră să fie una cât se poate de precară. Odată ce cineva decide că zeii nu există, s-ar putea ca, de fapt, să încetăm a mai fi.

Zeul-dragon dădu încet din cap.

— Cei care creează în loc să distrugă se obișnuiesc cu extinderea realității. Vine și vremea când accesul lor la ea se extinde și el. Dobândesc controlul asupra ei.

— Adevărat, însă prea mulți se consideră limitați. Tu și fratele tău s-ar putea să vă fi întrebat cum ar fi să devii un cartograf Mistic, însă asta ar fi ca și cum ai studia o ceaşcă cu apă când ești scufundat într-un ocean.

— Așadar, dezvoltarea unui talent este un mijloc prin care aduci sfârșitul, nu sfârșitul însuși?

— Nu și dacă ești capabil să-l duci dincolo de limite. Tsiwen se apropie de el și-l cuprinse într-o îmbrățișare. Fratele nostru vine să te despoaie de tot ce iubesc. Îmi amintesc prea bine durerea de data trecută, așa că n-am să rămân.

Jorim își înclină capul și-o sărută pe frunte.

— Așteaptă-mă pe *Lupul Furtunii.* S-ar putea să am nevoie de ajutor ca să navighez până în Anturasixan.

— Voi fi încântată să te sprijin.

Într-o clipă, se micșoră, luând forma unui liliac. Bătu din greu din aripi și-i dădu ocol de două ori, înainte de a intra în picaj, din palatul lui ceresc spre tărâmul de jos, al muritorilor.

Jorim o privi cum se duce și, când se răsuci, se trezi față-n față cu Grija. Ceva părea altfel la el. Arăta mai puțin fricos, mai înțepat, însă diferența era subtilă și-l neliniștea pe Jorim.

— Ne-am înțeles sau nu, frate, că voi rămâne în trupul meu fizic, pentru o durată normală de viață, după care mă voi întoarce aici?

Zeul Morții dădu solemn din cap.

— Ne-am înțeles, frate. N-am să te înșel cu anii, deși știu că ai intenția de a-i risipi în frivolități cu femeia din răsărit.

— Pari aproape gelos.

— Pentru plăcerile cărnii? Niciodată. Mult prea trecătoare. Grija-și deschise brațele. Începem?

— Te rog.

Jorim îl lăsă pe fratele său să i-o ia înainte pe treptele late de fildeș, conducându-l spre un dormitor.

— Am căzut de acord că esența mea va rămâne aici, până mă întorc, nu?

— Am jurat, deja, că nu vor exista niciun fel de vicleșuguri.

— Mi-ar plăcea să-mi amintesc că ai făcut acest legământ și ultima dată.

Jorim se întinse pe pat și se transformă până găsi o poziție confortabilă. Știa că nu trebuia să facă asta, din moment ce disconfortul său era tot o iluzie, însă transformările erau ceva ce făcuse ca Jorim.

— Sunt gata.

— Bine.

Grija ridică un deget și din el crescu o gheară lungă. Lumina licărea pe marginile ei.

— Moartea înseamnă schimbare. Acum voi îndepărta tot ce nu ține de Jorim Anturasi.

— Nu-mi voi aminti nimic din cum a fost să fiu zeu?

— S-ar putea să păstrezi unele amintiri, însă ele vor păli treptat. Odată ce-ţi voi reteza esenţa divină, vei fi dezlegat. Acea parte a sufletului tău, modelată în vremea în care ai avut această identitate, va reveni la forma sa fizică.

— Forma *mea* fizică, vrei să spui.

— Carne, piele şi oase, da, oasele tale. Privirea lui Grija se înăspri. Pot să încep?

Jorim dădu din cap şi închise ochii. Se strădui să topească toate iluziile. Percepţiile sale fizice dispărură, senzaţia de căldură şi răceală, lumina. Aceste lucruri încă mai existau, însă nu însemnau nimic pentru el. Se scufundă într-un neant întunecat, apoi pe dinaintea ochilor săi dansă un caleidoscop de imagini. Una era un dragon, alta un Fennych. Se văzu pe sine ca Jorim, şi din nou ca Tetcomehoa şi ca primul Împărat, Taichun. Toate imaginile pluteau în jur, legate prin firişoare eterice.

Apoi, o gheară le mătură pe toate, întrerupându-i legătura cu dragonul. Îl fulgeră o durere cum nu mai simţise nicicând. O parte din el îşi aduse aminte că era o iluzie, însă chiar şi această informaţie se risipea. O parte importantă din esenţa lui se tot micşora, pierzându-se în neant.

Gheara execută un alt circuit şi Jorim urlă. Putea simţi cum gâtul i se sfâşia în bucăţi, pe când Taichun dispăru. Şi mai multă durere, topită şi umflându-se, îl izbi în plin pe când Tetcomehoa pieri. Sângele-i ardea precum un acid. Trupul i se cutremura.

Întruparea sa de muritor, ţeapănă şi rece, îl trăgea înlăuntrul ei.

Gheara lui Grija săpă prin esenţa lui iar şi iar. Fiecare fibră se rupea cu zbârnâitul unui tendon retezat. Lumina explodă pe dinaintea ochilor lui Jorim. Panica se insinuă în el. Nu mai ştia cine este, ce este. Nu se mai recunoştea pe sine însuşi.

Acea parte din el care era zeu dispăruse.

Iar trupul său îl acceptă din nou. Spasmele-l răvăşeau şi-i îndoiră spatele. Mâinile i se zbăteau. Substanţa se sfâşie. Braţele îi fluturau, picioarele loveau, apoi aterizâ dur pe o suprafaţă solidă. Pe dinaintea ochilor săi erupseră scântei când se lovi cu capul. Se chinuia să respire şi, în cele din urmă, izbuti să ia o gură zdravănă de aer.

Se rostogoli într-o parte și tuși. Trase de pânza așezată pe fața sa. Se sfâșie, eliberându-l. Inspiră din nou, iar un aer fierbinte-i umplu plămânii. Tuși cu putere, eruptiv, simțind gust de pucioasă. Apoi sesiză fierbințeala pietrei și-și aminti că trupul său fusese conservat într-un butoi cu ulei. Fâșiile de pânză care-l țineau nemișcat încă mai musteau de el, însă nu mai era nicio urmă de butoi.

Din spatele lui se auzi un vaiet stins.

— Oh, nu, ce-ai făcut?

Jorim se întoarse și se ridică în capul oaselor.

— Cine? Grija?

Zeul Morții arăta aidoma unei potăi flămânde. O zgardă neagră și groasă îi încingea gâtul, iar de la ea porneau două lanțuri negre care se întindeau la infinit. Lanțurile-l îl apăsau la pământ, ținându-i capul jos.

— Ce-ai făcut?

— Ceea ce m-ai ajutat tu să fac. Jorim smulse resturile de pânză care-i legau picioarele. M-am reîntors în trupul meu.

— Nu, nu, nu, să nu-mi spui că ai făcut-o. Ți-am spus să n-o faci.

— N-ai intervenit în niciun fel. Jorim se aplecă asupra lui și ridică pumnul. Ai fost de acord să mă reîntorc.

Grija bătu în retragere.

— Acela n-am fost *eu*. Nessagafel îmi luase locul.

— Poftim? Cum e posibil așa ceva?

Grija se tângui ca un copil orfan.

Jorim aproape că-l pocni. Se lăsă într-un genunchi și ridică lanțurile. Nu păreau deloc grele, însă Grija de-abia dacă se putea mișca.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— A fost numai greșeala ta, a ta și a celorlalți.

Grija își strâmbă buza înapoi cu un mârâit, însă fără forță și fără să reprezinte o amenințare.

— V-ați bătut cu toții joc de mine. Mai rău decât atât, m-ați sfidat. V-am pedepsit, însă nu v-a păsat. Ceilalți au râs de mine pentru asta. N-am putut tolera așa ceva, știi, n-am mai putut. Nimeni nu m-a admirat. Nicio poezie nu m-a slăvit. Niciun

cântec nu m-a preamărit. Tot ce-am obținut a fost frica. Nu poți trăi din frică, Wentoki, nu se poate.

Jorim scutură lanțurile și Grija scânci.

— Trebuie să știu ce-ai făcut.

Zeul Morții privea prin el.

— Mi l-ați dat cu toții pe Nessagafel și-a dormit aici. M-ați ajutat să-l leg, iar odată ce-a plecat ați preferat să vă duceți după el, să deveniți muritori, să trăiți cum a trăit el. Ceilalți v-au privit, i-au privit pe Oameni, s-au distrat cu bufoneriile lor, dar am putut și eu? Nu. Tot ce-am primit au fost sufletele urlând, după ce muriseră. Morții nu sunt pașnici. Nu îi supun la cazne de nevoie. Ca să-l torturez pe vreunul, tot ce trebuie să fac este să-l prind într-o sferă reflectată, ca să-și poată vedea eșecurile care i-au marcat viața. Apoi, în cele din urmă, le dau drumul, ca să poată trăi din nou. Dacă reușesc, atunci își duc traiul cu voi, în paradis. Dacă dau greș, sunt ai mei, din nou. Ochii lui Grija se focusară. Dar știi cine nu urlă sau se plânge? Nessagafel. A cunoscut pacea, așa că o fur aici, în cel de-al Nouălea Iad, pe cea rezervată pentru el și numai pentru el. Stau aici, mă scald în pacea lui, și-atunci începe să-mi vorbească. Îi răspund. Zicea că am procedat greșit ucigându-l. Nu avea de gând să nimicească totul. N-avea de gând să ne distrugă, oricum, nu pe toți. Doar pe unii. Chado și Quun. Ei l-au omorât. L-am convins că noi n-avem nicio vină, frate, tu și cu mine. Ne-ar fi fost bine.

Jorim simți minciunile, dar nu mai conta. Căutase să-și reintre în trup, ca să poată deschide drumul spre Anturasixan și să-l închidă pe Nessagafel pentru totdeauna. Grija se opusese acestui plan, știind că Wentoki va insista asupra lui. Orice plănuise Grija dăduse greș, iar Jorim trebuia să afle ce intenționase fratele său.

— Vrei să mă închizi din nou în forma mea muritoare, nu? De ce?

— Nu, n-am avut această intenție.

Jorim aruncă lanțurile. Greutatea lor îl sugrumă pe Grija și-l obligă să se culce la pământ.

— Nu mă minți. Ai vrut să devin muritor din nou. De ce?

Grija-și dezveli colții.

— Îmi trebuia esența ta. Aveam nevoie de forță.

— Atunci, tărășenia cu pricina cu Nirati a fost o minciună?

— Da, o înșelătorie, iar tu ai căzut în capcană. Și Tsiwen. Nu-i chiar atât de înțeleaptă, nu?

Jorim sări pe lanțuri, izbindu-l, din nou, pe Grija cu fața de pământ.

Zeul Morții își ridică botul, sânge negru curgându-i din nas.

— Cu esența ta, frate, l-aș fi putut controla pe tatăl nostru. Ar fi putut să nimicească unele lucruri și să le refacă pe altele. Aș fi devenit primul între zei. Și-atunci v-ați fi temut de mine.

— La ce i-ar trebui lui Nessagafel esența mea?

Grija râse ca un smintit.

— Ai ajutat la închiderea lui aici. Esența ta este cheia pentru lanțurile lui. Cu ajutorul ei și-ar recăpăta libertatea. Ca s-o obțină, m-a înlocuit.

— Însă n-a prea fost ca tine.

Fusese ceva nelalocul său cu Grija.

— Nu și-a rânjit fasolea, nu i-a fost frică.

— Eu nu-mi rânjesc fasolea.

Jorim mârâi, iar Grija se făcu mic.

— Dacă tatăl nostru te-ar putea înlocui, de ce n-a făcut asta până acum?

— Avea planuri, frate, și au ajuns să se îndeplinească. N-a fost niciodată suficient de puternic încât să-ți poată smulge esența. I-ai dat-o de bunăvoie.

Chiar i-am dat-o? Amintirile sale ca zeitate nu dispăreau. Simțind schimbările din Grija, nu se agățase prea tare de ele?

Grija îl studie mai cu atenție.

— Ești mai mult decât un muritor, nu-i așa?

Jorim privi spre trupul său. Nu arăta niciun semn de putrezire ori urme ale traumelor suferite de el înaintea morții.

— Nu sunt sigur ce sunt. Nu un zeu. Poate un făcător de vrăji, asta dacă nu cumva Nessagafel m-a vindecat. Dar de ce-ar face așa ceva?

Zeul cel laș scheună.

— Din motivele lui îngrozitoare.

Jorim se ridică.

— Ai spus că ne aflăm în cel de-al Nouălea Iad. Wangaxan?

— Da, și nu-i cale de scăpare.

— Ha!

Jorim privi în jur. În afară de fratele său nu mai era nimic.

— Nessagafel a scăpat. Dacă el poate face asta, pot și eu.

— Vei fi nevoit să te mai gândești la asta, Jorim Anturasi.

Nessagafel se materializă ca Viruk.

— În fond, acest loc a fost creat pentru încarcerarea zeilor. Ce șanse ar avea un muritor să scape de-aici? Mai ales când n-am nicio intenție de a te lăsa s-o faci?

18
A 33-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Cu toate că în ciotul brațului simțea o mâncărime îngrozitoare, Prințul Cyron nu avea vreme să se scarpine. Îl mânca de la o vreme încoace, dar nu-l prea luase în seamă... fapt care-l surprindea. Cu mai puțin de o lună înainte, felul în care acest braț îi sorbea viața devenise centrul existenței sale.

Rana nevindecată a fost o metaforă pentru lume. Invazia dinspre sud, invazia dinspre nord, dispariția lui Qiro Anturasi și rebeliunea provinciilor sale din vest îl sfâșiaseră. Îi abătuseră atenția, îl făcuseră incapabil de altceva decât de capitulare. Fusese la fel de mort ca și carnea pe care viermii i-o devoraseră din rană.

Dar acum... Cyron râse în timp ce un ministru de rang inferior îi întinse un vraf de hârtii cu cifrele exacte privind inventarul de săgeți, arcuri și corzi pentru arcuri din cele nouă armurării din Moriande. Dispunea de mii de arcuri și sute de mii de săgeți, însă de mai puțin de două mii de corzi.

Ridică hârtiile în mâna dreaptă.

— Ce este mai probabil să se rupă? Un arc sau coarda lui? Ce poate fi mai rău, un arc ud sau o coardă umedă?

Funcționarii și miniștrii de rang inferior rămaseră gheboșați asupra meselor lor, dând din cap, în semn că-i auziseră întrebările. Se obișnuiseră cu astfel de izbucniri, însă, prima oară, fuseseră cu totul tulburați de ele. Niciunul nu îndrăznise să răspundă.

Însă circumstanțele se schimbaseră.

Un funcționar se întoarse spre el.

— Corzi, Alteță. De câte avem nevoie?

— Două de fiecare arc.

— Voi da dispoziție pentru trei, Alteță, și ne vom mulțumi cu două și jumătate.

Cyron îi făcu omului un semn scurt din cap. Funcționarul scrise o dispoziție, iar un mesager – purtând o eșarfă lată, de un roșu-deschis, în jurul taliei – i-o luă și părăsi în grabă ceea ce fusese odată sala de audiențe private a lui Cyron. El va duce dispoziția în altă încăpere din Turnul Dragonului, unde va fi multiplicată și distribuită fiecărui atelier de arcuri din oraș și mai departe. Îi vor vinde tot ce aveau și vor produce mai multe, repede.

Cyron puse pe masă inventarul arcurilor și un alt funcționar îl luă de acolo pentru a fi sortat și completat pentru recuperare imediată. Totuși, alți funcționari vor căuta printre dosare, citind totul, notând anomaliile și asemănările, iar acestea-i vor fi aduse la cunoștință. El va lua o decizie rapidă, vor fi scrise alte dispoziții și rapoarte, iar procesul se va relua.

Aparatul birocratic îl urâse pe Cyron de la început. O parte din el era o rămășiță din cel de dinainte, însă numirea operată de el pentru funcția de Mare Ministru Imperial înrăutățise lucrurile. Le agravase. În loc să transmită ordinele prin intermediul lui Pelut Vniel și al altor mari miniștri, Cyron ceruse un personal format din funcționari mărunți. Voia femei și bărbați care încă nu deveniseră cu totul îndatorați superiorilor lor. Astfel încât ridicase în rang mulți dintre funcționarii care încă nu fuseseră recunoscuți formal de miniștrii lor. Cyron i-a catapultat înaintea altora, oameni care se spetiseră de mult mai multă vreme.

Treizeci de funcționari umpleau camera; omologii lor erau împrăștiați în alte șase încăperi de prin castel. Când un proiect necesita mai multe resurse decât cele imediat disponibile, un amploaiat pleca să rezolve problema, iar un altul îi lua locul. În vreme ce așteptau să fie chemați în Prima Încăpere, ceilalți se ocupau de procesul de revizuire.

Asta i-a pus în cap întregul aparat birocratic. Înainte, acesta acționase ca un filtru. Distila informațiile, în așa fel încât prințul afla numai ceea ce credea birocrația că se cuvenea să știe. Miniștrii manipulau informațiile, ascunzându-le de colegii lor și

de superiori. Pentru că informația însemna putere, nu circula nestingherită.

Cyron clătină din cap. Birocrația menținuse ineficiența prin sugrumarea forței creative a celor care lucrau în sistem. Inovația murea pe la baricadele de pe drum. Problemele erau sechestrate și îngropate, pentru ca asupra ministrului responsabil de găsirea unei soluții să nu se reverse niciun fel de rușine. Asta permitea ca problemele să stea la dospit, chiar și cele mai simple.

Cyron extinsese distribuția de informații și încurajase găsirea de soluții. Cu fiecare aspect adus la cunoștința sa, el cerea analize și soluții. Înainte, aparatul birocratic ar fi luat decizii de capul său, însă Cyron se delecta cu ideea de a avea opțiuni. Dacă alegea să le ignore, atunci așa rămânea; dar avea sute de oameni ocupați cu găsirea unor soluții la care el nu s-ar fi gândit niciodată.

Pelut Vniel a încercat să-l oprească pe Cyron. Prințul obținuse tot ce-și dorise, chiar mai mult. Miniștrii l-au îngropat sub o avalanșă de informații. Îi parveneau de-a valma, confuze – mormanul se ruga să fie rezolvat de miniștri. Vniel îi permitea, cu mărinimie, lui Cyron să ia câți funcționari avea nevoie – în special din aceia fără experiență – pentru a sorta informațiile.

Cyron întorsese însă lucrurile în favoarea sa. Începuse prin a elabora planuri pe baza informațiilor primite, apoi le trimisese miniștrilor pentru a-și da cu părerea. Nu se grăbeau deloc să revină asupra problemelor, însă el anticipase și asta. Acționa fără a le mai aștepta sfaturile, făcând modificări atunci când răspundeau, dar, de cele mai multe ori, mergea mai departe cu planurile lui. Când miniștrii protestau că le ignorase răspunsul, el sublinia că replica lor întârziată era în acord cu acțiunile sale.

Atunci se răfuia cu ei, îngropându-i în rapoarte, cereri și dispoziții pentru alte acțiuni. Acei miniștri care se plânseseră că nu le dădea nimic substanțial de lucru fuseseră recompensați cu îndatoriri grele. Dacă reușeau să realizeze ceva solid, continua să-i folosească. Dacă nu, îi reducea la tăcere cu măguliri și-i marginaliza.

Ce păcat că prostia nu-i mortală. Birocrația practicase stupiditatea într-o manieră calculată să păgubească națiunea. În

primul rând, neglijau să se ocupe de *întreținere*. Armurăriile erau un prim exemplu. Cel dintâi inventar indicase că existau de două ori mai multe săgeți, însă nu se făcuse nicio numărătoare propriu-zisă; numărul fusese obținut prin adăugarea cifrelor din arhive, unele dintre ele provenind de la începuturile Imperiului. Armele distribuite în momente de criză nu erau numărate la ieșirea din depozite și puține se mai întorceau la locul lor. Drept urmare, un prinț putea examina socotelile și să se simtă destul de liniștit în ceea ce privea pregătirea țării.

Însă când se arătau dușmanii, se putea confrunta cu necazuri serioase.

Asta acționa în favoarea aparatului birocratic, iar Cyron înțelesese acest lucru. Un prinț la locul său promova stabilitatea. Un prinț agresiv ar putea lua în considerare plecarea la luptă, însă ambițiile sale ar fi compromise dacă ieșeau la iveală adevăratele cifre. Birocrații îi vor promite arme și chiar le vor procura; însă omologii lor din alte țări se vor pregăti atunci și ei de război. Va surveni un impas, iar stabilitatea ar fi fost păstrată.

Prințul nu se îndoia că mai erau și alte binefaceri de pe urma birocrației. Atunci când săgețile trebuiau să fie produse rapid, prețurile creșteau. Producătorii de arcuri, doritori să aibă parte de contractul guvernamental, îi răsplăteau bucuroși pe miniștri pentru că-i favorizau. La fel se întâmpla și cu cei plătiți să transporte săgețile și cu cei în ale căror depozite erau păstrate. Pierderile inerente din sistem îi puteau îmbogăți ușor pe birocrați, așa că nu prea existau motive să vrea cineva să-l schimbe.

Și după toate astea, avea și alți funcționari care ieșeau să verifice dacă peșcheșurile erau plătite. Aceia care-i deconspirau pe oficialii corupți primeau recompense, iar oficialii erau penalizați. Cyron nu nutrea nicio iluzie că va reuși să elimine corupția – voia doar s-o facă mai puțin profitabilă.

Era prea devreme să-și dea seama dacă eforturile sale vor fi răsplătite. Miniștrii importanți se plângeau ca pișcați. Majoritatea se temeau de pedepse mari dacă corupția lor din trecut iar fi ieșit la iveală. Deși sosiseră și rapoarte referitoare la asta, Cyron nu acționase în niciun fel. Totuși, nu promisese că

nu va lua măsuri; avea să pună mâna pe bâtă atunci când va fi necesar.

Și va fi. Singurul ministru nepătat de corupție era Pelut Vniel. Desigur, zvonurile abundau. Tentativa de asasinat, care-l costase pe Cyron jumătate de braț, *trebuie* că fusese aprobată de Vniel. Contele Nerot Scior fusese identificat drept omul din umbră în complot, și se părea că existau puține îndoieli că plata asasinului provenea din chimirul *lui.* Bărbatul fugise din Moriande, în ținuturile apusene, însă n-ar fi îndrăznit niciodată să încerce să uzurpe Tronul Dragonului, dacă nu ar fi încheiat o anumită înțelegere cu Marele Ministru.

Până acum tot ce făcuse Cyron împotriva lui Vniel fusese asaltul acela generalizat împotriva aparatului birocratic: deja apăruseră fisuri, pe măsură ce miniștrii, unul câte unul, începeau să colaboreze cu prințul. Copiile tuturor misivelor inundau cabinetul lui Vniel, însă transcrierile neoficiale ale consultărilor nu ajungeau acolo. Cyron presupunea că simpla aflare a existenței acestor consultări l-ar irita pe Vniel. Cu puțin noroc, setea lui Vniel pentru cunoaștere îi va distrage atenția, astfel împiedicându-l să provoace probleme.

Un mesager se înclină în fața prințului.

— Alteță, Împărăteasa a sugerat că într-o oră ar putea fi pregătită să vă audă raportul privind pregătirile pentru atac.

— Spune-i că voi veni în cel mai scurt timp la ea.

Prințul dădu din cap, apoi aruncă o privire spre raza de lumină solară care pătrundea prin intrândul de deasupra rezervației lui de animale. Cădea pe spatele a doi funcționari, aceștia punând jos penele în același moment. Bărbatul îi dădu femeii un teanc de hârtii, iar ea le îndoi la jumătate. Se ridică și i le prezentă lui Cyron.

— Ultimele rapoarte, Alteță, inclusiv lista de materiale aflate în drum spre sud, precum și gradul de pregătire a trupelor concentrate aici, în Moriande.

Nu luă foile împăturite de la ea.

— Vei veni cu mine, ministre Tamirsai. Vei ține documentele, ca să le pot consulta.

— După cum doriți, Alteță.

Femeia zâmbi. Desigur, era o mare onoare să fie prezentată Împărătesei. Cyron îi răsplătea regulat pe funcționari pentru munca lor de calitate, luându-i ca să ducă documente Împărătesei. Tamirsai lucra repede și merita din plin să fie recompensată.

De asemenea, Tamirsai fusese instruită și de Doamna de Jais și Jad, însă niciunul dintre colegii ei nu știa asta. Acționa ca ochii și urechile Împărătesei, ca una dintre multele agente dintr-un cadru despre care Cyron știa foarte puțin, probabil mult mai puțin decât credea el. Deși informațiile pe care le avea ea asupră-i erau de mare importanță pentru Împărătească, cunoștințele despre orice fel de viclenii în rândul personalului lui Cyron ar fi fost și mai și.

— Prea bine, să mergem. Cyron o aștepta să treacă înaintea lui. Ne vom întoarce cât de repede posibil, fără îndoială, cu noi ordine. Voi avea nevoie de cifrele pentru grânele depozitate și un inventar al fântânilor până mă întorc. Lucrați bine și voi vă veți bucura, în curând, de favoruri din partea Împărătesei.

19
A 34-a zi, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Câmpiile Tsengui, Nalenyr

Am înfruntat plin de curaj deschiderea băierilor cerului și ploaia care turna.

Apa s-a scurs pe câmpul de bătălie, întinzând smârcurile. Norii au venit, întunecați și amenințători, ascunzând munții virinieni. Ei i-au făcut și pe zburătorii lui Nelesquin să se țină aproape de sol. Prințul Pyrust porunci să se pună strajă, și, în afară de evoluțiile razante pe deasupra mlaștinilor a liliecilor iadului, sau de câte-o săgeată rătăcită, trasă dinspre aripi, n-au mai făcut nimic.

Întinderea smârcurilor ne-a făcut să ne schimbăm formațiunea de luptă. Contele Vroan se folosi de ocazie ca să inițieze o realiniere a pozițiilor noastre. Una dintre milițiile deseiene s-a mutat în flancul stâng, pentru a asigura dispozitivul dinspre mlaștină. Următorii au fost Șoimii Deseieni, care s-au plasat în centru, dar trupele naleni s-au deplasat la dreapta. Westronii lui Vroan încă mai mențineau flancul drept, dar liniile noastre se mutaseră de pe axa est-vest spre o poziție din nord-est-sud-vest. De fapt, asta plasa trupele lui Vroan cel mai aproape de dușmani, dar cursul de apă continua să-i asigure flancul.

Vroan a cerut, iar Pyrust a fost de acord, ca jumătate din armata mea de *xidantzu* și trupele virinienе să fie retrase într-o poziție de rezervă. Combaterea logicii sale era ceva dificil. Noua poziție făcea ca trupele naleniene să se susțină reciproc pe dreapta, iar cele deseiene să se susțină unele pe altele pe stânga. Din moment ce nalenii și deseienii se amestecau în centru, Pyrust îi putea comanda în mod direct. Regimentele din cadrul armatelor fuseseră alternate, astfel încât trupele naleni și deseiene se suprapuneau în centru.

Efectivele lui Nelesquin îşi făcuseră apariţia în ordine şi s-au aliniat într-o formaţiune mult mai strânsă decât a noastră. Noi dispuneam de patruzeci şi patru de mii de oameni, dintre care şapte mii erau în rezervă. *Kwajiinii* erau cel mult jumătate. Aduseseră cu ei o parte dintre monştrii pe care i-am văzut la Tsatol Deraelkun. Apariţia lor i-a şocat pe toţi cei din trupele noastre, însă felul în care li se afundau picioarele în mocirlă ne-a uns la suflet. În vreme ce maimuţele cu cap de ciocan – Dunos a decis că trebuia să li se spună *xonarchi,* însemnând „creieri bolnavi" – ar fi putut să azvârle cu bolovani în liniile noastre, proiectilele lor mai degrabă vor rămâne înfipte în pământ decât să ricoşeze prin formaţie.

În ajunul bătăliei, Prinţul Pyrust m-a invitat în cortul său. Ne-am aşezat sub un umbrar. Ploaia răpăia din greu pe pânza cortului şi picura prin două cusături. Niciunul dintre noi nu era în armură, dar aveam săbiile. Am considerat un semn de respect că îmi permisese s-o păstrez pe a mea.

Pyrust studie liniile duşmanului.

— Nu au cavalerie.

— În noroi, nici n-ar fi foarte eficientă.

— De asta am s-o ţin pe a mea departe de mocirlă.

Am dat din cap.

— Bună idee. Nelesquin şi-a rupt colţii în luptele cu bandiţii şi piraţii. Nu şi-a dezvoltat niciodată vreo aptitudine la folosirea cavaleriei. Pe când deprindeam tacticile de cavalerie, el se dedicase magiei.

— Dar oare comandantul lui nu vede avantajele cavaleriei?

Pyrust arătă spre un pavilion mare, peste câmpul de bătălie din faţa noastră.

— Presupun că nu-i acolo, Nelesquin ăsta al tău. Nu luptă sub flamura cozii de tigru.

— Nu. Am ridicat din umeri. Cred că s-a întors la Kelewan. Deja a căutat să afle rezultatul bătăliei în pietrele lui de ghicit, primite de la Viruki.

Prinţul ridică o sprânceană.

— Crede în astfel de oracole?

— Este o fandoseală pe care a adoptat-o ceva mai târziu.

Obișnuia să spună că pietrele nu l-au lăsat niciodată de izbelişte, însă invazia turasyndiană nu s-a soldat cu rezultate prea bune pentru el.

— Să sperăm că-l vor dezamăgi și aici.

Pyrust își ridică bărbia.

— L-ai văzut luptând pe generalul lui?

— Nu. Bătălia de la Tsatol Deraelkun a dezvăluit puțin despre cum va lupta aici.

— Dar îți menţii părerea că ar trebui să ne retragem, să ne dispersăm și să-i tăiem?

— Da. Mi-am mijit ochii. De asta ai acceptat sugestia lui Vroan, ca trupele mele să fie trecute în spate? Îți închipui că am să-mi retrag forțele prea curând?

— Dacă aș fi crezut asta, te-aș fi trimis în Moriande acum câteva zile. Pyrust își încleștă mâinile la spate. Am convingerea că vom lupta cât putem de bine, însă asta nu garantează victoria. Nu știu cum își va conduce bătălia acest general. Cu toate că tu și oamenii tăi m-ați ajutat să-mi fac o părere, asta nu înseamnă că n-am putea pierde.

Își ridică privirea spre flamura imperială, care se legăna în bătaia vântului.

— N-a existat prinţ, de la crearea Celor Nouă, care să nu fi visat să lupte sub o flamură imperială. Ei, poate că Cyron o fi excepția, dar cu siguranță că nu și eu. Când am sosit în Moriande, am fost cât pe ce să-l omor pe Cyron, dar mi-a cerut ceva care m-a intrigat. Mi-a cerut să nu distrug mai mult decât aș putea reconstrui. Am considerat imperiul ca pe o entitate politică, însă el îl vede prin prisma vieții oamenilor.

Pyrust privi în jos, cu o umbră de zâmbet pe față, în mod sigur amintindu-și, limpede, vorbele lui Cyron.

— Dușmanul meu de moarte mi-a dat acea viziune, iar acum este responsabilitatea mea. Voi lupta aici pentru că este de datoria mea să fac asta. M-aș dezice de responsabilitatea mea dacă nu m-aș gândi la ce s-ar întâmpla dacă aș fi înfrânt.

L-am privit cu atenție.

— Ai de gând să-mi ceri să-mi retrag oamenii și să nu-i pun să lupte?

S-a întors și m-a împuns cu jumătatea de mână în coșul pieptului.

— Ceea ce-am să-ți cer este să urmezi ordinele, ordinele *mele,* indiferent care sunt acestea. Contele Vroan n-o va face. Le va respecta până va descoperi o cale de a se acoperi de glorie, apoi, ordinele mele n-au decât să se ducă pe pustii. Voi avea grijă să aibă gloria sa.

— Post-mortem.

— Asta e cel mai bine. Pyrust și-a ridicat mâna ciungă. Mă pricep bine la războaie. Dacă totul va deveni lipsit de speranță, voi avea nevoie de tine ca să organizezi o retragere ordonată. Dacă eșuăm aici, *kwajiinii* vor ajunge la Moriande fără să întâmpine nicio rezistență. Dacă ne zdrobesc forțele, atunci pentru apărarea din Moriande va fi necesară o conducere înțeleaptă.

— Poate că, atunci, ar trebui să schimbăm locurile, Alteță.

— Nu. Oamenii mei vor lupta pentru tine, însă pentru mine *vor lupta mereu.* E o diferență care va însemna mult mâine.

I-am făcut o plecăciune adâncă.

— Mă voi supune ordinelor tale, Alteță.

— Mulțumesc. Și, curând, vom râde la curtea Împărătesei de prudența mea.

— Mai bine s-o facem în Orașul Ilustrat. Vom bea, împreună, vin dintr-o cupă făcută din scăfârlia lui Nelesquin.

Pyrust zâmbi.

— Așa vom face, Maestre Soshir, așa vom face.

Nimeni de sub comanda mea n-a apreciat înțelegerea la care am ajuns, dar le înțelegeam simțămintele. Căpitanul Lumel și Virine voiau răzbunare pentru națiunea lor. Ai mei *xidantzu* trăiau ca să-i apere pe alții prin priceperea lor la mânuirea armelor. Ținerea lor în rezervă le rănea sufletul. Le-am reamintit că rezervele câștigau bătăliile, iar acest lucru i-a mai potolit întru câtva.

Dimineața se arăta întunecată și rece. Ploaia se transformase într-o burniță înghețată. Norii au rămas jos, așa că aripile de piele nu s-au avântat prea sus pe cer. Arcașii urcați pe ele au

provocat pagube neînsemnate, dar nici arcașii noștri n-au fost foarte eficienți, în afară de unul. Penxir Aerant, un arcaș *xidantzu* și o matahală de om, care folosea un arc mai mare decât mine, a lansat o săgeată spre una din aripile din piele, aflată în retragere. Săgeata și-a lovit ținta după o traiectorie cu boltă. A trecut prin spatele celui care conducea și gâtul jivinei. Vârful lat al săgeții trebuie că a retezat un nerv. Aripa dreaptă s-a zbătut spasmodic și s-a strâns. Liliacul iadului s-a prăbușit, azvârlindu-i pe cei doisprezece arcași *kwajiin* pe care-i purta. Miliția deseiană a trimis câteva valuri de săgeți asupra supraviețuitorilor, ucigând jumătate dintre ei.

Ai noștri au luat asta drept o mare victorie. Eu am considerat-o ca pe o sărbătorire prematură. Cu toate că erau loviți de săgeți, ceilalți *kwajiini* s-au strecurat singuri prin mlaștini. Cel puțin unul dintre ei și-a smuls săgeata din picior și și-a reluat locul în rândurile atacatorilor.

Într-un război, obiectivul este nimicirea celor cu care te confrunți. Un dușman care nu se lasă răpus cu ușurință este unul de temut. Formațiunile de *kwajiini* erau pline de astfel de oameni, fiecare purtând săbii și sulițe lungi și scuturi împletite din răchită, acoperite cu pânză. Însemnele de clan se întindeau pe scuturi. Războinicii se adunaseră într-o formațiune strânsă, astfel încât grupul lor s-a transformat într-un zid înțesat cu sulițe.

Comandantul *kwajiin* își împărțise efectivele în trei, fiecare secțiune opunându-se uneia dintre cele trei aripi ale trupelor noastre. A îngăduit goluri între aripile sale, însă le-a umplut cu jivinele lui. *Xomarchii* au adus bolovani în linia întâi și i-au azvârlit în mlaștina noastră. Prima dată ne-a pufnit râsul, apoi ne-am dat seama că bestiile puteau înainta printre ei și îi puteau arunca din nou.

N-am văzut niciunul dintre păianjenii cu lână ori căţărătorii pe ziduri, însă folosirea lor pe un astfel de teren deschis ar fi fost discutabilă. De asemenea, n-am văzut niciuna dintre broaștele zburătoare, care scuipau otravă, utilizate cu un oarecare succes în asediul de la Kelewan. N-am văzut niciun *vhangxi,* iar asta era la fel de bine. Acei oameni-broscoi aveau atâția dinți în gură că

l-ar fi făcut și pe un rechin s-o ia la goană.

Strategia lui Pyrust era destul de simplă: să-i facă pe *kwajiini* să plătească cu sânge pentru fiecare palmă de pământ. Forțându-i să mărșăluiască printr-un sol noroios și să atace pe deal în sus, aveau să înregistreze pierderi grele. Dacă Pyrust și-ar putea aduce și cavaleria în scenă, pentru a-l încercui pe dușman și a-l flanca din dreapta, întreaga formațiune s-ar putea prăbuși. Aceasta părea cea mai viabilă strategie, și m-aș fi așteptat să funcționeze, dacă n-ar fi existat un mic detaliu.

Ranai Ameryne l-a văzut și-a atras atenția asupra lui.

— Nu așa s-au desfășurat *kwajiinii* la Kelewan sau când i-au nimicit pe Urșii de Fier.

— Și-au schimbat strategia. Concentrați în acest fel, mai mult ca sigur că vor trece prin infanteria noastră. Noi avem o formațiune mai răsfirată, așa că ne putem folosi săbiile.

— Dar o asemenea formație strânsă va fi mai greu de șarjat cu caii.

Arătă spre mlaștină.

— Până la amiază, acolo va fi un lac de sânge.

Mai jos de noi, Pyrust ieși din cortul său. Ridică mâna dreaptă și, cu un zvâcnet, a deschis un evantai alb. Mai departe, prin rândurile trupelor, au început să bată tobele. Arcașii au alergat în față, prin poziția infanteriei, și-au potrivit săgețile și le-au lansat. Cu toate că niciunul dintre ei nu avea îndemânarea lui Penxir Aerant, proiectilele au căzut cu boltă în formațiunea dușmanului. Ultimul rând și-a ridicat scuturile, alcătuind un acoperiș. Săgețile s-au izbit, zbârnâind, de scuturi. În vreo două locuri au căzut oameni, însă rândurile s-au strâns la loc, destul de repede.

În cealaltă parte, generalul *kwajiin* a ieșit din cortul său și a urcat în spatele unuia dintre animalele lui de tracțiune, cu gât lung. Spatele jivinei era destul de lat cât să ducă întregul cort al comandantului, însă el stătea acolo, singur, pe o mică platformă. Vizitiul a pus creatura să înainteze. Deși ne aflam atât de departe, tot puteam auzi zgomotul umed provocat de picioarele sale la ieșirea din noroi.

În timp ce jivina înainta, *kwajiinii* au executat o manevră

complexă. Ambele aripi s-au contractat, închizând spațiile libere. Apoi, s-au răsucit spre spatele frontului și au mărșăluit înapoi la unison. Formațiunea lor s-a transformat dintr-o linie curbată într-un triunghi, deschis în partea cea mai îndepărtată, grupând cele mai mari dintre creaturi la mijloc. Odată ce și-au ocupat pozițiile, s-au orientat din nou spre exterior, aranjându-și scuturile și sulițele.

Pentru ca miliția lui Pyrust să poată ataca, trebuia să înainteze până la smârcuri. Trupele lui Vroan aveau o cale de apropiere mult mai lesnicioasă, pe un teren mai solid, dar tot trebuiau să treacă printr-un vad pentru a traversa râul umflat.

Odată ce *kwajiinii* și-au ocupat poziția, au luat-o spre noi. M-a surprins precizia lor. Vârfurile sulițelor nu tremurau. Unitățile din flancuri țineau pasul, chiar dacă mărșăluiau lateral. Avântându-se la marginile mlaștinii, asta i-a încetinit; înaintau ca o unitate, cu *xonarchii* și animalele de tracțiune în mijlocul lor.

Pyrust și-a înlocuit evantaiul alb cu unul roșu. Ritmul tobelor s-a schimbat. Săgețile noastre au umplut văzduhul. *Kwajiinii* au căzut, iar sângele lor s-a scurs în mlaștină, dar nu suficient după gustul meu. Cavaleria a început să manevreze în liniile noastre, cu trei regimente ieșind din centru și începând să învăluie flancul din dreapta.

Cavaleria avea să ocolească în așa fel încât să ajungă în spatele forțelor *kwajiin*. Îi vor lovi din spate, obligându-i să fugă spre mlaștină sau în săbiile noastre. Ținând cont de numărul nostru mai mare și de poziția noastră, era vorba de o strategie fără cusur. Dacă aș fi fost în locul lui Pyrust, s-ar fi putut să dau aceleași ordine.

În vreme ce cavaleria bubuia prin jur, cu manevrele lor de învăluire, Vroan își împinse aripa în față. Se deplasau în alt ritm decât celelalte trupe naleni, care încă mai așteptau ordinul de înaintare. Asta a creat un interval liber. Pyrust a lansat un semnal cu un evantai și jumătate din rezervele miliției sale au galopat să acopere breșa.

Pe partea stângă, cealaltă unitate din miliția sa a auzit tobele și-a imitat întocmai înaintarea lui Vroan. S-au mișcat puțin mai

în dezordine, dar nu chiar dezastruos. Însă Pyrust le-a observat eroarea și le-a cerut să se oprească. Conducătorul lor a strigat ordine, iar trupele și-au îndreptat rândurile.

Arcașii au tras din nou, de data asta ochind. Rândul din față al *kwajiinilor* s-a prăbușit la pământ precum iarba cosită. Sulițele lor căzuseră, dar rândul următor i-a înlocuit. *Kwajiinii* continuau să vină, cu sulițele amenințătoare și, în cele din urmă, ne-au lovit primul rând de trupe.

Xonarchii aruncau pietre, care loveau cu o forță incredibilă. O clipă vedeai pe câte unul aflat într-un loc, iar în clipa următoare, picioarele i se zbăteau sub un bolovan năclăit de sânge. Alții se retrăgeau, însângerați, cu brațele rupte și coastele zdrobite. Dacă pământul ar fi fost uscat, bolovanii s-ar fi rostogolit și mai departe, dar chiar și-așa era cumplit.

Cavaleria s-a regrupat pe celălalt mal al râului, și-a coborât sulițele și s-a pregătit să șarjeze. Creatura care-l căra pe generalul *kwajiin* a slobozit un urlet. Prima dată m-am gândit că asta ar fi putut să însemne panică, din cauza reacției imediate a *kwajiinilor*. Pentru un moment, s-a instalat haosul, apoi dușmanul a efectuat o manevră de o precizie și eleganță pe care nu le-aș fi crezut niciodată posibile la vreo paradă, darămite în miezul unei bătălii.

Cu asemenea trupe, lumea s-ar putea să-ți aparțină, Nelesquin.

Ultimele trei rânduri din urma fiecărei aripi au alergat spre sud, spre spatele formațiunii, închizând, practic, careul. Și-au orientat, imediat, sulițele în exterior. Chiar înainte să-și înceapă șarja, cavaleria se confrunta cu o formațiune în pătrat, fără nicio deschidere pentru atac.

Pyrust a dat din nou un semnal și tobele au bubuit. Șoimii lui s-au împins înainte și aripa naleni a fost nevoită să se pună în mișcare. Oamenii lui Vroan s-au grăbit înainte, așa că trupele noastre au împresurat laturile dinspre nord și dinspre vest ale careului. Presiunea soldaților a stopat înaintarea dușmanului. Sulițele i-au ucis pe câțiva dintre oamenii noștri, însă am pătruns în liniile lor și-am început să ne croim drum printre scuturi.

Greutatea forței noastre s-a dovedit a fi prea mare. Pentru că-și sacrificase o treime din adâncime pentru a-și întări spatele, aripa de vest a *kwajiinilor* a început să se curbeze. Cavaleria a așteptat ca aripa să cedeze sau să le sară în ajutor *kwajiinii* dinspre est. Prevăzând asta, Pyrust și-a agitat evantaiul și miliția din flancul stâng a năvălit înainte.

Acesta a fost momentul în care planul *kwajiinilor* ni s-a dezvăluit. Mlaștina fierbea de mișcare. Capete și umeri s-au ivit din adâncimile lichide, ridicându-se precum bulbucii. Sute de *vhangxi* – mii – au străbătut apa mică și au atacat.

Voiam să cred că *vhangxii* așteptaseră în străfundurile mlaștinii în tot acest timp, iar noi, cumva, nu i-am observat. Trebuia să cred că am fi putut preveni dezastrul. Voiam să cred că exista o șansă, indiferent cât de firavă, ca noi să fi putut ieși victorioși în acea zi. Însă, cu fiecare clipă care trecea, îngrozitoarea realitate a bătăliei se contura tot mai bine.

Cred că vorbele lui Ranai au fost profetice. Cred că *vhangxii* au fost răspândiți în apă ca ouă sau mormoloci. Au rămas acolo până când sângele a curs. Au crescut rapid – cu o viteză mărită, cumva, prin vrăjile lui Nelesquin – iar această hoardă, proaspăt ieșită din găoace, a început să se înfrupte din oamenii miliției.

Vhanxii au erupt în mijlocul miliției noastre. Au țâșnit din apă, smulgând picioare și brațe. Tăiau cu ghearele, sfâșiind fețe, apoi au înșfăcat armele celor căzuți. Nu s-au oprit nicio clipă din atacul care ne-a zdrobit flancul stâng.

Numai idioții și generalii stâlpi de tavernă ar fi dat vina pe miliție pentru străpungere. Nu erau decât niște recruți care mărșăluiseră aproape șapte sute douăzeci și patru de kilometri, în decurs de mai puțin de-o lună. Nu fuseseră instruiți cu adevărat. Rațiile de-abia dacă le ajungeau ca să supraviețuiască. Unii din rândurile din spate nu aveau nici măcar arme, iar *vhangxii* erau mult mai bine pregătiți la recuperări decât ei.

Formațiunea miliției s-a rupt. *Vhangxii* i-au lovit din flanc, iar *xonarchii* au azvârlit bolovani spre locul unde miliția se unea cu Șoimii. Moartea pândea de fiecare parte a formațiunii lor, așa că singura lor salvare era în spatele frontului. Cei prea înceți au fost călcați în picioare sau măcelăriți. Bărbații care fugeau au

frământat mlaștina, transformând-o într-o spumă noroioasă.

Au murit mult prea mulți acolo.

Kwajiinii s-au năpustit înainte, în breșa creată, și-au lovit flancul Șoimilor Desei. Războinicii lui Pyrust s-au retras, dar s-au oprit și-au respins primul atac. *Kwajiinii* au presat puternic, forțându-i pe Șoimi să cedeze teren. Deseinii au menținut linia, fiecare dintre ei știind că, odată ce *vhangxii* aveau să iasă din mlaștină, vor fi copleșiți.

Singura lor șansă de supraviețuire a venit odată cu întăririle. Din păcate, miliția pusă pe fugă s-a îndreptat drept spre efectivele în rezervă. Trupele în retragere le-au contaminat pe celelalte cu panica lor. Rândurile rezervelor s-au evaporat. Și-au aruncat armele și-au fugit spre nord, spre Moriande. După felul în care o făceau, am dedus că unii dintre ei nu se vor mai opri decât după ce vor fi ajuns iar în Felarati.

Dacă ar fi fost pe malul nostru al râului, cavaleria ar fi putut opri înaintarea *kwajiinilor*. Dar cum nu se aflau pe poziție, ci departe de noi, n-au putut face nimic. Avantajul pe care sperau să-l exploateze nu s-a materializat niciodată.

Evantaiele s-au agitat, iar eu am așteptat să descifrez ordinele de atac. N-a venit niciunul. Tobele au bătut retragerea. Șoimii și Dragonii Naleni s-au retras, însă Ixuniții lui Vroan n-au mai reușit să se desprindă de dușmani. *Kwajiinii* i-au împins în breșă. Cavaleria și-a făcut apariția și-a încercat s-o închidă, însă nici ei, nici cele câteva regimente de miliție din aripa aceea n-au mai putut împiedica înaintarea *kwajiinilor*.

Trupele naleni, presate din greu, au fost următoarele care au cedat și-au luat-o la goană. *Kwajiinii* i-au copleșit pe westroni. Cum Ixuniții au abandonat lupta, *kwajiinii* au continuat să înainteze și, încet, i-au înconjurat pe Șoimii Desei.

Ultima dată când l-am văzut, Pyrust își trăsese sabia din teacă. A agitat-o spre mine – semnalul să plec – apoi a încălecat și a galopat ca să fie cu trupele sale.

Ranai a avut dreptate. Înainte să vină amiaza, mlaștina devenise un lac de sânge. Prea mult din el aparținuse trupelor care ar fi putut salva Moriande.

20
Ziua a 2-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dealurile Zyarat, Helosunde

Keles se aplecă înainte și tuși pe cât de încet putea. Șederea lui în temnița umedă din Vallitsi nu-i făcuse bine deloc. În cele două zile de după salvarea sa, vânătăile sale trecuseră de la un violet puternic la un maroniu mai stins, tivit cu un galben bolnav. Arsurile i se transformaseră în cruste, dar rănile rămăseseră roșietice, în pofida tuturor cataplasmelor pe care le pusese pe ele. Cel mai rău era că plămânii i se inflamaseră, iar coastele-l dureau de la tușit.

Nu conta că era înconjurat de plante care puteau produce un ceai capabil să-i aline suferințele; refugiații aveau foarte puțin timp la dispoziție ca să se odihnească, și nicio șansă să facă un foc ca să fiarbă apă. Reuși să mestece câteva frunze și rădăcini și să le adune în interiorul obrazului. Gustul amar îi trimise furnicături în tot corpul. Reuși să-și stăpânească setea, dar numai când se gândea la mâncare i se revolta stomacul.

Salvarea Prințului Eiran înfuriase Consiliul de Miniștri. Au trimis imediat mesageri în toate părțile pentru a aduna câte trupe era posibil pentru a-i urmări pe Eiran și pe sora lui. Cu toate că existau și acei elosundieni mai mult decât încântați să sfideze Consiliul și să dea ajutor refugiaților, trupa era prea numeroasă ca să poată fi ascunsă de cineva. Faptul că mai bine de jumătate dintre ei purtau blazoane deseiene și aveau aspectul unor veterani călîți în lupte i-a îndepărtat pe mulți simpatizanți.

Cu toate că Prințul Eiran pretindea că nu intenționase niciodată să ajungă la coastele Mării Întunecate, miniștrii au tăiat foarte repede această cale de scăpare. Asta i-a făcut pe refugiați să se întoarcă spre sud-est, în foarte împădurita regiune a Dealurilor Zyarat, unde copilăriseră Eiran și Jasai.

Fericirea lui Jasai de a fi din nou acasă a făcut să pălească

primejdia urmăririi lor. Călătorea aproape de Keles, ignorând avertismentul potrivit căruia o femeie însărcinată trebuia să stea departe de magie. Povesti legende populare, bogate în tradițiile locale. Pentru prima dată în decursul îndelungatei lor asocieri, era cu adevărat fericită.

Asta nu era o surpriză. Îl reîntâlnise pe fratele ei, după ce crezuse că-i mort. Consiliul, lucrând în acord cu Prințul Pyrust, ordonase executarea lui, însă dăduseră această însărcinare cuiva care îl simpatiza pe Eiran. Fratele lui Jasai a decis că dispariția ar fi o cale potrivită pentru a câștiga timp ca să descifreze peisajul politic. Adunase deja o mică trupă de loialiști când auzise de capturarea lui Jasai, și se hotărâse s-o salveze.

Prințul mergea călare în stânga lui Keles.

— Soarele va apune în curând. Vom găsi un loc de popas, apoi vom continua.

Keles se uită spre sud.

— Mi se pare mie, ori Munții Helos par să fie mai departe?

— Este o iluzie datorată luminii, Keles.

Jasai îl strânse de braț.

— Eiran, am putea ajunge până în Valea Rubinelor?

— Acolo aș vrea să ajung, însă nu sunt sigur că vom putea. Trebuie s-o tăiem din nou spre vest. Rekarafi și Tyressa au plecat ca iscoade înainte, dar nu cred că această cale va fi liberă.

Keles tuși din nou.

— Aș fi vrut să mă simt mai bine. Dacă m-aș putea concentra, v-aș putea spune unde se află dușmanii noștri.

Eiran râse, iar drumul îi conduse într-o mică vale, de forma unui ceaun.

— Nu te teme, Maestre Cartograf, cunoaștem această regiune destul de bine. Obișnuiam să mânăm vitele prin Valea Rubinelor în drumul nostru spre pășunile de pe dealuri. Abruptă, însă există apă bună; acolo am putea ține pe loc o întreagă armată.

Jasai pufni.

— Întotdeauna ai visat să ții în loc o armată acolo, dar singurii invadatori n-au fost decât vitele noastre.

— Cred că o vale a rubinelor ar fi invadată constant.

— Nu, Keles, tu te gândești la un loc în care magia scăpată de sub control preschimbă florile în rubine. Dar aici nu suntem în Ixyll.

Prințul rânji.

— Ai uitat, surioară, de poveștile răspândite despre anul în care toate florile roșii aveau rubine în loc de petale, rubine adevărate.

— Asta este o prostie și o știi și tu foarte bine.

Jasai scutură din cap.

— Oamenii povestesc cum, în acel an, florile au ieșit cu nestemate. Norodul a alergat în vale, au zdrobit plantele în picioare, s-au călcat unii pe alții. Au izbucnit încăierări și s-au săvârșit omoruri. Apoi florile au murit, iar vitele nu au mai avut nutreț și au murit și ele.

Aruncă o privire exasperată spre fratele ei.

— Este doar o poveste, să le reamintească oamenilor că toate bogățiile din lume nu contează atunci când nu de bani ai nevoie.

— Ei bine, este un loc foarte plăcut, zâmbi Eiran.

— Sunt sigur că așa este, îi întoarse Keles zâmbetul. Tot ce-am văzut din Helosunde este foarte frumos. Înțeleg de ce continui să lupți pentru a-ți recâștiga teritoriul.

— Este vorba de mai mult decât de teritoriu. Jasai arătă spre munți. Ținutul și cele trăite de noi aici ne-au modelat, însă oamenii trebuie să aibă legătură cu pământul. E ca și povestea cu valea rubinelor. Cum să învețe copiii adevărata valoare a lucrurilor dacă nu au povești și tradiții? Un copac nu poate deveni măreț dacă nu are în ce să-și înfigă rădăcinile.

Keles dădu din cap.

— Dar povestea lucrează chiar dacă nu ești de pe-aici.

— Dar cât timp, Keles? Ea clătină din cap. Știu că povestea este, probabil, o născocire. În cel mai bun caz este o exagerare grosolană a vreun eveniment istoric minor. Așa stând lucrurile, ori de câte ori mă gândesc la vale, simt sub tălpi iarba răcoroasă și mirosul florilor, iar asta face ca totul să fie adevărat. Oricine-ți poate povesti despre păcatul lăcomiei. Obiectiv vorbind, îl înțelegem cu toții, însă eu *simt* pentru că pot lega legenda de un

loc care există cu *adevărat*. Își plimbă palma pe pântec. Ce va *simți* copilul meu? Dacă nu-i legat de nimic, poate avea ceva vreo valoare pentru el? Dacă nu cunoaște necazurile, poate avea vreo compasiune pentru cei greu încercați în lupta pentru supraviețuire? Poate un bărbat, care n-a cunoscut niciodată lupta, să fie un bun general? Tu poți fi un bun cartograf fără să fi încercat lumea?

— Nu, probabil că nu; însă a încerca nu presupune întotdeauna ceva benefic. Keles își îndoi spatele și coloana îi trosni. Tyressa și cu mine am avut cândva o discuție. Zicea că speră ca poporul tău să poată merge mai departe și să-și găsească un cămin, nu doar să continue să lupte pentru acesta. Zicea că lupta pentru Helosunde este ceea ce vă definește pe voi toți.

— Aș pune chezășie că avea dreptate, pentru că fiind înrădăcinați aici, în Helosunde, asta i-a deformat pe unii. Ea-i aruncă o privire. Agenții Consiliului nu te-au tratat în felul rezervat de noi pentru oaspeți și prieteni.

— Nu cred că eram considerat oaspete ori prieten. Keles tuși din nou. Ieral Scoan mă vedea ca pe un *xingnadin*. Mă voia zdrobit. Nu cred că-i diferit de oricine din Cele Nouă.

— S-ar putea să ai dreptate aici.

— Și punctul tău de vedere este bine argumentat, prințesă. Keles ridică din umeri. Climatul politic din Helosunde i-a modelat pe cei care ne urmăresc acum. Consiliul s-a temut multă vreme de Prințul Pyrust. Acum, se străduiesc să-i facă pe plac încercând să te captureze.

— Asta înseamnă că atât Jasai, cât și Tyressa au dreptate. Prințul dădu ferm din cap. Oamenii au nevoie de un loc unde să înflorească tradițiile solide; și s-ar părea că Helosunde, în starea sa actuală, nu este un asemenea tărâm. Fie că găsim altul sau refacem Helosunde, misiunea care ne așteaptă nu va fi una simplă.

Se părea că prințul avea mult mai mult de povestit despre asta, însă tropotul copitelor, care se auzea pe drumul dinspre sud, îl făcu să se oprească. Tyressa trase de frâiele unui cal cu botul plin de spume, venind lângă ei.

— În fața noastră se află o companie de cavalerie. Îi conduce Scoan.

— Cum a ajuns la sud de noi?

Jasai respinse cu un gest din mână întrebarea fratelui ei.

— Cum de-a găsit atât de mulți cai?

— Au fost munciți din greu și, după cum am observat, nimeni nu avea niciun cal de rezervă. Trebuie că au mers în paralel cu noi, apoi au luat-o spre răsărit, pentru a ne tăia calea când n-am mai ajuns pe coastă. Tyressa sări din șa și scoase o sabie. Toată lumea să intre în pădure. Îi ținem noi pe loc, în vreme ce Keles o conduce pe Jasai spre apus.

Prințesa clătină din cap.

— Nu. Acești oameni sunt istoviți. N-o să-i las să moară acum, ca apoi să fiu capturată la vreo cinci kilometri mai încolo.

— Jasai, Rekarafi te poate scoate de-aici.

Keles privi în jur.

— Unde-i?

— Cerceta spre vest. S-ar putea să fi dat deja de ei.

Tyressa apucă frâiele calului prințesei.

— Nu mă înfrunta, Jasai. Pleacă de-aici. Ia-l pe Keles și pe fratele tău. Du-te.

Eiran se lăsă jos din șa și o apucă pe Tyressa de încheietură.

— Las-o să rămână.

— Nu poți face asta, Eiran. Ai abandonat-o o dată în Melewin. N-ai să i-o predai.

Eiran ezită, începând să priceapă vorbele Tyressei. Își duse o mână la gură, apoi se uită spre sora lui.

— Atunci am fost un laș. Nu-mi cunoșteam propriile limite. Acum am o percepție mai bună asupra lor.

Prințul trase sabia și se îndepărtă pe drum. Tropotul călăreților care se apropiau era de neconfundat. Războinicii deseieni și cei loiali lui Eiran blocau drumul, cu Tyressa lângă prinț. Câțiva oameni aprinseră torțele, iar umbra tremurătoare a lui Eiran se zbătea într-o parte și-n alta a drumului.

Un războinic călare țâșni din tunelul întunecat al pădurii. Sabia-i șuieră trasă din teacă. Călărețul gonea năvalnic, cu lama ridicată. Fulgeră în jos. Sabia lui Eiran se înălță, pară lovitura și-

o devie într-o parte. Călăreţul trase din greu de hăţuri, făcându-şi calul să se rotească pe loc. Copitele se afundară în pământ, dar înainte să mai poată ataca încă o dată, Tyressa se avântă spre el şi-l doborî din şa.

Bărbatul urlă. Tyressa îl reduse la tăcere cu un genunchi în faţă.

Ieral Scoan trase de frâu. Atunci oamenii lui se împrăştiară.

— V-am prins, în sfârşit.

Eiran se aşeză într-o poziţie de luptă, cu sabia ridicată până la urechea sa dreaptă.

— Nu încă.

— Vorbeşti de parcă tu ai fi fost cel care mi-a doborât omul. Nu sunt impresionat.

— Nu-mi pasă dacă te impresionez sau nu, Ieral Scoan. Singura mea preocupare este pentru adevăraţii fii din Helosunde, nu pentru o creatură menită să se supună stăpânilor săi deseieni.

— Nu eu sunt cel care se întovărăşeşte cu deseienii, Duce Eiran.

— *Prinţ* Eiran, pe merit ales pentru această funcţie de cei pe care-i serveşti. Nereuşita lor de a mă ucide nu mi-a anulat titlul. Eiran dădu din cap, în spate, spre cei din urma sa. Or fi ei martiri deseieni, dar sunt în slujba surorii mele.

Ieral râse.

— Iar ea-i o prinţesă deseiană, însărcinată cu copilul lui Pyrust.

— Dar ea-i aici, nu? O fiică a Helosundei, revenind la casa ei pentru a naşte. Eiran îşi înălţă capul. Privi în jur, la cei care călăriseră împreună cu Scoan. Câte dintre mamele voastre au făcut o călătorie asemănătoare, ca să vă puteţi naşte la nord de aceşti munţi? Cum de le puteţi dezonora pe acele femei curajoase oprind-o pe sora mea?

Câţiva dintre călăreţi priviră ruşinaţi într-o parte.

Ieral îşi ridică o mână, ca să reducă la tăcere murmurele acelea.

— Lumea s-a schimbat, Eiran, şi-ar fi fost mai bine dacă ai fi murit decât s-o vezi. Suntem helosundieni şi suntem mai

puternici în unirea noastră cu Deseiron. Prințul vrea ca noi s-o luăm în pază pe soția lui și pe Anturasi.

— Așadar, Pyrust *vă* controlează. Consiliul nici măcar nu se mai preface că ar fi helosundian. Ce v-a zis? Că urmăriți niște criminali? Că opriți o invazie deseiană? N-a îndrăznit să vă spună adevărul. Niciun fiu adevărat al Helosunde nu i s-ar alătura în această acțiune murdară, dacă ar ști adevărul.

Ieral alunecă din șa și-și trase sabia.

— Cuvintele tale mă ofensează.

— Iar pe mine mă ofensează acțiunile tale.

— Prea bine, atunci vom rezolva asta aici și acum, asta dacă dorești ca sora ta să te vadă murind. Sunt spadasin din *Serrianul* Tsuxai. Am rangul opt.

Eiran strânse mai bine sabia.

— Nu am urmat nicio școală de spadasini.

— Atunci de ce faci asta?

— Pentru că am să lupt eu în locul lui. Tyressa înaintă. Sunt o Keru.

— Keru? Nu mi-e teamă de tine.

Ieral îi făcu semn s-o ia înainte.

— Dacă dorești o suliță, am să-ți dau una.

Eiran o apucă de umăr pe mătușa sa.

— N-o să-mi iei locul.

Prințesa își îmboldi calul, trecând dincolo de ei.

— Și niciunul dintre voi nu va trebuie să mă apere. Cu capul sus, Jasai se opri lângă lefegiul miniștrilor. Care-i prețul pentru libera trecere a însoțitorilor mei? Ei nu înseamnă nimic pentru tine. Eu sunt premiul cel mare.

Ieral ridică din umeri.

— În schimbul tău, Deseienii se pot întoarce acasă. Anturasi și Keru vin cu noi. Acesta-i singurul târg care se poate face.

— Și fratele meu?

Ieral scutură din cap.

— Consiliul a poruncit să fie ucis.

— De ce?

Întrebarea-l luă pe Ieral prin surprindere.

— Nu-i treaba mea să mă îndoiesc de ordinele lor.

— Dar cunoşti răspunsul, nu? Jasai dădu din cap. Prinţul Pyrust manevrează sforile lor, iar ei le trag pe ale tale. Strânse de frâie şi calul se întoarse pe loc. Îmi retrag oferta. Nu mă predau unei marionete.

Eiran privi spre oamenii lui Ieral.

— Îi permiţi să tragă de sforile *tale?*

— Nu trag sforile, le tai.

Ieral Scoan se avântă înainte, printre umbre. Îşi ridică sabia şi împrăştie lumina ca un fulger lichid. O repezi în jos, trecând într-o mişcare circulară pe sub garda lui Eiran. Se ridică din nou, în timp ce Ieral se roti pe loc. Câinele în salt, aflat pe blazonul său, deveni tot mai încordat, apoi sabia căzu din nou într-o lovitură care tăie un smoc castaniu din părul lui Eiran.

Lovitura i-ar fi retezat capul prinţului, dacă nu s-ar fi împiedicat păşind înainte în momentul când parase în van. Cordonul robei sale, aproape tăiat peste nod, flutura spre pământ. Prinţul se repezi direct în drum. Spada îi săltă o dată, apoi se roti, trasând pe pământ dâre curbate.

O cizmă o opri.

Ieral îşi schimbă poziţia şi-şi coborî sabia spre nou-venit.

— Cine eşti?

Intrusul îşi strecură vârful cizmei sub mânerul sabiei şi-o azvârli în sus. Lumina focului sclipi pe lama care se rotea încet. O mână o înşfăcă din zbor. Biciui aerul cu ea, apoi o avântă înainte cu asemenea forţă încât lama zbârnâi.

Zâmbi.

— Aşa mai merge.

Keles rămase cu gura căscată. *Nu se poate...*

— *Xidantzu?* Ieral îşi înălţă capul. Pleacă, străine. Nu vrei să te încurci cu aşa ceva.

— Provin din *Serrianul* Foachin. Mi-am făcut ucenicia cu Moraven Tolo.

Ciras Dejote ieşi din umbra armăsarului mecanic de la marginea pădurii şi a Virukului de lângă el.

— Tocmai am văzut un om care pretinde că ar fi un *serrcai* doborând pe altul care nu-şi revendică niciun rang. Asta m-a ofensat.

— Prezența ta mă jignește pe mine. Ieral păși înapoi, pentru a-l lăsa pe Ciras pe drum. Vino, dacă ești atât de nerăbdător să îmbrățișezi moartea.

— Fă un cerc.

Chiar și la lumina firavă a torțelor, nu mai era nicio îndoială că fața lui Ieral se golise de sânge.

— Ești *jaecaisser?*

— N-ai trasat încă cercul?

— Dar nu-i cinstit.

Ciras îndreptă vârful sabiei spre Eiran.

— Culegi ceea ce semeni. Cercul. Acum.

Ieral își coborî sabia.

— Nu-l fac.

Keles sări din șa și se lăsă într-un genunchi. Apăsă tare pământul cu palma. Acesta se văluri. Pietricelele dansau. Pietrele țâșniră din drum și se rostogoliră spre locul lor. Formau un cerc perfect, care-i cuprindea atât pe cei doi spadasini, cât și pe prinț.

Ieral își îndreptă sabia spre Keles.

— Iată, spadasinule, acolo-i ceea ce-ar trebui tu să omori. *Xingnadin-Jaecaixingna.*

Ciras își plecă fruntea.

— Mulțumesc, Keles.

Umerii spadasinului helosundian căzură pentru moment, apoi își ridică din nou sabia.

— Cel puțin, voi muri cu demnitate.

Ciras clătină din cap.

— Vremea pentru așa ceva a trecut de mult.

21
A 2-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Prinţul Pyrust nu-i putea condamna pe oamenii din Orașul Ilustrat pentru că ieșiseră pe străzi pentru a-l huidui. Carnagiul din jurul orașului, porțile în ruină și expresiile hăituite de pe fețele lor arătau că fuseseră învinși. Cu toate că Virine nu avusese niciodată prea mult de a face cu armele, oamenii ei nu fuseseră inutili. Mândri dincolo de rațional, poate, dar își revendicau o moștenire imperială pe care și-ar fi dorit-o oricare dintre Cele Nouă Principate.

Pyrust nu fusese niciodată popular în Erumvirine. Spionii raportaseră că prinții și populația se temeau de el. Le citea această frică în ochi, laolaltă cu mânia. *Dacă aș fi sosit ca eliberator, m-ar fi întâmpinat cu flori.*

Înainta cu greutate, împreună cu ceilalți aflați sub comanda sa. Contele Vroan și Ixuniții săi care supraviețuiseră intraseră triumfători în oraș. Trecerea lor era marcată de flori strivite. Vroan rostise repede angajamentul de loialitate față de *kwajiini,* iar Ixuniții chiar îi păziseră pe luptătorii deseieni, scutind de asta trupele lui Nelesquin.

Se pare, Cyron, că altcineva trebuie să te scape de acel trădător.

Lanțurile grele, care legau încheieturile și gleznele lui Pyrust, zăngăneau la fiecare pas. Nu greutatea lor îl încetinea, ci scurtimea lanțului de la picioare, care-l obliga să-și târască picioarele, aplecat și supus.

Sunt nevoit să merg de parcă aș fi fost luat în stăpânire.

Pyrust se simțea oricum altcumva decât luat în stăpânire. Istovit, cu siguranță, și rănit. Trei cai muriseră sub el în bătălia aceea. Fusese doborât numai după ce i se rupsese sabia, iar securea pe care și-o adjudecase rămăsese atât de adânc înfiptă

în pieptul unui *kwajiin,* încât n-o putuse scoate. Cu siguranță, fusese înfrânt, dar luat în sclavie?

Nu.

— Nu mai ești atât de țanțoș, nu?

O femeie nebună, cu un ochi căscat mare și cu celălalt strâns închis, se smulse din mulțime. Îi înșfăcă lanțurile și le smuci. Saliva-i împroșca buzele în timp ce urla.

— Avem un Împărat aici! Ești un smintit că-l înfrunți!

Pyrust o îmbrânci din cale.

— Ești supusă Imperiului, da? Piei din fața mea!

Câțiva din mulțime o aclamară și-l huiduiră pe el. Războinicii virinieni – oameni bătrâni, majoritatea – purtând cingători albastre peste robele lor, o împinseră pe femeie înapoi. Cineva aruncă un fruct stricat. Îi urmară pumni de noroi, pietre și fecale, care se abătură asupra lui Pyrust și a celor optzeci de războinici care erau purtați pe străzi.

N-au nicio idee despre ceea ce fac. Noroiul și fecalele și-au ratat țintele și s-au împrăștiat pe ziduri. Frumoasele picturi murale care dăduseră numele orașului au fost mânjite din nou, pe lângă sângele deja vărsat asupra lor. Distrugeau de frică, iar din acea frică nu mai era scăpare.

Pyrust își ridică fruntea. Cyron îl prevenise să nu distrugă prea multe. Pyrust nu se gândise că era posibil. Kelewan îi dovedise că se putea. De frică, oamenii îi blestemaseră pe cei care i-ar fi eliberat. Oamenii colaborau cu cuceritorii lor. Pyrust nu se îndoia că orice armată mărșăluind spre nord să asedieze Moriande avea unități din Virine și din cele Cinci Principate. Frica-i va frânge și pe cei mai mari dintre eroi, iar capitularea înaintea fricii era, într-un fel, unul dintre cele mai mari păcate. Bătrâna înțelesese asta. Pentru toți ceilalți, era o smintită, dar Pyrust o recunoscuse. Delasonsa, Mama deseiană a Umbrelor, venise deghizată. Ceilalți o văzuseră smucindu-i lanțurile, dar reușise să-i strecoare un ineluș din argint, cu granat, pe degetul mic. Ghearele care strângeau marginile pietrei erau ascuțite și otrăvite. O zgârietură neglijentă pe gât, și-ar muri într-un minut.

Și absolut fără dureri. Nu mi-ar hărăzi ea o moarte umilitoare.

L-ar salva, dacă acest lucru ar fi fost posibil. Pyrust știa că era mai bine să nu se gândească la asta. Orice efort de a-l salva s-ar solda, fără îndoială, cu moartea unor agenți deseieni loiali. Nu le-ar răsplăti așa fidelitatea. Prin cuvintele pe care i le adresase, ar da-o pe Delasonsa Împărătesei Cyrsa, să-i servească la fel de credincioasă, pe cât asasina îl servise pe el. Prințul Nelesquin nu l-ar fi adus la Kelewan ca să-l omoare, dar, cu siguranță, n-avea de gând să-l lase să mai scape. Aducându-l pe Pyrust la picioarele lui, punea în scenă un spectacol măreț, iar asta ar sădi îndoiala în rândurile opoziției. Evadând, Pyrust și-ar putea transforma înfrângerea în victorie.

Nelesquin nu-și permitea să lase să se întâmple una ca asta.

Murind în locul unde vrea el să fiu ținut, ca un animal de companie, îl sfidez.

Pyrust zâmbi amar. Înfrângerea aproape că nici nu garanta o condamnare la moarte. Privind retrospectiv, strategia lui Virisken Soshir ar fi fost mult mai eficientă, ba încă ar mai putea fi. Chiar și cu întăririle venite din sud, armata lui Nelesquin ar întâmpina mari greutăți în a institui un asediu asupra Moriande. Epuizând armata, lovind-o acolo unde era mai vulnerabilă, toate astea puteau slăbi un atac.

Luptase în câmpie, pentru că Împărăteasa-i poruncise asta, dar ar fi putut, cu ușurință, să-i ignore ordinele. Adevărul era că *voise* să lupte acolo. Crezuse că ar fi putut învinge. Și-ar fi putut s-o facă, într-o anumită conjunctură.

De fapt, nu m-au înfrânt ei, ci eu.

Până la acea bătălie, campania sa din sud se desfășurase fără cusur. Se folosise de inteligența superioară și de antrenamentul trupelor sale pentru a-și surprinde adversarul. Îi zdrobise pe Helosundieni. Îl păcălise pe Vroan. Îl copleșise pe Cyron. Însă, în vreme ce inundarea câmpiilor reflectase tactica folosită de el împotriva Consiliului de Miniștri Helosundian, acționase, de fapt, împotriva lui. Îngustase câmpul de bătălie, ceea ce le oferise *kwajiinilor* un anumit avantaj, permițându-le să-și concentreze trupele.

Mărșăluind prin oraș, ignoră huiduielile și blestemele aruncate asupra-i, preferând să-și deruleze prin minte, încă o

dată, bătălia. Ar fi putut opri pătrunderea dușmanului în câmpie. Cavaleria sa ar fi putut lansa nenumărate atacuri nimicitoare, secerându-i pe *kwajiini* cu săgețile. I-ar fi făcut pe invadatori să se teamă de cavalerie, iar acea teamă i-ar fi ucis încet, încet.

Slăbiți, *kwajiinii* ar fi fost nevoiți să aleagă între a lupta sau a se retrage. Pyrust s-ar fi putut replia înaintea lor, pentru a lovi apoi liniile lor de aprovizionare. Invadatorii ar fi fost spulberați.

Așa că întrebarea nu este de ce l-am mințit pe Soshir, ci de ce-am preferat să cred în această minciună.

Pyrust ezită un moment, apoi înaintă împiedicat, după ce fusese îmbrâncit din spate. Avea răspunsul, iar pentru acel răspuns credea, de fapt, că ar merita să moară. Făcând ceea ce-ar *fi trebuit să facă,* nu era treaba unui *războinic.* Cyron ar fi putut desfășura o *astfel* de campanie. Nu ar fi fost o victorie militară, ar fi fost o izbândă a logisticii. Le-ar fi făcut *kwajiinilor* ceea ce încercase Cyron să-i facă lui. Pyrust ar fi ajuns să-i controleze pe invadatori tăindu-le liniile de aprovizionare; un război al magazionerilor.

Victoria era ceea ce se dorea de la mine, însă am vrut un fel anume de victorie, o victorie militară. Ce smintit sunt. Niciodată să nu îneci în sânge ceea ce poate fi câștigat cu vorbe, prin așteptare sau orez.

Parada soldaților se opri la Palatul Imperial. Războinicii *kwajiin* îl traseră pe Pyrust din mijlocul camarazilor săi, și-l obligară să urce treptele. La capătul lor, îi îngăduiră să se întoarcă și să arunce o privire înapoi. Mulțimea din Virine îi domina pe soldați. Pe cât de jalnici arătau oamenii săi – Deseieni, Nalenieni și Virinieni laolaltă – aveau mai multă prestanță decât toți locuitorii din Kelewan.

În timp ce războinicii îl duceau în palat, Pyrust nu se putu abține să nu zâmbească. Nu mai văzuse niciodată acest loc, dar se ridica la înălțimea celor mai extravagante viziuni. Noua statuie a lui Nelesquin îl privea dușmănos, însă nu inspira frică. De fapt, Pyrust prinse curaj văzând-o.

A ocupat nișa foarte repede. Omul suferă în mod clar de vanitate.

Urcarea treptelor și drumul până-n sala tronului îi confirmară lui Pyrust presupunerile. Picturile murale fuseseră deja refăcute, rescriind istoria din Virine. Chipul lui Nelesquin înlocuise fețele eroilor legendari, fără să mai conteze că evenimentele descrise se petrecuseră *după* Urgie.

Străjerii îl opriră la intrarea în sala tronului. Îi desfăcură lanțurile. Îl dezbrăcară de roba murdară și-o înlocuiră cu una roșie, simplă. Îi încinseră talia cu o cingătoare de aur și chiar îi îndesară un pumnal scurt, într-o teacă de lemn, la șoldul drept.

Apoi, ușile se deschiseră. O fâșie lungă de covor roșu, tivit cu violet, se întindea de la intrare până la baza podiumului tronului. Nelesquin ședea pe Tronul Ursului, susținut de un uriaș disc de piatră, cu toate semnele Zodiacului dăltuite pe margine. Transformase Tronul Ursului într-unul imperial, dar prezența sa nu-l surprindea pe Pyrust. Ceea ce-l luase *prin surprindere* era faptul că discul era mai înalt decât orice fereastră sau intrare din încăpere. Nu avea nicio urmă de îmbinare. *Cum l-au băgat înăuntru?*

Poveștile despre *vanyeshii* lui și puterea lor îl făcură pe Pyrust să simtă o strânsoare în stomac. *Dacă forțele lui sunt sprijinite de xingna, există vreo strategie prin care să-i înfrângi?*

Pyrust își ridică bărbia și începu să pășească de-a lungul covorului. În afară de Nelesquin și el, în încăpere mai erau doar două persoane. Una, un bărbat zvelt, într-o mantie negru cu verde-smarald, stătea în stânga lui Nelesquin. Celălalt bărbat era îngenuncheat în dreapta lui, pe podea, cu un lanț de aur legat de zgarda de la gâtul lui și de picioarele tronului.

Nelesquin se ridică.

— Despre tine, Prințe Pyrust, am auzit multe. Generalul meu de campanie te-a lăudat și pe tine, și eforturile tale. După cum poți vedea în cazul fratelui tău, Prințul Jekusmirwyn, nu sunt lipsit de milă. Un om cu abilitățile tale și cu reputația ta ar putea fi de folos în imperiul meu.

Tonul cald, plin de semnificații, al lui Nelesquin umplea sala. Jekusmirwyn tresări la auzul lui. Ochii lui nu erau focusați pe ceea ce-l înconjura. Pyrust mai văzuse acea privire și în ochii celor pe care-i torturase Delasonsa. Înțelese calitatea milei lui

Nelesquin. Se opri lângă tron și decise să nu se încline.

— Nu-mi stă în obicei să mă subordonez unui prinț.

Nelesquin zâmbi.

— Sunt Împărat.

— Un pretendent la tron. Împărăteasa Cyrsa stă pe Tronul Dragonului, în Moriande. Dreptul ei la tron îl precede pe al tău și e mai justificat.

Ochii bărbatului se îngustară.

— Credeam că ești un războinic, dar vorbești ca un birocrat. Rostește adevărul. Te ascunzi în spatele ordinelor ei.

Pyrust își frecă încheieturile zdrelite.

— M-aș ascunde la fel de bine și în spatele ordinelor tale.

— Genial! Nelesquin privi spre cel de lângă el. Ți-am spus eu, Kaerinus, că mai sunt bărbați de vârsta asta care au oțel în șira spinării. Cei valoroși n-au murit cu toții în Ixyll.

Bărbatul acoperit cu mantia nu spuse nimic.

Nelesquin coborî de pe podium și-i făcu semn prințului spre o fereastră. Împinse un panou, deschizându-l. Jos, în piața din fața palatului, cei optzeci de oameni care mărșăluiseră în lanțuri, împreună cu Pyrust, se aflau acolo, înconjurați de gărzi. Vizibile de la acea înălțime, optzeci de cruci de lemn erau ridicate pe zidurile cetății.

— Trebuie să le arăt milă locuitorilor din Kelewan. Voi cruța optzeci de bărbați și femei, pentru a celebra victoria noastră, și îi voi răstigni pe oamenii tăi în locul lor. Este un mod de-a muri cât se poate de neplăcut.

Pyrust dădu din cap și pipăi inelul.

— Nu sunt străin de răstigniri.

— Eliberarea Virine le va cumpăra fidelitatea, însă am mai puțină nevoie de ei pe cât am de cineva ca tine. Dacă treci de partea mea, atunci Deseirion și Helosunde te vor urma. Asta ar ușura eliminarea Nalenyrului. Cyrsa va fi detronată și s-ar putea restabili ordinea cuvenită. Nelesquin își lăsă o mână pe umărul lui Pyrust. Vei fi răsplătit din plin, iar oamenii tăi vor fi cruțați.

— Oferta ta este foarte generoasă...

Prințul își ridică mâna dreaptă și-l plesni cu dosul palmei pe Nelesquin, nimerindu-l în obrazul drept. Pretendentul la tron

dădu înapoi clătinându-se. Își duse mâna la obraz și pipăi tăietura.

Începu să râdă. Palma-i era uscată. Pielea sfâșiată nu sângera. Căutătura ochilor albaștri ai lui Nelesquin se înfipse în el.

— Otravă, presupun?

— Un venin letal. Bănuiesc că-i al unei viețuitoare marine. N-o să doară.

Nelesquin dădu din cap.

— Sunt destul de sigur că așa va fi. Trebuie să-mi fie teamă, Kaerinus?

Bărbatul în mantie clătină din cap.

— Pot s-o neutralizez, dar la ce bun?

— Așa este.

Nelesquin zâmbi și-și trecu un deget peste pielea hăcuită. În urma lui, carnea se lipi la loc.

— Vezi tu, Prințe Pyrust, atunci când am decis să fiu Împărat, mi-am propus să nu las nimic la voia întâmplării. Nici măcar moartea. Mi-am luat unele măsuri de prevedere. Dacă aș fi fost la fel de chior ca tine, acum aș fi fost mort, iar tu un erou.

Degetele lui Nelesquin ticluiră o pecete. Un foc violaceu ilumină personajul preț de o clipă, apoi inelul de argint al lui Pyrust se încălzi. Străluci, apoi se topi pe degetul mic al prințului. Pyrust își strânse palma la piept, respirând șuierat printre dinții încleștați. Picură sânge, dar roba îl absorbi. Apoi, ceva îl izbi în spatele genunchilor, trântindu-l pe podeaua de piatră. Nelesquin înșfăcă un smoc din părul lui și-i smuci capul pe spate.

— Ți-aș fi dat multe, și nu trebuia decât să mi te închini.

— Ceea ce mi-ai fi dat n-aș fi dorit niciodată.

Nelesquin se aplecă și scoase pumnalul de la cingătoarea lui Pyrust.

— Atunci, am să-ți dau o eternitate ca să reflectezi la prostia ta.

Prințul deseian își văzu chipul, oglindit ca o străfulgerare pe lama de oțel. Zâmbi. Ochii lui nu trădau nicio teamă și rămaseră limpezi, chiar și atunci când Nelesquin îi înfipse pumnalul în gât și i-l implântă în șira spinării.

Pelut Vniel se holba la pumnalul care zăcea pe măsuța lui de ceai. Se uită la imaginea lui reflectată. De-acolo îl privea un om tras la față. Cercuri întunecate îi înconjurau ochii. Pielea-i dobândise o tentă palidă.

Privirea i se mută de la pumnal spre biletul adus odată cu el. Îl scrisese Prințul Cyron însuși. Pelut îi recunoscu imediat caligrafia. Niciunul primit până acum nu mai fusese scris de prinț.

„Tragedia luptei ne cere tuturor să prindem curaj și să ne unim pentru a ne împotrivi dușmanului. Cei care nu-și vor da străduința de a i se opune îi vor fi complici. Să faceți din acest pumnal un simbol al angajamentului vostru pentru viitor."

Pelut se zgribuli. Cei care primiseră pumnale din partea prințului le prinseseră la cingătoare, mândri. Prințul îi câștigase de partea lui. Lăudându-i, recompensându-i. Făcându-i să se simtă importanți, dar procedând astfel dăduse peste cap ordinea firească a lucrurilor. Anihilase măsurile de siguranță care împiedicaseră prăbușirea națiunii în anarhie și despotism. Nu conta că eforturile sale păreau absolut necesare pentru înfruntarea dușmanului. Au transformat țara în ceva ce va avea *mereu* nevoie de un dușman.

Odată ce Nelesquin va fi înfrânt – *dacă* va fi înfrânt – la cine va mai apela Cyron? Cyrsa va urca pe tron, însă se va împlini visul lui Cyron cu privire la imperiu. Își va transforma viziunea în realitate, luptând și cu ghearele, distrugând chiar structurile care menținuseră omenirea în siguranță.

Pumnalele tuturor celorlalți miniștri fuseseră puse în teacă, dar nu și cel trimis lui Pelut. *Cyron e conștient de faptul că sunt o amenințare.* Ceilalți au fost invitați să i se alăture lui Cyron, dar Pelut fusese invitat să se omoare. Asta însemna lama descoperită. Dacă Pelut își folosea propria sa teacă, dacă ar fi vrut să accepte cererea lui Cyron și să colaboreze cu el, atunci ar putea fi acceptat.

Colegii mei sunt cu toții niște proști.

N-au reușit să înțeleagă întreaga semnificație a darului primit. Credeau că Cyron îi ridicase la un statut egal cu al

războinicilor. Le va permite să poarte pumnal în prezența sa – un privilegiu rezervat nobililor și războinicilor respectați. Însă asta-i și obliga; Cyron îi putea omorî dacă dădeau greș. S-ar putea că vreo câțiva să fi înțeles asta, dar n-au luat-o în seamă. Amenințarea lui Nelesquin făcuse ca planul lui Cyron să pară acceptabil.

Nici vorbă! Am văzut amenințarea cea mai mare. Pelut întinse mâna spre mâner. Într-un fel, i-ar fi fost mai ușor să ridice pumnalul și să-și deschidă vreo venă. Auzise că dacă-ți tăiai venele nu te durea. Aici, în această încăpere imaculată, înveșmântat într-o robă albă, moartea sa ar putea fi chiar frumoasă.

Mult mai frumoasă decât actuala lui situație. Era un ministru de rang înalt, însă doar de formă. Cyron îl izolase și-l priponise bine. Lucrurile evoluau mult prea repede pentru a putea fi ținute sub control, iar odată ce urzelile, pentru a căror susținere se ostenise Pelut întreaga sa viață, erau distruse, nu mai puteau fi refăcute niciodată.

Așadar, asta-i. Confruntarea. Ori mă alătur lui Cyron, ori mor de propria-mi mână.

Ambele opțiuni îl revoltau. Cu toate că fusese depășit de situație, nu era încă înfrânt. Dacă se omora, lumea pentru a cărei conservare luptase ar muri împreună cu el.

— Îmi dai două posibilități, Prințe Cyron. Să mă alătur ție, sau să mor. Pelut ridică pumnalul și se privi cum zâmbea. Eu o văd și pe a treia. Să lupt împotriva ta. Lumea nu poate capitula înaintea ta, nici nu-ți poate supraviețui. Așa că voi lupta, dintre umbre, din spatele unui zâmbet, dar voi lupta.

Dădu din cap, aprobându-se.

— Și când o veni vremea, acest fier îți va veni de hac.

22
A 2-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Jorim se îndepărtă de Nessagafel, însă eforturile sale nu așezară nicio distanță între ei. Desigur, celălalt zeu nu se clintise. Virukul s-ar fi putut repezi cu ușurință asupra lui Jorim, dar se stăpânea. Se uita la el, iar frica-i răscolea stomacul lui Jorim.

— N-ai cum să scapi din acest loc, Wentoki, și nici de mine. Nessagafel chicoti, făcând pielea lui Jorim să se înfioare. Cred că ar trebui să-ți dorești să fug eu. Trucul ăsta o să-mi iasă numai cu ajutorul tău.

Jorim își miji ochii.

— Vrei să distrugi tot, să-i ucizi pe toți.

— Îi asculți pe Grija și pe ceilalți? Îi crezi? Zeul Viruk clătină din cap. *Au* toate motivele să se teamă. Mai ales Grija. A fost prima mea creație, știi. Primul meu copil. L-am creat cu un singur gând, de fapt vreo jumătate de gând. Nu am fost foarte atent. Nu voiam decât un martor al creației mele, iar el este ceea ce-am obținut.

Grija se prefăcu într-o grămadă cenușie, care dispăru cu totul din privirea lui Jorim.

— E...?

— Mort? Nu. Atât timp cât este pomenit ca zeu, nu poate muri de-a binelea. Locul său poate fi uzurpat, poate deveni obscur sau lipsit de relevanță, dar să moară? Nu. N-am permis să se întâmple una ca asta.

— Dar Quun și Chado te-au omorât. Constelația care te reprezenta a fost spulberată.

— Cum atacurile au continuat, asta s-a realizat cu măiestrie. Nessagafel își împreună mâinile. Dacă i-ai fi ajutat, s-ar fi putut să ajung atât de sfâșiat încât nu m-aș mai fi putut aduna

niciodată la loc. Știi, ești mai puternic decât toți ceilalți laolaltă. Ești cea mai complexă creație a mea.

— Mă măgulești?

— Aici nu-i vorba de măgulire, Wentoki. Sunt limitați. Copiază caracteristicile animalelor obișnuite, însă tu, tu ești un *dragon*. Ca om, ai călătorit destul prin lume ca să știi că nu există dragoni și, cu toate astea, exiști. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Există multe creaturi mitice.

— Dar niciuna nu-i zeitate, Wentoki.

Nessagafel nu făcu niciun pas, însă distanța dintre ei se micșoră.

— Când am decis, prima dată, să merg și să-mi văd creațiile, apărând în carne și oase, m-am transformat într-un dragon. N-am făcut prea multe vizite, însă am descoperit că Virukii și Sothii proslăveau acea înfățișare. Am ales-o pentru tine și te-am transformat ca atare. Te-am făcut să ai aspectul *meu*.

— Dar ești un Viruk.

Nessagafel ridică din umeri.

— Când Virukii au devenit conștienți, au ales să creadă că zeul lor i-a făcut după chipul său. Desigur, *eu* i-am făcut și n-am simțit nicio nevoie să-i dezamăgesc. De fapt, această înfățișare mi se potrivește, însă o pot schimba.

Virukul dispăru într-o clipă, iar în locul lui apăru un băiețel.

— Iată ceva ce-ar trebui să-ți fie mai convenabil.

— N-o să mă facă să uit.

— Ce să uiți?

— Că m-ai păcălit, făcându-mă să renunț la natura mea divină.

— A fost inevitabil.

Băiețelul ridică mâna dreaptă și scutură degetul mic. Un inel negru înconjură rădăcina degetului, ciupindu-i pielea.

— Am folosit natura ta pentru a dezlega lanțurile care mă țineau aici. Acest inel este singurul care mă împiedică să-mi redobândesc întreaga putere.

— Te împiedică să desființezi totul?

Nessagafel dădu din cap.

— De fapt, așa este, însă asta n-ar trebui să te preocupe. Pe tine n-am să te desființez niciodată.

Jorim înălță o sprânceană.

— Nu? Cum așa?

— Pentru că am nevoie de tine. Știi de ce te-am creat ultimul?

— Nu.

Jorim se uita la Nessagafel și-i asculta vorbele. Din felul în care bătrânul zeu îi împărtășea secretele, cuvintele erau menite să-l ademenească. Flatarea, combinată cu sinceritatea și respectul, era menită să-i adoarmă vigilența, și-ar fi putut face asta dacă n-ar fi existat educația primită ca un Anturasi. Nenumărați comandanți de nave se folosiseră de aceleași trucuri pentru a obține hărți de la el, însă Jorim nu cedase niciodată nici măcar o schiță.

— Grija, incomplet, așa cum era, a devenit suspicios. A discutat și cu ceilalți și-a uneltit împreună cu ei. Știam că au să vină după mine. Trebuiau să facă asta. Vechiul și noul nu pot coexista. Așa că te-am creat după chipul meu, să fii aliatul și răzbunarea mea. Pentru că nu li te-ai alăturat, mi-ai permis să revin din neant. Împreună, îi putem azvârli din ceruri. Dacă m-ar fi omorât, știi că s-ar fi întors și împotriva ta. Dar te-am creat suficient de puternic ca să-i învingi.

— Dacă-i pot distruge pe ei, te pot distruge și pe tine.

Copilul-zeu zâmbi.

— Da, așa este. Te-am pregătit să-mi fii rival. Ia gândește-te, Wentoki. Ai vrut atât de mult să fii ca mine căci te-am creat atât de asemănător mie. Am devenit carne și oase, la fel și tu. Am creat Virukii, tu i-ai creat pe Fennychi, ca să-i răpună pe Virukii. Știu că a fost un atac simbolic la adresa mea, dar ți-am iertat acest exces pentru că suntem atât de asemănători. Le-am dăruit Virukilor puterea magiei, tu le-ai dat-o oamenilor. M-ai făcut să mă simt foarte mândru. Vocea i se transformă într-o șoaptă. Iar pe ei i-ai făcut foarte *geloși*.

Nessagafel își strecură mâna într-a lui Jorim, iar neantul întunecat în care se aflau se topi precum noaptea înaintea zorilor. Vegetație verde apăru peste tot, iar florile își azvârliră

spre cer inflorescențele roșii și galbene. Spre dreapta, se întindea o palmă de junglă, asemănătoare celei din Ummummorar. La stânga, erau pădurile din Nalenyr. Pe o pajiște păștea antilope pătate. Un ghepard dungat trândăvea pe o creangă groasă. Din depărtare se auzi trâmbițatul unui elefant, căruia îi răspunse răgetul înăbușit al unui leu.

— Când ceilalți vor fi înlăturați, Wentoki, noi vom reorganiza lumea. Știi foarte bine că asta făceai. Tot asta făcea și bunicul tău: recrea lucrurile de la început. Săvârșea, de fapt, lucrarea mea... a *noastră*. Vom face ca lumea să fie așa cum se cuvine să fie. Tu și cu mine, noi doi putem face asta.

— Și cum rămâne cu cei pe care-i iubesc?

Chipul copilului se lumină cu nevinovăție.

— Îi vom salva! Le vom da tot ce-și doresc. Îi vom face fericiți, mai fericiți decât dacă ar fi murit și-ar fi urcat în cerul promis lor. Vom face pentru ei orice dorești. Tot ce trebuie să faci este să înlături această mică, ultimă, piedică.

Jorim se încruntă.

— Cu ce ești încătușat?

— E un fleac, de fapt. Mi-am recăpătat puterea. Mă pot duce puțin până-n ceruri, dar sunt încă ancorat aici. Nu pot ajunge în lumea reală, așa că lucrarea mea trebuie terminată prin interpuși. Nessagafel ridică mâna. Trage doar acest inel de pe degetul meu și-atunci mi se va împlini voia.

— Mai e un lucru pe care nu-l înțeleg.

Jorim își mușcă buza de jos.

— Ce anume?

În glasul lui Nessagafel se strecurase nerăbdarea.

— Dacă m-ai creat după chipul tău, dacă sunt suficient de puternic ca să-i înfrâng pe ceilalți, atunci sunt și destul de puternic ca să te înfrunt și pe tine. Poate chiar să te și învinge. Nu sunt *eu* cea mai mare amenințare pentru tine?

— Vezi? De-asta a fost perfect. Noi doi ne luptăm unul cu altul. Ne-am impus unul altuia să fim mai buni.

— Dar nu te temi că, într-o bună zi, am să te detronez?

Nessagafel clătină din cap.

— Nu. Te-am făcut egalul meu în toate, apoi ți-am dat ceva

ce mie nu-mi folosește.

— Ce?

— Mila.

Pumnul copilului se strânse, transformându-se dintr-o mână grăsuță într-o gheară de Viruk. Nessagafel își înfipse ghearele în burta lui Jorim și trase. Țâșni sângele, iar mațele curseră.

Jorim se lăsă în genunchi, grăbindu-se să-și vâre intestinele înapoi în burtă. Palmele i se umplură cu ace de sticlă, care-i găuriră mațele. Încercă să urle, însă din pajiște se ridică o iederă cu ghimpi, găsindu-și calea până-n trupul său. Dintr-o nară îi crescu un lujer verde, apoi i se înfășură în jurul capului, închizându-i, strâns, maxilarul.

Peste tot în jurul său, pământul se unduia. Mușuroaiele de furnici erupeau ca niște mici vulcani. Furnici roșii năvăleau în direcția lui, precum spițele dintr-o roată. Fiecare îi smulgea câte-o bucățică de carne. Păsări negre zburau în cerc la înălțime. Țipetele lor îngrozitoare îl trăsneau drept în moalele capului. Furnicile se cățărară pe iederă, năpădindu-l pe dinăuntru. Focul lor se abătu înlăuntrul său. Veninul lor îi topi ficatul, iar nectarul lor întunecat hrăni și încurajă lujerul.

Nessagafel, devenit iar un Viruk, îi aduse o mulțime de păsări în fața ochilor.

— Privește vulturii cât mai poți, Wentoki. Vor veni și-ți vor ciuguli ochii, cât de curând. Apoi, tot ce-ai să mai poți face va fi să zaci în beznă, simțind cum te pigulesc furnicile, bucățică cu bucățică. Această suferință va fi una rafinată și fără sfârșit.

Virukul ridică din nou mâna, iar inelul care îi încingea degetul mic părea acum alb.

— Desfă-l și-am să-ți dau drumul. N-ai de ales. Wangaxan sau eu, Wentoki, salvează-te redându-mi libertatea. Cu cât faci asta mai repede, cu atât va fi mai bine pentru tot ce-ai prețuit vreodată.

Nessagafel dispăru.

Dar nu și durerea.

23
Ziua a 2-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati se trezi tresărind. Urmele stăruitoare ale focului dispărură de pe mâna ei. Privi în jos. O furnică i se urca pe încheieturile degetelor. O gâdila și râse de spaima care o trezise.

Takwee, o maimuță mică cu blană pufoasă, care stătuse sprijinită de abdomenul ei, pescui furnica de pe mâna ei și-o mâncă.

— Îmi închipui că sunt destule furnici de mâncat pe aici.

Takwee se îndepărtă de ea și începu să se scarpine prin blana aurie. Se întinse, apoi se rostogoli pe burtă. Se târî tiptil, căutând alte furnici. Își exagera mișcările și aruncă o privire înapoi, uimirea luând, treptat, locul expresiei de încântare plină de așteptări de pe fața ei.

Nirati zâmbi și se ridică, frecându-și mâna. În mod normal, zbenguielile micii creaturi stârneau râsul, însă Nirati nu putea ignora senzația de durere. Undeva, se întâmplase ceva, iar ecourile ajunseseră până la ea.

Privi de jur împrejur, aproape așteptându-se să dea de năluca fratelui ei geamăn, Keles. Îl mai văzuse și-altă dată, aici, în paradis, în timp ce el visa. Întâlnirea avusese o consistență onirică și pentru ea. Erau gemeni, iar legătura lor de sânge, ca membri ai familiei Anturasi, le permisese să comunice, cu toate că nu reușise să facă asta până să vină în Kunjiqui.

Înainte de a muri ca să intru aici.

Se înfioră, iar Takwee veni în fugă s-o îmbrățișeze.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, micuțo.

Nirati avea un ton indiferent, însă nu putea ascunde minciuna. Se petrecuse ceva rău. Cineva suferea. Nu era Keles, dar era cineva apropiat ei.

Ținând-o strâns pe Takwee, Nirati se ridică și începu să

meargă spre apus. Nu conta, de fapt, ce cale alegea. Aici, în Kunjiqui, era suficient dacă-şi dorea să meargă spre vest. Intenţia o va duce într-acolo, iar călătoria nu va dura decât atât cât era necesar.

Se gândi imediat la Nelesquin, dar ştia că nu avea niciun fel de dureri. Îl iubea sau, mai degrabă, aşa credea ea. *Sau îl iubise...* De la plecarea lui spre Cele Nouă, îi era tot mai greu să-şi amintească de el. Era ca şi cum el ar fi scăzut ca importanţă pe măsură ce distanţa fizică dintre ei se mărea.

— Dar, de fapt, morţii nu sunt recunoscuţi pentru imaginaţia lor.

Amănuntele legate de moartea ei se evaporaseră, însă ştia că murise. Nelesquin revenise pe tărâmul celor vii, dar fusese împiedicată să-l însoţească. Asta o făcuse să se întrebe dacă iubirea lor *n-ar fi trebuit să existe niciodată.*

Situaţia bunicului ei era un alt motiv de nelinişte. Qiro crease Anturasixanul şi, în interiorul lui, Kunjiqui, ca un sanctuar pentru ea. Nelesquin se folosise de puterile magice ale bunicului ei pentru a transforma Anturasixanul într-un pântec pentru forţele pregătite de el pentru cucerirea Celor Nouă Principate şi reunificarea imperiului. Îl folosise pe Qiro din greu, uzându-l până când, în clipele sale libere, a început să construiască armate întregi din noroi, dându-le drumul pe mare.

Dar bunicul ei nu era chinuit de nicio durere. Ar fi aflat asta direct. După cum el se îngrijea de ea, şi ea o făcea. Se ocupa de tot ce era abandonat în Anturasixan, inclusiv de rămăşiţele naţiunilor şi seminţiilor folosite de Nelesquin pentru a-şi alcătui armata. Dacă ceva nu ar fi fost în regulă, ea ar fi ştiut, însă singurul lucru care nu se potrivea acum era durerea.

Nirati trecu de un colţ şi peisajul se transformă. Stătea pe buza unei stânci de peste un kilometru şi jumătate înălţime, holbându-se la un golf uriaş, circular. În mijlocul lui se afla o insulă; arăta total nelalocul ei, ca şi cum un bolovan colţuros, smuls de undeva, ar fi străpuns Anturasixanul. Până şi păsările de mare o ocoleau.

Iar jos, peştii morţi, adunaţi într-un strat gros, erau aduşi pe plaje.

Îl văzu pe bunicul ei, acolo, jos, și-i făcu semn cu mâna. El îi răspunse, apoi, din trei pași imposibili, apăru lângă ea. Îi zâmbi, ridicându-și capul, lăsându-și coama de păr alb să danseze în adierea vântului. Dispăruseră toate semnele de oboseală. În locul lor, ochii săi spălăciți pulsau de energie.

— Ce-i asta, bunicule?

Bătrânul aruncă o privire spre munte de parcă ar fi uitat de prezența lui.

— Ai auzit de Muntele Shanfa, din Moryth?

Ea dădu din cap.

— Spuneai că-i cel mai înalt munte de acolo.

— Foarte bine. Îi mângâie părul castaniu. N-am fost mulțumit niciodată de măsurătorile înălțimii sale, făcute de Jorim. Așa că l-am adus aici, ca să pot face asta eu însumi.

— Jorim?

Ea se frecă din nou la mână.

— Da, întotdeauna i-au plăcut călătoriile spre sud. L-a încântat pe prinț aducând acasă animale pentru a fi puse în cuști, cam la fel cum mi s-a întâmplat și mie. Qiro privi dincolo de munte, spre Cele Nouă. Cyron mai are încă de plătit pentru ceea ce ne-a făcut. Și totuși, le-aș fi putut îndura pe toate, dar nu și ceea ce ți-a făcut ție, scumpa mea.

— Bunicule...

Qiro se întoarse, mângâind-o pe obraji.

— Ce s-a întâmplat, Nirati? Te-am tulburat. Muntele-i de vină?

Înainte ca ea să poată răspunde, făcu un gest și muntele se scufundă, încet, în marea învolburată.

— Nu, bunicule, este vorba de Jorim.

Îi arătă mâna, deși nu mai rămăsese nicio urmă vizibilă a trecerii furnicii de foc.

— M-am trezit cu dureri, bunicule. Jorim e rănit. Trebuie să-l ajut.

Pe fața lui Qiro se citi furia.

— Nu, copilă. Ceea ce-ai simțit tu n-a fost adevărat. Nu-i cunosc eu pe frații tăi mai bine și decât tine? Nu împărtășesc cu ei acea legătură specială, la fel și gândurile? N-aș ști eu mai bine

și decât tine dacă Jorim ar fi rănit?

— Da, dar...

— Să nu mă pui la îndoială. Își deschise, larg, brațele. Ai uitat ce ți-am dăruit? Alții te-au abandonat, dar eu nu. Pentru tine am construit acest paradis. Ești chiar atât de nerecunoscătoare? Atât de puțin înseamnă darurile mele pentru tine?

Nirati făcu un pas în spate.

— Nu, bunicule. Te iubesc... îndrăgesc tot ceea ce-ai făcut pentru mine. La fel și frații mei.

Qiro râse, însă lui Nirati nu-i plăcu deloc cum suna.

— N-au nicio idee despre ce-am făcut, sau despre ce pot face. N-au nicio șansă să înțeleagă. Nici frații tăi, nici Nelesquin, niciunul dintre ei. Chiar și tu refuzi să înțelegi cine sunt și ce sunt.

Cu o fluturare disprețuitoare din degete, Qiro făcu muntele să se ridice din nou din adâncurile oceanului. Cu încă un gest îi reteză vârful cu precizia cu care l-ar fi retezat o spadă invizibilă. Stânca se ridică în aer. Se transformă într-un cerc gros, care se adânci în interior, devenind o roată. Spițele se uniră cu exteriorul dintr-un butuc concav. În el, atârna un podium, legat de muchia butucului prin spițe subțiri și roți. În vreme ce roata cea mare se rostogolea prin aer, podiumul părea să stea pe loc.

Pământul se cutremură când ateriză roata neagră și începu să se rostogolească spre ei. Takwee scheună, iar Nirati căzu în genunchi. Roata gonea înainte, oprindu-se când Qiro ridică mâna. Cumva, imensa mașinărie rămase verticală, iar platforma se răsuci încet, oprindu-se.

Bătrânul dădu din cap spre ea.

— Ei mă cred un cartograf. Nu sunt în stare să vadă mai mult, cu toate că înțeleg mult mai multe decât ar putea să-și imagineze. Jorim i-a adus prințului animale și-a scris rapoarte. Credea că nu le pot înțelege? Și Keles, când a explorat Râul de Aur, am înțeles. Am înțeles și cum voia să transforme râul, făcându-l navigabil pentru comerț. Și totuși, toată lumea a crezut că sunt doar cel care a desenat hărțile. Mai rău, au crezut că eu conduceam atelierul unde ceilalți făceau hărțile. Au uitat că am călătorit, că am văzut lumea. N-au îndrăznit să-și

imagineze că *înțelegeam*. Qiro zâmbi. Și pentru că am înțeles-o, am putut s-o schimb.

— Da, bunicule.

Pleoapele lui Qiro tresăriră.

— Se petrec anumite lucruri, Nirati, care nu trebuie să te preocupe. Ar trebui să n-ai nicio treabă cu ele, dar eu nu pot. Am de gând să te las aici. Trebuie să mă întorc în Cele Nouă și să îndrept lucrurile.

— Îl vei opri pe Nelesquin?

— Oh, nu, n-am niciun chef să fac asta. Nelesquin al tău e valoros, și-am de gând să-l folosesc.

Nirati îl privi.

— Nu înțeleg, bunicule. Nelesquin s-a folosit îngrozitor de tine. Erai...

— Înfrânt? Zdrobit? Bătrânul dădu din cap. Îmi amintesc asta, dar vag. Pe-atunci, nu eram chiar eu însumi. Însă nu mă aștept să înțelegi.

— Nu, bunicule.

— Dar, oricum, mă *aștept* să mi te supui, pentru ca familia Anturasi să-și ocupe locul cuvenit în istorie.

Ea dădu din cap.

— Da, bunicule. Mă voi supune. Ce vrei să fac?

— Nimic, copilă, absolut nimic. Qiro se aplecă și-o sărută pe frunte. Știindu-te aici, în siguranță, voi avea liniștea de care am nevoie pentru a mă ocupa de ceea ce mă așteaptă. O să faci asta pentru mine, Nirati?

— Da, bunicule.

— Foarte bine. Îți mulțumesc. Zâmbi. Așteaptă întoarcerea mea, copilă, și totul va fi bine.

Qiro se întoarse și se înălță în văzduh. Cu părul lung, alb, unduindu-se și roba albă fluturând, se așeză pe platforma din centrul roții. Aceasta se smulse din loc, apoi se răsuci, înclinându-se. Nirati se temu ca nu cumva să cadă și bunicul ei să fie strivit, dar se îndreptă singură și se lansă de pe stâncă.

Sări în picioare și se repezi la marginea stâncii. Roata căzu pe la jumătatea drumului. Zguduitura o aruncă înapoi în genunchi. Roata ricoșă și fu azvârlită în apă. Continuă să se rostogolească,

trecând de muntele decapitat, apoi se scufundă în valuri.

Își duse mâna la gură. Bunicul ei se va îneca. *Sau poate că nu?* Era limpede că el nu credea că s-ar afla în primejdie. Totuși, să călătorești din Anturasixan spre continent, rostogolindu-te într-o roată pe fundul oceanului, ar fi însemnat moarte sigură pentru orice om.

— Dar nu mai este om.

Nirati se zgribuli, iar Takwee o îmbrățișă strâns. Mângâie blana animalului, sperând că îi va capta căldura, dar nu reuși. Apoi, ceva o arse la picioare. O altă furnică de foc – însă mult mai mare, și de culoare arămie – trecea peste piciorul ei. Mandibulele sale se închiseră, rupându-i din piele. Nirati o strivi cu palma.

Se ridică și se retrase de pe marginea stâncii. Când roata izbise pământul, se deschisese o fisură, iar furnicile arămii năvăleau din ea.

Deja devorau peștii morți.

Durerea începu să scadă și sângele să se usuce, dar prezența lui Jorim, care se infiltrase în ea, se intensifică. Durerea era a lui. Ar fi vrut să urle în locul lui, dar nu putea. Se simțea frustrată, însă știa că era cel mai bine așa. Dacă ar fi dat glas suferinței lui, asta ar fi înnebunit-o.

Dar, în timp ce Nirati se îndepărta de stâncă, un lujer cu ghimpi i se înfășură de gleznă. Lujerul se făcu tot mai gros, apoi se strânse. Ghimpii îi străpunseră carnea.

Takwee sări din spatele ei și smulse planta din rădăcini, azvârlind-o cât colo, însă lujerul își înfipse din nou rădăcinile în pământ și începu să crească iar, îndreptându-se spre Nirati. Maimuța scheună îngrozită, întinzându-și spre ea labele însângerate. Femeia luă creatura în brațe, mângâindu-i blana, impunându-și să nu intre în panică.

— Acest loc e al meu. Este paradisul *meu*.

Desenă prin aer, cu degetul, o semilună. Bucata de stâncă decupată de gestul ei se desprinse și alunecă în ocean. Mătură cu totul furnicile de foc și lujerul. Mătură totul, în afară de senzația de durere a fratelui ei.

Nirati privi în direcția unde dispăruse bunicul ei.

— N-ai simțit durerea lui Jorim pentru că nu poți, bunicule. Eu sunt mai aproape de el acum. Sunt moartă. Aparțin Lumii Subpământene, și acolo-i legat Jorim.

Se întoarse cu spatele la ocean și o luă din loc. Nu-i trebuiră mai mult de o duzină de pași înainte să cotească la dreapta și să ajungă la destinație. Takwee o zbughi imediat, țipând încântată. Creatura se târî până la marginea iazului alimentat de pârâu și privi cum peștișorii sclipeau în strălucirile aurii și argintii sub umbra ei.

Takwee dădu ocol iazului, ca să n-aibă soarele în spate, însă Nirati rămase pe loc, umbra ei străpungând suprafața ca de oglindă a apei.

— Din aceste adâncuri a ieșit Nelesquin. N-am nicio îndoială că și eu am intrat în Kunjiqui prin același portal.

Scrută apa scăpărătoare și iazul începu să secă. Apa săpă un tunel în pământ. Peștii se zbăteau. Firișorul curgător al izvorului se prelingea în jos pe un mal. Tunelul se căsca, adâncindu-se în beznă. De-acolo se înălța o duhoare fetidă, mirosind mult mai rău decât peștii morți.

Takwee se trase, încet, înapoi de la gura tunelului. Nirati zâmbi.

— Vreau să cobor acolo chiar mai puțin decât tine, însă n-am de ales. Fratele meu suferă, și nu pot îngădui așa ceva.

Maimuța mai făcu un pas înapoi.

Nirati râse.

— Înțeleg ceea ce fac, Takwee. Cu toate că sunt moartă, nu sunt proastă. Plecăm să asediem Cele Nouă Iaduri și nu vom pleca singure.

24
Ziua a 4-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

Ca o completare, lui Nelesquin îi trecu prin minte că lăsarea soldaților răstigniți pe meterezele cetății s-ar putea să nu ofere oaspeților săi o impresie corectă asupra Kelewanului. Totuși, dacă vreunul dintre *vanyeshi* îi observase, nu avu nicio reacție. Traversaseră Marea Întunecată și apoi înaintaseră pe Râul Verde, trăgând apoi la cheiuri fără multă pompă. Docherii își dăduseră seama că nu se potrivea ceva, când o navă venise în aval mai repede decât ar fi putut-o purta curentul, și asta fără vâsle, pânze sau animale de tracțiune la vedere. Majoritatea fugiseră, făcând semnul cercului, pentru a ține vrăjile la distanță, însă un suflet brav adusese la palat vestea sosirii navei.

Nelesquin plecă imediat spre docuri, dar fără să se grăbească. Nu era bine pentru el să se arate nerăbdător, cu toate că, de fapt, era. În pofida trecerii anilor, Kaerinus părea neschimbat. Nelesquin se întreba cum îi tratase timpul pe cei care așteptaseră împreună cu el în Pustietăți.

Primul dintre *vanyeshi* părăsi nava sărind peste brâurile de acostare, ca să aterizeze ghemuit pe chei. Nu părea să fie altceva decât un schelet, cu oasele învelite în argint. Pe metal fuseseră gravate peceți fine și tot felul de simboluri. Creatura – Nelesquin o putea considera om doar cu mare greutate – avea aproape doi metri și jumătate în înălțime, iar o a doua pereche de brațe, ca niște bice, i se desfășuraseră de la spate. Un snop de filamente argintii, delicate, i se ridicau pe craniu precum moțul unui războinic, iar pe spate i se încrucișau două săbii lungi.

Singurul lucru identificabil la el era fața. O mască metalică luase locul cărnii, dar se comporta cu o fluiditate realistă. Creatura zâmbi și păși, încet, înainte. Când ajunse la o distanță respectuoasă, de câțiva zeci de pași, de Nelesquin, se lăsă într-

un genunchi și făcu o plecăciune adâncă, menținând-o pentru foarte mult timp.

Nelesquin zâmbi.

— Ridică-te, Pravak Helos. Fii binevenit în Kelewan.

Capul bărbatului din metal se ridică.

— Sunteți zorii de după o noapte îngrozitoare, Alteță. Am sosit cât am putut de repede.

— Și sunt bucuros că vă aflați aici.

Nelesquin privi dincolo de el, spre nava care se legăna la chei.

— Câți sunteți acolo?

Uriașul își plecă din nou capul.

— Șaptezeci și doi. Am fost mai mulți, însă unii dintre noi nu au supraviețuit călătoriei.

Nelesquin se uită spre Kaerinus.

— Vezi ce poți face pentru ei.

— A trecut mult timp, frate. Pravak îi zâmbi lui Kaerinus. Mulți trebuie să fie duși în brațe. Dacă-i duceți în cercul de lângă oraș, se vor înzdrăveni. În forma în care suntem, avem nevoie de magia nestăpânită.

Kaerinus zâmbi, apoi se îndreptă înapoi spre poartă, pentru a aduna cărăuși și alte ajutoare. Pravak se ridică și privi cu jind spre micul cerc de piatră din apropierea porții orașului.

— Aș putea să vă mai deranjez, Alteță?

Nelesquin zâmbi și deschise calea spre cercul de piatră. Pravak păși peste micul cerc din piatră albă și surâse cu satisfacția cuiva care intra într-o baie caldă.

— În călătoria pe râu în jos, ne-am oprit în câteva orășele, însă aveau prea puțină magie captivă în cercurile lor ca să ne fie de folos. Aproape că am reușit la Dreonath, pentru că acolo este stocată destulă magie, însă nu ne-am îngăduit nicio întârziere.

— Mi-ați anticipat nevoia.

— Circumstanțele ne-au forțat să acționăm. Nu-ți mai amintești de Tolwreen, Alteță, cu toate că ai fost venerat acolo, de veacuri, ca un zeu. Ne-am străduit să ne menținem numărul, ca să ne putem alătura ție când va fi vremea. Am evitat orice contact, însă Vulturii Negri Turasyndieni ne-au descoperit. Din moment ce te-ai aliat cu ei în trecut, am pus la punct propria

noastră alianţă. Cu mai puţin de o lună şi jumătate în urmă am ajuns la un acord. Vulturii Negri şi aliaţii lor se pregătesc deja să atace Deseirionul.

Nelesquin se încruntă.

— Cu ce preţ?

— Vor Deseirionul.

— Ha! N-am să le cedez niciodată acea parte a Imperiului. Eşti de acord cu asta?

— Da, Alteţă. Carnea de metal a lui Pravak se curbă într-un zâmbet. Noi n-am avut nicio intenţie de a le permite să-l păstreze. Prinţul Pyrust, din câte-am putut afla, este cel mai capabil lider militar în viaţă. Am vrut să-i distragem atenţia.

Prinţul aprobă.

— Pyrust *a fost* cel mai bun. E mort acum.

Pravak clătină din cap.

— Vulturii Negri n-au cum să fi ajuns încă în Deseirion.

— N-a murit în Deseirion, ci aici. L-am omorât cu mâna mea. Nelesquin îşi trecu palma peste cap. Dar spune-mi, cum aţi aflat de Pyrust şi de starea lucrurilor în Cele Nouă?

— Prin Pustietăţi sunt tot felul de rătăcitori care ne povestesc multe. I-am mai folosit noi şi înainte. Furia săpă brazde adânci pe faţa lui Pravak. Unul dintre ei era un om numit Ciras Dejote. Avea spada pe care o purtase fratele nostru, Jogot Yirxan. L-am primit cum se cuvine, iar el ne-a povestit o mulţime de lucruri despre lumea de dinafară. Noi l-am considerat reîncarnarea lui Jogot, văzând în sosirea lui un semn că reîntoarcerea ta era iminentă. Apoi ne-a trădat şi aproape că ne-a distrus alianţa cu Vulturii Negri. Ba chiar mai rău, credem că el şi însoţitorii săi o caută pe Împărăteasa Cyrsa.

Nelesquin îşi puse un picior pe marginea cercului, apoi se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe genunchiul său ridicat.

— Cyrsa-i în Moriande. Pyrust i-a fost general. Trupele mele l-au înfrânt şi se pregătesc să asedieze Moriande. Voi pleca într-o săptămână, iar tu mi te vei alătura. Toţi cei care se pot deplasa vor veni cu mine.

Pravak dădu din cap.

— Cum aţi...?

Nelesquin se scotoci prin robă și scoase o pungă din piele neagră.

— Pietrele m-au prevenit. Ele mă avertizează asupra multor lucruri.

Omul din metal râse.

— Și eu care credeam că vă bizuiți mult prea mult pe ele. V-au servit bine.

Pravak se uită înapoi spre barjă, iar Nelesquin îi urmări privirea. Doi dintre *vanyeshi* – unul extrem de sfrijit, iar celălalt cu un trup omenesc grefat pe cel al unui scorpion metalic – coborau de pe navă o cutie mare, din lemn. Scorpionul o căra pe spate, în vreme ce celălalt se mișca, repede, de la stânga la dreapta, sprijinind-o. Cel nervos se calmă considerabil odată ce ajunseră pe teren solid și cutia nu mai putea să cadă în râu.

Lui Nelesquin i se uscă gura.

— Atunci, asta-i, nu?

Fără să mai aștepte răspunsul, scutură pietrele în pungă, apoi o deschise și privi înăuntru.

— Cât pe ce, cât pe ce.

— După cum doriți, Alteță.

Prințul dădu din cap și pe față-i apăru un zâmbet forțat.

— Kaerinus, veghează ca această cutie să ajungă la palat, în locul pregătit de noi.

Vrăjitorul făcu o plecăciune adâncă.

— După cum îți este voia, Stăpâne.

Pravak se încruntă și-și coborî glasul:

— Kaerinus arată ciudat, Alteță.

Nelesquin dădu din cap.

— A petrecut multă vreme departe și și-a însușit unele obiceiuri bizare. Totuși, este la fel de loial ca întotdeauna. Și-acum explică-mi cum se face că ați fost înșelați de cineva care purta sabia lui Yirxan.

— El și însoțitorii săi au omorât câțiva jefuitori care pângăreau mormintele pentru praful osemintelor. Au arătat respect pentru morți. L-am testat și *este* Jogot reîncarnat. Nu aveam de unde să știu că ne va trăda.

— Nu, desigur că nu. Nelesquin zâmbi încet. S-a întors și

repetă trădările de dinainte. Știam că în rândurile noastre se află o iscoadă, Pravak, iar acum știm și cine-a fost.

— Nici nu m-aș fi gândit că Jogot a fost. L-am interogat personal și nu l-am suspectat niciodată.

— Și Kaerinus a făcut la fel, și eu. A fost bun, însă n-a reușit să mă distrugă atunci, iar acum n-a reușit să ne nimicească nici cauza.

Nelesquin își bătu camaradul pe umăr.

— Nu te mai gândi la asta. Ești aici acum. Nu mai avem de ce ne teme.

Cei doi *vanyeshi* își zâmbiră și se întoarseră să privească plecarea de pe navă a camarazilor lor supraviețuitori. Erau atâția care de-abia se mai puteau mișca. Nelesquin era șocat de câți dintre ei ar fi putut fi cărați pe brațe și de copii, atârnând ca niște păpuși de cârpă. Acești oameni fuseseră, cândva, o companie mândră de vrăjitori și războinici și puține lucruri i-ar fi putut înspăimânta. Vrăjile deveniseră felul lor de a fi, pentru mulți dintre ei erau *viața*.

Dar când o să îi arunc în bătălie, vor învinge tot ce-i în fața lor. Cyrsa n-are nimic asemănător. Îi vor zdrobi trupele, iar imperiul va fi returnat stăpânului său de drept.

Nelesquin dădu din cap.

— Va fi bine să luptăm iar împreună, nu?

Pravak nu răspunse imediat. Privea, insistent, dincolo de Nelesquin și se ridică încet, trăgându-și săbiile din teacă.

Nelesquin se întoarse și urmări privirea lui Pravak, înspre răsărit. Ceva uriaș și de culoare neagră se rostogolea de-a lungul râului, o roată de o mărime inimaginabilă. Copacii pocneau și se prăbușeau în vreme ce se apropia tot mai mult. Oamenii și animalele fugeau din calea ei, apoi se întorceau, privind-o fix în vreme ce se rostogolea mai departe.

Roata încetini, apoi se opri la picioarele celui mai îndepărtat doc. Omul din mijlocul ei coborî, plutind spre pământ. Nelesquin simți fiorii magiei. Pravak îi simți și el, cât se poate de clar, și se îndreptă de spate, ca și cum s-ar fi însuflețit brusc. Nelesquin îl recunoscu pe Qiro, dar era ceva schimbat la el. Și el, de asemenea, părea odihnit și cu câțiva ani mai tânăr. *Vine de*

parcă s-ar alătura egalilor săi.

Qiro făcu o plecăciune, dar nu prea adâncă şi nici nu o menţinu suficient de mult. În timp ce se apropia, făcu un semn cu capul spre Pravak.

— Se pare că a trecut o veşnicie de când ne-am întâlnit ultima oară, dar nu se poate să fi trecut mai mult de cincizeci şi patru de ani. Sunt Qiro Anturasi.

Faţa lui Pravak deveni mai animată.

— Nu te-aş fi recunoscut, dacă nu era vocea. Acesta-i Prinţul Nelesquin, stăpânul meu. Alteţă, Qiro Anturasi a jucat un rol important în reîntoarcerea voastră.

Nelesquin ridică o mână.

— Ştiu deja, Maestre Anturasi, mulţumesc. Qiro, nu mă aşteptam să vii pe aici.

— Circumstanţele s-au schimbat, Prinţe Nelesquin. Prezenţa mea este necesară. Qiro zâmbi, păstrând un ton neutru: Te pregăteşti să cucereşti Nalenyrul. Fără mine, invazia voastră va da greş.

— Ai uitat de trupele pregătite de noi, prietene? Durranii au înfrânt deja o armată nalenyriană şi deseiană.

Agitaţia de pe chei l-a împiedicat pe Qiro să răspundă. Pământul de sub roata de piatră începu să se scufunde, iar roata se înclină. Rămase o clipă în echilibru, apoi se răsturnă. Roata se prăbuşi, lovind docul, aprinzându-l şi transformând în aşchii o veche barcă pescărească. Se prăvăli în râu, trimiţând valuri mari, care măturară malurile, ridicând ambarcaţiunea *vanyeshilor* şi aşezând-o la capătul docului.

Nelesquin se încruntă.

— Roata blochează jumătate de râu. Te rog, ia-o de acolo.

Qiro dădu din cap.

— Bineînţeles, Alteţă.

Cartograful se întoarse şi-şi scoase un picior din sandală. Desenă cu degetul mare o linie dreaptă, apoi un meandru, urmat de o altă linie dreaptă. Desenă aceleaşi lucruri la vreo cincisprezece centimetri distanţă de râu, paralel cu primele.

Vraja trosnea prin văzduh. Un foc albastru dansă peste oasele din argint ale lui Pravak. Unii dintre *vanyeshii* somnolenţi

zvâcniră și se zbătură ca și cum ar fi fost stropiți cu câte-o găleată de apă rece. Vraja-i urzică pielea lui Nelesquin. Își înfipse unghiile în propriile sale palme pentru a se împotrivi dorinței de a se scărpina.

Râul Verde, de trei sute șaizeci de metri lățime și douăzeci și șapte adâncime, se mișcă în albia sa. Viteza apei crescu, săpând în malul sudic. Docul pentru bac fu luat la vale. Magaziile se surpară, iar resturile începură să curgă în aval. Oamenii se repeziră afară din case cu câteva clipe înainte ca acestea să fie luate de râu. Apa reveni la mal bolborosind înnămolită, cu peștii la suprafață, legănându-se încet înainte de a fi absorbiți înapoi.

Centimetru cu centimetru, metru cu metru, râul își schimba cursul. Dacă la sud inunda, în nord lăsa totul uscat. Ambarcațiunea *vanyeshilor* alunecă de pe doc și ajunse să se odihnească în mijlocul peștilor care se unduiau și al pilonilor acoperiți cu mâl, aflați la mai bine de trei metri sub nivelul docurilor. Copiii au luat-o la goană, nepăsători la strigătele părinților lor, să scoată pești din râu și să caute comorile pierdute. Ici-colo zăceau oase de oameni și cai, sau ale altor animale, înecați în inundațiile de primăvară sau azvârliți în râu pentru ascunderea unor omoruri.

În cele din urmă, apa trecu dincolo de roata de piatră și continuă să curgă spre est, spre ocean. Râul se liniști. Peștii putură să înoate din nou, după ce aluviunile se așezară. Pe malul celălalt se mai surpă o magazie, însă râul nu mai mușcă din sol.

Qiro se întoarse spre prinț.

— Ar trebui să-i pui să facă o grădină aici. Nămolul e roditor și grădina ar prospera.

Nelesquin clătină încet din cap.

— N-am vrut altceva decât să muți roata.

— Știu, zâmbi Qiro. Însă eu am vrut să mut râul.

— Dar pentru ce?

— E simplu, Prințe Nelesquin. Imperiul este al tău, însă lumea-i a mea.

— Aceasta ar putea însemna, Maestre Anturasi, că nu-mi mai ești de niciun folos, nici cauzei mele.

— Mai deloc, Prințe Nelesquin.

Qiro râse nepăsător. Se duse între două grămezi de prundiș și trasă cu călcâiul un șanț care să le unească.

— Iată, îți mai fac un serviciu. S-ar putea să nu crezi asta acum, dar vei vedea. Zâmbetul cartografului se lăți și mai mult. Acum, hai să discutăm despre invazia asta a ta și despre cum am s-o fac să reușească.

25
Ziua a 6-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikum, Moriande
Nalenyr

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă înfățișez Împărătesei în fruntea unei armate înfrânte. Nu crezusem că o să pierd bătălia. Trupele mele și cu mine n-am putut-o salva. Am știut asta, la fel și ei. Totuși, încă mă simțeam responsabil.

Deshiel Tolo, Pasuram Derael și căpitanul Luamel au preluat comanda armatei noastre. Au reorganizat-o, i-au adunat pe dezertori și-au folosit jalnica noastră cavalerie pe post de cercetași. Cavaleriștii s-au desfășurat spre sud, pentru a verifica până unde înaintase inamicul. Dintr-un motiv oarecare, *kwajiinii* nu păreau interesați să-și impună avantajul, însă niciunul dintre noi nu era înclinat să se ia după aparențe. Doar ceva peste o sută șaizeci de kilometri îi despărțeau de Moriande. Ar fi putut ajunge acolo într-o săptămână. Nu erau destui *kwajiini* ca să înconjoare și să izoleze Moriande, așa că asediul va fi unul murdar. Numai simpla lor prezență va provoca panică. Era lesne să-ți imaginezi țipetele refugiaților fugind spre nord.

Spre Moriande au fost trimiși soli, cu veștile rele. Din cei patruzeci și patru de mii de războinici pe care i-am avut la Tsengui, mai supraviețuiseră doar o treime. Trupele deseiene din prima linie înregistraseră majoritatea pierderilor. Supraviețuitorii – cu precădere cavaleriști – s-ar putea să fie morți și ei. Prințul lor căzuse. Cu toate că nu l-ar fi putut salva, își închipuiau cu toții că *ar fi putut* face asta, iar moralul lor era la pământ. Dacă mai era vreo speranță pentru Moriande, va trebui să refacem acel moral. Le-am canalizat atenția pe răzbunare. Le-am spus că dacă Prințul Cyron i-ar fi crezut zdrobiți, i-ar fi trimis acasă. N-ar mai fi avut nicio șansă să-l răzbune pe iubitul lor Pyrust. De asemenea, m-am folosit și de

dispreţul lor pentru molâii din sud pentru a le reaprinde mândria. Ne vor arăta nouă, tuturor, cum luptau *adevăraţii* războinici, şi vor dobândi astfel nemurirea.

Recruţii deseieni erau doar puţin deasupra vitelor. Majoritatea şi-au abandonat armele şi armurile în timpul retragerii. Au fost reduşi la o masă de mizerabili istoviţi, înspăimântaţi, care mărşăluiau spre nord prin teritoriul duşman. Moralul lor a fost complet dărâmat. Şoimii supravieţuitori n-aveau decât dispreţ pentru ei. Şi repudiaţi şi de propriul lor popor, nu mai aveau pentru ce să trăiască. Nu mai voiau decât să plece acasă.

Numai că nu-i puteam lăsa să facă asta. Odată ce ajungeam în Moriande, vor fi reînarmaţi sau folosiţi la muncă forţată. Vreo câţiva s-ar putea să mai vadă Deseirionul, însă foamea crâncenă a războiului făcea ca acest lucru să fie îndoielnic.

Virinienii şi ai mei *xidantzu* erau în cea mai bună formă dintre toţi. Mai luptaseră cu *kwajiinii* şi supravieţuiseră. Nu împărtăşeau acelaşi dispreţ pentru ceilalţi. Am selecţionat ofiţeri din rândurile trupelor din Tsatol Deraelkun şi i-am impus recruţilor deseieni. Acest lucru a creat o structură suficientă pentru ca dezertările să scadă, iar moralul recruţilor a început să crească. Am ales o vale aflată la vreo doisprezece kilometri de Moriande, pentru a găzdui, temporar, armata, apoi am luat-o înainte, ca să mă întâlnesc cu Împărăteasa. Reînarmaţi, îmbrăcaţi şi hrăniţi, vor arăta mult mai bine la intrarea în capitală. Cu toate că eram obosit, doar la vederea Oraşului Alb m-am însufleţit. Strălucea, cu turnurile sale înalte, rămase intacte. Mi-am strunit calul, trăgând de frâu, şi m-am uitat concentrat, întrebându-mă ce-ar face Nelesquin – ori *kwajiinii* – cu priveliştea asta. Apoi, trei bărbaţi au ieşit din pădure. Nici măcar nu trecuse un an de când fusesem oprit tot acolo.

Înapoi, înainte să fi început toate acestea.

Înapoi, înainte de a fi aflat cine sunt.

Cel mai masiv păşi înainte.

— Pe drumul ăsta se plăteşte ca să treci, prietene.

— Sânge sau aur?

— Sigur mai degrabă ai plăti în aur decât în sânge.

Am ridicat din umeri și m-am mișcat în șa.

— Am ucis oameni ca voi aici, pe acest drum, chiar aici, încă dinainte de Vremea Gheții Negre.

Doi dintre ei au izbucnit în râs, însă cel de-al treilea și-a strâns pumnii în spatele șalelor. Am aruncat o privire înapoi, peste umărul stâng.

— Peste câteva zile, pe acest drum va veni o armată, să distrugă Moriande. Puteți pleca acum spre Moriande, și să vă faceți folositori, sau puteți muri aici.

Căpetenia râse din nou și privi la cei doi tovarăși ai săi. Unul râse laolaltă cu el, însă celălalt continua să-și țină mâinile la spate. Liderul se încruntă spre omul său.

— Ce-i cu tine?

— Mama mea se află în Moriande.

Blazonul cu peștișorul auriu de pe roba lui licări când se legănă de pe un picior pe altul.

— Dacă spune adevărul...

— Minte, ca să-și scape pielea.

— Dar am văzut armata îndreptându-se spre sud.

— Era Pyrust, și n-are decât să se ducă învârtindu-se. Să domnească în Kelewan. N-o să se mai întoarcă niciodată pe aici.

M-am îndreptat în șa și m-am uitat spre Peștele Auriu.

— Vino la Moriande. Caută-mă prin *Serrianul* Jatan. Am să-ți dau ceva cinstit de lucru...

Celălalt slugoi, care purta un blazon cu un câine așezat, probabil furat de la vreun dezertor helosundian, mă privi.

— Pot să vin și eu?

— Grăbește-te. I-am zâmbit căpeteniei. Veniți spre Moriande, sau facem ca drumul să fie mai puțin însetat?

Însoțitorii săi se depărtară de el, lăsându-l singur. Mâna-i coborî pe mânerul sabiei.

— Nu mi-e teamă de tine.

— Tremurul din glasul tău sugerează altceva.

— Nu mi-e frică de tine. Sunt îngrijorat pentru mama mea. Își înălță fruntea. L... locuiește tot în Moriande, cred.

— Bine. Așteptați aici armata mea. Întrebați de Ranai Ameryne. Ea vă va conduce în Moriande. Dunos te va duce la

Serrianul Jatan. Ne vedem acolo.

Cei trei se așezară în șir și făcură o plecăciune. Le-am întors plecăciunea și mi-am văzut de drum. Pe doi dintre ei îi voi revedea. Asta mă bucura, însă doar până ce au dispărut în pădure. Peste o lună, niciunul dintre ei nu va mai fi în viață.

De fapt, mă îndoiam că Moriande va mai exista peste o lună.

Prințul Cyron m-a primit în sala tronului din Wentokikun. Arăta altfel decât atunci când îl văzusem ultima dată, și nu era numai mâneca pe jumătate goală. Slăbise și era tras la față, ca un om care dormise prea puțin. Totuși, ochii săi albaștri aveau încă o agilitate iscoditoare care îi dezvăluia ascuțimea minții.

Mi-a făcut semn să înaintez și-a venit să mă salute pe la jumătatea covorului roșu.

— Știu că nu pe mine voiai să mă vezi, dar trebuia să te întâlnesc. Ești gata să conduci apărarea orașului?

— În niciun caz.

— Poftim?

— Nu mă pricep deloc la apărarea în asediu, Înălțimea Voastră. Voi fi pe metereze, luptând cu *kwajiinii,* dar dacă aș fi avut vreo calitate de a rezista în asedii – sau vreo înclinație spre această artă – aș fi murit în Kelewan.

Cyron se holbă la mine.

— Dar ai fost Comandantul Gărzii Personale a Împăratului.

— Ați uitat. A murit. Asta nu-i deloc cine știe ce recomandare.

A zâmbit.

— Ți-am trimis cel mai bun om pentru asta. Contele Jarys Derael.

— Da, dar e...

— Olog?

M-am încruntat.

— Trupul îi este vătămat, dar nu și mintea. *Trebuie* să aveți o evaluare a acestei situații.

Fața lui Cyron se făcu vânătă.

— Bine țintit. *I-am trimis* informații. L-am luat în râs, de când i-ai cerut să vină aici. M-am gândit că... în fine. Am să mă

consult cu el.

— Și veți acționa conform planurilor sale?

Prințul izbucni în râs.

— Da. Nu mai trebuie să-mi răsucești și singura mea mână.

— El va ști cum să-i înfrângă.

— Ce s-a întâmplat cu Pyrust?

— Mort, probabil. Nu știu. Am trimis o solie, oferind o răscumpărare pentru el.

— Și Vroan?

— A supraviețuit. Nu mi-a plăcut de el, așa că n-a beneficiat de aceeași curtoazie.

— Păcat. Am fi putut păstra o găleată de pișat de cal, cald. Cyron oftă. Plănuisem să te monopolizez, ca să examinăm informațiile și cifrele, dar am să las asta pe seama Contelui Derael.

— Mă interesează, dar...

Prințul dădu din cap.

— Te așteaptă în sanctuar. Speră că nu ești supărat pe ea.

— De ce-aș fi?

— Sunt unele lucruri, Maestre Soshir, pe care numai Împărăteasa le cunoaște. Cyron zâmbi. N-ar fi mai bine să n-o lași să aștepte?

Sanctuarul palatului ușura uitarea ororilor dinspre sud. O vegetație luxuriantă se întindea pe mai mulți acri, plantele fiind aduse de peste tot din Cele Nouă. Florile smălțuiau copacii, iar din crengi atârnau fructe dulci pe care nu le mai văzusem de foarte multă vreme. Vegetația bogată înăbușea gălăgia de dincolo de ziduri. Urletele animalelor exotice răzbăteau prin junglă, iar, dacă nu ar fi existat cărările din piatră albă aș fi putut să mă cred pe undeva, prin cine știe ce coclauri din Ummummorar.

Parfumul unei flori, *paryssa,* mi-a readus amintiri care m-au purtat și mai departe. Am zâmbit, și m-am afundat și mai mult în sanctuar. Pierdut în amintiri, am văzut doar puțin din el. Absorbit de propria-mi încântare, chiar că nu-mi mai păsa de nimic.

Prima dată am văzut-o pe Cyrsa în Kelewan, într-un bordel elegant numit Casa Fecioarei de Jad. Clădirea imensă, dreptunghiulară, avea o grădină în curtea interioară foarte asemănătoare cu sanctuarul prințului. Am petrecut noaptea cu o femeie recomandată de Nelesquin; gustul său la femei a fost, întotdeauna, unul de apreciat. Mă trezisem și intrasem în grădină foarte devreme, înainte ca soarele să fi apucat să evapore roua. Din adâncul desișurilor, am auzit chicoteli de fetișcană și pocnetul bețișoarelor. Cărăruia din grădină se termina într-un cerc din bucățele de marmură. Două tinere se distrau cu exerciții de scrimă. Pe atunci, Paryssa avea părul roșcat, iar ochii ei argintii scăpărau puternic. Dădu ocol celeilalte fete, încolțind-o, apoi lovi rapid. Adversara ei țipă, apoi trecu în fugă pe lângă mine, sugându-și degetele. N-am putut decât să zâmbesc, uimit, iar Paryssa m-a văzut, a făcut o plecăciune, apoi a adoptat o postură menită să fie al patrulea Tigru. Ce ciudat mi s-a părut ca ea să se antreneze de plăcere, când ar fi putut lupta cu pricepere.

M-am atașat de ea imediat. În timpul liber o învățam pe Paryssa despre meșteșugul spadei, răsfățând-o, lăudând-o. A introdus în dans ceea ce-o învățasem, spre încântarea războinicilor. Și ei, ca și mine, au ajuns să se bucure de prezența ei în toate felurile. Apoi, la îndemnurile lui Nelesquin, am adus-o și i-am dat-o în dar tatălui nostru, Împăratul.

Am intrat într-un luminiș presărat cu marmură și mi s-a strâns inima. Stătea nemișcată, cu spatele la mine, purtând un băț din salcie. Am lăsat pietricelele să scrâșnească sub pașii mei, însă nu s-a întors. Doar capul i s-a plecat puțin, apoi a privit cu timiditate în urmă; rămăsese aceeași fetișcană, cu toate că nu ne mai văzusem de atâta amar de ani.

— Crezi, Maestre Soshir, că ai putea veni să mă iubești din nou?

I-am făcut o plecăciune adâncă, după cum se cuvenea față de o Împărătească, și-am rămas cu capul plecat, așa cum se cuvenea celei care îmi cucerise inima de atât timp. Mi-am îndreptat, încet, spatele.

— Întrebarea ta sugerează că aș fi încetat să te mai iubesc.

Se întoarse cu fața spre mine. Purta o robă albă, tivită cu verde. Pentru brodarea coroanelor, pe piept, spate și mâneci se folosise un fir negru. Același fir făcuse dungile de pe tiv, iar la capetele cingătorii închipuise tigri la vânătoare. Privirea ei deschisă îmi cercetă fața. Ochii ei mijiți trădau îngrijorarea.

Am așteptat, fără să reacționez, lăsându-mă cercetat pe îndelete. N-aveam nicio idee ce anume căuta, însă nu părea să fi găsit. Mi-a zâmbit, răsucind într-o doară bastonul din mână, apoi mi-a întors spatele și începu să se afunde tot mai adânc în sanctuar.

O zvâcnitură din creanga de salcie mă invită s-o urmez.

— Cum să mă adresez ție, Alteță? Răspunzi la numele dat de tatăl meu, sau...

— Sau am luat obiceiul de a-mi schimba numele, așa cum voi, războinicii, faceți adesea? Se răsuci și mă bătu, în joacă, cu bățul. Aici poți să-mi spui cum vrei, dar la curte trebuie respectat protocolul. Și cum să mă adresez eu ție?

— Cred că revenirea la Virisken Soshir îl va deranja cel mai mult pe dușmanul nostru.

— Deci *e* Nelesquin?

— L-am văzut la Tsatol Deraelkun.

— Mormântul l-a învățat ceva, cât de cât?

Am prins bățul la următoarea sa trecere și-am atins-o pe nas cu vârful.

— Este la fel ca întotdeauna: arogant și încrezător. De asemenea, pare să fie cumva mai înțelept. Anii petrecuți în mormânt l-au făcut mai periculos.

Mă cercetă din nou preț de-o clipă, dar zâmbetul nu i se șterse de pe față.

— L-am mai dovedit noi o dată.

— Și-l vom dovedi din nou.

I-am oferit mâna. Aruncă bățul, acceptând-o. Am tras-o lângă mine și m-am desfătat cu căldura ei.

— Prințul Cyron spunea că te temi că te voi urî. Asta pentru că știi cine sunt, dar nu mi-ai spus niciodată?

Își lăsă capul pe pieptul meu.

— Știam cine-ai *fost*. Cine ești acum? Virisken Soshir?

— Este un nume. M-am încruntat. Este doar unul dintre oamenii care-am fost. Cine sunt? Nu știu. La vremea când toate acestea se vor termina, nădăjduiesc, cu toată convingerea, că voi fi aflat.

M-a sărutat pe gât, iar eu i-am zis încet ceva, însă țipătul răgușit al unei creaturi, zburând pe deasupra, i-a înghițit cuvintele. O umbră mare, rece, a trecut peste noi.

Am împins-o în spatele meu și-am luat oțelul în mâna dreaptă.

Una dintre jivinele zburătoare ale lui Nelesquin, puțind a hoit, aterizâ greoaie în cercul de piatră, purtând un *kwajiin* la baza gâtului. În spatele lui se afla viziunea unui pictor dement al unei corcituri între un om și un Viruk, realizată ca un schelet argintiu. Două tentacule desfăcură un pachet învelit în pânză și-l aruncară, fără prea multe fasoane, de pe aripile desfășurate ale fiarei.

— Iată-vă generalul, omorât de mâna Prințului Nelesquin.

Am recunoscut vocea.

— Pravak Helos. Arătai mai bine înainte.

— Virisken Soshir.

Omul de metal își dădu capul pe spate și râse; era un sunet tulburător, care stârni mormăituri furioase printre celelalte animale din sanctuar.

— Mă bucur că trăiești. Dacă aș avea permisiunea Stăpânului meu, ți-aș lua capul.

— Coboară. Avem un cerc frumos aici.

— Te dezonorezi singur, făcând o ofertă despre care știi că trebuie s-o refuz.

— Atunci rămâne pe altă dată, după ce păpușarul îți va reteza sforile.

Fața argintie a monstrului se apropie.

— Nu cumva asta-i târfulița care ne-a dus la ruină, iar acum se ascunde în spatele tău?

Împărăteasa ieși din umbră.

— L-ai urmat pe Nelesquin în dezastru. Este o greșeală în care persiști.

— Vom desface ceea ce-ai săvârșit.

Vanyeshul îl bătu pe umeri pe *kwajiinul* mânuitor al animalului.

— Ne vom mai întâlni noi, Maestre Soshir, iar atunci te voi omorî.

— Iar eu, Maestre Helos, îți voi topi oasele și voi da argintul cerșetorilor.

M-am înclinat cu respect.

El nu.

Jivina și-a desfășurat aripile și s-a înălțat spre cer cu câteva bătăi. Curentul de aer ne-a clătinat. Am cuprins-o pe Cyrsa cu o mână, în vreme ce creatura deveni un punct întunecat pe cer.

— Unii dintre *vanyeshi* au supraviețuit, pufni ea.

— Nelesquin vrea să ne temem de întoarcerea lor.

— Eu mă tem.

— Ce femeie înțeleaptă. Am tras-o mai aproape. Din asta n-o să iasă nimic bun.

26
Ziua a 6-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Helosunde

Ciras Dejote râse fericit.

— Când ne-a găsit Rekarafi, ne-a spus că trăiești. Aproape că nu mi-a venit să cred că a reușit să te găsească, însă n-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de asta.

— M-a urmărit din Ixyll până-n Felarati. Keles tuși. Și după cum se vede, *trăiesc*. Oarecum. Peregrinările mele n-au fost deloc plăcute.

Spadasinul dădu din cap, ținându-și ascunse adevăratele sale simțăminte. Când se întâlniseră prima dată, Keles Anturasi era un om tăcut. Îndurase încercările călătoriei prin Pustietăți fără să se plângă. Chiar acceptase și puțin antrenament cu spada de la Ciras, în pofida slabelor șanse ca asta să-i servească vreodată la ceva. Expediția îl călise, oarecum, pe Keles, dar tot moale rămăsese.

Dar se terminase. Acolo unde fuseseră, cândva, urme de osânză, oasele erau ușor de descoperit. Mâinile nu i se vindecaseră încă. Pe corp avea vânătăi. Riduri porneau din colțurile ochilor injectați. Tusea, cu toate că era uscată, nu încetase cu adevărat niciodată. Acolo unde pielea nu-i era vineție, maronie sau galbenă, era cenușie. Firele albe i se împleteau prin părul castaniu.

Chiar și Prințul Eiran arată mai bine decât el.

Scoan îl rănise pe prinț, dar nu de moarte. Lama sabiei trebuise să străpungă cingătoarea din mătase împletită a prințului, roba din mătase și straiele de dedesubt. Rana fusese de un braț lungime, dar nu pătrunsese adânc. Nu fusese afectat niciun organ intern. Rana a fost cusută și, în pofida protestelor sale, Prințul Eiran fusese nevoit să călătorească pe o targă cărată de doi dintre soldații *gyanrigot* ai lui Borosan.

Trandafiriul obrajilor lui Eiran era strălucitor în comparație cu paloarea lui Keles, însă amândoi aveau nevoie de odihnă. Traversarea munților nu va fi ușoară, mai ales în cazul în care Consiliul de Miniștri avea să trimită mai mulți vânători prin trecători.

Ciras strânse umărul lui Keles.

— Odihnește-te, prietene. Te vom conduce în Moriande în deplină siguranță.

Keles zâmbi cu greutate.

— Și tu, Maestre Dejote.

Ciras se retrase, furișându-se prin tabără. Tyressa dădu din cap în trecere. Keles fusese întotdeauna în grija ei, însă comportamentul ei față de el se schimbase. Ciras nu s-ar fi gândit niciodată că blândețea era o trăsătură Keru, însă Tyressa se înmuia când avea de-a face cu Keles.

Mă întreb dacă știe cât e de norocos. Ciras clătină din cap. *Oare cât de norocoși am fost cu toții?*

Soldații care fuseseră sub comanda lui Scoan i-au jurat, degrabă, credință eternă Prințului Eiran, surorii sale și țării Helosunde. Au dezvăluit imediat tot ce știau despre planurile pentru capturarea fugarului și au indicat rute de scăpare.

Diversele facțiuni – rebelii lui Eiran, Voraxanii, Deseienii lui Jasai și noii Helosundieni loiali – și-au așezat tabăra în apropiere și plănuiau să plece spre Valea Rubinelor dimineața. Borosan își petrecea timpul sistematizând toate informațiile geografice adunate pentru Keles în Ixyll. Războinicii și-au organizat plantoanele și în tabără s-a instalat o normalitate ciudată.

Ciras îl căută pe Viruk și făcu o plecăciune.

— Maestre Rekarafi, aș vrea să-ți pun o întrebare.

Virukul, care se lăsase pe vine, cu spatele sprijinit de trunchiul unui stejar uriaș, dădu din cap.

— Vrei să știi dacă am fost la curent cu localizarea Voraxanului.

— Da.

— Știam. I-am ajutat să-l găsească. Rekarafi culese o ghindă și-o zdrobi între degetul mare și arătător. Am însoțit-o pe Împărăteasă în expediția ei.

Ciras rămase cu gura căscată.

— De care parte ai luptat?

— De niciuna. Lupta dintre barbari și oamenii civilizați i-a definit pe oameni. Înduri greutățile pentru că a te preda ar diminua, cumva, noblețea celor care au luptat pentru a te proteja. Este o prostie. N-a existat nicio noblețe. Trupele imperiale și *vanyeshii* au făcut la fel de mult pentru a se vătăma unii pe alții ca și Turasyndienii; și s-au luat la harță între ei.

— Dar *vanyeshii* erau cei răi.

— Poate că da, însă de ce-ar conta asta pentru mine? Sunt Viruk. Trăiesc încă de dinainte ca Virukadeenul să se fi autodistrus. Îmi amintesc de o vreme în care Virukii puteau avea copii. Îmi amintesc de vremurile în care oamenii erau sclavii noștri; prețuiți, e adevărat, dar pentru mine nu erau mai presus decât ar fi fost un cal sau o pisică de casă pentru tine. Concepțiile voastre despre bine și rău sunt fără înțeles.

Ciras își miji ochii.

— Nu te cred.

Rekarafi făcu un gest cu mâna, în semn de lehamite.

— Nu mi-aș pierde vremea mințindu-te.

— Te minți singur. Ciras arătă în spatele lui, spre tabără. Nu te-ai fi dus să urmărești bătălia dacă nu ți-ar fi păsat deloc de luptele acelea. Îl cunoșteai pe Prințul Nelesquin. Îl știai și pe Virisken Soshir.

Virukul dădu din cap aprobator.

— Cel pe care-l știai drept Moraven Tolo, stăpânul tău.

Confirmarea a ceea ce spusese Vlay Laedhze îl luă prin surprindere pe Ciras.

— Ați știut și n-ați spus nimic?

— Dacă a preferat să nu mai fie cunoscut sub acest nume, cine sunt eu să-l leg iarăși de el? Rekarafi își închise ochii pe jumătate. Poate că m-am *mințit* singur. Mi-a *păsat* de rezultat. I-am jelit pe cei morți, i-am ajutat pe supraviețuitori.

— Știați că Împărăteasa plecase din Voraxan și s-a reîntors în Cele Nouă?

— Asta nu contează, Ciras Dejote. Calea ta a fost hărăzită să ajungă în Voraxan. Și-a ajuns.

— Nu înțeleg. Puteți prezice viitorul?

— Nu sunt un Gloon. Doar că am trăit preț de mai multe vieți de-ale tale. Așa cum un câine dă târcoale înainte de a-și face culcuș în iarbă, așa sunt și problemele oamenilor. În timp există curente și roluri care trebuie asumate.

Ciras clătină din cap.

— Nu, refuz să cred asta. În trecut, l-am doborât pe Virisken Soshir, însă nu mi-aș dezonora astfel stăpânul.

— Dar în trecut, nu Virisken Soshir ți-a fost stăpân.

— Dar cine-a fost?

— Nu contează.

Lumina stelelor sclipi în ochii întunecați ai Virukului.

— Tot ce contează e cine-i stăpânul tău acum.

Te deranjează când ți se spune Gloon, apoi îmi dai o ghicitoare de Gloon!

Ultimul comentariul al lui Rekarafi îl nedumerise pe Ciras. Putea găsi vreo șase căi de a pune aceeași întrebare și să primească de trei ori mai multe răspunsuri, însă niciunul n-ar fi făcut viitorul mai clar. Și ca lucrurile să fie și mai complicate, călătoria spre sud era cumplit de monotonă, ceea ce i-a lăsat destul timp pentru a cumpăni permutările.

Situația s-a schimbat la asfințitul celei de-a doua zile. Ciras era cu avangarda, cercetând drumul și trimițând rapoarte legate de ceea ce găsiseră. Acum îl încerca o anume satisfacție văzând pielea verde a Virukului făcându-se la fel de cenușie ca a lui Keles, în timp ce acesta urmărea fenomenul.

— Iată o cimilitură mai grozavă decât a ta, Rekarafi.

Cartograful sări din spatele căruței.

— Asta nu trebuia să fie aici.

— Nu credeam așa ceva.

Keles se lăsă pe vine și privi spre sud. Pământul fusese sfâșiat în jumătate. Porțiuni de pășune și copaci de pe partea cealaltă încă mai cădeau de pe marginile zdrențuite. Niciun râu nu modelase malurile sau nu săpase ruptura. Un zeu trebuie că despărțise pământul în două, rupându-l brusc. Nu putea exista o altă explicație.

Cartograful examină peisajul.

— Are peste un kilometru și jumătate lățime și cam jumătate în adâncime. Nu-s cărări. V-ați uitat în ea?

Ciras dădu încet din cap.

— Nu mi-a plăcut.

— Nici mie. Sunt locuri acolo unde râpa nu are fund.

Keles azvârli pătura de pe el și se repezi înainte, căzând în genunchi. Își desfăcu bandajele, apoi își frecă palmele. Mișcă din umeri, apoi își lipi palmele de pământ. Ochii i se închiseră o clipă, apoi se trase înapoi, scuturându-și palmele ca și cum l-ar fi ars.

— Ce s-a întâmplat?

Keles își privi palmele.

— Când am atins pământul, l-am simțit vătămat. Despicat, ca burta Prințului Eiran.

Rekarafi se lăsă pe vine. Întinse o gheară și scrijeli un cerc în jurul lui Keles.

— Încearcă acum.

Cartograful puse o palmă jos, încet. Degetele sale mângâiară ușor solul. Keles își lipi mâna de pământ, apoi o puse jos, prudent, și pe cealaltă. Închise ochii, iar trupul său se zgudui. Se smuci din nou, își strânse umerii și sângele îi pieri, încet, de pe față. Rămase îngenuncheat acolo un minut, apoi pleoapele i se deschiseră tremurătoare.

— Aici se petrece ceva foarte rău.

Ciras se lăsă jos.

— Ai un dar pentru lucrurile evidente.

Keles râse.

— Glasul tău, vorbele bunicului meu.

— Despre ce-i vorba?

Keles se scărpină pe ceafă, întinzând murdăria.

— Nu știu. Când ating pământul, de obicei, simt zona din împrejurimi. Totul este acolo unde trebuie să fie. Are vreun înțeles așa ceva?

Ciras dădu din cap.

— Acum se întâmplă contrariul. Dacă un cutremur a deschis această falie, aș simți-o foarte naturală. Sau dacă ar fi săpat-o un

râu. Indiferent ce a provocat-o, n-a fost pe cale firească.

Keles azvârli o pietricică în crevasă.

— Și lucrul cel mai rău – cel care *doare* – este ceea ce se află pe fund. N-am mai simțit așa ceva până acum. Pentru că este ceva *rău,* blasfemator. Este absența totală. E ca și cum acolo, jos, n-a existat nimic, niciodată.

Ciras se ridică din nou.

— Cred că o să campăm aici, apoi o să căutăm mâine o cale ocolitoare.

Keles clătină din cap.

— Nu există niciun drum ocolitor. Se întinde în ambele direcții.

— De la Marea Întunecată și până la ocean?

Spadasinul privea fix, neîncrezător.

— Continentul a fost rupt în două? O să intre apa acolo?

— În cele din urmă, dacă nu se scurge totul pe la fund. Keles chicoti. Măcar avem copaci, să construim niște ambarcațiuni cu care să traversăm.

— Asta n-o să ajute. Ciras își aranjă părul. Trebuie să ne ducem în sud. *Vanyeshii* au ajuns, fără îndoială, la Nelesquin. Trebuie să o vedem pe Împărătească. Trebuie să ne îndreptăm spre Moriande.

Keles începu să-și bandajeze mâinile din nou.

— Nu pot să fac nimic, Ciras.

Rekarafi pipăi marginea faliei cu piciorul, apoi se uită la cartograf.

— Ba poți. Ai mai făcut-o și în altă parte.

Keles se încruntă.

— Poftim?

— Ai făcut-o în Ixyll.

— Aici nu-i Ixyll. Am fost mutați. I-am adus eu pe toți înapoi. Și nu-i ca la Tsatol Pelyn. Doar am refăcut o cetate care devenise o ruină. Își ridică mâinile. Încă mai sufăr din cauza asta.

— Cu una, ai refăcut lucrurile rupte. Cu cealaltă, ai reconstruit ceva ce era stricat. Virukul arătă spre falie. Asta-i ceva rupt și stricat. Repară.

— Nu înțelegi, Rekarafi...

Virukul se lăsă pe vine.

— Înțeleg că te împiedici singur să reușești.

— Această falie are peste un kilometru jumătate lățime și... cel puțin nouă sute șaizeci de kilometri lungime. Ai idee câte tone de pietre și pământ înseamnă asta?

— Nu-ți tot spune că nu poți asta, Keles. Tot ce trebuie să faci este să-ți dai seama *cum* s-ar putea face. Fă pământul să se unească la loc.

Keles își masa fruntea, împrăștiind pământ pe ea.

— Nu există *nicio* cale...

Se aplecă înainte, punându-și din nou palmele pe drum. Pieptul i se săltă, iar respirația-i încetini. Capul i se ridică și privi peste falie, apoi spre Viruk și dădu din cap.

— Bine, probabil că se poate. Ar fi o șansă. Scapă de cercul ăsta.

Ciras șterse jumătate din el.

— Ce altceva-ți mai trebuie?

Keles închise ochii, strângând din pleoape.

— Trebuie ca toată lumea să fie gata s-o ia repede din loc. Nu va fi o cale ușoară. Dacă Borosan ar putea dota câțiva dintre *gyanrigoții* lui cu niște frânghii sau câțiva soldați cu topoare, asta ar ajuta. Căruțele s-ar putea să nu treacă.

Ciras dădu din cap.

— Am să pun lucrurile în mișcare.

— Bine. O să ia ceva timp. Keles zâmbi curajos. Oh, și încă ceva. Toată lumea să se îndepărteze de margine.

Virukul dădu din cap.

— Ți-ai dat seama cum să vindeci pământul?

— Nu chiar. Nu în felul la care te gândești. Însă talentul mamei mele e dedicat plantelor. Vezi copacii aceia cu frunzele fluturând? Se reproduc atunci când mlădițele cresc de la rădăcină. Rădăcinile au fost rupte când pământul s-a despărțit, iar acum a venit vremea să legăm lucrurile la loc.

Keles își apăsă palmele pe sol, iar Ciras simți mâncărimi pe piele când magia începu să curgă. Copacii creșteau cu o viteză incredibilă. Rădăcinile se împrăștiau, mlădițele se măreau și prosperau. Arborii mai bătrâni cădeau, smulgând bucăți de

pământ. Unii dintre ei alunecară în râpă. Alții s-au dus după ei, rostogolindu-se și oprindu-se paralel cu falia. Au blocat pământul în surpare. Noi mlădițe au crescut pe terasele înguste. Alții au căzut și s-au încrucișat cu ei.

Soarele apuse, iar *gyanrigoții* au pătruns înăuntru, nivelând cărarea din falie. Având lame de topor drept mâini, au tăiat copacii și-au scurtat crengile. Au scobit pământul din pereții canionului și l-au bătătorit cu picioarele lor de metal. Au tras copaci înalți pentru a acoperi despărțitura, deasupra faliei care se închidea încet. Luminile albastre, care pulsau, de pe pieptul lor le marcau trecerea. La vremea când luna neagră își terminase jumătate din drumul ei pe cer, ei lucrau de zor la cealaltă cărare.

Pe la mijlocul dimineții, copacii creșteau pe partea de vizavi a faliei. Înainte de amiază, primii refugiați începură să treacă dincolo. Golul fusese închis, însă copacii crescuți deasupra lui erau piperniciți și contorsionați. Câțiva aveau roade care, deși aveau formă perfectă, duhneau a carne putrezită. Dedesubt, se zvârcoleau ciori în agonie, cu ciocurile lor ascuțite topindu-se.

În afară de o singură coloană îngustă, marginea faliei se erodase. Keles stătea gheboșat pe ea, iar Virukul era aplecat deasupra lui, menținându-i echilibrul. Ciras n-ar fi putut spune dacă Keles era viu sau mort, iar Rekarafi ar fi putut să fie și el doar o statuie.

Apoi, în cele din urmă, ariergarda își începu traversarea, iar Ciras îi însoțea. Poteca pe care se deplasau se răsucea înainte și înapoi, chinuitoare și înclinată periculos în unele locuri. Nuanțele diferite ale straturilor dinspre est și izurile diferite l-au surprins. La fel și mâncărimea pielii la coborâre.

Înainte să urce pe partea cealaltă, Rekarafi îl ajunse din urmă, cărându-l pe Keles, care atârna inert. Tyressa aruncă, repede, o privire îngrozită și se grăbi s-o ia înainte, să pregătească o lectică pentru Keles.

Ochii spadasinului se mijiră.

— Doar nu-i mort, nu?

Virukul dădu din cap.

— Istovit. Închipuie-ți cum e să crești o pădure. Munca de-o viață într-o singură noapte.

Ciras începu să tremure.

— Ar fi ca și cum ai lupta pe veci într-un război.

— Aceasta-i o concluzie pe care o poți încerca, Maestre Dejote. Când Nelesquin va asedia Moriande, o să ți se pară că ai luptat tot timpul cu el.

27
Ziua a 12-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Antuirasikun, Moriande
Nalenyr

Keles Anturasi se trezise tresărind și era hotărât să rămână treaz. De prea multă vreme devenea treaz prin străfulgerări de claritate, dureroase, așa că se predase dulcelui confort al uitării. În pofida îngrijirilor Tyressei, oboseala refuza să-l lase din gheare.

Eforturile sale pentru închiderea faliei îl dezbrăcaseră de orice urmă de identitate omenească. Se întreba de ce fusese lăsat fără scoarță. Nu mai avea frunze care să-i țină umbră și să-l hrănească, nici rădăcini care să caute umezeala. Membrele sale fuseseră retezate până ce rămăseseră doar patru. Nu știa cuvinte, pentru că arborilor nu le pasă de cuvinte, ci doar de cântecele vântului. Iar lucrurile păreau să se miște repede, mult prea repede. Chiar și *el* se mișca, și asta n-ar fi trebuit să fie posibil.

Însă, încet, încet, destui oameni pronunțau cuvântul „Keles", pe care începu să-l asocieze cu el însuși. Această concluzie desferecă visele, iar acestea, la rândul lor, îl făcură să-și vină în fire.

Acestea fiind spuse, trezirea sa în Anturasikun îl șocă. Locul părea așa cum trebuia să fie, iar asta-l făcea să se simtă străin. Cel care era el acum nu mai fusese aici înainte. Recunoștea totul și cadrul familiar îl încânta, dar nu-și putea alunga senzația de amenințare ascunsă. Azvârli pătura de pe el și aerul răcoros al nopții îi făcu pielea de găină pe trupul dezgolit. Își privi picioarele, aproape așteptându-se să vadă rădăcinuțe, însă se terminau cu degete. Mâinile lui bandajate și degetele nu aveau frunze. Zâmbi, ca și cum totul ar fi fost un vis pe cale să se destrame.

— Keles, nici să nu încerci să cobori din pat.

Vocea provenea dinspre scaunul de lângă ușă. Mama lui zâmbi și veni la marginea patului. Îi turnă o cană de apă, apoi îi sprijini capul, ajutându-l să bea.

— Încet, încet. Cum te simți?

Keles dădu doar din cap, apoi împinse cana cu mâna. Apa i se scurse de pe buza de jos și se pierdu printre barba crescută de câteva zile. O șterse cu palma, apoi se uită spre ea.

— Ești adevărată?

Siatsi Anturasi zâmbi, iar ochii ei violeți scăpărară.

— Sunt adevărată. Ești acasă, în Moriande. Te-a văzut și Geselkir. Oasele ți se vor vindeca, zice el.

— Altceva?

Ea dădu din cap.

— Vești noi, Keles, și nu sunt bune.

Keles se băgă înapoi în așternut și se sprijini cu spatele pe tăblia patului.

— Povestește-mi.

— Bunicul tău e dat dispărut. Nu știm unde este.

Keles dădu încet din cap. Îl văzuse pe Qiro cu nicio lună în urmă. *Și asta a fost tot un vis?* Keles privi spre mama lui și, în sfârșit, observă că purta o robă albă, de doliu.

— Nu de-asta ești în alb.

— Nu. Majiata-i moartă. Ucisă. A murit la scurt timp după ce-ai plecat din Moriande.

Un șoc îl scutură pe Keles. El și Majiata se logodiseră. O iubise. Ea prețuia accesul la hărțile și rutele Anturasi, care ar fi urmat să parvină familiei ei după căsătorie. Despărțirea lor nu fusese chiar amicală, iar Keles fusese fericit să plece din Moriande la scurt timp după aceea. Asta părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă. *Atât de multe s-au schimbat.*

— Keles, trebuie să mă asculți. Ucigașul ți-a omorât și sora. Nirati e moartă.

— Nu, nu-i moartă, mamă.

— Geselkir avea dreptate. E prea devreme ca să-ți fi spus asta.

— Nu, mamă, am văzut-o pe Nirati.

Siatsi își miji, prudentă, ochii.

— Keles, i-am spălat trupul. I l-am cusut la loc. Am înfășurat-o în mătase și-am aprins rugul chiar eu. Nirati s-a dus.

Keles întinse mâna și șterse o lacrimă de pe obrazul mamei sale.

— Trăiește, mamă. E bine. Este sora mea geamănă; aș fi simțit dacă ar fi murit. L-am văzut și pe bunicul.

— Dar...

Keles clătină, încet, din cap.

— Am o legătură cu el. E acolo.

Ezită un moment, apoi se concentră. Aceeași conexiune de rădăcini, folosită de el pentru a face copacii să crească, se refăcu și simți prezența bunicului său.

— S-a apropiat mai mult. Ceva nu-i în ordine cu el. E mai rău ca înainte.

— Keles, asta nu-i posibil.

— Mamă, *trebuie să fie* așa. Dacă nu-i așa, înseamnă că sunt nebun. Ochii căprui i se măriră. Ți-au spus ce-am făcut?

Ea privi în altă parte.

— N-am vrut să-i cred.

— E *jaedun,* mamă, nu *xingna.* Nu este ceva malefic.

— Știu. Siatsi ridică așternutul și-l înveli cu el. Vino la fereastră.

Keles se dădu jos nesigur din pat, lăsându-se greu pe brațul ei.

— Unchiul Ulan e mai sprinten decât mine.

— Doar pentru puțin timp, zâmbi Siatsi, și-l conduse până la fereastră. Întinse mâna după zăvor. Am auzit, însă n-am vrut să cred. Apoi n-am mai avut de ales.

Deschise zăvorul ferestrei și oblonul, spre a-l ridica. Sau, cel puțin, încercă asta. Lujeri verzi, groși, se înghesuiau pe la marginile cadrului ferestrei. Parfumul dulceag al florilor pătrunse prin deschizătura îngustă. Keles putu vedea chiar și o legumă verde, rotundă, atârnând de lujer.

O privi.

— Asta e *tzaden.* Nu crește până la înălțimea asta. Și nu poate face flori dacă are roade.

— Dar a înflorit, în cele două zile de când ești aici. A crescut

atât de sus numai pe această parte a turnului. Are rod. E bună pentru refacerea sănătății și pentru putere. Mama lui dădu din cap. E ca și cum planta însăși vrea să ajungă la tine.

— Dar ești o *bbotridina.* Tu înțelegi plantele. Trebuie să fi ajutat tu, cumva.

— Nu, Keles. De fapt, am tăiat ceva din ea. Încercă să închidă fereastra. Nu pot explica asta. Nici cum faci tu copacii să crească, ori să reconstruiești cetățile sau să schimbi oamenii.

Keles se sprijini cu spatele pe perete și-și strânse cearșaful pe trup.

— Dar trebuie să existe povești despre *jaecaibbot,* care au făcut plantele să crească mai repede.

— *Există,* însă nu-i vorba de viteza la care-ai reușit tu. Îl mângâie pe obraz. Și mai gândește-te la ce-ai spus: că ai devenit un Mistic cu plantele, un Mistic la construit, un Mistic la, poftim, la *vindecat?* Nimeni n-a acumulat atâtea priceperi.

— Nimeni în afară de *vanyeshi.*

O spuse cu glas tare. Recunoscuse față de sine însuși ceea ce se temuseră Helosundienii. Devenise unul dintre monștrii capabili să distrugă lumea. Conștientizarea acestui lucru îl surprinse, dar reacția sa chiar și mai mult.

O parte din el se aștepta să-l năpădească un val de rău, ca și cum acceptarea puterii sale l-ar corupe instantaneu. Cealaltă parte a sa voia să-și susțină nevinovăția, astfel încât mama lui să-l poată privi fără nicio suspiciune sau teamă. De mulți ani, *vanyeshii* fuseseră considerați o încarnare a răului; iar mama lui – la fel ca oricare altă persoană în toate mințile – se temea de reîntoarcerea lor.

Se desprinse de perete și-și îndreptă spatele pe cât putea de bine.

— Mamă, nu sunt *vanyesh.* Am legătură cu magia, nu neg asta. Dar am început să înțeleg ce fac. Când folosești cunoașterea plantelor pentru a prepara o tinctură sau un elixir, scopul tău este să ajuți pe cineva să se însănătoșească, nu?

Ea dădu din cap.

— Îți trebuie mulți ani ca să ajungi la o asemenea pricepere.

— Dar când ai început, cum ai știut care-ți va fi talentul?

Siatsi se încruntă.

— Mama mea se pricepea la plante. Obișnuiam să-i dau o mână de ajutor.

— Dar nu ne-ai tot povestit tu că, într-o zi, pe când pregăteai o licoare pentru dormit, ai adăugat ceva pentru că așa ți s-a părut nimerit?

— Keles, s-ar putea să fi zis...

— Nu, ascultă-mă, nu se întâmplă să te uiți la o formulă și să adaugi ceva, ori să iei?

— Depinde de anotimpul când a fost culeasă planta, sau de cât de mult timp a trecut de când a fost recoltată: puterea ei se modifică.

— Da, iar intuiția ta îți spune ce-i bine.

Mama lui dădu din cap.

— Garantez asta.

— Ce-ar fi dacă ți-aș zice că, atunci când faci asta, atingi magia, potrivind formula așa cum ar trebui ea să fie? Ceea ce-i bine pentru ea.

Ea scutură din cap.

— Eu nu...

Keles își linse buzele.

— Oamenii n-au fost transformați în războinicii de care aveam nevoie. Au devenit războinicii care ar fi putut fi sau fuseseră odată, ori ar fi devenit. Vraja le-a permis, pur și simplu, să-și atingă propriul lor potențial. Și, cred eu, pentru că atacul urma să se declanșeze, a fost mai ușor să-i plasez în acel rol, pentru că rolul se potrivea cu locul și momentul.

Ochii ei se îngustară.

— Continuă.

— Dacă te duci la piața de ceai, poți cumpăra zeci de sortimente, preparate diferite. Toate au același gust, însă, uneori, gustul este *mai bun*. Într-o zi rece, foarte rece, un ceai negru, afumat, îți va încălzi oasele. În zilele fierbinți, înăbușitoare, ceaiul de iasomie te va înviora. Când ți-e stomacul deranjat, *pu-ehr* este perfect. Ele sunt numai bune datorită momentului, locului și circumstanțelor.

— Dar, Keles, cine decide care sunt circumstanțele? O alee

întunecoasă ar putea speria pe cineva care se apropie de ea, dar un tâlhar, care se știe drept singurul pericol, nu va simți nicio teamă. Cine are dreptate? A cui percepție are întâietate?

Keles se scărpină în cap.

— Nu știu. Cred că ar putea fi a oricui are cea mai solidă concepție asupra a ceea ce este real. Adică, cei mai puternici își impun, adesea, voința asupra celor mai slabi. Bunicul a fost un prim...

Oh, pe toți zeii...

Se lăsă, o clipă, înapoi, cu spatele la perete, apoi o apucă de umeri pe mama sa.

— Trebuie să mă duci în atelierul bunicului.

Ea-l luă de coate și-l conduse înapoi spre pat.

— Ai nevoie de odihnă. Trebuie să mai dormi.

— Nu, acum. Trebuie să plec acum.

Îl privi și apoi dădu din cap.

— Șezi. Am să-ți aduc o robă și niște papuci.

Dădu să protesteze, apoi privi cearșaful încurcat în jurul picioarelor sale.

— Prea bine.

Siatsi reveni repede, însoțită de Tyressa. Expresia îngrijorată de pe fața războinicei Keru îl făcu pe Keles să simtă un nod în gât. Era limpede că nu dormise prea mult, și-și lega cordonul robei în timp ce intra în încăpere.

Keles zâmbi.

— Îmi pare bine că te văd, Tyressa.

— Și mie, Maestre Anturasi.

Siatsi o fulgeră cu privirea.

— Nu mă prostești tu pe mine, Tyressa.

Keru păru surprinsă.

— Stăpână...

— Taci. Ridică-l și ajută-l cu roba asta.

Keles zâmbi.

— Iată pe cineva care dă ordine mai bine decât tine sau decât nepoata ta.

— Este Stăpâna turnului.

Keles își băgă brațele în mânecile robei.

— Unde-i Jasai?

Siatsi îi înfășură cordonul pe talie și-l înnodă.

— Doarme. Călătoria a fost istovitoare pentru ea și copilașul ei. I s-a dat ceai din flori de *tzaden,* la fel cum vei primi și tu. De fapt, lasă-mă să-ți fac niște...

— Nu, mamă, trebuie să mă duc la atelier.

Tyressa îl sprijini în timp ce-și băga picioarele în papuci.

— Ce-i cu graba asta, Keles?

— Am să-ți spun pe drum. O luă clătinându-se spre ușă. Mamă, n-ai putea aduce ceaiul acela la atelier?

— Îl duc eu acolo, Stăpână.

— Vă ajung repede din urmă.

— Păi, la viteza cu care merg...

Keles râse și ieși pe ușă târșâindu-și picioarele. Mama lui se strecură pe lângă el, grăbindu-se să ajungă la propriul ei atelier. Tyressa își potrivi pasul cu el, mișcându-se în ritmul lui, gata să-l prindă, la nevoie.

Rigiditatea scădea cu fiecare pas făcut, însă își supraestimase propria lui stare. Când ajunse la primul șir scurt de trepte, se sprijini cu mâna de perete.

— Falia din Helosunde n-a fost naturală, am simțit asta.

— Ai mormăit în somn despre asta.

— Maică-mea tocmai m-a întrebat a cui percepție are întâietate într-un conflict. Vezi tu, dacă iei doi spadasini Mistici și-i pui să lupte, se evaluează reciproc. Reușesc să afle care-i mai bun dintre ei.

— Nu trebuie să fii Mistic pentru a afla asta.

— Nu. Se aplică la tot, dar iată ce contează. Când doi adversari cad de acord că unul dintre ei e mai bun, iar celălalt mai slab, cine câștigă?

Tyressa ajunse prima la capătul treptelor și-l ajută la ultimele.

— Probabil că spadasinul mai bun.

— Exact. Și e mai bun pentru că ambii cad de acord asupra circumstanțelor – sau a realității – care atestă că el este mai bun. Keles îi aruncă o privire. Însă priceperea-i doar o dimensiune. Ce-ar fi dacă un spadasin mai puțin priceput este mai *norocos?* Și ce-ar fi dacă spadasinul mai bun a văzut semne prevestitoare

care-l fac să creadă că nu este o zi bună pentru el? E posibil ca percepţia lor comună a norocului şi a semnelor prevestitoare să modifice circumstanţele şi să-l facă victorios pe spadasinul mai slab?

— Dar realitatea nu-i subiectivă, Keles.

— Nu? Se opri un moment să-şi tragă sufletul. Când eram mai tânăr, am lucrat pentru bunicul meu şi-am desenat hărţi. Mii de hărţi. Uneori, voiam să fac alte lucruri, ori aveam o zi proastă. Trasam o hartă şi consideram că-i oribilă. O uram. Eram convins că bunicul o va refuza şi că o să mă bată. Şi când colo, alegea harta aceea şi-o lăuda. O dădea ca exemplu tuturor verişorilor mei, să le arate cam ce-ar trebui să facă. Iar eu mă uitam la hartă şi nu mi se mai părea atât de rea ca la început. De fapt, era chiar reuşită.

Ea-i aruncă o privire aspră, în timp ce începură să urce rampa în spirală care ducea spre atelier.

— Mi se pare că vrei să spui că percepţia bunicului tău asupra hărţii o schimba dintr-una greşită într-una bună.

— Da.

— Dar asta-i imposibil.

— De ce? Keles îşi întinse mâinile. Am văzut ruinele aşa cum ar fi trebuit ele să fie, şi-am reconstruit Tsatol Pelyn. De ce privind harta mea să nu fi putut el s-o perfecţioneze până ce-ar fi devenit harta pe care o voia?

Tyressa se încruntă.

— Dar asta ar însemna, deci, că nu există o realitate solidă.

— Nu, cred că există. La fel e cu salteaua, pe care aşternutul şi păturile o pot ascunde. Poate, după un timp, greutatea percepţiei modifică realitatea, dar e nevoie de mult timp şi de multă magie.

Ajunseră la capătul rampei şi intrară într-o încăpere vastă, circulară, cu tavan înalt şi boltit. O duzină de coloane îi sprijineau cupola, iar cercul de ferestre de sub ea permiteau pătrunderea luminii zilei. Pupitrele şi mesele de desen, dulapurile şi rafturile erau numeroase, iar tinerii Anturasieni, bărbaţi şi femei, erau atât de absorbiţi în muncă, încât niciunul dintre ei nu observă sosirea lui Keles. În afară de vreo sudalmă,

șuierată ici-colo, sau de trosnetul vreunei hărți desfășurate, în încăpere domnea liniștea.

Două draperii fuseseră folosite în partea dinspre nord pentru a tăia o felie din cerc. Cu ajutorul Tyressei, Keles dădu la o parte primul set de draperii și păși înăuntru.

— Dincolo de ele este locul unde bunicul meu lucra la harta lumii. Obișnuia să spună că un loc nu exista până nu-l punea el pe hartă. Chiar aici, i-a spus fratelui meu: „Eu *sunt* lumea!" Keles se zgribuli, amintindu-și de accesul de furie al lui Qiro. Percepția sa asupra lumii e cea mai puternică, Tyressa, și nu-mi plac implicațiile acestui lucru.

Keles dădu deoparte ultimul set de draperii și inima i se strânse.

— Uită-te acolo, unde era falia.

— Este un canal care leagă oceanul de mare. Zonele joase, de coastă, din estul Helosundei sunt inundate. Poți vedea cum se întinde albastrul, îi arătă ea.

— Și nimeni, în afară de noi, nu știe de falie, așa că nimeni n-ar fi putut s-o pună pe hartă. Asta-i lumea lui Qiro. Keles dădu din cap. Și ăsta de-acolo, continentul care n-a existat înainte, este ceva adăugat de Qiro.

— Arată de parcă ar fi fost desenat cu sânge.

— N-am nicio îndoială. E sângele lui. Umerii lui Keles se lăsară. Dintr-o toană, a creat un continent. Și am impresia că are intenția de a distruge altul, cu răutatea lui.

28
Ziua a 14-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunji Wentoki, Moriande
Nalenyr

Singurul lucru care-i plăcea lui Pelut Vniel la povara sufocantă a robelor albe de ceremonie era că alţii urau să le poarte chiar mai mult ca el. Mânecile, jambierele şi tivurile ajunseseră atât de exagerate, încât toată lumea arăta ca nişte copii, îmbrăcaţi în haine de adulţi. Nu i se ceruse să mărşăluiască pe străzile oraşului cu carul purtând trupul Prinţului Pyrust spre Templul din Wentoki. Asta era bine, pentru că refuzul său de a se alătura procesiunii ar fi iscat comentarii.

Poate că ar fi trebuit s-o fac.

Obiecţiile sale faţă de întreaga ceremonie funerară aveau fundamente excelente, bazate pe tradiţie. Trupul lui Pyrust ar fi trebuit să fie azvârlit pe câmpia de la sud de Moriande, pentru a fi ciugulit de păsările doritoare de hoituri. Eşuase în a apăra teritoriile Împărătesei, deci nu merita funeralii de stat. Mai mult chiar, locuitorii Nalenyrului trăiseră ani şi ani temându-se de el. Fiii şi fiicele lor – sau, cel puţin, aurul lor – i se opuseseră. Onorarea lui, prin lunga procesiune care şerpuia pe străzi, fusese o decizie absurdă.

Dar era şi un spectacol. Clădirile de pe traseu fuseseră spoite în alb peste noapte. Oamenii erau îmbrăcaţi în alb, sau pe-aproape. Mulţi îşi năclăiseră faţa cu cosmeticale de aceeaşi culoare sau îşi pictaseră lacrimi albe pe obraji. De crengile copacilor atârnau panglici albe şi fâşii de hârtie albă alunecau fluturând pe străzi. Pelut citise rapoartele. Ştia cât costaseră toate acestea. Era nebunie curată.

Cyron organizase totul. Pelut era sigur că prinţul procedase aşa pentru că el n-ar fi avut parte de asemenea funeralii dacă

asasinul ar fi reuşit să-l ucidă. Trupul său ar fi fost târât pe străzi şi sfâşiat de câini. Ar fi fost un sfârşit umilitor, potrivit pentru cel care aproape că distrusese întregul aparat birocratic.

Pyrust era un surogat.

Cyron greşise şi cu detaliile funeraliilor. Pelut aruncă o privire piezişă asupra procesiunii şi de-abia dacă-şi putu stăpâni furia. Una era să-l expui pe Pyrust pe catafalc în Shirikun, şi alta să-l ţii acolo *şase* zile. Chiar şi tatăl lui Cyron fusese expus numai trei zile. Era adevărat, şase zile se cuveneau pentru un prinţ imperial, însă Pyrust nu era de obârşie nobilă. La fel ca şi Dinastia Komyr, Jaeshi începuseră ca bandiţi cu mâinile mânjite de sânge, uzurpatori ai tronului. Cyron se hotărâse să-i acorde lui Pyrust aceste onoruri pentru a susţine, mai departe, minciuna întoarcerii Împărătesei, mai ales că toată lumea ştia că Nelesquin era cel care venea să restabilească Imperiul.

Iar indulgenţa lui Cyron nu făcea decât să contrazică faptul că Pyrust venise în Moriande pentru a-l ucide şi a-şi însuşi Tronul Dragonului. Apoi Cyron – deloc încântat să încalce tradiţiile şi sensibilităţile – se decisese să-şi agraveze erorile sfidând *Cerul*. După toate regulile, rugul lui Pyrust ar fi trebuit să fie ridicat în piaţa din faţa templului Kunji Shiri. Era adevărat, Templul Şoimului era dărăpănat şi mic, dar să foloseşti asta ca scuză pentru ultimele onoruri în faţa Templului Dragonului? Ideea cerşea să fie crezută. Wentoki nu voia să aibă nimic de-a face cu Pyrust. Mai bine organizau funeraliile la Templul Morţii, pentru că Pyrust era în mod clar unul dintre favoriţii lui Grija. Chiar şi Templul lui Kojai ar fi fost mai potrivit – Pyrust domnise peste Helosunde, iar zeul-câine era divinitatea Războiului, la urma urmelor.

Cu toate implorările lui Cyron, cu toate ofrandele, n-ar putea convinge Dragonul să deschidă porţile Kianmangului pentru a-l primi pe Pyrust. Poate că omul o fi fost războinic, însă fusese unul murdar, care nu ezitase niciodată să provoace cât de multe pierderi putea. Lupta urât în războaie şi era crunt în răzbunare, merita pierzania.

Şi blestemat să fie, că aşa va fi.

S-ar putea ca Cyron să se fi gândit că-l neutralizase complet

pe Pelut, însă prințul nu înțelesese niciodată complexitatea controlării unei birocrații. O parte consta în găsirea unor lucruri pe care să le facă oamenii, și nu întotdeauna acestea aveau un înțeles. Prin menținerea lor ocupați, însă fără a le permite să vadă imaginea generală, îți păstrai puterea. Iar această forță putea fi dezlănțuită atunci când era cazul.

Lemnul fusese adunat în piață, în fața Templului Dragonului, înalt și întins pe lățime, alcătuind un rug. Buștenii erau așezați în forma unui cub care se ridica la cinci metri jumătate înălțime. Flamuri de mătase albă fuseseră legate de traverse. Pe fiecare fuseseră scrise rugăciuni simple pentru Pyrust. Iar acolo, vizibile sub podium, erau alte câteva mii de rugăciuni scrise și împăturite, aruncate printre vreascuri. Rugăciunile vor arde împreună cu Pyrust, iar Wentoki le vor citi înainte de a-l implora pe Grija să-l primească pe Pyrust în cer.

Cyron fusese încântat să-l lase pe Pelut să se ocupe de scrierea acestor rugăciuni. Cele pe mătase cereau zeilor să fie corecți și drepți în judecarea lui Pyrust. Funcționarii săi folosiseră unele dintre simbolurile mai arhaice pentru a exprima mesajul pentru că erau potrivite cu solemnitatea ceremoniei. Se îndoia că Cyron ar fi putut citi măcar jumătate dintre ele, și totuși dacă prințul ar fi pus să-i fie traduse n-ar fi văzut nimic dubios în ele.

Rugăciunile împăturite – care fuseseră scrie de o pleiadă de miniștri tineri – erau ușor diferite. Ele îi implorau pe Wentoki să uite de atrocitățile deseiene, descrise în toate detaliile. După citirea a nenumărate mesaje despre răul făcut de Pyrust, zeii nu mai aveau de ales și trebuiau să interpreteze „dreptatea” în cazul lui prin expedierea sa în cel mai hidos dintre cele Nouă Iaduri.

Procesiunea s-a întins în piață, iar Pelut strânse pumnii, ascunși în mânecile voluminoase. Primul a intrat carul care transporta trupul. Căra și o șa goală, drapată în alb. Trupul, învelit în mătase albă, zăcea îngropat sub o pătură de flori și fâșii de hârtie aruncate din stradă. În timp ce se apropia, patru preoți puternici de-ai Dragonului se puseră în mișcare să ducă trupul pe platforma din vârful rugului.

În spatele carului urma o trăsură simplă, cu două femei.

Împărăteasa era îmbrăcată în alb, având o mască de porțelan. Văduva lui Pyrust era lângă ea, tot în alb. Nu-și ascundea fața după o mască, însă era machiată cu alb, iar părul îi fusese albit. De n-ar fi fost tremurul unei șuvițe de păr și ochii injectați, de un albastru de gheață, ar fi putut trece drept o statuie de marmură. Robele-i mascau semnele gravidiei, dar nu exista nicio persoană printre cei aflați acolo care să nu știe că în pântecul ei se zămislea copilul mortului.

Prezența lui Jasai îl irita pe Pelut. Oare era cineva în oraș care să nu știe că Jasai își urâse soțul și că scăpase de pe tărâmul lui când sosise în Moriande? Pelut împrăștiase, bucuros, zvonuri conform cărora copilul pe care-l purta nu era al lui Pyrust, ci al lui Keles Anturasi. În vreme ce apariția lui Jasai la funeralii – și suferința ei aparentă, pentru moartea soțului – îi înfiora pe toți romanticii din oraș, acest lucru va însemna și căderea sa.

Pelut va avea grijă de asta.

După trăsură urma o alta, cu Prințul Cyron și contele virinian, Derael. Acesta din urmă arăta doar ceva mai bine decât un cadavru, iar Cyron nu era nici el mai sănătos. Pălăriile lor, înclinate într-un unghi abrupt, erau suficient de mari încât dacă ar fi bătut vântul mai tare ar fi putut propulsa trăsura.

Prezența lor era menită să-i inspire pe oameni. Lui Pelut îi alimenta ura. Cum de puteau oamenii să se încreadă în asemenea indivizi? Doi ologi să apere Moriande? Deja, oamenii bodogăneau că Nelesquin ucisese un olog, așa că trimiterea altor doi împotriva sa nu mai însemna nimic.

Pelut încurajase murmurele și era încântat cât de puțin îl costase să împrăștie teama.

Unul dintre cei patru preoți îl puse pe Pyrust în vârful rugului, apoi îl purtară pe Contele Derael până pe platforma lată de la jumătatea treptelor spre templu. Cyron urcă încet treptele în vreme ce trupele care mărșăluiseră în spatele procesiunii ocupară piața. Soldații deseieni își vopsiseră scuturile în alb și adăugaseră penele retezate lângă șoimul de pe panașul lor. Trupele viriniene și nalenyriene aveau fâșii de mătase albă la coifuri. O companie de *xidantzu,* nepotriviți cu cadrul, își înlocuise armurile cu corzi albe.

Aşezat o treaptă mai jos de Împărătească, Prinţul Cyron ridică braţele, expunându-şi diformităţile. Pelut nu se îndoia că prinţul îşi calculase gestul, pentru a-şi exprima un alt punct de vedere, însă nu avea importanţă. Cu toţii arătau precum fantomele în care se vor transforma curând.

— Popor din Moriande, Nalenyr, Deseirion, Helosunde şi Erumvirine, popoare din Adevăratul Imperiu, astăzi eliberăm spiritul şi sufletul Prinţului Pyrust al Deseirionului. Dorinţa cea mai mare a Prinţului Pyrust a fost refacerea Imperiului, risipit cu atâta vreme în urmă. Dinastia Jaeshi s-a apropiat mai mult decât oricine în realizarea acestui lucru. Abia acum o lună a sosit aici, pregătit şi capabil să adauge Nalenyrul la domeniul său. Atunci ar fi trebuit să pier de mâna lui. Viziunea sa asupra viitorului ar fi triumfat. Cyron se întoarse pe jumătate spre Împărătească. Împărăteasa şi-a dezvăluit prezenţa amândoura – nu ştiam mai multe despre identitatea ei decât el – şi ne-a cerut pe amândoi în serviciul ei. Am consimţit bucuroşi. Visul lui Pyrust se îndeplinise, şi i-a acceptat oferta de a deveni comandantul ei militar. Obiectivul lui era menţinerea Imperiului şi asta a făcut, luptând împotriva unui rău atât de vechi şi de puternic, încât nici măcar Moartea nu-l poate răpune. Cyron se întoarse din nou spre rug şi-şi coborî braţele. Nu există oameni, dintre cei care mă aud acum, cărora să nu le fi fost frică, într-un fel, de Prinţul Pyrust. Şi mie mi-a fost. Când a venit să mă ucidă, am văzut focul din ochii săi, oţelul din spatele lui, forţa visului său. A venit să unească Deseirionul, Helosunde şi Nalenyrul nu doar ca să reînfiinţeze Imperiul, ci şi ca să înfrunte o ameninţare mai mare. Nu avusese niciodată intenţia de a se lăsa înfrânt de ea, de a capitula înaintea ei, ci de a o anihila. Faptul că eforturile sale nu s-au concretizat nu e vina sa, ci semn al vicleniei duşmanilor. Prinţul Pyrust a ucis mulţi dintre ei. A câştigat timp pentru noi, timp care ne va asigura victoria.

Pelut îşi înfipse unghiile în palme pentru a nu adormi. Desigur, Cyron trebuia să-l zeifice pe Pyrust, pentru că acest lucru va domoli laşele trupe deseiene, care-şi lăsaseră prinţul să moară. Asta le-ar putea convinge chiar să moară pentru Nalenyr:

Cyron cedase toate meritele lui Pyrust în discursul său elogios. Iar restul oamenilor au aflat că, dacă Pyrust fusese rău, Nelesquin era și mai rău. Mesajul era clar: întreaga forță pe care ați folosit-o pentru a-i rezista lui Pyrust trebuie dublată pentru a vă împotrivi lui Nelesquin.

Însă oamenii nu făcuseră nimic să-i reziste lui Pyrust. Nobilii din Apus se aliaseră cu el împotriva propriului lor lider. Cyron ar fi trebuit să-i abandoneze, imediat, pe vestici în mâinile lui Nelesquin, din moment ce nu provocaseră decât necazuri. Și, în cele din urmă, Cyron vestea tuturor că totul va fi bine, din moment ce el controla lucrurile, el și o târfă, plus omul care pierduse Tsatol Deraelkun. O fi vorbind el din Templul lui Wentoki, însă aceste vorbe nu vor inspira curaj.

Cyron termină de vorbit și luă o torță din mâna marelui preot Wentoki. Coborî treptele încet – neîndeplinindu-i lui Pelut dorința de a se împiedica – și se apropie respectuos de rug. Cel puțin, scuti mulțimea de spectacolul siropos al privirilor ridicate spre cer, mormăind cuvinte de neînțeles pe care mii de mucaliți ar fi fost mai mult decât fericiți să le poată inventa.

De fapt...

Pelut se întoarse spre un ministru, a cărui fire bârfitoare era notorie, aflat lângă el.

— Ce crezi că i-a spus acum Prințul Cyron Prințului Pyrust?

Lumina flamelor scăpărătoare evidenție surprinderea de pe fața omului.

— Nu cred, Mare Ministru, că l-am auzit spunând ceva.

— Nu, sigur că nu l-ai auzit. A vorbit prea încet.

Pelut aruncă o privire spre rug și la fumul gros, alb, ridicându-se din toate rugăciunile care ardeau.

— Însă chiar înainte să dea foc rugului, a privit în sus și-a zis ceva. Nu l-am putut auzi, însă expresia lui nu era...

— Nu era cum?

— Potrivită. Pelut clătină din cap. Trebuie să fi văzut și tu acea strălucire de pizmă. Poate că a fost frică. Ce crezi că a fost?

Bărbatul se cutremură.

— Nu cred că aș putea spune.

— Nu, sigur că nu, cel mai bine ar fi, pentru moralul oamenilor, să uităm de asta. Pelut dădu din cap cu un aer conspirativ. N-ar fi bine ca oamenii să știe că Cyron crede că-i pierdut totul.

— Nu, Mare Ministru, nu ar fi bine.

— Bine. Ai grijă să infirmi acest zvon oriunde-l auzi.

— Bineînțeles, Mare Ministru.

Pelut se întoarse, străduindu-se să pară impasibil. Indiferent ce obținuse Cyron în piața templului, se va eroda în casele oamenilor. Chiar gestul de a încerca să corecteze o impresie o va stimula. Până la sfârșitul zilei, ministrul și toți cei cu care a vorbit și-l vor aminti pe Cyron ridicându-și capul și spunând ceva dușmanului său înfrânt. Acest lucru va spulbera noblețea sentimentelor sale și-i va diminua sprijinul.

Nicio clipă nu-i trecu lui Pelut prin minte că, slăbindu-l pe Cyron, ar putea grăbi căderea orașului Moriande. Marele Ministru considera, deja, că Moriande va capitula. Orașul Alb va fi înecat în sânge. Dar atâta vreme cât era sângele lui Cyron și nu al său, atât el, cât și miniștrii vor supraviețui.

Și, era sigur, asta era ceva ce atât zeii, cât și Împăratul Nelesquin vor aproba.

29
Ziua a 14-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wangaxan (Al Nouălea Iad)

Nessagafel înțelegea foarte puține lucruri despre copiii săi. Îl forța pe Jorim să-și mențină claritatea minții în timpul torturii. Fiecare mușcătură de furnică, fiecare răsucire a iederei ghimpate, fiecare zgârietură de gheară îi rămâneau adâncite în minte. Le putea cataloga și sorta, organiza și ordona.

Nessagafel intenționa ca tortura să fie insuportabilă. Limpezimea minții oferea un mijloc de punere a torturilor într-un context. Cadrul era simplu: suferința va fi îndurată până când Jorim îl va elibera pe Nessagafel.

Fiecare spasm de durere sublinia acest lucru. Pe măsură ce se acumulau și vibrau prin el precum niște bași, atingeau și depășeau punctul la care Jorim avea să cedeze cererilor lui Nessagafel. Limpezimea minții lui Jorim făcea vizibil un lucru: n-avea absolut nicio idee cum să-l elibereze pe Nessagafel. Pe deasupra, dacă primul zeu fusese legat cu ceva care necesita natura divină a lui Jorim pentru a putea fi desfăcut, asta însemna că orice era această ultimă constrângere, nu avea nimic în comun cu Wentoki sau cu Jorim. Un altul dintre zei trebuie că-l legase pe Nessagafel, temându-se că nici Grija, nici Wentoki nu-l vor ține în frâu.

Trebuie să fie Tsiwen. Numai zeița Înțelepciunii ar fi putut avea o asemenea intuiție. Ea trebuie că mai era și destul de înțeleaptă ca să suspecteze că se întâmpla ceva foarte ciudat cu Nessagafel. Ar sta la o distanță respectabilă de el. Nessagafel ar rămâne în capcană, iar lumea ar fi în siguranță.

Mintea limpede îi mai permitea lui Jorim încă un lucru. Pe lângă durerea fizică, ceea ce-l tortura cu adevărat erau mormăielile rânjite ale lui Grija. Când sângele era spălat de pe ochii lui Jorim, zeul Morții devenea vizibil. Zăcea la pământ ca o

bucată de pânză abandonată. Chiar și furnicile îl ocoleau, cu toate că devorau, lacome, vulturul mort care încercase să ciugulească din Grija.

Durerea eternă este ceva, dar să fiu prins aici, împreună cu el, e prea mult.

Jorim i-ar fi spus să plece, însă lujerul i se înfășurase în jurul capului, iar ghimpii care-i străpungeau limba limitau, drastic, capacitățile sale de vorbire. Oricum, izbuti să scoată un mârâit.

Pânza cenușie se rostogoli mai aproape, arătând ca o păpușă care fusese strivită sub roțile unei căruțe.

— E vina ta, Wentoki. Dacă i-ai da drumul, ne-ar elibera. Nu vezi cum sunt torturat?

Jorim, care în acel moment întâmpina dificultăți în a împiedica un vultur să-i smulgă un ochi, ar fi vrut să râdă, dar nu reuși decât să pufnească. Niciodată, în întreaga sa viață, nu mai întâlnise pe cineva atât de jalnic, cu excepția, probabil, a fostei logodnice a fratelui său.

De fapt, Majiata ave multe în comun cu Grija. Amândoi erau niște uneltitori egocentrici, care nu acceptau nicio vină, și nu-și asumau nicio responsabilitate pentru acțiunile lor, și nici consecințele. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie captiv pe veci în Wangaxan, numai cu Grija, pentru că prezența ei ar fi însemnat că era o zeiță, cu toate că nu-și putea imagina cum ar fi arătat.

Pufni într-o altă jumătate de hohot, apoi căzu pe gânduri o clipă. Wangaxan era Al Nouălea Iad. Era cel menit zeilor. Însă el nu mai era zeu. Nu mai era Wentoki. Doar Jorim Anturasi, un cartograf, poate și războinic, poate un magician. După cum un zeu nu putea scăpa din Wangaxan, un muritor nu putea fi închis acolo.

Paradoxul vibra, înghițindu-l. Presiunea crescu. Urechile-i trosniră. Se simți strivit, apoi sfera făcu implozie, zdrobindu-l. Stelele explodară în fața ochilor săi. Începu să cadă, apoi lovi pământul, se rostogoli și aterizâ pe brațul stâng.

Deschise ochii. Zăcea pe o câmpie crăpată și uscată, de culoarea ametistului. În momentul când descrise mediul înconjurător, mii de cristale de ametist ieșiră la iveală din

pământ. Se desprinse, prudent, de lângă ele și acestea se retraseră.

Cerul avea culoarea sulfului. Mirosul pătrunzător se făcu simțit imediat, așa că se răzgândi, asemuind culoarea cu cea a florii de *zaomin*. Începură să cadă, precum fulgii de zăpadă, petale ovale. Temperatura începu și ea să scadă, iar vântul purta petalele. Cu capul vârât între umeri, din cauza frigului, Jorim se puse în mișcare. Cerul își schimbă culoarea – de data asta, spre o nuanță sângerie – și începu să plouă. Apoi mătură zăpada galbenă și transformă pământul vinețiu într-un glod puturos, însă numai pe o rază de circa trei metri în jurul lui Jorim.

Șterse sângele.

— Mă aflu în Tolwreen, Al Optulea Iad, cel destinat magicienilor.

Locul era în continuă schimbare. Noi culori și sunete, noi mirosuri și gusturi, apăsarea gravitației devenind mai puternică sau mai slabă. Era menit să-i provoace pe vrăjitori să-și imagineze. Orice-și închipuiau ei, devenea adevărat și reprezenta noi încercări. Cu cât erai mai isteț, cu atât mai frustrantă devenea tortura. Dacă-ți imaginai o evadare, creai închisoarea. Magicienii deveneau prizonierii labirintului propriei lor imaginații.

Ai tu o contribuție la asta, Tsiwen, însă trebuie să fi lăsat o portiță de scăpare.

Înțelepciunea lui Tsiwen cerea ca nicio tortură să nu fie eternă. Dacă cineva demonstra că o lecție fusese învățată, urma o răsplată. Indiferent ce ticăloșie făcuse un vrăjitor, regretul, ispășirea și schimbarea vor fi, cu siguranță, suficiente pentru eliberare.

Desigur, poți avea nenumărate lecții de învățat.

Ploaia de sânge se sfârși brusc, însă din ultima picătură care lovi pământul ieșiră treizeci și șase de funcționari ministeriali, fiecare cu câte-un teanc de hârtii de orez. Îl asaltară cu întrebări nenumărate, fără să aștepte vreun răspuns. Îl înghesuiau, cu glasuri tot mai ridicate, întrebările devenind din ce în ce mai absurde. Jorim râse. Cu toate că erau atât de agresivi, nici nu se comparau cu bunicul său. *Nu, stai puțin, nu te gândi...*

Prea târziu!

Funcționarii se contopiră cu toții într-o versiune gigant a lui Qiro Anturasi. Uriașul bătu din picior, dar Jorim se feri. Pământul se crăpă și Jorim căzu. Se rostogoli, evitând la timp încă o lovitură de picior. Urmară și alte crăpături, iar Jorim se agăță de sunet. Îl legă de spargerea gheții.

Qiro bătu din nou în pământ, și piciorul pătrunse în sol. Uriașul se prăbuși într-o mare înghețată. Valul provocat îl aruncă pe Jorim douăzeci și șapte de metri în sus. În timp ce zbura prin aer, încerca să se gândească să-și lase niște pene, ca să poată da din aripi pentru a ateriza confortabil. Când ajunse pe sol, era un strat de pene, dar toate erau din obsidian. Au crăpat și s-au spart, tăindu-i pielea. Se rostogoli de pe pat și încercă să-și golească mintea. Încerca să nu se gândească decât la lucruri plăcute. Totuși, usturimea tăieturilor îi amintea de furnicile de foc.

— Nu, orice altceva!

Mintea sa ar fi adus furnicile, dar un personaj deșirat se târî peste marginea unei ridicături din apropiere. Virukul încercă s-o ia la fugă, numai că acum șchiopăta. O mască de fier turnat îi acoperea fața, orbindu-l. Urechile i se ițeau prin metal și dădu din cap, într-o parte și-n alta, încercând să-i depisteze pe urmăritori. Șase Fennychi veniră în goană după el. Clănțăneau din dinți și șuierau, cu totul sălbăticiți. Luară o formă perfectă pentru uciderea unui Viruk. Ghearele lungi spintecau carnea. Colții lor – mai lungi decât văzuse vreodată la Shimik – vor străpunge platoșa osoasă. Forma se adaptă chiar și terenului, cu membre mai lungi, pentru o viteză mai mare.

Să fie fugărit de Fennychi era o tortură pentru un Viruk, *însă, pentru fenni, era ca în paradis.* Ceva nu se potrivea. Pedeapsa era cu totul diferită de natura Tolwreenului.

Ce se petrece aici?

Informațiile se revărsară grămadă. Jorim își făcu palmele pâlnie.

— Talrisaal, pe aici!

Virukul și urmăritorii săi se întoarseră spre el. Jorim privi spre ei și zâmbi. Își imagină cerul de culoarea berii de orez. *Să*

facem ca Tolwreenul să lucreze pentru noi.

Un trăsnet plesni și pânze de lichid se revărsară în jurul gleznelor sale. Virukul alunecă și se duse dincolo de el, în iazul de bere. Fennychii plonjară în el cu toții, fericiți, scufundându-și adânc boturile. Începură să soarbă lacomi lichidul spumos, apoi căzură pe spate. Micile lor burți dilatate căutau spre cer. Și-au deschis gura și-au băut până n-au mai știut de ei.

Jorim îl stropi pe Viruk.

— Hai să dăm masca jos.

Virukul rămase neclintit, în vreme ce Jorim verifica masca. *Nicio îmbinare.* Folosi magia, căutând *adevărul* măștii.

Foarte ingenios! Zâmbi. Masca nu exista cu adevărat. Consta, în întregime, în opoziția față de magia Virukului. Talrisaal n-ar fi putut s-o dea jos niciodată. Jorim reechilibră *mai*-ul și masca dispăru.

Virukul se holbă la el, apoi se rostogoli și-și îngropă fața în mocirlă.

— La auzul vocii tale am crezut că era încă o nălucire dată de acest loc. M-ai salvat iar, Wentoki.

— Nu sunt Wentoki, Talrisaal, se încruntă Jorim. Am *fost* Wentoki, însă acum sunt doar un om, prins în capcană ca și tine. Știi de cât timp...

Virukul își ridică privirea. Berea de orez îi spălase noroiul de pe păr și de pe față.

— De mult timp. Nessagafel m-a închis în acest loc. L-am trădat înaintea ta. A transformat creaturile tale în chinul meu.

Jorim aruncă o privire peste umăr.

— Nu sunt fenni, ci doar demoni. Nessagafel nu-i înțelege pe adevărații Fennychi.

Tunetul bubui din nou, și începură să cadă pânze de ploaie vâscoasă. Fennii se topiră în demoni scheletici, cu coarne încovoiate și colți care scrâșneau, meniți să curețe carnea de pe oase în câteva secunde. O altă rafală de ploaie îi acoperi complet ca într-o mlaștină. Virukul se ridică încet și ploaia se risipi.

— Dacă nu ești Wentoki, cum se face că te afli în acest loc?

— Tu și cu mine avem un dușman comun, pe Nessagafel.

Capul Virukului se legănă.

— Nemernic dușman.

— Nici că-i altul mai rău. Jorim se uită în sus. Nu mai plouă. Cred că pentru că acum nu ne mai gândim la noi.

Ochii lui Talrisaal, de culoarea mierii, se îngustară.

— S-ar putea să fie așa. Egocentrismul e pedepsit aici.

— Dacă un comportament altruist este tot ce-ți trebuie ca să ieși de aici...

Chiar în timp ce vorbea Jorim, peisajul se schimbă. Sub tălpile lor crescu iarbă verde și răcoroasă și se formă un mic iaz, alimentat de un izvor. Din el, începu să curgă un firișor de apă, îndreptându-se spre ridicătura peste care alergase Talrisaal. Erodă solul și creă o alunecare masivă de aluviuni. Valul violaceu tăie o brazdă prin vale, de aproape doi kilometri lățime. Trupurile săltară în sus și-n jos și se scufundară. Oamenii urlau și, preț de-o clipă, cei neafectați scăpară de chinurile lor. Demonii au dispărut. Flăcările s-au stins. Lanțurile au căzut, iar țepușele care-i torturau pe atâția s-au evaporat.

Oamenii pe cale să se înece implorau să fie salvați. Mulți doar priveau. Apoi, cineva a aruncat un bolovan greu spre unul care se înneca. Piatra s-a abătut de la țintă, a prins viteză și l-a rupt în două pe cel care o azvârlise. Trunchiul acestuia a căzut într-o încâlceală de cactuși din cristal, în vreme ce partea de jos a trupului se târa, fără nicio noimă, pe pământ.

Talrisaal ridică o mână.

— Dacă s-ar ajuta doar unul pe celălalt, ar putea scăpa.

— Nu se va întâmpla asta.

— De ce nu?

— Uită-te la ei. S-au folosit atât timp de puterea magiei, încât au ajuns să se creadă ei înșiși niște zei. Vezi, asta-i gluma cea mai bună de pe aici. Cu toții s-au gândit să se întreacă cu zeii. Când Tsiwen a creat Tolwreenul, a făcut un loc unde să trebuiască să lupți. Singura cale prin care poți câștiga bătălia e să recunoști că nu poți câștiga. Îți accepți limitele, te străduiești să te schimbi și mergi mai departe. Nu vor evada niciodată de-aici.

Virukul dădu încet din cap.

— Dar nu suntem blocați aici?

— Nu. Un zeu te-a trimis aici ca să te pedepsească. Nu faci parte din asta.

— Și tu?

— Am ajuns aici din greșeală.

Jorim arătă spre pământ.

— Trebuie să mă întorc în Paradis și să-l readuc pe Nessagafel sub control. Dar înainte, trebuie să trec prin alte șapte Iaduri.

— Aș putea să te însoțesc, Stăpâne Wentoki?

— Aș fi încântat să am un tovarăș de drum. Jorim zâmbi. Când o să ajungem în cel de-al Cincilea Iad, îi putem vâna pe demonii care te fugăreau.

Virukul rânji și, pentru prima dată, Jorim aprecie colții ascuțiți.

— Asta mi-ar face mare plăcere.

— Grozav. Apropo, pe mine mă cheamă Jorim. Arătă spre iaz. Cred că trebuie să plonjăm în el, înotăm până la fund și ieșim pe partea cealaltă, în cel de-al Șaptelea Iad.

Virukul își scărpină bărbia.

— Acesta-i cel pe care noi îl numim Icsdayr. Pentru noi, este tărâmul răpitoarelor.

— Noi îi spunem Mungdok. Jorim dădu din cap. Blasfemiatori, ucigași, politicieni și negustori necinstiți, sunt cu toții acolo. Răpitorii îi completează foarte bine.

— Nu vom fi prada lor.

Virukul se aplecă înainte și plonjă în apă. Se ridicară câteva bule.

— Nu, într-adevăr, nu vom deveni o pradă.

Jorim zâmbi, plonjă și scăpă din cel de-al Optulea Iad.

30
Ziua a 16-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Nordic, Moriande
Nalenyr

Nelesquin se sprijini în mâini. Slăbiciunea *nu-l* va doborî. Era acoperit de transpirație și-l usturau ochii. Încercă să-și ridice de pe covor genunchiul stâng. Nu reuși, și căzu la loc, cu mare parte din greutate apăsând pe fluierul picioarelor și coapse. Brațele tot amenințau să cedeze, apoi încă un spasm dureros îi arse spinarea.

Îl zgudui tusea. Pe sub ochii săi scăpără fulgerul. Ochii-i amenințau să pocnească. Icni după aer. Durerea-l secătuia, iar mușchii-i tremurau, dar tot se încăpățână să nu se prăvălească.

N-am să-i las să mă găsească așa. Își linse buzele, simțind gustul sărat. Se forță să respire normal. Duduitul inimii sale se reduse treptat. Se împotrivi impulsului de a sări în picioare. Ar leșina. Făcuse asta de două ori până acum, în timpul deplasării, și nu va mai repeta greșeala.

Clapa din exterior a cortului se dădu la o parte, împrăștiind lumina peste draperia din interior. Se chinui să se ridice și se prinse de marginea patului de campanie, însă nu-și putu aduna suficientă forță ca să se lase pe el.

Kaerinus se strecură discret în camera lui de dormit.

— Încă un atac, stăpâne?

Nelesquin dădu din cap, apoi se mișcă, așezându-se pe marginea patului.

— Știu *de ce* se întâmplă toate astea, însă nu înțeleg de ce mă șubrezesc tot mai mult pe măsură ce ne apropiem de Moriande. N-am suferit deloc în Anturasixan.

— Apropierea nu înseamnă nimic, stăpâne. Te-ai separat de suflet cu multă vreme în urmă. Cauți realipirea de el. Trupul tău și sufletul se caută constant, iar asta te slăbește. Cu cât mai

repede ajungem la Moriande și cucerim cetatea, cu atât mai repede putem găsi purtătorul și să te reunim cu sufletul tău.

— Da, asta trebuie făcut.

Nelesquin se întinse și-și puse o pătură pe el.

— Mă rog ca aceste căutări să nu dureze prea mult.

— Cred că-l vom găsi imediat. Voi pune la punct o vrajă pentru a-l găsi, cu toate că măsurile de prevedere ale stăpânului meu nu au simplificat deloc asta.

Nelesquin pufni.

— Dar erau necesare. Mi-ai separat, cu succes, sufletul de trup.

Kaerinus dădu din cap.

— L-am atras într-un rubin.

— Și i l-ai dat altuia, care l-a legat în altceva și l-a dat la rându-i altcuiva.

Vanyeshul cel zvelt trase de capătul cingătorii sale de smarald.

— Și-așa mai departe, cam șase oameni, cu toții măcelăriți apoi. Moartea lor ți-a ținut sufletul în siguranță.

— Dar știm că se află în Moriande. Asta pot s-o simt. Nelesquin se ridică și-și frecă barba. Cucerirea orașului Moriande va rezolva două probleme. Imperiul meu va fi reunificat, și voi fi și eu reîntregit. Apoi, chiar și zeii vor tremura.

Kaerinus își plecă fruntea.

— N-am nicio îndoială că tremură chiar acum, stăpâne.

— Lingușeala nu te caracterizează, Kaerinus. Nu erai lingușitor înainte, din câte știu eu.

— Am petrecut multă vreme singur, Alteță, și am exersat asta automăgulindu-mă. *Xingnaridinul* zâmbi. Nu știu de ce farmecele tale nu te-au afectat în Anturasixan, dar bănuiesc că s-a întâmplat așa pentru că, în acel loc, regulile care guvernează moartea au fost slăbite. Ți-au permis să evadezi din Lumea Morților.

— Fără îndoială, ai dreptate. Cu cât mai repede vom cuceri Moriande, cu atât mai bine.

Pătura alunecă de pe trupul gol al lui Nelesquin. Își târșâi pașii spre podiumul de lemn unde zăcea scheletul său auriu.

Firește, era aproape la fel de înalt ca el. Se întoarse și-și lipi spatele de el. Metalul rece îi înghețа pielea, apoi invocă un descântec.

Metalul se încălzi și scheletul se scurse în carnea lui. Oasele grele crăpară, întărindu-i tibiile și coapsele, fruntea, brațul și antebrațul, cu jumătățile lor de sus și în spate. Fâșii subțiri de aur le legară în trei puncte, ținându-le la un loc. Coaste de aur îi brăzdară pieptul, iar vertebrele se subțiară în fâșii suprapuse care-i acopereau coloana. Acolo unde se uneau claviculele, se adunau într-o apărătoare, iar mai jos de pelvis îi acopereau organele genitale. Mâinile-i erau protejate de mănuși din aur și întregul schelet dobândi o vitalitate mlădioasă care-l susținea chiar și când se simțea slăbit.

— Nu le-ar face bine să știe că sufăr.

Kaerinus dădu din cap.

— Ar putea să-i descurajeze.

Nelesquin râse scurt.

— Nu și pe Durranii mei. Nimic nu-i poate împiedica să lupte. Nu, vreau să spun, dușmanii mei. Imaginează-ți cum ar râde Soshir de infirmitatea mea.

— Cine râde la urmă râde mai bine.

Kaerinus ridică o mână și un fluture negru-cu-verde zbură peste încheieturile pumnului său. Îl privi o clipă, apoi zâmbi.

— Am vești, stăpâne. Anturasi a sosit noaptea trecută.

Nelesquin își puse o robă și-o închise repede cu un cordon.

— De ce nu mi s-a spus?

— Niciunul dintre noi n-a observat.

Kaerinus dădu draperia la o parte, apoi se grăbi înaintea lui Nelesquin pentru a deschide clapa cortului.

— Când m-am trezit, am dat peste *asta*.

La sud de tabăra armatei, pe un vârf de deal – un deal care nu exista când ridicaseră tabăra – fusese înălțat un pavilion. Domina cortul lui Nelesquin, și părea să fie făcut din granit. Acest lucru devenea cu atât mai remarcabil cu cât pereții fluturau în adierea ușoară.

— Asta ar putea fi o problemă. Nelesquin se întunecă la față. Nu m-aș fi așteptat ca Qiro să mă urmărească și, cu siguranță,

nu m-aș fi așteptat ca forța să-l însoțească și aici. De fapt, când am plecat din Anturasixan, era un bătrân înfrânt.

— Nu mai e.

— De acord. Nelesquin privi în jur. Nu cumva acolo era campamentul unui regiment durranian?

— Cred că da. Urșii Soarelui. Au fost mutați în flancul celălalt al Batalionului Nalenyrienilor Liberi ai Contelui Vroan. Cred că ar fi fost mai bine dacă l-ai fi cruțat pe Pyrust.

— Rebeliunea inevitabilă a lui Pyrust ar fi fost periculoasă. Vroan va muri în primul val de atac pe care-l lansăm la Moriande.

Kaerinus zâmbi.

— N-am aproape nicio îndoială că Pyrust voia să-l piardă la Tsengui, stăpâne.

— Dar Pyrust mai credea că Vroan are mai mult decât o simplă valoare politică. Eu nu lucrez cu o asemenea iluzie. Nelesquin își netezi roba stacojie. Mergem să vedem ce dorește Anturasi?

Fluturele lui Kaerinus îi preceda, plutind pe adieri aproape imperceptibile, ca o corăbioară pe o mare răvășită de furtună. Cei doi își croiră drum printre șirurile interminabile de corturi. Acestea fuseseră ordonate sub flamurile unităților lor, cu șanțuri înguste, săpate spre răsărit, iar apa fusese dirijată dinspre izvoarele de la apus. Fumul focurilor pentru gătit crease o ceață joasă, ascunzând corturile mai îndepărtate, iar pe Nelesquin îl bucură faptul că armata sa era atât de mare încât nu era ușor s-o cuprinzi cu privirea de la un capăt la celălalt.

Dealul lui Qiro îi oferea o perspectivă mai largă, iar asta-i plăcea. În afară de trupele sale durraniene, mai avea sprijin din partea celor Cinci Prinți și a companiilor de mercenari care i se alăturau. Noi grupuri veneau în urma armatei și, spre sud, un campament se tot îngroșa de rândurile celor care, de regulă, urmau orice armată.

Dilema modului în care ar trebui să se anunțe a fost rezolvată când clapele din piatră s-au dat la o parte, ca niște cortine de la teatru. Torțe sfârâitoare iluminau un interior vast, care, la prima vedere, părea lipsit de orice lux. Oricum, iarba de sub picioare

creștea grasă și nu era o varietate locală. Florile se deschideau, deși ascunse de umbra unor falduri din piatră. Crescuseră și doi arbori pitici, care aveau roade, deși pe unul dintre ei fructele aveau forma unor claponi prăjiți.

Qiro, înveșmântat într-o robă albă, cu un cerc simplu, din aur, ca blazon, făcu o plecăciune de salut.

— Vizita voastră îmi face o plăcere nesfârșită, Alteță.

Nelesquin zâmbi, sperând că toanele bune ale lui Qiro nu se vor spulbera.

— N-ai idee câtă plăcere îmi face faptul că ni te-ai alăturat, Maestre Anturasi. Ar fi trebuit să ne informezi cu privire la sosirea ta.

— N-am vrut să-ți tulbur odihna, Alteță.

— Trebuie că ai vești. Ai pregătit încă un tărâm-pântec pentru zămislirea și mai multor dintre creaturile mele?

Qiro dădu din cap, însă sprâncenele sale albe se curbară.

— N-a fost ușor. Nu le pot aduce așa de repede la maturitate.

— Cum așa?

Qiro ridică din umeri disprețuitor.

— Cunoști natura vrăjilor, Alteță. Anturasixan era un loc creat de mine, așa că eram stăpânul absolut acolo. Ceea ce doream să se întâmple se *întâmpla.* Aici, apare o complicație. Înțelegi, în Moriande, în turnul meu, am desenat o hartă la lumii. Este precisă, cu toate detaliile. Am creat-o cu *jaedun,* înainte de a-mi da seama ce făceam. A devenit un lucru cu o mare putere magică. Este, mai degrabă, o concentrare de forță și-mi impune constrângeri.

— Nu te-a constrâns să desparți Helosunde și Nalenyrul. Te-am văzut făcând asta, cu călcâiele adânc înfipte în noroi.

— Adevărat, Alteță, însă asta s-a întâmplat pentru că nimeni altcineva n-a mai înțeles harta mea și semnificația ei. Qiro culese un fruct portocaliu din celălalt copac și-și înfipse în el unghiile lungi. Se pare că cineva care înțelege a studiat-o. Înainte, era în totalitate modificabilă. Acum, când și altcineva o stăpânește, controlul meu nu mai este absolut.

— Ești neputincios din cauza unei hărți din Moriande?

— Neputincios? Qiro desprinse o bucată de crustă de pe

pieptul lui Nelesquin. Dealul ăsta era ieri aici? Nu? Va mai fi până mâine? Numai dacă vreau eu. Am puteri dincolo de cele mai nebunești visuri ale tale. Iar băgărețul va cunoaște și el forța și mânia mea.

Nelesquin își dădu jos de pe piept o bucată de crustă albă, o adulmecă, apoi o azvârli într-o parte. Privirile li se încrucișară: Qiro, furios și hotărât; Nelesquin, calm. Nu i-ar fi trebuit decât o clipă să traverseze încăperea și să-i frângă gâtul lui Qiro, dar încă mai avea nevoie de el.

— Maestre Anturasi, când îți pun o întrebare, n-o fac ca să te necăjesc, ci ca să solicit o informație. Dacă un altul deține harta și creează dificultăți, atunci voi lua toate măsurile necesare pentru înlăturarea acestui obstacol. Așadar, zici că harta cu pricina se află în turnul tău din Moriande. Atunci, nu trebuie să distrugem clădirea, corect?

— Da, așa este. Qiro se încruntă. Trebuie capturată intactă. Sângele Anturasi nu trebuie vărsat. Asta trebuie să fie clar. N-o să vărsați nicio picătură din sângele alor mei.

— Voi transmite asta comandantului trupelor. Asaltul nostru se va concentra la vest de turnul tău. Dacă ești amabil să ne desenezi o hartă...

— În niciun caz.

Nările lui Nelesquin luară foc.

— Îmi pui răbdarea la încercare?

— N-ai ascultat nimic? Ți-am spus că harta pe care-am făcut-o îmi afectează capacitatea de a efectua schimbări în lume. Dacă ți-aș desena o hartă a cetății Moriande, cu zidurile la locul lor, zidurile chiar ar fi *la locul lor.* Creaturile tale și-ar putea revărsa furia asupra lor o veșnicie, că tot nu s-ar prăbuși.

— Atunci desenează-mi Moriande fără ziduri.

Pumnul lui Qiro se strânse brusc, împrăștiind sucul, apoi azvârli cât colo miezul zdrobit al fructului.

— Nu mă asculți deloc! Harta mea deja arată Moriande cu zidurile sale. Acestea există. Nu le pot face să nu mai fie prin desenarea altei hărți. Pot adăuga detalii. Pot face necunoscutul cunoscut. Dar nu pot face cele cunoscute necunoscute. Nu pot face imaginarul să fie realitate cu o simplă atingere de pensulă.

Nu acum, nu înainte de a avea harta.

Nelesquin se încruntă. Voia să-i reamintească bătrânului că stăpânea magia cu veacuri înainte ca penelul lui Qiro să fi atins hârtia. Pentru Nelesquin, magia era ceva simplu. Examina realitatea, apoi și-o imagina diferit. Printr-un act de voință crea ceea ce dorea. Procesul nu era întotdeauna simplu, însă cum avea o voință puternică, fusese mereu eficient.

Înțelegea dificultățile lui Qiro cu harta, cu toate că nu era cu adevărat o problemă. Concentrarea asupra magiei efective era destul de comună. Kaerinus și fluturii săi erau un exemplu minor. Nelesquin ajunsese la magie prin arta duelului. Văzuse într-o spadă mediul său de concentrare, cel puțin la începutul carierei. De-atunci, ajunsese mult mai departe.

Și Qiro ar putea.

Un fior alunecă pe spinarea lui Nelesquin. Qiro mânuia o forță care era de neimaginat. De fapt, era de neoprit. Această hartă decisivă s-ar putea să fie singurul mijloc de exercitare a controlului asupra lui Qiro, iar asta ar avea o valoare dincolo de așteptări.

În acel moment, Nelesquin își dădu seama că fie el, fie Qiro va fi stăpânul lumii. Qiro era incapabil să împartă puterea, la fel și Nelesquin. Va trebui să-l distrugă pe Qiro. Și era la fel de sigur că și bătrânul ajunsese la aceeași concluzie despre el. Prințul zâmbi.

— Maestre Anturasi, dacă-ți cauți vechiul tău cămin, cu apropiații și rubedeniile tale în deplină putere și sănătoși, așa să fie. Ne vom îngriji să fie în siguranță și-ți vom feri toate acareturile de distrugere. Asta va fi prima tranșă din plata datoriei pe care o avem la tine.

Qiro dădu din cap, ca și cum ar fi ajuns deja Împărat.

— Este cheia întregii lumi. Dacă dorești s-o stăpânești, întâi trebuie s-o deții.

— S-o dețin? Nu eu. Nelesquin își plecă fruntea. Într-o săptămână, vei fi din nou la tine acasă. Relele din trecut vor fi îndreptate, și ne vom bucura de un viitor luminos.

31
Ziua a 25-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

În acest an, Moriande nu va mai organiza Festivalul Recoltei. Grânele coapte timpuriu fuseseră adunate. Cu toate că se întâmplase prematur, recolta a fost generoasă. Hambarele gemeau de grâne. Vitele, oile și porcii au fost sacrificați.

Iar spre sud, pe câmpurile acoperite de mirişti și pleavă, se așezaseră Nelesquin și scârboșeniile sale. Își pregătiseră terenul pe îndelete. Prințului îi plăcuseră dintotdeauna paradele și spectacolul. Pusese la cale o adevărată reprezentație, cu toate că puțini din Moriande înțelegeau, cu adevărat, pericolul lor.

Din vârful Porții Sudului, armata sa arăta impresionant. *Kwajiinii* formau grosul, însă folosea și regimente formate din oameni proveniți din sud și chiar și din provinciile vestice ale Nalenyrului. Regimentul Nalenyan Liber luptase sub flamura Contelui Linel Vroan, iar faptul n-a surprins pe nimeni. Prințul Cyron spusese că omul era mai persistent ca un gândac. Pe metereze nu exista niciun războinic care să nu se fi lăudat că el va fi cel care-l va zdrobi.

Înaintarea lentă a lui Nelesquin ne-a permis să terminăm mare parte din pregătirile noastre de asediu. În albia râului au fost înfipți, adânc, stâlpi și între ei au fost puse lanțuri mari, pentru a opri trecerea. De asemenea, am înțesat canalele cunoscute cu țepușe solide, care se vor înfige în corpul navelor. Acolo unde canalele erau prea late pentru asta, am sabordat câte-o corabie, două.

Sub îndrumarea Contelui Derael, malul râului a fost fortificat. Baricadele au fost ridicate pe ambele drumuri spre cele nouă poduri. Bacurile au fost trase la mal. Străzile care începeau de lângă apă au fost și ele baricadate. A postat soldați în punctele-cheie, în cazul în care *vhangxii* aveau să fie infiltrați dinspre râu.

Copiilor li s-au dat năvoade și bețe, și au fost instruiți cum să zdrobească broaștele zburătoare. Derael a sugerat că metoda cea mai bună pentru combaterea fricii era să le dai oamenilor ceva de făcut. Numai cei disperați erau, cu adevărat, înspăimântați. M-am minunat la vederea micilor grupuri de copii sălbăticiți, care se deplasau într-o ordine perfectă și patrulau prin cartiere. Aș fi vrut ca părinții lor să ia milităria la fel de în serios.

Planul nostru de apărare avea trei părți componente. Prima, și cea mai importantă, era apărarea zidurilor. Ținerea trupelor lui Nelesquin în exteriorul orașului era cea mai bună soluție. Eram pregătiți să le apărăm, însă exista riscul ca zidurile să fie sparte. Trebuia să presupunem că *vor fi*.

De pe ziduri, ne vom retrage la turnuri. Trei dintre cele nouă turnuri provinciale ale orașului se aflau la sud de Râul de Aur. De la vest la est, acestea erau Kojaikun, Quunkun și Wentokikun. Inițial, s-a presupus că vom preda Turnul Dragonului numai după ce toți apărătorii vor fi fost uciși, însă Prințul Cyron s-a opus. Deja și-a evacuat, în capătul dinspre nord, toate animalele din sanctuar, instalându-le prin grădinile de lângă Shirikun. În timp ce noi trebuia să-i apărăm palatul, planul prevedea să provocăm pierderi dușmanului și să câștigăm timp pentru ca oamenii să poată fugi spre nord, peste poduri.

După turnuri, vom apăra podurile dinspre sud, apoi ne vom retrage spre părțile dinspre nord. Deja instalasem și reglasem catapulte, baliste și alte mașini de luptă, potrivindu-le pentru lansări cu boltă. Dacă trupele lui Nelesquin ajungeau atât de departe, măcelul va fi cumplit.

— Stăpâne, aș vrea să-ți spun...

M-am întors și-am zâmbit. Ciras Dejote stătea înaintea mea, cu armura completă. Pe platoșă, fusese pictată, cu galben și portocaliu, o flacără. Curelușele armurii alternau în cele două culori. Avea două spade, una lungă, cealaltă scurtă, și o apărătoare crâncenă pentru față, legată de umăr.

L-am prins de umeri.

— Ciras, nu mai sunt stăpânul tău. Te-ai dus până în Voraxan și te-ai întors împreună cu oamenii credincioși ai Împărătesei. A fost o faptă despre care se va pomeni multă vreme de acum

înainte.

— Numai dacă vom învinge, Stăpâne. Dacă nu, vom fi pomeniți precum sunt acum *vanyeshii*.

Am dat din cap.

— Atunci, nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

— Maestre Tolo... Nu știu dacă să-ți spun așa sau Maestre Soshir... Ciras se încruntă și trase sabia lungă, cu tot cu teacă, de la cingătoare. Această sabie i-a aparținut lui Jogot Yirxan. Există unele indicii că s-ar putea să fiu reîncarnarea lui. Folosind sabia acolo, în Ixyll, am avut niște viziuni. Și una dintre ele a fost...

Am ridicat o mână, apoi am întins-o. Mi-a pus mânerul sabiei în palmă și-a fost ca și cum m-ar fi acoperit gheața. Vederea mi s-a tulburat și noaptea s-a lăsat repede. Știam că eram eu – Virisken Soshir – însă trupul mi-l simțeam străin. Era ca și cum aș fi purtat un costum, prefăcându-mă a fi altcineva.

Tabăra lui Nelesquin din Ixyllul îndepărtat fusese nimicită. Trupul fratelui meu, întins înaintea mea. Mi-am strecurat degetele prin părul lui și i-am ridicat capul tăiat. L-am ținut sus, râzând. Se gândise să mi se împotrivească. Se considerase superior mie.

L-am scuipat în față, apoi i-am trimis capul, cu un șut, direct în beznă.

Nu-mi dau seama cum de am știut că era acolo. Un simț? *Jaedun,* poate. Cred că a fost ceva deliberat din partea lui, un mic sunet, doar o idee de avertisment. Nu că mi-ar fi fost de cine știe ce folos, pentru că sabia lui – cea care mă leagă de Ciras – ne-a unit pe amândoi. A trecut prin mine, intrând pe partea stângă, de la spinare până în capul pieptului.

Mâna mi-a căzut de pe spadă. M-am trezit în genunchi. Cicatricea mă durea, așa cum nu se mai întâmplase de multă vreme.

— Maestre, ești...?

— N-am nimic, Ciras. M-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă de un perete. Ai avut o viziune cu mine, aproape spintecându-mă.

Ciras nu putu să mă privească în față.

— Mă dezonorează.

— N-ar trebui, nu mai mult decât cicatricea mea. Jogot şi cu mine ne-am avut ca fraţii, mai fraţi decât am fost vreodată cu Nelesquin, sau cel puţin aşa cred. Când a devenit *vanyesh,* m-am simţit trădat pentru că n-am înţeles *de ce* a plecat.

M-am uitat dincolo de el, spre nord, spre Shirikun, unde se află reşedinţa Împărătesei.

— Când am văzut-o din nou, căuta ceva. Voia să creadă că se poate încrede în mine, însă i-am înşelat încrederea înainte.

Ciras scutură din cap.

— Tu n-ai fi făcut niciodată asta.

— Mă tem că da. Am arătat spre sabie. L-am considerat pe Nelesquin rivalul *meu* la puterea imperială, nu al ei. L-aş fi doborât, după cum aş fi doborât pe oricine s-ar fi pus între mine şi tron. Ea ştia asta. Te-a trimis să mă ucizi. Ai făcut-o.

Faţa lui Ciras se goli de sânge.

— Dar în modul cel mai laş, Maestre. Te-am lovit pe la spate.

Am dat din cap.

— Nu laş. Prudent. Viziunea ta s-a terminat după ce m-ai doborât?

— Da.

Am întins mâna şi i-am atins bărbia, ridicându-i-o şi expunându-i gâtul.

— Pe-atunci, eram un om foarte periculos, Ciras. Ai plătit scump pentru fidelitatea ta faţă de Împărătească. Am ezitat. Îmi mai rămăsese doar atâta viaţă în mine cât să-ţi iau capul.

Ciras înghiţi cu noduri.

— Asta explică multe lucruri. Dacă ceri satisfacţie de la mine, Maestre...

I-am lăsat bărbia să cadă la loc.

— Nu fi prost. Ştiu că-i mai bine să nu mă pun cu tine.

Clipi.

— Dacă vrei s-o spun, am s-o spun. Mi-e teamă de tine, Ciras Dejote.

Am râs şi mi s-a alăturat, cu toate că a făcut-o ezitând.

— Ţi-e teamă de mine? Eu credeam că mă urăşti.

— Să te urăsc? Nu. Te-ai comportat cu foarte mult curaj pentru Imperiu. Şi asta-i bine de ţinut minte, acum, că suntem

aici, luptând într-un război pe care credeam că l-am purtat deja cu veacuri înainte.

Ciras se sprijini pe zid și privi spre sud.

— L-ai putea provoca pe Nelesquin la luptă în cerc și să terminăm cu asta.

Am clătinat din cap.

— N-ar accepta.

— Se teme că l-ai ucide.

— Nelesquin nu se teme de nimic, ceea ce-a fost întotdeauna o problemă. Am ridicat din umeri. Am foarte multă experiență, însă el are magia lui. Probabil că ar fi o luptă egală.

— Atunci de ce-ar refuza provocarea la duel?

— Războiul de acum este împotriva Împărătesei. Uciderea mea a lăsat-o pentru mai târziu. Am chicotit și l-am bătut pe Ciras pe umăr. Mă bucur să te văd gata de luptă. Vor veni la noapte, imediat după apusul soarelui.

— N-o să le arătăm nicio milă.

— Exact! Ești deja un erou, Ciras Dejote. Astăzi vei deveni o legendă.

Atacul a fost lansat chiar mai târziu decât m-am așteptat. Uitasem că lui Nelesquin îi plăcea să tragă un pui de somn după cină. M-am așezat cu spatele lipit de zid, împărțind cu Dunos un castron de orez și niște supă caldă, întrebându-ne cu ce se ospăta Nelesquin. Îi plăcuseră, totdeauna, numai cele mai fine delicatese. M-a surprins faptul că-și limitase extravaganțele numai la mănușile de protecție din aur, cu care-l văzusem.

Când tobele lor au început să bată, și unele dintre creaturile lor ciudate s-au apucat să urle, l-am trimis pe Dunos de-acolo, cu castroanele noastre. A protestat că era expediat așa, dar i-am dat și un mesaj pentru Contele Derael. Misiunea l-a mai înduplecat întru câtva. A promis că se va întoarce repede cu un răspuns.

Din partea noastră le-au răspuns trompetele. Torțele ardeau de-a lungul zidurilor. Războinicii – veterani și recruți laolaltă – purtau cercuri-talisman sau își desenaseră cercuri din cenușă în jurul ochilor, pentru a ține vrăjile la distanță. Nu puteam simți

furnicăturile produse de *jaedun,* însă *vanyesbii* erau acolo, pe undeva. Nu puteam acuza pe nimeni că-și lua măsuri de precauție.

Muzica s-a modificat. Catapultele noastre au lansat urne umplute cu ulei aprins. Au străbătut cerul și-au explodat pe pământ. Niciuna n-a nimerit vreo țintă vie, însă bălțile aprinse dădeau destulă lumină ca să putem vedea dușmanul.

Xonarchii se aruncau înainte și azvârleau cu boltă bolovani. Câțiva eclipsară chiar și stelele. Doi sau trei căzură mult în afara orașului. Alții scoaseră scântei din piatră și ricoșară, găurind zidurile. Unul zbură peste întărituri și transformă o cocioabă într-un morman de surcele frânte.

Fusese aruncat de cel mai mare dintre *xonarchi.* O jivină masivă, care fusese vopsită în dungi negre, peste pielea sa albastră, ca un tigru; era felul lui Nelesquin de a-și bate joc de mine. Oferea o imagine îngrozitoare. Conducătorul cârmi animalul și dispăru în întuneric pentru a lua un alt bolovan.

M-am uitat spre Penxir Aerant.

— Aproape trei sute de metri.

— Trei sute douăzeci. Uriașul învârti o săgeată. La următoarea aruncare, dacă vine în același loc. Una după, dacă nu vine acolo.

— Perfect!

Un zăngănit puternic a umplut strada de jos. Am zâmbit. Țepușele lui Derael funcționau așa cum trebuia. Niciunul dintre cei care fuseseră la Tsatol Deraelkun nu uitase cârtițele uriașe. Contele Derael le denumise *danborii,* după unul dintre aspectele cele mai odioase ale zeului-șobolan. Se pregătise să le ofere salutul de bun venit pe care-l meritau.

La fiecare trei metri, pe întreaga lungime a zidului, am făcut găuri pentru stâlpi, fiecare de alți trei metri adâncime. Fiecare gaură avea câte un stâlp de bambus și un bătrân sau vreo femeie care să-l susțină. Deasupra găurilor am poziționat acel gen de șir de piloni folosiți pentru zăgăzuirea râului, cu țepușe cu vârfuri de fier, pe o lungime de trei metri, spre capătul de jos. Au fost ridicați pe poziție cu scripetele și un plan înclinat. Când santinela simțea bambusul mișcându-se, el sau ea îndesa

împreună două bucăţi mai scurte de bambus, iar un străjer de pe metereze reteza legătura ţepuşei lui Derael.

Pilonii cădeau în gaură. Ţepuşa de fier străpungea craniul *danborului,* priponindu-l în tunel. În timp ce jivinele se zbăteau în agonie, bufniturile înfundate ne făceau să zâmbim. Soldaţii luau la ochi ceea ce credeau ei că era linia tunelului. Arcaşii pregăteau câte-o săgeată, gata să lovească pe oricine încerca să scape de-acolo.

Xonarchii reveniră să arunce alţi bolovani. Penxir îşi scoase marele său arc curbat şi-l ridică. Lumina flăcărilor dansa pe marginile tăioase ale vârfului triunghiular al săgeţii. Aştepta, fără să-i tremure niciun muşchi.

Xonarchul tigrat se răsuci.

Penxir lansă.

Săgeata se avântă în noapte. Era caraghios să te gândeşti că un obiect atât de mic ar putea răni o creatură de o asemenea mărime. Da, războinicii au sugerat că trimiţând o săgeată prin ochi, aceasta ar putea intra în creierul jivinei, însă capul îi era la fel de lat cât lungimea unei căruţe. O lance de un metru lungime ar dispărea complet în căpăţâna lighioanei, înainte să aibă vreo şansă de a lovi creierul.

Însă, aşa cum aveam să aflăm, aflarea creierului monstrului nu era singura cale de a-l opri. Săgeata lui Penxir s-a înfipt în subsuoara călăreţului. Nu era nicio îndoială asupra sângelui arterial, închis la culoare. Săgeata ieşi pe partea cealaltă, străpungându-l cu totul pe *kwajiin.* Căzu pe spate şi într-o rână, rămânând atârnat de scară cu un picior.

Bestia scheună şi trecu cu o mână peste manetele de control. Le rată. *Xonarchul* se rostogoli pe spate, apoi într-o parte, mânjindu-se cu rămăşiţele însângerate ale călăreţului. Ridicat din nou pe picioare, o luă la goană prin peisaj, gonind aplecat, repede, lătrându-şi furia.

Am zâmbit.

— Bună lovitură.

Clătină din cap.

— Data viitoare n-am să mai dobor călăreţul. Am să ucid una din creaturile astea. Va fi lovitura perfectă.

— Vei avea această șansă la noapte.

— Știu. Făcu un semn cu capul spre un punct aflat mai încolo, pe zid. Voi trage de acolo.

— Du-te.

În timp ce se îndepărta, Dunos reapăru.

— Contele vă mulțumește. Dacă credeți că există vreo greșeală în planuri, vă roagă să mă trimiteți înapoi cu noile informații.

— Nu-i nicio greșeală.

Dunos trase vechea mea spadă.

— Atunci, sunt gata.

Înverșunarea din glasul său mă făcu să zâmbesc. L-am îndrumat spre un crenel.

— Privește ce-l va face aroganța pe om să săvârșească.

Răpăitul tobelor dușmanului își schimbă ritmul, anunțând un nou atac. Trupele se puseră în mișcare, înaintând prin beznă. Trebuie că vedeau zidurile și focurile. Fără îndoială, șopteau rugăciuni către Wentoki sau Kojai ori chiar Grija, nădăjduind că zeii îi vor ajuta în luptă. Ofițerii răcneau ordine și încurajări, însă mulți voiau s-o rupă la fugă.

Știam asta, pentru că-mi puteam aminti prin ce trecusem cândva.

Când dușmanii ajunseră la limita luminii aruncate de făclii, formațiunile lor ordonate se contopiră într-o masă urlătoare. Bărbați cu scări lungi, săbii și arcuri înaintară în fugă, strigând sălbatic, ca să-i sperie pe cei cu care se confruntau. Cei din mijloc purtau flamuri, identificând trupele ca provenind din Moryth și din celelalte Cinci Principate sau din Erumvirine, ori chiar din vestul Nalenyrului.

Cum Nelesquin pierduse avantajul surprizei, îi trimitea pe ai noștri împotriva noastră.

— Ne va lăsa să ne nimicim frații, Dunos, ca să afle ce le pregătim *kwajiinilor* săi.

— Atunci, dați-i o lecție, Maestre.

Am deschis iute un evantai și l-am ridicat. Trompetele răsunară. Am lăsat mâna jos, brusc, și nouă mașini de asediu mai mici își lansară încărcătura. Balistele azvârliră nori de

săgeți. Au croit pârtii printre soldații în plin asalt. Unii dintre ei au murit străpunși de câte trei sau patru săgeți, care i-au menținut totuși în poziție verticală; erau ca niște sperietori însângerate cuprinse de spasme, păzind un câmp de hoituri.

Catapultele lansară globuri din teracotă. Acestea n-au fost umplute cu foc. I-aș fi incinerat cu mare plăcere pe *kwajiini,* însă nu și pe oameni. În loc de asta, am folosit alte lucruri. Vasele se spărgeau, împrăștiind bucăți de fier, cu vârfuri ascuțite. Întotdeauna cădeau jos cu un vârf orientat în sus, care străpungea sandalele cu ușurință. Soldații urlau și dădeau înapoi șchiopătând, sau se așezau și-și scoteau țepii din picioare.

În alte părți, de-a lungul frontului, baloturi bine strânse din rădăcini fumegânde de *vaear* străbăteau văzduhul cu boltă. Pe cât erau de eficiente la calmarea durerilor de burtă, când erau pregătite sub forma unei infuzii slabe, rădăcinile de *vaear* izbucneau în flăcări în aer. Adierea dinspre râu trimitea fumul gros spre sud și spre est, înecând întregul câmp de bătălie. Când era inhalat, producea greață și amețeală unora, orbire altora. Cei cu adevărat ghinioniști aveau parte de năluciri oribile. Oameni care tușeau se clătinau și cădeau, unii scormonindu-și ochii cu degetele.

Majoritatea vomitau și plângeau.

Arcașii noștri au intrat în scenă pentru a-și arăta îndemânarea. Doborau pe oricine le intra în raza de acțiune, trimițându-le săgețile prin membre. Și asta datorită ordinelor Contelui Derael. Un mort nu era decât un mort. Un rănit avea prieteni care-i auzeau urletele. Trebuia salvat, iar un rănit mânca la fel de mult ca unul teafăr, dar nu lupta.

Tobele lui Nelesquin bătură retragerea. Oamenii-și abandonară scările. Formară lanțuri, trăgându-se pe ei și compatrioții lor spre sud. Destul de repede, tot ce mai rămăsese pe câmpul de bătălie se zvârcolea, se târa sau își implora moartea.

— Am învins?

Am clătinat din cap.

— Nu încă.

Tobele și-au schimbat ritmul.

— De-abia acum începe.

32
Ziua a 25-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Lui Ciras îi plăcea la nebunie strânsoarea aprigă a măștii de bătălie pe fața sa. Colții lungi și albi îi depășeau colțurile însângerate ale gurii. Cunoștea bine ce efect avea o priveliște atât de fioroasă și, cu toate acestea, Ciras ar fi vrut să meargă la luptă fără ea.

Masca îl ascundea de dușmani. *Voia* ca aceștia să știe cu cine se confruntau. Voia să fie temut nu pentru ceea ce purta, ci pentru măiestria sa în luptă. Era vrednic de groaza lor.

Era călare pe armăsarul său, împreună cu alți Voraxani. Încă nu apăsase comutatorul care întindea armura și țepușele. Cu toate că nu se prefăcea a fi călare pe un cal adevărat, nici nu voia să facă parte dintr-o mașinărie de război. Ceilalți luptători ai Împărătesei nu păreau să aibă probleme cu asta, însă lui tot nu i se părea în ordine.

La capătul celălalt al pieței, echipajele acționau balistele. Le trăgeau brațele înapoi și blocau placa aruncătorului la locul ei. Pe unele le încărcau cu piatră sau bile din fier turnat. Alții strângeau snopi de săgeți, cu vârfuri de fier lungi de-o palmă. La un semnal de pe metereze, se trăgea șnurul de siguranță și încărcăturile își luau zborul în beznă, apoi întregul proces era reluat.

Mânuitorii balistelor luptau cu înverșunare și din greu, dar nu-i putea socoti drept egalii săi. Împrăștiau moarte, însă o făceau în anonimat. Nu-și vedeau dușmanii murind. Asta nu-i făcea mai onorabili decât soldații *gyanrigot,* aliniați în piață. Mașinăriilor nu le păsa. Nu puteau să jelească. Nu puteau fi capabile de milă, nici nu puteau implora milă. Nu cunoșteau frica. Ucideau până când se autodistrugeau, inexorabil, fiind niște mașinării implacabile de recoltat suflete. Curajul și

disciplina erau vitale. Automaţii erau sclavii comenzilor primite. Unii considerau asta disciplina perfectă, alţii luau lipsa de teamă a acestora drept curaj, dar erau antiteza bravurii. Curajul însemna să te confrunţi chiar cu acele temeri pe care *gyanrigoţii* nici măcar nu le puteau recunoaşte. Curaj era să lupţi în pofida dezastrului iminent.

Răsunară trompetele, anunţându-i pe Voraxani să fie atenţi. Străjerii staţionaţi în portul de evacuare dinspre vest ieşiră de pe doc pe parâme groase. Drugii zvâcniră în sus. Bărbaţi năduşiţi, cu doar o fâşie de pânză la mijloc, acţionară troliurile. Poarta se deschise în afară. Cu Vlay Laedhze în frunte, Voraxanii se avântară pe câmpul de bătălie.

Lucrurile se *schimbaseră* mult, aşa cum prevăzuse Moraven Tolo. Principala poartă din sud a oraşului era punctul său cel mai vulnerabil, aşa că asaltul se concentrase acolo. Primul val uman fusese spulberat. Câmpul de luptă era presărat cu cei căzuţi, fie că erau nemişcaţi sau încercau să se târască spre liniile lor. Fuseseră folosiţi pentru abaterea atenţiei, în vreme ce jivinele săpătoare încercaseră să facă un tunel pe sub ziduri. Niciunul dintre aceste şiretlicuri n-a funcţionat, aşa că Nelesquin a schimbat tactica.

Maşinării de asediu convenţionale se deplasau de-a lungul Drumului Imperial. Un berbec masiv, montat pe un car lung, deschidea defilarea. Un acoperiş deasupra şi scuturi în faţă de-o parte şi de alta protejau oamenii care împingeau înainte maşinăria care scârţâia. Urmau două turnuri de asediu, fiecare la fel de înalt ca zidurile oraşului. Un şir lung de soldaţi *kwajiin* le trăgeau de-a lungul drumului. După ce le-au adus pe poziţie, le-au ridicat şi s-au grăbit să traverseze podurile pentru a le pune lângă zid. Piei ude acopereau ambele turnuri şi prelatele berbecului, pentru a rezista la foc.

Kwajiinii erau antiteza războinicilor *gyanrigot*. Flamurile lor, îngrozitoare şi, totuşi, glorioase, fuseseră fixate pe maşinării, proclamând mândria trecutelor izbânzi. Războinicii scandau ritmic, iar maşinăriile se mişcau sincronizate pe muzică. Chiar şi ţepii îmbrăcaţi în oţel ai berbecului se legănau în ritm, părând nerăbdători să izbească porţile oraşului şi să le facă ţăndări.

Mașinăriile de luptă erau flancate de formațiuni de soldați, însă marșul lor prin câmpul de bătălie, presărat de cadavre, le-a fost încetinit. Monștrii lui Nelesquin și recruții i-au împresurat, împiedicând orice dezertare. *Xonarchii* cu cap de ciocan trăgeau carele de parcă ar fi fost niște cărucioare de copii, pline-ochi cu bolovani mai mici. Își băgau o mână printre ei, o ridicau și aruncau, împrăștiind proiectilele pe ziduri și metereze. Oamenii cădeau urlând, iar *kwajiinii* ovaționau. Bărbații din Moriande răspundeau cu săgeți bine țintite și o ploaie de bolovani.

Tropăitul potcoavelor armăsarului îl exaspera pe Ciras. Voraxanii se avântau spre monștri. Recruții strigau avertismente și-și trăgeau săbiile din teacă. Avertismentele se transformară în țipete când își făcură apariția Voraxanii, călare pe armăsarii lor din metal, împodobiți cu țepi și săbii.

Ciras desfășură armura și țepii la nici douăzeci de metri distanță de linia recruților. Strânse genunchii și se repezi peste primul om. Sabia lui se smuci spre dreapta. Un gheizer de sânge țâșni în noapte, iar el trecu mai departe.

Un *xonarch* se înălță deasupra lui. Ciras știa că erau imenși, însă nu-și dăduse seama *cât* de imenși. Creatura ar fi putut, cu ușurință, să înșface zidul cetății și să se salte peste el. Ciras se avântă cu curaj, apoi se ridică în scări și lovi cu sabia cu putere, la nivelul gleznei stângi a creaturii. Blana zbură și începură să curgă râuri de sânge. Sperase să-i taie tendonul și să-l ologească, dar i-ar fi fost mai ușor dacă ar fi încercat să reteze un stejar.

Jivina mugi furioasă și azvârli o mână de bolovani. Aceștia zdrobiră o duzină dintre aliați, împrăștiind pe sol trupurile strivite. Dar Ciras se avântase deja mult prea departe în față și putea fi văzut de călăreț. Manipulantul smuci o manetă și creatura încercă o lovitură de labă. Ferindu-se, Ciras îi străpunse laba. *Xonarchul* mugi din nou și-și supse rana. Călărețul acționă câteva manete. Creatura încremeni la mijlocul acțiunii, apoi izbi pământul cu amândoi pumnii. Se pregăti pentru salt.

E prea aproape. Sunt mort.

Furnicăturile *jaedunului* acompaniară zborul unei săgeți trimise de pe metereze. Coada pătrunse prin nara dreaptă a lighioanei și străpunse peretele osos, subțire, care separa sinusul

de creier. Vârful tăios al săgeții reteză nervii și arterele, înfigându-se adânc în țesutul cerebral.

Brațul stâng și piciorul *xonarchului* se surpară. Miorlăi, lovit de moarte, prăbușindu-se pe partea stângă. Impactul îi azvârli pe spadasin și armăsarul său în aer. Brațul drept râcâi, slab, cu ghearele, spre Ciras, însă îl rată. Apoi, singurul ochi vizibil clipi și se dădu peste cap în căpățâna lată și osoasă.

Căzu călare pe armăsarul său, în spațiul dintre brațe și coapse. Masca de luptă îi ascunse expresia de surprindere de pe față. Își conduse armăsarul pe lângă el, gândindu-se să-i dea ocol și să se ocupe de călăreț, însă nu i se dădu nicio șansă.

Pământul se deschise sub el.

Ciras goni pe coama unei avalanșe de pământ amestecat cu iarbă direct într-un tunel spart. Patru metri mai jos, armăsarul puse picioarele pe teren solid. Lovi oamenii acoperiți cu pământ. Ca răspuns la comenzile lui Ciras, începu să urce înapoi la suprafață. Ciras se ținea lipit de el, însă o piatră îl lovi în piept. Ricoșă din platoșa sa cu destulă forță ca să-l dea pe spate, trimițându-l înapoi în beznă.

Aterizâ într-un genunchi, reușind cumva să-și păstreze sabia de *vanyesh*. Se ridică și se sprijini cu spatele de peretele tunelului. Surprinderea pulsa în el, amplificată de frică. Pe la ambele capete ale tunelului întunecat ieșiră mulți oameni. Cu toții își învârteau săbiile, siluetele lor profilându-se mortale și dorindu-i sfârșitul.

Ciras invocă *jaedunul*. Ceea ce vedea și auzea deveni de o importanță secundară. Se concentră asupra a ceea ce *simțea*. Pară o lovitură. Sabia sa descrise un cerc și urcă, apoi se înfipse într-un gât. O trase și lovi la stânga. Sabia de *vanyesh* zăngăni alunecând pe o mască de luptă, apoi tăie. Sângele se împrăștie negru și fierbinte. Mișcare spre stânga, parare din șold și-o răsucire, lăsând o altă lovitură să-i treacă destul de aproape de coaste. Străpungere în sus, printr-o subsuoară. Cade un braț, răsună un țipăt.

Bătălia are un alt curs. Luptele de la mică distanță i-au favorizat, la început, pe adversarii săi. Însă destul de repede, frica a pus stăpânire pe câmpul de bătălie, impunându-le

mișcările. Dorința lor de a evita moartea i-a făcut doar mai ușor de ucis. Un bărbat țâșni din beznă. Ciras îl simți doar ca o concentrare de furie în acea mare de spaimă. Pară lovitura, după care ripostă. Sabia lui se ridică și se răsuci, țintind capul bărbatului. Adversarul său se feri, schimbând mâna. Teaca de lemn a sabiei sale se lovi de genunchiul lui Ciras.

Izbucni durerea și spadasinul făcu un pas înapoi, evitând încă o lovitură. Ciras lăsă jos, cu grijă, piciorul drept. Și mai multă durere, însă genunchiul rezista. Apoi, ceva îl înșfăcă de gleznă. Un muribund, orb și disperat, se încovrigă de piciorul lui Ciras.

Sunt înrădăcinat în acest loc ca un stejar. O nălucire-i trecu prin fața ochilor. Din picioarele sale creșteau rădăcini în pământ. Membrele sale se întăriră precum crengile. Pielea i se prefăcu în scoarță de copac.

Atunci se abătu lovitura de moarte. Trecu pe sub cotul stâng al lui Ciras, țintind șoldul. Alunecând pe sub platoșă, lama străpunse legăturile armurii și roba.

Mă va despica. Mațele mi se vor scurge într-o grămadă aburindă.

Se pregăti pentru impact, pentru șuvoi și golire, însă asta nu se mai întâmplă. Lovitura *despică* din carnea lui și se înfipse solid în lemnul de dedesubt. Sabia lui Ciras căzu, apăsată de greutatea unei mâini din stejar. Îl împinse pe om în genunchi, zdrobindu-i umărul. Ridică privirea, neîncrederea oglindindu-i-se în ochi. Ciras îl lovi din nou, împrăștiindu-i creierii, apoi lovi și în jos și scăpă și de cel care-i îmbrățișase piciorul.

Trei bufnituri anunțară sosirea întăririlor *gyanrigot*. Una dintre mașinăriile ucigașe începu să-și croiască drum spre sud, în timp ce celelalte două năvăliră în capătul dinspre nord al tunelului. Oamenii urlau, iar mașinăriile zăngăneau. Toate zgomotele se îndepărtau rapid.

Singur, doar el cu morții, Ciras își cercetă rana de la șoldul stâng. Mănușa reveni pătată de ceva închis la culoare, însă nu simți miros de sânge.

Și petele acelea albe... sunt așchii. Așchii de stejar.

Își frecă atunci coapsa cu mănușa, apoi ieși în goană din tunel. Armăsarul său îl aștepta acolo, stând nemișcat în spatele

harnașamentul de pe trupul *xonarchului.* Ciras se săltă în șa și dirijă bidiviul să dea ocol găurii. Nu rămăsese sub pământ prea mult timp, dar deja invadatorii erau în plină retragere. Berbecul ardea la vreo cincizeci de metri distanță de porți, iar unul dintre turnuri se prăbușise, și el victima unui tunel surpat. Cel care rămăsese se înălța abandonat pe drum.

Voraxanii se regrupaseră și se întorceau. Vlay Laedhze îl salută cu încântare. Brațul drept al omului atârna fără vlagă, străpuns de două săgeți. Majoritatea Voraxanilor reveniseră, câțiva în stare gravă după luptă, dar majoritatea erau plini de sângele altora.

Odată intrat în portul de evacuare și din nou în siguranță, Ciras își examină mănușa pătată. *Ce s-a întâmplat?* Înțelegea magia sabiei, o putea invoca la nevoie, însă asta era altceva, ceva ciudat.

Nu-i plăcea.

Dacă vraja mă poate face invulnerabil, atunci cu ce mă deosebesc de mașinăriile de luptă care nu pot fi distruse?

33
Ziua a 26-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, Moriande
Nalenyr

Practic, Keles trăia din ceai din flori de *tzaden*. Mâinile i se vindecaseră simțitor și exersa zilnic desenarea de hărți. Liniile sale deveniră puternice, chiar groase. Cu toate că nimic din ceea ce desena nu producea vreo schimbare fizică în lume, limpezimea hărților sale îi încuraja pe apărătorii din Moriande. Umbla vorba că Prințul Cyron folosea hărțile Anturasi.

Keles își petrecea cea mai mare parte a timpului în observatorul lui Qiro, din vârful turnului Anturasikun. Spre sud, dincolo de câmpul de bătălie, se aflau dealurile unde așteptau trupele lui Nelesquin. Acele dealuri nu fuseseră, de fapt, chiar atât de aproape – cel puțin, nu-și amintea el să fi fost atât de aproape –, însă localizarea lor era conformă cu hărțile existente.

Amintindu-și cum percepția lui Qiro asupra unei hărți ar fi putut s-o transforme, Keles schițase o hartă nouă, care plasa dealurile acolo unde și le amintea. Se strădui să facă atâtea măsurători câte putea – ajustând harta cu precizie – apoi îi puse pe verii lui s-o copieze iar și iar. Voia să-i facă să creadă că era și precisă.

Însă, la desenarea dealurilor, Keles întâmpină rezistență. Mâinile sale nu mai voiau să se miște. Ceva dinlăuntrul său țipa că era greșit ceea ce făcea. Glasul suna ca al lui Qiro, fapt care-i întări și mai mult hotărârea de a continua. Totodată, îl făcea să se simtă ciudat.

Bunicul său era acolo. Îl simțea puternic pe Qiro, însă Keles nu putea lua legătura cu el. Ceva îl împiedica. Keles simțea încă o prezență, cineva care controla voința lui Qiro după pofta sa. Dacă Nelesquin putea face așa ceva, pentru Moriande va fi imposibil să i se împotrivească. Cel mai tulburător era însă hăul

de după dealuri. Îl simțea tot mai mult de la începerea bătăliei. Keles încercă să-și dirijeze simțurile într-acolo, dar nu ajunse prea departe. Era asaltat de o varietate năucitoare de imagini, dar nu înțelegea prea mare lucru din ele. Își petrecea majoritatea timpului în turn. Unchiul lui, Ulan, și verii săi îi acceptau comenzile fără să se împotrivească. Qiro îi supusese într-atât de mult, încât nu mai erau în stare să funcționeze fără un stăpân aprig.

Totuși, pe cât i se păreau de dezgustători și de agasanți, îi prefera pe ai lui oamenilor din Moriande. Povești despre ce săvârșise se împrăștiaseră cu iuțeala fulgerului. Unii găseau speranță în acele povești, dar majoritatea erau, pur și simplu, înspăimântați. Spuneau că-i un *vanyesh* și că avea să-i trădeze. Istorisirile mai curajoase sugerau că el și Kaerinus erau una și aceeași persoană. La urma urmei, numele lor începeau cu aceeași literă și nimeni, niciodată, nu-i văzuse pe amândoi în același timp. Kaerinus dispăruse odată cu Keles. Unii palavragii au mers atât de departe încât au dat de înțeles că creația „Keles Anturasi“ fusese un plan ticluit de prinți pentru a-i îngădui lui Kaerinus libertatea, și că Nirati Anturasi fusese ucisă pentru că știa adevărul.

Ar fi putut contracara ușor speculațiile, dar comportamentul oamenilor le dezvăluia adevărata fire. Băutul ceaiului din flori de *tzaden* devenise din cale afară de popular, iar punerea vindecării Prințesei Jasai pe seama băuturii întăritoare ajută enorm. Oamenii purtau cercuri pe haine, și în jurul Anturasikunului se formă o zonă interzisă, dar la marginea ei înfloriră mici altare. În alte părți îl venerau pe Prințul Cyron, dar în apropiere de Anturasikun ofereau plocoane, pentru a fi lăsați în pace de Keles.

Dacă și-ar fi permis luxul de a avea răgaz, ar fi putut să deteste sminteala. De fapt, în timp ce pășea pe urmele bunicului său, înțelese disprețul lui pentru popor. Din încăperea de sub camera de lucru, putea studia întreaga lume. Oricum, pentru majoritatea oamenilor, jumătatea de nord a Moriande era un teritoriu exotic. Helosunde era un tărâm faimos și îndepărtat. Pentru ei, Keles, Jorim și Qiro călătoriseră mai departe și

văzuseră mai multe decât sute de mii dintre semenii lor. Cunoștințele lui Anturasi despre lume au permis Nalenyrului să prospere și, prin comerț, au adus bunuri de mare preț în Moriande.

Și, în schimb, pentru toate acestea, erau temuți. *Iar bunicul meu a rămas în acest turn. Purta pică celor care* aveau *libertate și nu se foloseau de ea, în vreme ce aceia care meritau libertatea erau închiși.*

Keles se sprijini de balustradă, singur, cu doar o familie de lilieci cuibăriți sub streașina acoperișului.

— Suntem cam la fel, nu? Sunteți isteți, dar temuți adesea din pricina înfățișării. Istorisirile despre voi și despre răul pe care-l puteți face sunt o grămadă, dar pun rămășag că tot ce vreți voi să faceți e să zburați după pofta inimii, să mâncați insecte și să vă bucurați de viață.

Liliecii, confirmându-i, parcă, admirația pentru înțelepciunea lor, continuară să-l ignore. Keles râse și privirea-i hoinări din nou spre sud. Leșurile umpleau câmpul de bătălie, cu toate că echipe de cioclii din Moriande le azvârleau în tunelurile surpate și le îngropau. Alte cadavre erau aruncate pe rugurile făcute din turnurile de asediu. *Xonarchii* morți se descompuseseră peste noapte. Scheletele lor sidefii zăceau într-o mare de putreziciune închisă la culoare, îngreunând sarcina îndrăzneților care încercau să scoată oasele de acolo.

Cartograful zâmbi. Erau acolo la ordinele Prințului Cyron. Voia oasele pentru a le studia. Jorim îi adusese lui Cyron nenumărate animale, majoritatea vii, dar și unele conservate. Curiozitatea intelectuală a lui Cyron impulsionase explorările nalenyriene și adusese prosperitatea, amândouă isprăvindu-se odată cu invazia.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu Jorim și cu Lupul Furtunii. Keles încercase să ia legătura cu fratele său, însă înlănțuirea lor devenise tot mai slabă. Era sigur că Jorim mai trăia, dar localizarea și starea lui erau în ceață. Așa că, ținând cont de simțul distanței, Keles presupunea că fratele său se afla în cealaltă parte a lumii. De dragul lui Jorim spera să nici nu se mai întoarcă vreodată.

Răsună un clopoțel, convocându-l înapoi în atelier. Keles coborî și ieși din sanctuarul Maestrului Cartograf. Ulan, părând mai scund și mai fragil decât și-l amintea Keles, zâmbea sfios.

— Nepoate, te caută cineva. Ciras Dejote așteaptă în camera de audiențe.

Keles se încruntă.

— Poate că Qiro o fi primit oameni acolo, dar Ciras mi-e prieten. Trimite pe cineva să-l poftească în camera de la baza platformei.

Ulan făcu ochii mari.

— Doar n-o să-l aduci aici, sus, nu?

— Fii liniștit, unchiule. Nu voi încălca regulile prințului.

— Da, nepoate. Bineînțeles că nu. Ulan începu să coboare de pe platformă. Îl voi conduce chiar eu pe oaspetele tău.

— Mulțumesc.

Ulan se opri, ca și cum Keles ar fi vorbit în virukiană sau soth, apoi dădu din cap și se grăbi să dispară.

Keles privi în jur și zâmbi. Câțiva dintre verii săi se uitară la el. Cei mai tineri chiar îi zâmbiră la rându-le. Ceilalți, instruiți de Qiro, nu apreciau zâmbetele și se întoarseră încordați la muncă. Măsurau cu mult mai multă grijă, și desenele lor luau mai mult timp. Dacă n-ar fi fost nepotul lui Qiro, și el ar fi făcut la fel, așa că Keles îi scuti pe verii lui de orice desconsiderare sau milă.

Însă următoarea generație nu se va mai teme.

Keles coborî încet de pe platformă. Lui Qiro nu i se permisese să coboare și să treacă prin poarta de aur. Rămăsese prizonier în propriul său turn, de teamă că tot ceea ce știa s-ar putea împrăștia prin tot Nalenyrul. Keles nu fusese supus vreunei interdicții similare, însă celor din afară tot nu li se îngăduia să intre în atelier. Cu toate că l-ar fi primit pe Ciras acolo, și cu toate că bănuia că i-ar fi făcut bine o vizită, regulile erau reguli.

Se opri la jumătatea treptelor, apoi se întoarse.

— Dricol, adu-mi cea mai recentă hartă a noastră despre Tirat, te rog.

Băiatul cu părul închis la culoare aduse repede una. I-o prezentă lui Keles cu o expresie mândră.

— Chiar eu am desenat-o. O vrei sigilată și legată cu panglică?

— Ar fi drăguț din partea ta, însă aș dori să mi se mai deseneze una. Adăugați culoare și marcați locul domeniului familiei Dejote.

— Da, Keles.

Ceva sună într-un colț al minții lui. Ridică vocea:

— Am un proiect care trebuie realizat de îndată.

Așteptă ca verii săi să lase pensulele jos.

— Vreau să se facă niște copii ale tuturor hărților noastre de mărimea nouă pe optsprezece. Vor fi în format folio, așa că lăsați loc pentru legat. Doresc să aibă o margine de cinci centimetri peste tot, iar în cadrul ei veți desena floră și faună sau lucruri importante găsite acolo. Adăugați blazoane și orice alte detalii la care vă puteți gândi. Vă veți consulta cu *bhotcai* și alți experți. Vă veți asigura ca imaginile să fie perfecte. Vreau culoare peste tot, multă. Începeți cu Moriande, apoi Helosunde, Deseirion și insulele. Apoi, desenați Cele Cinci Principate. Terminați cu Erumvirine.

Dădură din cap în semn de înțelegere.

— Încă două lucruri: veți lucra în echipe, de minimum doi oameni. Înregistrați tot ceea ce-i prea greu pentru a fi terminat. Veți ști la ce mă refer. Puteți lăsa acele zone de pe hartă necompletate, însă mi le veți semnala imediat.

Încuviințară în tăcere, apoi se apucară de treabă.

Keles luă harta și-și reluă drumul în jos, de pe platformă. Trecu de poarta de aur, dădu din cap spre unchiul său, care zăvorî poarta în urma lui. *Vechile obiceiuri mor încet.*

Ciras aștepta acolo, lângă una dintre ferestrele înalte. Lumina soarelui cădea asupra unei mine serioase.

— Atât de gânditor.

Ciras clipi, apoi se înclină.

— Îmi cer iertare.

— Nu-i nevoie. Și eu m-am lăsat dus pe gânduri. Keles îi dădu harta. Este una a Tiratului, desigur. Am pus să se deseneze una mai bună pentru tine.

— Ești foarte amabil. Ciras o studie în fugă și zâmbi.

Minunată.

— Am să-i spun vărului meu.

Keles i se alătură la fereastră.

— Mă bucur că te văd și e și o surpriză. Una plăcută, de fapt. Am auzit că ai fost rănit în luptele de azi-noapte.

— De asta am și venit. Ciras înfășură încet harta, făcând-o sul. Am avut parte de cea mai tulburătoare experiență posibilă, și vreau să discut cu tine despre asta. Nu știu dacă mă poți ajuta.

Keles dădu din cap.

— Voi face tot ce pot.

— În timp ce luptam noaptea trecută, am invocat *jaedunul*. Un muribund m-a înșfăcat de picior, iar eu m-am gândit, spre oroarea mea, că parcă prinsesem rădăcini, ca un stejar. Înainte de a apuca să fac ceva, un altul a încercat să mă spintece.

Spadasinul își deschise roba, dezvelindu-și șoldul stâng. Lumina soarelui căzu asupra rănii. Ciras fusese tăiat, era clar, însă nu exista nicio urmă de sânge. Mai mult, marginile rănii arătau ca și cum un topor ar fi intrat în lemn.

Keles se lăsă într-un genunchi.

— Pot s-o ating?

Ciras dădu din cap, dar nu se uită.

Keles atinse rana. Carnea era caldă și parcă elastică, deși avea o textură bătătorită. Zdrențuirea părea, cu siguranță, ca de lemn, însă marginile se simțeau ca niște unghii. Chiar și așa, țesutul vătămat părea perfect normal la atingere.

Keles se ridică.

— Credeai că ai prins rădăcini, ca un stejar?

Ciras își închise roba.

— A fost mai mult decât atât. Mi-am imaginat transformarea. Trupul meu a devenit trunchiul, pielea era scoarța, brațele mele, crengile. Ar fi trebuit să mă ucidă, Keles, însă a fost ca și cum aș fi *devenit* un stejar.

— Dar n-ai prins rădăcini acolo, de fapt. N-ai mai fi aici dacă s-ar fi întâmplat așa.

Ciras dădu din cap.

— Afară, în Pustietăți, la Opaslynoti, am văzut multe lucruri ciudate. Și în Ixyll. Magia a schimbat lucrurile. Printre *vanyeshi*

am descoperit ciudățenii și mai mari. *Vanyeshii* au renunțat de multă vreme la latura umană.

Keles clătină din cap.

— Și ți-ai imaginat că, din cauza a ceea ce-am făcut cu copacii, s-ar putea să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu tine?

— Chiar poți?

Cartograful își încrucișă brațele.

— Magia-i poate schimba pe oameni. Nu-i ușor, dar poate fi controlată. Magia subliniază adevărata natură a lucrurilor.

Ciras se încruntă.

— Dar nu sunt stejar.

— Nu? Stejarii sunt puternici și duri. Sunt solizi. Durabili, nobili chiar. Ai aceleași calități. Ai folosit magia și te-ai definit drept un stejar. Magia s-a scurs prin tine. În acel loc, în acel moment, ai *devenit* un stejar.

— E posibil așa ceva?

— Carnea ți s-a despicat. Trăiești. E posibil. Keles zâmbi. Poate că ai fost stejar doar o clipă, dar deja ai început să respingi această posibilitate. Și vezi ce s-a întâmplat? Trupul tău nu mai e lemnos. Carnea ta a luat forma cea mai apropiată de un echivalent al lemnului, cu toate că bătături la șold n-am mai văzut niciodată.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ai puterea mentală de a te transforma, în mod magic, într-un stejar și înapoi. Folosești magia într-un fel care n-are nimic comun cu pregătirea ta.

Ciras se încruntă.

— Nu credeam asta posibil.

— Întreaga noastră educație și convingerile spun că nu-i posibil. Un fior străbătu șira spinării lui Keles. Însă magia este mult mai complicată decât ne-am imaginat, și mult mai puternică. *Vanyeshii* știu deja asta. Dacă nu găsim o cale de a stăpâni magia pe care *o controlăm*, vom fi neajutorați înaintea lor.

34
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Şobolanului
Ultimul an al domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dealurile Dientan, sudul Moriande
Nalenyr

— Astăzi n-am niciun chef de veşti proaste. Nelesquin îşi strânse roba mai aproape de exoscheletul său de aur. Înfurie-mă, şi vei suporta consecinţele.

Kaerinus îşi desfăcu braţele, dezvăluind o membrană efemeră, neagră-verzuie, între mânecile robei sale şi trup.

— Cred că toată lumea înţelege asta, Alteţă, însă fiecare crede că *celălalt* va suferi din cauza mâniei tale. În pofida conflictului, s-au făcut progrese.

— Foarte bine, oftă Nelesquin. Tatăl meu avea răbdare cu toate prostiile astea. Eu nu. Suntem în război.

Îl conduse pe Kaerinus afară din cort şi o luă ţanţoş spre dealul lui Qiro. Cortul rămăsese pe coama lui, iar flamurile fluturau sub o adiere care nu se mai simţea nicăieri altundeva. Veselia cu care dansau nu-i însenină deloc sentimentele lui Nelesquin.

Prinţul nu-şi putea ascunde mânia. Nelesquin nu se aşteptase ca primul său asalt asupra zidurilor cetăţii Moriande să reuşească. Nu făcuse decât să testeze, ca să vadă ce vor face apărătorii. Aflase o mulţime de lucruri, de fapt aflase tot ceea ce era necesar pentru asigurarea ocupării oraşului. Însă l-a surprins vulnerabilitatea cârtiţelor sale şi a *xonarchilor*. Nu se aşteptase ca zidurile să fie surpate de cârtiţele sale, dar eficacitatea contramăsurilor nu fusese anticipată.

Slăbiciunea conducătorilor de *xonarchi* fusese cât se poate de evidentă, însă putea, oricând, instrui alţi călăreţi. Nu se aşteptase ca o singură săgeată să ucidă una dintre jivine, iar acest lucru îl făcuse să-şi reconsidere armamentul. Momentul luminos al întregii operaţiuni fusese acela când unul dintre

luptătorii mecanici din Moriande ieșise dintr-un tunel și atacase tabăra. Pentru Durrani, fusese relativ ușor să neutralizeze mașinăria cu ajutorul unor stâlpi. *Vanyeshii* o refăcuseră, așa că Nelesquin le trasase sarcina de a găsi o cale să o copieze.

Kaerinus se opri la baza dealului.

— Alteță, cel mai bine ar fi să te liniștești, înainte de a merge mai departe.

— Da, desigur.

Nelesquin inspiră adânc, își ținu respirația, apoi expiră încet. Se străduia să se debaraseze de mânie. Tărâmul lui Qiro comprima și accelera timpul. Se putea istovi chiar foarte ușor.

Obosesc mult prea repede de la un timp încoace.

Dădu din cap, apoi o luă înainte, străpungând o carapace invizibilă și pășind în inima dealului. Lanțuri de oțel îi cuprinseră pieptul, îmbrăcându-l în metal, apoi din nou căldura. Pielea-i începu să ardă și să-l mănânce. Dacă-și ridica o mână ca să se scarpine, și-ar descoji pielea cu totul. Milioane de ace din sticlă se afundară în el, străpungând carnea și osul. Se clătină și căzu imediat în patru labe. Iarba răcoroasă și proaspătă îi mângâia obrajii, alinându-i durerea. Icni, putând, în sfârșit, să respire. Îl străbătu un val de oboseală. Brațele i se îndoiră, dar se sprijini în antebrațe. *Nu voi leșina.*

— Bine-ai venit, Prințe Nelesquin.

Nelesquin ridică privirea, văzând, în primul moment, doar picioarele încălțate în sandale ale lui Qiro și tivul robei sale albe. Țesătura alterna de la lână toarsă în casă la mătase brodată și viceversa, ca și cum adierea ar fi preschimbat-o. Furnicături de *jaedun* se transmiteau odată cu transformările robei.

Pe Nelesquin îl acoperi o umbră, apoi brațe puternice se strecurară pe sub ale sale, ridicându-l.

— Vă mulțumesc că ați venit, Alteță.

Nelesquin bătu ușor cu palma oasele argintii care-l susțineau.

— Eu îți mulțumesc, Pravak.

Uriașul *vanyesh* îl sprijini pe prinț, apoi se retrase. Nelesquin se forță să zâmbească.

— Nu am venit din cauza unor relatări privind dezacordul. Vreau să văd un progres.

Pravak râse.

— Am făcut multe aici, în ultimele luni.

Qiro zâmbi, însă Nelesquin îl ignoră.

— Văd clădirea aceea scuipând fum. Arată-mi ce-ai făcut.

— Sunt onorat, Alteță.

Se îndreptară spre clădirea neagră, îndepărtată, dar ajunseră la destinație după numai câțiva pași. Nelesquin putea simți cum zâmbetul lui Qiro se lățea tot mai mult, însă capacitatea acestuia de a manevra timpul și spațiul nu-l mai uimea. Bătrânul crease o întreagă lume în interiorul dealului, dar suficient de restrânsă cât să treacă neobservată pe orice hartă. Plecând de la asta, cum ar mai putea fi ceva cu adevărat surprinzător?

Pravak deschise ușa fabricii. Întreaga clădire era plină de zăngănituri și pocnete metalice. Strălucirea galben-roșiatică a fierului topit, șarjat din cuptoare, lumina interiorul. *Vanyeshii* munceau, trimițând căldura metalului lichid înapoi în cuptoare. Creaturi mecanice ciocăneau și dădeau formă metalului; altele cărau de-acolo diverse piese pentru asamblarea armelor.

Zâmbetul argintiu al lui Pravak îi strâmbă buzele-i subțiri.

— În Tolwreen, aceste creaturi mecanice au produs multe lucruri, dar nu le-am făcut autonome. Borosan Gryst pare să fi reușit asta. În prima lună, am putut descifra ceea ce-a realizat. Apoi l-am depășit.

Nelesquin se încruntă. Nu fusese informat că depășiseră stadiul creării de automați. Îl copleși indignarea. Încă mai putea conduce proiectul. Chiar dacă asta însemna ani mulți în această lume miniaturală, locuitorii cetății Moriande n-ar câștiga decât un răgaz de o săptămână, două.

— Te rog să-mi arăți.

Pravak îl conduse prin fabrică.

— Numai geniul vostru, Alteță, ne-a permis să izbândim. Vedeți, Borosan Gryst a gravat instrucțiunile pentru automați pe plăcile din aliaj de *thaumston,* care ne-a oferit energia magică și-a dirijat-o spre funcții specifice. Oricum, automații aveau o funcționare restrânsă pentru că puteau alege doar un număr limitat de strategii.

— Înțeleg, dar n-am niciun amestec în asta.

— Nu, Alteță, genialitatea voastră constă în felul în care i-ați creat pe Durranieni. Ei nu pot folosi magia ca noi, însă parcă ar fi niște *thaumston* vii. Pravak deschise o altă ușă. Și cu tot ce știu ei, pot face mult mai multe decât orice automat.

Ușa dădea într-un ring enorm. Jos, pe nisipul arenei, doi urși din metal întunecat își dădeau ocol, fiind de trei ori mai înalți decât Pravak, atunci când se ridicau pe labele din spate. Pielea de metal aluneca fluidă peste mușchi, iar labele se estompau când zvâcneau spre adversar.

Nelesquin se strădui să respire normal. *Niciodată astfel de arme nu s-au mai arătat pe fața pământului.*

— Explică-mi ce sunt aceștia.

— Durranienii dumneavoastră le spun *dari.* Durranienii îi conduc din interior, perfect protejați și foarte puternici.

— Da, *dari,* sigur. În limba lor asta înseamnă *fioros.* Nelesquin își miji ochii. Ce determină forma lor?

— Pe aceasta am ales-o, Alteță. Pravak zâmbi. Am decis să onorăm Quunul și Erumvirine.

— Minunat. Prințul aruncă o privire spre Kaerinus. Ce părere ai?

— Impresionant, dar cred că au un dezavantaj.

Vanyeshul deschise pumnul și din el se ridică un fluture. Bătu de două ori din aripioare, apoi se spulberă într-un nor de praf strălucitor.

— Nu sunt înspăimântători.

— Ai dreptate. Nelesquin arătă spre urși. Trebuie să fie mai amenințători. Dați-le formă omenească, cu cap și labe de animal.

Pravak aprobă din cap.

— Sunteți înțelept, Alteță.

— Fabricați armele potrivite pentru ei. Ghioage și securi. Nelesquin se încruntă. Cât de vulnerabili sunt?

— Nu sunt invulnerabili, însă nici ușor de dovedit. Scufundă unul în râu, conducătorul lui se va îneca. Un piron lansat de o balistă l-ar putea străpunge, ori ar putea fi zdrobit de un bolovan mare. Focul îl va prăji pe cel de dinăuntru.

— Da, da, să fie evitate toate riscurile. Nelesquin zâmbi. Îi pot folosi și ceilalți?

Pravak se întunecă la față.

— Este posibil. Am plasat în interiorul lor multe cartoane și tăblițe, fiecare dintre ele permițând războinicului să invoce un farmec. Câțiva dintre *vanyeshi* au descoperit că este posibil să manevreze unul, dar...

— Ce?

— Câțiva dintre ei au dispărut în interiorul mașinăriilor. Am deschis *dari,* însă n-am mai văzut nici urmă de ei.

Nelesquin se încruntă.

— Vei mai face încercări. Folosește recruți. Și vei mai antrena și alții. Fă nouă armate din acești *dari.* Vom spulbera Moriande pe îndelete... Care-i problema?

Pravak se lăsă într-un genunchi și făcu și o plecăciune.

— Stăpâne, am încercat să creez o *singură* armată, dar Maestrul Anturasi mi-a spus că acest lucru nu este posibil. Afirmă că nu putem să facem decât câțiva.

— Poftim? Nelesquin se răsuci pe călcâie spre Qiro. De ce mă tot contrezi?

Ochii bătrânului scăpărară.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut. Am creat acest loc. Am făcut ca timpul să treacă mai repede. Am ușurat crearea *gyanrigoților.* Am făcut tot și n-am primit nimic în schimb. N-am cerut decât să mi se dea atelierul înapoi, dar îl am? Nu!

Prințul arătă spre urșii care se luptau în arenă.

— Nu-ți dai seama că aceștia sunt mijloace de a obține ceea ce-ți dorești?

— Nu-ți dai seama că n-ai nevoie de o asemenea armată ca să pui capăt asediului? Qiro îndepărtă cu un gest îngrijorările lui Nelesquin. Vei avea o companie de automați. Este suficient atât.

— Cum îndrăznești să-mi spui mie ce-mi trebuie și ce nu?

Prințul încercă să-l înșface pe Qiro, dar bătrânul se trase înapoi. Kaerinus îl apucă pe Nelesquin de centură și-l ținu pe loc. Prințul se răsuci, îndepărtând, brutal, mâinile *vanyeshului,* dar a fost îndeajuns pentru a-i risipi mânia. Mârâi, apoi se întoarse încet și-l privi pe Qiro cu atenție.

— Nu-i vorba, Maestre Anturasi, de ceea ce-mi trebuie mie. E vorba de ce-mi poți oferi, nu-i așa? Ai creat această lume, însă n-ai anticipat și nevoia de fier.

Bărbia lui Qiro se ridică.

— Am fost făcut să cred că voiai să prăsești mai multe dintre creaturile tale.

— Destul de corect. Niciunul dintre noi n-a prevăzut această pleașcă, dar n-ar trebui să fie vreo problemă. Nelesquin își retrase mâinile. Mai fă-ne încă o lume, una cu fier destul.

Nările lui Qiro scuipară flăcări.

— Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu folosi tonul ăsta cu mine. Ți-am spus că-mi trebuie turnul meu, atelierul. Ți-am spus că-l controlează altcineva și că asta îmi pune piedici. Când am creat acest loc, am putut să-l transform într-un microcosmos al Nalenyrului. I-am sustras bogățiile ca să construiesc acest loc. Dacă aș fi vrut, aș fi putut atrage tot fierul de pe lume aici, ca un magnet.

Nelesquin vorbi printre dinții încleștați:

— Și-acum ești împiedicat să faci asta?

— Da. Cine deține controlul asupra turnului meu mi-a luat-o înainte. A descoperit o cale de a defini tărâmurile, închizându-le. Pentru că am creat acest loc înainte ca să-și aplice șmecheriile, a rămas, în mare parte, neafectat...

— Dar odată ce te duc înapoi la turnul tău, poți dezlega făcăturile?

— Da, le voi *dezlega*.

Nelesquin își plimbă o palmă peste față. Răceala aurului îi dădea o senzație plăcută. Îi oferea un moment de răgaz. Atingerea metalului îi dădu, de asemenea, și o idee.

Se uită printre degetele de aur.

— Fierul nu este singurul metal pe care-l ai aici. Dispunem de aur și argint, cositor și cupru. Și plumb, cred, însă acesta nu-i bun.

Qiro dădu din cap.

— Le am pe toate.

— Grozav. Pravak, vei crea mașinăriile din orice metal poți

găsi. Vom folosi și ce recuperăm. Vreau două regimente. Folosește lemn, dacă trebuie, și oase. Crește-mi o mulțime de *xonarchi* și folosește-i pentru oasele lor. Voi echipa două regimente dintre cei mai buni Durrani ai mei cu aceste mașinării și le voi lăsa să deschidă orașul. Îți voi da turnul înapoi, Maestre Anturasi.

— Asta-i tot ce-am cerut și am nevoie.

Nelesquin dădu din cap.

— Nu, mai ai nevoie de ceva.

Qiro își arcui sprâncenele.

— De ce?

— De moartea celui care ți se împotrivește.

Surprinderea-i aprinse fața lui Qiro, preț de numai o clipă, apoi dispăru, pe măsură ce expresia lui deveni mai tăioasă.

— Da, da, așa este.

Își dădu ochii peste cap și se clătină. Apoi își reveni, brusc, și zâmbi.

— Este vorba de Keles.

— Voi pune să fie distrus. Dar tu trebuie să-i asiguri lui Pravak uneltele necesare pentru succesul nostru.

— Desigur, Alteță.

Qiro se trase înapoi și făcu cu mâna spre arenă. Pământul se cutremură, doborându-i pe combatanți, și aproape că-l răsturnă pe Nelesquin. Nisipul din inima arenei intră în fierbere, apoi un pumnal din fier ieși din sol. În jurul lui, țâșnind prin tribune, apăru încă unul din aur și unul din argint. Un vârf din cositor spulberă piatra, fiind, la rându-i, tocit de ea. Și cuprul se revărsă prin toate crăpăturile, adunându-se într-un lac tot mai mare.

Urșii, arătând mai mult a animale decât a războinici, se repeziră pe plinta de metal și se aruncară spre țepușa din aur. Zburară de-a lungul ei, în siguranță, ghearele lor lăsând fire de aur în urma lor.

Nelesquin ar fi vrut să blesteme, însă numai gândul la asta îi secătui energia. *Atâta forță folosită atât de cavalerește. Nu-și dă seama cât e de puternic sau doar trage de timp?*

Zâmbetul care crăpă partea de jos a feței lui Qiro sugeră că făcuse asta numai pentru că-l amuza. Va continua să fie o

problemă, mai mult decât era deja.

Poate că uciderea lui Keles nu-i cea mai înțeleaptă decizie. Nelesquin lăsă îngrijorarea să-i înghită zâmbetul, iar aparenta slăbiciune să-i ascundă gândurile. Da, Keles ar putea fi o problemă, însă era o problemă pentru Qiro. Nelesquin era sigur că Keles nu simțea mai multă iubire pentru bunicul lui decât acesta. *Poate că va trebui să vedem dacă dictonul potrivit căruia dușmanul dușmanului meu este prietenul meu este adevărat. Dacă-i așa, atunci Keles Anturasi va fi foarte prețios, iar bunicul lui va înceta să mai aibă vreo valoare.*

35
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Mungdok (Al Șaptelea Iad)

Talrisaal și Jorim ieșiră din adâncul iazului și se uscară aproape instantaneu. Peisajul se modifică, înghițind apa. Un drumeag întunecat, în aparență bine bătătorit, apăru sub tălpile lor.

Mungdokul însuși era perceput ca fiind foarte mic, ca și cum n-ar fi existat mai departe decât puteau vedea prin beznă. Cu fiecare pas făcut de-a lungul drumului, Jorim își imagina cum umbrele înfulecau realitatea în urma lor. Virukul se așeză pe vine și adulmecă aerul.

— Se gătește ceva în apropierea curbei.

— Poate că asta-i natura acestui iad, ni se face foame și mâncarea-i întotdeauna la doi pași.

— Luând în considerare felul oamenilor trimiși aici, nu cred că ar fi o pedeapsă potrivită.

— Bine zis.

Jorim, aflat în frunte, tăie de-a dreptul o curbă. Peisajul se deschise într-o vale tot mai lată, punctată de mii de luminițe. Fiecare însemna o clădire, iar fiecare clădire era un han. Structurile erau diferite, de la cocioabe, acoperite cu resturi, până la palate ornamentate, ușor asemănătoare celor princiare.

Virukul arătă spre primele câteva locuri.

— Au cărări, dar nu și uși.

Jorim își frecă bărbia.

— Poate că nu suntem bineveniți acolo. Poate că nu suntem bineveniți niciunde.

Talrisaal râse.

— Doar cei care n-au simțit niciodată că le este o foame de lup ar fi respinși aici. Aș vrea să spun că aia nu-i locul meu, însă am profitat de alții.

— După acest criteriu, în mod clar aici mi-e locul.

Jorim oftă. Se folosise de faptul că era nepotul lui Qiro pentru a-i pune pe verii lui să-i facă munca. Și nu o dată profitase de statutul familiei sale pentru a atrage câte-o femeie în patul său. Într-o realitate în care cele mai odioase fapte erau crima și tortura, ale sale de-abia dacă erau luate în seamă, însă, cu siguranță, nu era nevinovat. Se zgribuli.

— Ai făcut ceva ce-ar fi suficient să te *țină* aici?

— Sper că nu.

— Bine. Jorim zâmbi. Cu cât terminăm mai repede aici, cu atât o să-mi placă mai mult.

— Graba va face ca lui Nessagafel să-i fie mai greu să te găsească.

Jorim se uită repede în jur. I se părea ciudat că bătrânul nu venise după el. Scurgerea inegală a timpului ar fi putut însemna că încă nu i se remarcase absența. Nu putea conta însă pe un asemenea noroc.

— Poate că va veni să vâneze și va fi blocat pe drum. N-ar fi grozav?

Virukul își legănă capul în semn de aprobare. O luară în grabă prin oraș. Vreo două taverne aveau uși, dar, cu toate că păreau primitoare, drumeții trecură de ele. În timp ce înaintau spre o mare argintie și luminoasă, imobilele deveniră tot mai mari și spectaculoase. Se pomeniră atrași, în mod irezistibil, spre cel mai mare, din moment ce era singurul care permitea accesul la mare.

Jorim se opri, citind semnul de deasupra ușii deschise:

— Coroana Sfărâmată. Aduce tot felul de imagini. Nu-s convins că-mi plac.

— În Virukă, asta-i „Nesdorei". Ochii întunecați ai vrăjitorului sclipiră. Înseamnă locul unde-au căzut cei puternici, și nu într-un fel potrivit. Este locul unde un trufaș a fost doborât.

— Va trebui să studiez Viruka. Sunt o mulțime de nuanțe aici.

— Limba Virukilor a dispărut demult. Vorba nu mai permite nuanțe.

— Păcat, dar ai dreptate. Jorim făcu un pas înapoi. După tine.

Grandioasa clădire a Coroanei Sfărâmate era imensă din toate punctele de vedere. Arbori întregi fuseseră descojiți de scoarță și transformați în stâlpi ale căror crengi susțineau tavanele boltite. Dușumeaua din lemn auriu părea fără margini, ca și cum un singur buștean ar fi fost rindeluit să pară o suprafață continuă. De-a lungul pereților și în mijloc ardeau vetre masive, din piatră. Mese din lemn negeluit – unele dotate cu bănci, celelalte cu scaune grele – ocupau podeaua. Sala enormă anihila orice încercare de a număra mesele.

Carnea se perpelea în frigări. Servitori încărcați cu tăvi care gemeau sub greutatea pocalelor de bere și vin sau a platourilor cu carne aburindă se plimbau prin sala nesfârșită. Din când în când, unul se oprea, îi trecea povara unui birtaș, apoi se așeza la masă în locul acestuia.

— Se pare, Wentoki, că aceia care sunt pedepsiți pentru că s-au folosit de alții sunt făcuți să-i servească.

— Negreșit, asta face parte din cazne.

Jorim o luă înainte, încercând să-i recunoască pe unii dintre clienți. Vreo două blazoane i se păreau familiare. Marcau prezența unor tirani minori sau miniștri care se îmbogățiseră din corupție. Cel mai adesea, mușteriii nu purtau niciun fel de blazoane, fiind niște răufăcători anonimi, criminali și pedofili, ale căror fapte trecuseră nevăzute de nimeni, în afară de zei și de victimele lor.

— Încercarea de a găsi vreun cunoscut aici probabil că nu-i cea mai bună strategie.

— De acord.

Talrisaal își miji ochii.

— Aș mai sugera să nu ne așezăm, să nu luăm nicio tavă, să nu ne atingem de mâncare sau de băutură. Putem trece pe-aici, dar dacă ne amestecăm printre ei, am putea fi prinși în capcană.

— Bine.

Preumblările lui Jorim îl aduseră destul de aproape de o vatră. Căldura ei se dovedi a fi ademenitoare, iar aroma făcu să-i chiorăie mațele. Începu să zâmbească, apoi se uită la ce frigeau servitorii.

Un client se dezbrăcă și se încovoie. Un altul înfipse în el o

frigare de metal. Țepușa-l priponi cu totul, ieșind, cu un gâlgâit de sânge, piezișă, prin gâtul omului. Alte țepușe-l fixară bine în frigare. Doi servitori îl duseră spre un set de cârlige, apoi îl legară ca pe un purcel de lapte. Alți doi oameni, murdari și lucind de transpirație, îl urcară pe bărbat pe vatră. Carnea începu să-i sfârâie în timp ce începu să se rotească, încet, pe frigare.

Jorim nu-l cunoștea pe *acel* bărbat, însă cel de lângă el, a cărui carne se înnegrise, cu excepția porțiunilor din care bucătarii desprinseseră fâșii lungi, i se părea familiar.

— Conte Aerynnor?

Cel fript întinse mâinile după vocea sa, crăpându-și carnea pe la coate și umeri.

— Cine-i acolo?

— De ce ai ajuns aici?

— Sunt nevinovat. Nu l-am omorât pe niciunul dintre ei. Nici familia, nici pe Majiata, nici pe Nirati, pe nimeni! Ajută-mă!

— Nirati? Lui Jorim i se strânse inima. Nirati Anturasi?

— Nu pe ea, pe ea nu. Sunt nevinovat!

Jorim își miji ochii. Acceptase că sora lui era moartă, însă auzind acea veste ca Wentoki, o golise de orice emoție. Era doar un fapt, unul amortizat de starea ei, de „nu chiar moartă". Nu se gândise niciodată la circumstanțele morții ei. Ar fi putut înțelege un accident sau o boală. Chiar acceptase așa ceva.

Dar crima?

Negarea lui Aerynnor îi bagatelizase moartea. El o făcuse, altfel nu s-ar fi perpelit acum. Lipsa totală de remușcări din glasul contelui îi îngheță lui Jorim sângele în vene. Își merita pe deplin pedeapsa.

Cel de lângă Aerynnor fusese scobit până la os. Servitorii aruncară oasele într-o grămadă. Scheletul începu să se miște și să se recompună. Mai mulți servitori îi aduseră, grăbiți, mâncare și băutură. Scheletul dădu berea peste cap și înfulecă hartane mari de carne. În loc să se împrăștie pe podea, bucatele mestecate curseră peste oase, acoperindu-le cu mușchi și carne. Transformarea dezvălui că scheletul îi aparținea unei femei.

Din nou întreagă, cu păr lung și lucios, întunecat, culese de

jos roba lăsată de ultimul muşteriu. La atingerea ei, deveni o mătase de un verde strălucitor, cu un blazon cu un tigru brodat cu aur. Şi-o strânse în jurul taliei cu o cingătoare aurie, apoi străbătu mulţimea şi se aşeză la o masă.

— Din câte se pare, Talrisaal, aici se benchetuieşte încontinuu.

Virukul arătă spre femeie.

— Nimeni nu pare să fie în mod deosebit deranjat dacă mănâncă sau e fript. Nu este o pedeapsă prea grea.

— Aşa este.

Jorim o luă printre mese şi-şi făcu loc până la masa unde se aşezase femeia. Ţinând cont de blazonul ei şi de stilul broderiei, era una dintre prinţesele Moryth mai puţin importante. Circulau tot felul de poveşti despre acea ramură a familiei regale, care gusta din vicii nefireşti săvârşite cu ţăranii, care apoi erau omorâţi. Prinţesa stătea laolaltă cu alţii de sânge regesc, între care cineva foarte bine-cunoscut în Nalenyr.

Prinţul Araylis?

Fratele mai mare al Prinţului Cyron avea un piept lat şi o robusteţe în trăsături pe care nu le puteai găsi la actualul conducător al Nalenyrului. Nu mai avea niciun semn al loviturii de spadă care-i despicase craniul, deşi vorbea pe nas. Purta o robă cu blazonul nalenian şi o coroană imperială plasată deasupra unui dragon.

— Dacă aş fi avut ceva mai multă răbdare. Cred că asta-i, cu adevărat. Deseienii erau vulnerabili şi-ar fi devenit şi mai şi dacă aş fi aşteptat. Pyrust nici nu şi-ar fi păstrat tronul multă vreme. Aş fi putut s-o fac. L-aş fi putut izgoni din Helosunde şi să aduc teritoriul sub controlul meu total.

Jorim se încruntă. Era copil când murise Araylis. Lucrase la câteva din hărţile pe care le luase prinţul în campania sa. În mod surprinzător, campania fusese apreciată drept singura prin care prinţul i-ar fi putut elibera pe Helosundieni din jugul dominaţiei deseiene. N-a existat niciun indiciu privind cucerirea Helosundei pentru Nalenyr.

— Nu, nu, cu răbdarea n-ai fi obţinut nimic.

Bărbatul care vorbise purta o robă maro, cu un şoim alb în

zbor.

— Bătăliile sunt câștigate de cel mai rapid. Am greșit și eu așteptând. Am vrut ca dinastia ta să se spulbere într-un război civil. V-am vrut slăbiți, însă asta nu s-a întâmplat. Păcat că n-am atacat când bunicul tău a preluat tronul. O acțiune rapidă, decisivă, mi-ar fi adus întreaga voastră națiune.

O altă femeie se concentra numai asupra realității pe care o vedea.

— Dacă nu i-aș fi obligat pe țărani să cultive crini albaștri, atunci copilul acela n-ar fi fost înțepat de albină și n-ar fi murit. Iar părinții lui n-ar fi stârnit răscoala. Familia mea ar domni și acum...

— Nu, nu-i drept. Prințul Araylis împroșcă salivă pe mâneca sa. Dacă aș fi avut răbdare, asta ar fi fost tot. Deseienii ar fi fost vlăguiți...

Jorim se retrase încet. Așa auzi și alte fragmente de conversații. Fiecare se plângea de câte ceva. Fiecare avea câte-un regret – unele vulgare, altele monumentale – pe care-l considera o nenorocire. Însă Prințul Araylis nu avea dreptate. Nu nerăbdarea-i adusese moartea. Trufia. Aceeași trufie care-i spusese că putea lua Helosunde îi șoptise că-l putea înfrânge și pe Prințul Pyrust. Indiferent cât ar fi așteptat, probabil că n-ar fi fost niciodată în stare să-și înfrângă rivalul deseian.

Jorim se întoarse spre Talrisaal.

— Pedeapsa aici nu-i servitul sau să fii fript de viu. Este retrăirea înfrângerilor tale iar și iar, încontinuu.

— Compensează vina?

— Bănuiesc că da. Acești oameni au trecut prin viață fără a se îndoi vreo clipă de ei. Se credeau infailibili. Și s-au comportat ca atare. Jorim dădu din cap. Sunt forțați să-și retrăiască greșelile fără a găsi vreo soluție. Nici nu-mi pot închipui cum e.

Unul dintre servitori, încovoiat sub greutatea unei tăvi încărcate cu pocale fremătătoare, chicoti.

— Dacă nu-ți poți închipui, te vei întoarce aici cât de curând. Când servești, îi vezi pe oameni așa cum sunt. Ce prost ai fost. Și nu-i nicio scăpare.

Talrisaal îl trase pe Jorim înapoi.

— Nu-i răspunde. Va schimba locul cu tine, la fel cum toți se străduiesc să dea vina pe alții.

— Ce loc îngrozitor.

Virukul dădu din cap.

— Să fii prăjit și tăiat în bucăți trebuie să fie cea mai năprasnică pedeapsă, dar aș suferi și în interior.

— Sper ca toate victimele lor să încerce plăceri egale în intensitate cu durerile de-aici.

— Trebuie să mergem, Wentoki.

— Așa este. Ușa-i acolo. Ne vedem acolo.

Virukul îl privi curios.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vrăjile au efect aici, nu?

— Da.

— Bine, așteaptă o clipă.

Ținându-se de cuvânt, Jorim i se alătură iar Virukului și o luară amândoi spre mare. Se avântară în ea, îndreptându-se spre cel de-al Șaselea Iad. Numai când apa îi trecu peste cap scăpă Jorim de urletele lui Junei Aerynnor. Bărbatul ceruse ajutor, iar Jorim fusese încântat să i-l acorde. Farmecul de vindecare a avut efect imediat, însănătoșindu-i carnea și închizându-i rănile făcute de cuțit.

Și farmecul va continua pentru vecie, astfel că ucigașul lui Nirati își va petrece eternitatea pe frigare, urlându-și nevinovăția în urechile oricui ar vrea să-l asculte.

36
Ziua a 27-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati nu mai știa câte zile trecuseră în lumea reală de când luase decizia de a-l salva pe Jorim. Pe tărâmul ei, zilele treceau ca un vârtej. Timpul putea fi chiar și întors sau, cel puțin, așa credea ea. Părea să-și amintească de retrăirea unor zile. La capătul fiecăreia era atât de frustrată, încât își dorea să nu se fi petrecut niciodată.

În Kunjiqui, dorințele ei erau literă de lege.

Însă existau unele lucruri pe care nu și le dorea să existe. Îi spusese lui Takwee că nu vor călători în Lumea Morților singure. Avea nevoie de o armată și se apucă să adune una. Sarcina ar fi trebuit să fie una ușoară, din moment ce Nelesquin își crease propria sa armată în Anturasixan și-o trimisese să invadeze Cele Nouă.

Chiar și mai important, îi lăsase unele dintre creaturi. În timp ce coopera cu Qiro pentru crearea de tărâmuri potrivite pentru creșterea de războinici fioroși și fabricarea de arme înspăimântătoare, unele dintre realizările sale nu erau chiar ce-și dorise. Nelesquin și bunicul ei măturaseră pur și simplu ținuturile și o luaseră de la început, însă Nirati adunase ființele abandonate, precum Takwee, și le asigurase un adăpost. Pentru că-i făcea atâta plăcere, Nelesquin se îndurase să-i dea din ce în ce mai multe creaturi de salvat în ceea ce el numea Tărâmul Jucăriilor Pierdute.

Din fericire, ea trecuse pe acolo, încercând să-i multiplice pe Durrani. Se concentrase asupra lucrurilor pe care le cunoștea. Protodurranii, bărbați mici de stat, niște brute cu pielea albastră și mușchi masivi, se descurcau bine la călărit căprioarele cu coarne aurii. Își foloseau animalele de călărie ca să adune alte creaturi, inclusiv giganticii și relativ docilii aruncători de

bolovani.

O întreagă specie de maimuțe cu blana verzuie, cu aripi de liliac, zburară de pe vârful unui munte. Își spuneau Apropiații. Imitau formațiunile în care-și aranja Nirati trupele. După vreo patru, cinci generații, ajunseseră să înțeleagă comenzile și deveniseră foarte loiale. Nu puteau folosi arcurile, însă sulițele li se potriveau și se pricepeau foarte bine să arunce cu pietre.

Alte creaturi, precum lupii ei lungi, reptilieni, și-au dezvoltat și ei o inteligență rudimentară. Se părea că se adunau în haite din instinct și goneau repede. Aveau o mușcătură groaznică și erau încântați să vâneze, atât timp cât ziua era însorită și caldă.

De fapt, toate trupele ei erau fericite să facă orice le-ar fi cerut ea. Găsi altare construite în onoarea ei, cu flori și ofrande sacrificate pentru ea. Le deveni la fel de devotată pe cât îi erau și ei. Când cei mai bătrâni se sfârșeau și erau duși la locul de veci, venea să le ușureze suferința, promițându-le că se vor întâlni cu cei dragi lor în Lumea Morților. La comanda ei, toate creaturile ar fi luat Lumea Morților cu asalt. Însă problema era că nu știa *cum* să le comande. Cu toate că putea prăsi creaturile la fel de bine ca și Nelesquin, nu avea nicio idee ce făceau generalii. La fel ca mai toate fetele tinere din Nalenyr, privise o mulțime de parade militare și învățase totul despre Keru pe când era mai mică. Paradele și instrucția erau folositoare pentru impunerea disciplinei, însă nu ajutau cu nimic la învățarea creaturilor cum să atace și să se folosească de strategii sau tactici. Cât despre omorât... Lui Nirati nu-i plăcea ideea de a ucide.

Armata ei era formată din creaturi inocente, care ar fi făcut orice le-ar fi cerut, *însă există unele lucruri care n-ar trebui să fie cerute*. Nirati se trezi prinsă între două opțiuni inacceptabile. Îl putea lăsa pe Jorim captiv în Lumea Morților sau ar fi putut duce creaturi lipsite de experiență și insuficient antrenate într-un război pe care n-avea nicio pricepere să-l poarte. Oricare dintre ele s-ar fi soldat cu un dezastru, dar nici dacă nu făcea nimic nu avea să rezolve ceva.

— Îmi trebuie un general.

Nirati se încruntă pe când scruta oceanul argintiu, în care se vărsa râul azuriu de pe acest tărâm. Un val se sparse și se revărsă

pe plajă, pentru a-i spăla picioarele. În timp ce se retrăgea, nisipul îi cuprinse gleznele. Își mișcă degetele în joacă, râzând din cauza senzației, apoi își aminti ceva.

Bunicul ei, istovit și aproape nebun, formase o mică armată din noroi. Își pusese micii războinici în ambarcațiuni și-i expediase de-acolo. Urmau să-l elibereze pe Keles din capitala deseiană. Le făcuse chiar și un comandant, luând un singur fir de păr de la Nirati, pentru a-și întregi creația. Nirati zâmbi și se lăsă în genunchi, adunând cu brațele nisipul umed. Takwee și cei doi apărători Apropiați ai ei îi veniră degrabă în ajutor. Adunară nisip umed într-un dreptunghi cu lungimea de aproape doi metri și unul înălțime.

Nirati îl trase pe Takwee de pe vârful lui și-l netezi. Începu scoțând în evidență forma unui bărbat înalt și musculos. În timpul lungii ei străduanii de a-și descoperi talentul, se ocupase puțin și de sculptură, însă fu încurajată de faptul că soldații din noroi ai bunicului ei fuseseră destul de butucănoși. Se preocupă de detalii, până la nivelul fiecărui deget de la mâini și de la picioare.

Fața i-o lăsă la urmă. Încercă, în zadar, să-și amintească vreo imagine de-a Împăratului Taichun, cel care crease Imperiul. Cele câteva picturi care supraviețuiseră fură idealizate și s-au învălmășit ușor în mintea ei cu imaginile lui Jorim. Aflase de alți generali din tot felul de istorii, însă nu avea nicio reprezentare clară a lor. Putea invoca o imagine a Prințului Araylis, însă își amintea că murise cu capul crăpat în două și nu credea că-i va fi prea de folos în acest fel.

Nirati îngenunche și închise ochii. Își puse mâinile pe fața nemodelată. În loc să încerce să-și imagineze o anume persoană, se concentră asupra trăsăturilor pe care ar trebui să le aibă un mare general. Desigur, o bărbie proeminentă. Pomeții ridicați, sprâncene bine conturate, o frunte înaltă. Un nas teșit, pentru că, poate, fusese spart cândva. Și ochii să nu fie prea adânciți.

În timp ce desena sprâncenele cu unghia, întregul ei trup fu străbătut de furnicături. Se concentră asupra nevoii sale, asupra dorinței de a avea un războinic care-i va conduce armata și-i va salva fratele. Trebuia să funcționeze.

Apoi lovi un val uriaș. O prinse din spate, spărgându-se pe ea. Apa o azvârli peste generalul ei de nisip, apoi curentul o trase după el. Nirati se rostogoli pe plajă. Strânse nisipul cu degetele. I se scurse printre ele. Un al doilea val o împinse în nisip. Firișoarele de nisip îi rămaseră între dinți. Le scuipă, apoi trase apa în piept. Începu să tușească și valul în retragere o absorbi în apa argintie.

O zbughi spre suprafață, însă apa învolburată o rostogolea neîncetat. Părul îi acoperi fața și gâtul. Plămânii îi ardeau. Tuși. Aerul prețios scăpă, transformându-se în bule. Ridică o mână spre suprafață. Simți aerul, dar simți și cum se scufunda încet.

Apoi o mână o prinse de încheietură. Salvatorul ei o trase din adâncuri și o ținu atârnată ca un copilaș. Nirati mai tuși o dată, inspirând aerul, apoi vomită, murdărindu-se toată. Icni și se zbătu pe când el o coborî în apă, spălând-o, înainte de a o ridica din nou.

În cele din urmă, își dădu la o parte părul de pe față. Îl recunoscu pe bărbatul care-o ținea în aer. Fața lui dezvăluia forța pe care o sculptase și multe altele. Ochii, de un verde mai închis decât blana de Apropiat, luceau intens. Privirea lui se mută de pe fața ei la cele două primate care se apropiau în goana mare.

Animalele se opriră brusc, mârâiră și se retraseră pe plajă.

O puse jos, apoi se uită la mâna sa stângă. Și-o îndoi, o studie, și-și trecu degetul mare peste inelul de pe cel de-al patrulea deget. Zâmbi, destul de încântat.

— Am rămas fără barbă, însă am recâștigat două degete. E un târg la care mă învoiesc.

Nirati se acoperi cu un veșmânt din iarbă de mare.

— Bine-ai venit în Anturasixan, Prințe Pyrust.

37
Ziua a 30-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am lăsat într-un genunchi înaintea unuia dintre altarele lui Cyron, și i-am aruncat un argint unui cerșetor. Dintre robele lui murdare, acesta scoase o bucățică de tămâie și-o aprinse. Autodesemnatul preot al lui Cyron începu să mormăie o rugăciune, cu o tot mai mare fervoare, căreia îi lipsea însă coerența.

Altarul, de forma unei cochilii, era precum celelalte nouă mii împrăștiate prin Moriande. Avea pictura obligatorie, asemănătoare prințului, și doi soldați de jucărie, care stăteau de strajă. Preotul meu avea un oscior de la un deget, prezentat drept un fragment din brațul pierdut al lui Cyron. Asta nu făcea nici pe departe ca altarul să fie deosebit; dacă numai a noua parte din oasele din sanctuare ar fi provenit cu adevărat de la Cyron, mâna lui dreaptă ar fi trebuit să fi avut cel puțin optzeci și unu de degete.

N-am considerat nimic rău în a rosti o rugăciune pentru sănătatea lui Cyron. Ordinele prințului dădeau oamenilor un scop. Acel rost le oferea speranță. A mea era ca rugăciunile să ne ajute să-l ținem pe Nelesquin departe de oraș. Îngenunchind aici, le-am simțit apropierea înainte de a o auzi. Vibrațiile traversau solul. Osul degetului se balansa, ceea ce-l făcu pe cerșetor să-l ia ca pe un favor divin. Ne-am ridicat în același timp, el ca să se roage și mai zgomotos, iar eu ca s-o iau la goană spre zid.

Potcoavele metalice și zgomotul asurzitor pe care-l făceau m-au făcut să-mi doresc ca preotul meu să se roage la fel de tare. Oameni-fiare gigantici, metalici, asemănători cu *gyanrigoții,* însă mult mai mari și mai ornați, veneau în goană din tabăra lui Nelesquin. Primul șir, alcătuit din nouă oameni-fiare, cu capete

ca de berbeci, aveau topoare late, cu tăiș dublu. Erau flancați de rânduri de războinici elefantini, trâmbițând din trompe, iar colții din fildeș erau acoperiți cu vârfuri metalice. Tigri și lupi, urși, tauri și lei goneau spre nord. Unii erau din aur, alții din bronz, iar unii arătau ca și cum erau din lemn și os.

Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Nici nu-mi imaginasem mașinării de luptă atât de mari. Mi se uscase gura. Piraţi, Viruki, Turasyndieni și chiar și *vanyeshi,* îi omorâsem pe toți. *Însă aceste arătări...*

— Ce-o să facem, Stăpâne?

Întrebarea lui Dunos m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Luptăm, băiete. Coboară. Curăță curtea.

— Dar încleștările vor fi aici, sus.

— Nu pentru multă vreme. Du-te.

I-am ignorat mormăielile și mi-am scos evantaiul de la cingătoare. L-am deschis brusc și-am dat semnalul.

Trompeții noștri au sunat mai tare decât elefanții. Ciocanele au lovit. Catapultele și alte mașinării pentru aruncarea pietrelor azvârliră proiectile care au ajuns până aproape de norii joși. Bolovanii mai mici doar ricoșau din creaturile din metal, însă unul mare lovi un taur în plin avânt, zdrobindu-i craniul și doborând jivina din fier. Cel din urma sa făcu un salt deasupra carcasei celui căzut și-și continuă alergarea.

Un berbec își luă avânt spre porțile orașului. M-am așteptat să-și coboare fruntea și să se izbească de ele, dar se opri în apropiere. Scuturând un nor de săgeți, berbecul se repezi asupra porților cu securea lui. Lovitura năprasnică m-a răsucit și m-a aruncat într-un genunchi. Așchiile de lemn se împrăștiară prin curte ca fulgerul. Oamenii dădură înapoi, loviți de fragmente ucigătoare, iar o bucată mare de lemn îl doborî pe Dunos la pământ.

Echipajul unui turn potrivi o mică balistă și-o înțepeni. Nu aveau nicio șansă să ochească, însă mașinăriile se îmbulzeau pe la porți, așa că lansară. Sulița cu vârful de fier străpunse un berbec, intrându-i prin umărul stâng, înfigându-se în pământ. Creatura încremeni, se clătină, apoi se prăbuși într-o învălmășeală de brațe și picioare.

Și mai mulți loveau cu topoarele în porți. Alții izbeau zidurile. Mortarul se crăpa, pietrele se mișcau și oamenii cădeau. Jos, în curte, echipajele încărcau balistele și le ațintеau asupra porților. Zburară alte așchii de lemn, apoi șuieră o balama. M-am grăbit să cobor scările. Piatra se crăpa, iar bolțurile de fier pocniră. O bucată de metal mi-a zburat pe lângă cap și-a ricoșat din masca de luptă a altuia. A căzut ca un sac.

Peste o clipă, jumătate din poartă s-a prăbușit greoaie. Timpul s-a oprit în loc. Grinda frontală, care o asigura, se crăpase, smulgând reazemele celeilalte jumătăți. Poarta căzu cu zgomot, zdrobind un arcaș. Săgețile lui cu pene roșii zăngăniră și se rostogoliră pe piatra de pavaj. Cealaltă poartă, torturată de loviturile neîncetate, cedă în fața berbecilor.

Monștrii lui Nelesquin s-au priponit singuri la intrare. Balistele și-au lansat sulițele. Corzile strânse gemeau, iar bârnele de torsiune trosniră. Săgețile au ajuns la țintă într-o clipă. O suliță zgârie coapsa berbecului din față, iar o alta îi străpunse măruntaiele. Creatura se prăbuși, copitele din față îngropându-i-se în burtă înainte de a cădea într-o rână. A treia lance lovi alt berbec în coapsă. Acesta se retrase șchiopătând, însă alți doi intrară. Și iată-mă aici, singur, cu săbiile scoase din teacă, iar un iz ușor de tămâie îmi umplea nările.

Ciras Dejote stătea pe metereze în timp ce mașinăriile de luptă șarjau. Elefanții se năpusteau direct spre poziția lui. Îi recunoscu imediat. *Gyanrigoți!*

Întreaga mea pricepere, toată disciplina mea, nu înseamnă nimic împotriva unuia din aceștia.

Dincolo de ei, venind năprasnic în urma lor, *kwajiini* și războinici obișnuiți își răcneau îndemnurile de luptă.

Penxir Aerant scoase o săgeată și-o lansă. Ricoșă din fruntea lată a elefantului din față, trasând o zgârietură strălucitoare în fierul cenușiu. Ciras îl apucă pe arcaș de mânecă.

— Nu poți face nimic împotriva lor.

Bărbatul mai înalt își trase brațul.

— Nu de la distanța asta, dar se vor apropia.

Scoase încă o săgeată și o lansă, dar acum reuși s-o trimită

prin capul pieptului elefantului. Animalul mecanic se împiedică și căzu. Colții lui săpară brazde adânci în pământ. Un al doilea elefant se împiedică de primul. Căzu grămadă, stârnind praful, și se ridică încet, oferindu-i arcașului o a treia șansă lejeră.

Însă Penxir nu mai trase niciodată. Două săgeți *kwajiin* îi străpunseră gâtul. Sângele fierbinte împroșcă masca de luptă a lui Ciras, orbindu-l. Se dădu înapoi, ștergându-se în dreptul ochilor. O altă săgeată-i străpunse mâna stângă și zăngăni, lovindu-se de mască. Durerea-i potopi brațul, apoi ceva izbi puternic zidul.

Ciras fu proiectat în aer.

Lovi ramele capcanelor pentru cârtițe, care-i mai atenuară căderea. Răsucindu-se în aer, căzu pe spate și se lovi la cap. Coifu-i zbură cât colo. Masca de luptă îi atârna într-o parte. Și-o smulse.

Sus, pe cer, unul dintre monștrii înaripați zbură pe deasupra zidului. Oricum, o problemă mai gravă era poarta către portul de evacuare. Prima lovitură dată de bâta unui elefant știrbise ambele jumătăți și crăpase grinda care le ținea închise. O a doua lovitură le zbură pe amândouă din țâțâni. Porțile de metal se rostogoliră în curte. Una tăie un om în două. Cealaltă zdrobi butoaiele cu apă, puse acolo pentru stingerea incendiilor.

Ciras încercă să se ridice, însă alunecă pe noroiul proaspăt. Cineva, mai în spate, strigă:

— Rămâi jos!

Războinicii Durrani năvăliră prin portul de evacuare, scoțând înspăimântătoare răcnete de luptă, numai pentru a li se răspunde cu un staccato de pocnituri ale corzilor mașinăriilor. Cele mai vechi dintre mașinăriile de asediu, și cele mai puțin sofisticate, cele cu corzi, erau formate dintr-un stâlp rezistent, înfipt adânc în pământ. Deasupra solului rămânea din stâlp cam de un stat de om, iar la capăt avea o crestătură în formă de V, de un lat de palmă. O scândură fusese atașată stâlpului în partea de jos, cu un cablu gros, care se trăgea înapoi și se lega. În crestătură fusese îndesat un mănunchi de săgeți. Când coarda declanșatoare era tăiată, scândura zvâcnea în sus și lovea cu putere săgețile de la capăt.

Deasupra lui Ciras trecu un nor de săgeți. Primii *kwajiini* căzură când săgețile trecură prin ei. Cei rămași în urmă se treziră cu săgeți înfipte în armuri sau în carne. Unii se opriră ca să le rupă. Alții continuară să înainteze.

Caracteristicile mașinăriilor cu corzi nu îmbunătățeau prea mult distanța de tragere sau precizia, dar permiteau o reîncărcare rapidă. Ciras se rostogoli într-o parte pe când lemnul pocnea iar și iar. Războinicii *kwajiini* gemeau și blestemau, dar prea puțini își dădură duhul.

Ciras își recăpătă echilibrul și trase din teacă sabia *vanyesh* cu o singură mișcare. Rămânând ghemuit, seceră picioarele războinicilor cu pielea albastră. Un alt *kwajiin,* cu o săgeată înfiptă în partea cărnoasă a umărului, lovi sălbatic. Spadasinul pară atacul cu o mișcare largă, apoi își înfipse cotul stâng în fața războinicului. Oasele pocniră. Dușmanul dădu înapoi clătinându-se, sângele curgându-i printre degete. Dintr-un salt, Ciras îi străpunse gâtul.

Ciras sări înapoi pentru a invoca *jaedunul,* însă nu reuși. Durerea de la mână, chinul de la spate, capul care-i bubuia și șocul vederii unui elefant strecurându-se în portul de evacuare făceau imposibilă concentrarea. Devie o altă lovitură din fandare, apoi izbi, prinzându-l pe războinic în genunchi. Se prăvăli într-o parte, rupându-și-l zgomotos, apoi cu o lovitură de sus crăpă în două scăfârlia *kwajiinului.*

Mai în josul străzii, o balistă trase, apoi încă una. Prima trânti o bilă de fier de aproape cinci kilograme în pieptul elefantului, crăpându-i armura. Cealaltă lansase nouă sulițe cu vârful de fier, câteva trântindu-i pe *kwajiini* la pământ. Două dintre ele nimeriră elefantul, și – fără nicio îndoială, dirijată chiar de mâna lui Kojai – una se înfipse acolo unde lovise bila de fier.

Sulița se afundă și zbârnâi. Elefantul se smuci. Capul îi zvâcni în sus, unul dintre colții săi străpungând un *kwajiin* care se zvârcolea. Creatura încremeni în portul de evacuare cu războinicul muribund, zbătându-se inutil.

Războinicii din Moriande sloboziră un strigăt. Traseră și alte mașinării cu coardă, iar arcașii loviră ținte anume. *Kwajiinii* prinși în capcană încercară și reușiră să ucidă războinici, însă

fără întăriri, pieriră rapid.

Alți elefanți loveau zidul. *Nu va trece multă vreme până când întregul sector va cădea.* Ciras rupse săgeata și-o scoase din mână. Îndesă acolo o fâșie de pânză, adăugând pe deasupra ei o rugăciune de la un templu de-al lui Cyron, și legă rana. Aproape că nici nu luă în seamă mulțumirile celorlalți, în vreme ce se repezeau spre alte posturi de luptă. Îl invitară să li se alăture, dar refuză.

În pofida durerii și a victoriei, nu uitase de creatura înaripată, care zburase pe deasupra orașului, răzuind norii. Privi în sus și-o văzu dând târcoale înspre apus. Ciras își dădu imediat seama în ce direcție se îndrepta: Anturasikun, și putea ghici cam care-i era misiunea. Dintr-un motiv sau altul, Nelesquin îl voia pe Keles Anturasi, iar Ciras nu-i va lăsa niciodată să-i ia prietenul.

— Trebuie să ajungem mai aproape.

Nelesquin mai aruncă o privire spre mâna de pietre de ghicit, apoi îl bătu pe umăr pe vizitiul *kasphana* cu o biciușcă de călărie.

— Văd ce se întâmplă, dar trebuie să și aud.

Kaerinus clătină din cap.

— Dacă te apropii prea mult ai putea să simți și mirosul.

Nelesquin zâmbi, băgând pietrele înapoi în săculețul lor.

— Uitasem că nu ți-ai format niciodată gustul pentru război.

— Am vindecat atât de multe răni, Alteță, încât războiul nu mă mai incită defel.

— Și faci asta foarte bine, Kaerinus.

Pietroaiele zburau peste zidurile cetății Moriande, zdrobind unii dintre *dari,* însă poarta principală fusese deja sfărâmată. Porțile mai mici de la est și vest fuseseră spulberate și ele, iar elefanții erau pe cale să dărâme un sector important al zidului. Înspre est, efortul de a folosi *dari* de lemn în locul scărilor de asediu părea să dea rezultate. Se legaseră și urcaseră pe zid precum iedera, permițându-le războinicilor să năvălească.

Prințul se adresă săculețului de pietre:

— E mai bine decât ați prezis voi.

— Ați spus ceva, Alteță?

— O glumă de-a mea. Nelesquin zâmbi larg. Vedeți voi, prieteni, războiul este ceea ce-i face pe oameni unici. Sunt Virukii războinici falnici? Desigur, nu se poate nega asta, însă au încetat să mai lupte în războaie cu mult înainte ca adevărații oameni să fi ajuns pe aceste țărmuri. Am putut să-i izgonim din imperiul lor și să-l înființăm pe al nostru. Da, unii au sugerat că Virukii ar fi fost sătui de războaie și că simțeau că le-a cam trecut vremea, însă astea-s lamentările celor care nu înțeleg cât e de important războiul. Îi elimină pe cei slabi și-i răsplătește pe cei puternici. Ne face mai buni.

— Recâștigându-mi turnul ne va face *mult* mai buni, Prințe Nelesquin.

Qiro studie bătălia îndepărtată cu ochii ageri, deschiși la culoare.

— Eforturile tale înspre est sunt neconvingătoare.

— Răbdare, Maestre Anturasi. Nelesquin strânse biciușca în ambele mâini, în josul spatelui. Acest război este o lucrare de artă. Savureaz-o. Îți va aduce ceea ce-ți dorești.

Prințul dădu din cap ca pentru el, în timp ce *jarandaki* își începu coborârea.

— Și odată ce vom obține ceea ce ne dorim, nimic nu ne va mai putea opri.

38
Ziua a 30-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am aruncat pe sub securea berbecului. Lovitura sa a pulverizat piatra de pavaj și a zdrobit altarul la care mă rugam. Așchii de piatră au ricoșat din armura mea. Au scăpărat scântei când o a doua lovitură a trecut razant de mine, pe o traiectorie joasă, retezând picioarele altui războinic.

— Stăpâne, pe aici!

M-am ridicat degrabă și-am luat-o la goană după Dunos. M-a ratat încă un berbec, însă a spulberat colțul unei case. Țiglele au căzut ca o cascadă, spărgându-se, dar nu m-am mai uitat înapoi. Pământul se cutremura cu fiecare lovitură de copită. Frica-mi dădea aripi, însă asta nu mă va ajuta să câștig cursa. Dunos țâșni spre stânga, iar eu m-am repezit pe urmele sale. Am tăiat-o la stânga, pe o stradă îngustă. Unul dintre coarnele berbecului prinse marginea unui acoperiș, împrăștiind și mai multe țigle. Am alergat printre frânghiile pentru rufe, de care atârnau cearșafuri. Funia a pocnit când berbecul a dat năvală. Am sărit peste un morman de rufe abandonate și-am alergat dincolo de o alee de trecere.

Numai atunci, după ce bubuitul creaturii pornite în urmărire s-a mai diminuat, am îndrăznit să mă uit înapoi. Zdrențe roșii și albastre atârnau de coarnele sale, iar berbecul și le dădea de pe ochi cu labele. Se oprea la răscruci, neluând în seamă aleile care duceau spre est sau spre vest. Erau prea înguste ca să-i permită trecerea, iar Dunos și cu mine eram încă înaintea lui. Cu toate că era o creatură din metal, capcana pe care o pregătisem pentru *xonarchi* a funcționat perfect. Balistele ascunse pe fiecare alee au tras de la mică distanță. O suliță i-a străpuns coapsele. O alta i-a intrat prin șold și-a ieșit prin umărul din partea opusă. Berbecul s-a smucit, apoi s-a lăsat pe clădire. Peretele s-a surpat,

iar mașinăria de război a dispărut printre dărâmături.

Dunos m-a tras de mânecă. Am fugit spre est, iar cei cu balista au reîncărcat. Ne-am croit drum prin mulțimile de indivizi panicați, scurgându-se spre nord. Oamenii îmi strigau întrebări, dar nu aveam răspunsurile pe care voiau ei să le audă. Am arătat spre poduri și le-am spus să se miște repede.

Așa au și făcut, rugându-se lui Cyron sau oricui altcuiva i-ar asculta.

Mă întreb cui i se roagă Cyron chiar acum. S-ar putea ca prințul să fi prevăzut în planurile sale căderea zidurilor, dar, cu siguranță, nu atât de repede. Nimeni n-ar fi putut. Nelesquin reușise în câteva clipe ceea ce-ar fi trebuit să dureze câteva luni.

Compania mea de *xidantzu* s-a adunat repede.

Ranai arătă spre sud-est.

— Ar trebui să ne retragem spre Wentotikun și să rămânem pe poziții.

Am scuturat din cap.

— Trebuie să-i protejăm pe nevinovați. Deshiel, pune-ți arcașii pe acoperișuri. Ucide tot ce poți, dar vreau să atragi dușmanul. Ademenește-i. Condu-i în capcanele noastre. Ranai, pune-ți oamenii să-i îndrepte pe refugiați spre poduri. Ia-i de-aici.

Se încruntă.

— Dar, Maestre...

— Știu, nu pare o treabă de războinic, însă trebuie făcută. Crezi că nu va fi destul măcel mai târziu? Eliberează terenul de refugiați și poți lupta cât îți poftește inima.

Dădu din cap și începură amândoi să împartă ordine oamenilor lor.

Am privit în jos.

— Dunos, du-te cu Ranai.

Dădu hotărât din cap.

— Ați fi mort acum dacă n-aș fi fost la poartă. Rămân cu dumneavoastră.

N-aveam timp să mă târguiesc cu el, mai ales atunci când avea dreptate.

— Dacă ajungem să ne despărțim, te îndrepți spre nord, ai

înțeles?

Zâmbetul larg al lui Dunos izbuti să-mi aducă și mie unul pe față.

— Mă îndrept spre nord, am înțeles.

Promisesem să-mi duc oamenii în partea cealaltă și majoritatea presupuneau că mă referisem la râu. Fumul începuse deja să se ridice lângă o poartă mică, de obicei rezervată prințului, așa că Dunos și cu mine ne-am îndreptat într-acolo. Aproape imediat ne-am lovit de oameni care veneau din acea direcție, mulți dintre ei răniți și sângerând. Deviaseră lovituri de spadă cu mâinile goale, ceea ce spunea destule despre curajul lor și despre nepriceperea invadatorilor. Împreună cu Dunos, am intrat într-o curte mică, interioară, circulară, având în centru o fântână. Doi bărbați, purtând blazonul Companiei Libere Ixunite, țintuiseră de fântână o femeie. Soțul ei zăcea înnodat în propriile lui mațe. Doi copilași cu ochii mari plângeau în tăcere, ascunși la umbra unei căruțe răsturnate.

Jaedunul fierbea în mine. M-am apropiat de fântână, retezându-i tendoanele primului bărbat, apoi descăpățânându-l. Complicele lui se întoarse să caște ochii. Privirea i s-a mutat de la mine la cioturile care-i țineau loc de mâini. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte de a leșina într-o baltă de sânge arterial, fierbinte.

O duzină de Ixuniți ocupau jumătatea de sud a curții. Abandonară jafurile și se repeziră spre noi, cu săbiile scoase. M-am răsucit, intrând între ei cu ambele săbii fulgerând. Mușchii s-au rupt și ligamentele au pocnit când oțelul ascuțit ca briciul a pătruns adânc. Icnete și gemete, blesteme, transformate în gâlgâieli, și urlete, marcate de zăngănitul fierului, după cum săbiile cădeau dintre degetele rămase fără nervi sau din strânsoarea mâinilor retezate.

Doi dintre bărbați se repeziră la Dunos. Nu aveai cum să-l iei drept adult. Era un copilandru și încă unul olog. Au decis că era mai ușor de omorât decât mine, dovedind de fapt că erau cu mult mai proști decât păreau. Dunos, cu toate că era mic de statură și doar la începutul instrucției sale obligatorii,

participase la multe lupte. Se trase spre stânga, blocându-l pe unul cu propriul său tovarăș. Dunos pară cu sabia lovitura de sus a primului bărbat, apoi țâșni înainte. Îl înjunghie în vintre cu pumnalul. Sângele gâlgâi roșu aprins. Omul se clătină, dând înapoi. Dunos se ghemui, dezechilibrându-i un picior. Îl apucă de călcâie, răsturnându-l pe spate.

Celălalt laș, văzând cum era curmată viața prietenului său, ezită. Dunos se repezi la el, lovind ca o cobră. Sabia sa pătrunse pe sub pieptarul bărbatului și în măruntaiele lui. Băiatul își răsuci sabia din greu, apoi o trase afară. Bărbatul împroșcă ultimele sale vorbe într-un nor însângerat, apoi căzu fără viață pe pietrele de pavaj.

Cel de-al doilea adversar al lui Dunos izbi pământul cam în același timp cu ultimul lovit de mine. Femeia se târâse spre locul unde se ghemuiseră copiii. Clipocitul apei din fântână acoperea acum majoritatea zgomotelor imediate, în afară de tropăitul regulat al soldaților care blocau toate căile de scăpare.

Contele Linel Vroan intră în piață, acompaniat de doi *gyanrigoți*. Fuseseră construiți din lemn și li se dăduse o formă ca a acelor insecte, călugărițele. Deși nu erau atât de grei ca omologii lor din metal, tropăitul lor tot cutremura pământul. Îl flancau pe comandantul trupelor Ixunite. Bărbatul înalt făcu o plecăciune.

— Virisken Soshir, îmi amintesc de tine. Îmi vei permite să-i fac o bucurie stăpânului meu, ori mă vei obliga ca, spre regretul meu, să-i ofer cadavrul tău?

Prințul Cyron mârâi. Se uita spre sud de pe înălțimile Shirikun.

— Cum de-au putut sparge zidurile atât de repede?

Contele Jarys Derael stătea nemișcat în scaunul cu rotile.

— Nelesquin are ceva nou. Trebuie să sperăm că îi vom găsi vulnerabilitățile, altfel totul e pierdut.

Cyron își trecu degetele prin păr.

— Orașul meu. Nu putem face nimic.

— Ne-am pregătit bine, Alteță.

— Au trecut de zid. În sud-est este un incendiu. Ar putea

mistui totul.

— Este puțin probabil că Nelesquin îl va lăsa așa. Nu câștigă nimic dacă o face.

— Dar cum poate să... Cyron clătină din cap. *Vanyeshii,* da. Poate s-au folosit de vrăjitoriile lor ca să dărâme porțile.

— Dacă sunt atât de crânceni și de nesăbuiți, atunci totul e pierdut, indiferent ce facem. Contele pocni din degete. Vă rog, avem o decizie de luat.

Cyron întoarse scaunul spre harta imensă, întinsă în centrul podelei turnului. Bunicul lui Cyron pusese pe seama înclinației sale spre jocurile cu soldații de plumb abilitatea lui în chestiunile militare. Soldații fuseseră pictați în culorile diverselor unități staționate pe cuprinsul orașului și plasați corespunzător pe hartă.

— Alteță, trebuie să presupunem că unitățile de la porți au fost distruse sau sunt pe cale să fie distruse. La fel și cea de-a doua noastră linie de apărare. Deja, putem vedea populația traversând podurile.

Cyron privi din nou spre sud. Cele nouă poduri erau ticsite de refugiați. Ici, colo, câte-o căruță era împinsă peste margini. Din când în când, mai cădea și câte-un trup peste balustrade.

— Poate că ar fi trebuit să-i evacuăm pe toți.

Glasul contelui se auzi ca o șoaptă hotărâtă:

— N-am fi putut anticipa ce arme are Nelesquin. Nu le-a avut la Tsatol Deraelkun. Acum cinci zile nu le avea.

Cyron clătină din cap.

— Dar știam că va veni.

— Nu contează. Ar fi fost o greșeală să-i evacuăm pe toți.

— Cum poți să spui așa ceva?

— Prințe Cyron, mi-am trăit întreaga viață într-o fortăreață. Singurul meu țel a fost acela de a ucide dușmani. Cei care au trăit sub același acoperiș cu mine știau că niciun cartier nu va fi sacrificat sau cedat. Dacă Tsatol Deraelkun ar fi căzut, supraviețuitorii ar fi fost măcelăriți. Să presupui că ar putea fi altfel aici e o prostie.

Prințul se încruntă.

— Pentru că toată lumea este în primejdie, n-ar trebui să-i

punem la adăpost?

— Nu. Suntem în război. Să permiți unui segment al populației să se prefacă a fi în *siguranță* este periculos. Asta ar face ca apărarea națiunii să fie doar îndatorirea războinicilor. Oamenii ar ajunge să-i privească la fel ca pe grădinari sau altă categorie de slujitori. Le-ar îngădui să se ascundă de realitatea cu care se confruntă. Poporul trebuie să fie unit în jurul unui conducător, pentru a-și asigura distrugerea dușmanilor, altfel eforturile devin inutile. Dacă i se permite oricui să creadă că este ferit de orice implicare, atunci războiul este pierdut.

Cyron îl privi pe omul cu ochi ageri, prins în capcana trupului muribund.

— Sunt foarte mulți copii acolo.

— Și-l vom jeli pe fiecare copil mort. Obligația noastră-i aceea de a vedea cum putem face mai bine ca să-l împiedicăm pe dușman să-i ucidă.

Cyron dădu din cap și se reîntoarse la fereastră. Privi spre oraș. Nu îl vedea ca o adunătură de pietre puse una pesta alta, ci ca o rețea. Spre sud, ochiurile plasei se zdrențuiau și se întrerupeau brusc. Orașul dobândise o strălucire – cel puțin, în acele părți aflate, încă, sub controlul forțelor sale – iar boala care era invazia lui Nelesquin îi întunecase marginile.

Podurile de peste Râul de Aur, arcele lor mari, cu luminile albastre ale lămpilor *gyanrigot,* străluceau cel mai tare.

— Oamenii produc această licărire.

— Ați spus ceva, Alteță?

— Gândeam cu voce tare. Reveni la hartă. Nu avem de ales. Retragem cea de-a treia și-a patra linie de apărare dincolo de râu, apoi vom distruge toate podurile, cu excepția unuia, Podul Dragonului.

Contele Derael închise ochii.

— Prima dată, vom trece dincolo câți oameni putem, însă aveți dreptate, așa trebuie făcut.

— Și așa va fi. Cyron oftă și-i făcu semn unui funcționar să se apropie. Vom tăia podurile, și oricine rămâne pe partea cealaltă să aibă Grija milă de ei când îi întâmpină în Lumea Morților.

Cu ajutorul cărții, Keles măsură înaintarea dușmanului. Strânse la piept volumul supradimensionat și le făcu semn verilor săi să iasă din turn. Aceștia o luară la fugă cu brațele pline de hărți, tabele și grafice. Atât timp cât Keles avea Atlasul Secret, putea recrea tot ceea ce se pierduse.

Și să mă asigur că nimic din ceea ce s-a creat nu va fi pierdut.

Verii lui lucraseră neobosiți. În trei zile, aproape că terminaseră atlasul mondial. Paginile îi parveneau repede, și se părea că fiecare cartograf se străduise să-și deseneze hărțile mai bine decât ceilalți. Au lucrat împreună, adăugând ilustrații și legende scrise cu litere îngroșate. Unii dintre funcționarii mai tineri scriau note despre aventurile lui Jorim, și chiar despre ale lui Qiro, plasându-le apoi în atlas, în locurile potrivite.

Keles îi pomenise în treacăt mamei sale despre proiect, iar ea remarcase că era păcat că n-au făcut toată lucrarea pe hârtia obținută din fibra plantelor din locurile respective de pe hărți. Avea o parte din plante în grădina din turn – în porțiunea care nu fusese cu totul năpădită de *tzaden* – așa că au presat petale între foi și-au folosit unele uleiuri pentru obținerea aromelor.

Trebuia să facă lumea din atlas cât de reală posibil. Avea nevoie de toate: imagini, miros, textură, legende populare, toate acele lucruri care confereau unui loc identitatea sa unică. Pe măsură ce-i veneau paginile, le studia și le lega chiar el. Numai el cunoștea întregul conținut al volumului, dar verii lui erau convinși că ar fi putut reproduce paginile lor. Aceasta era sarcina lor, pe care se străduiau s-o finalizeze, când dușmanul a lovit zidurile, iar cornurile și tobele dinspre nord au sunat retragerea generală.

Keles îi zori afară din turn pe ultimii dintre verii lui, apoi închise și zăvorî poarta de aur. Tyressa îl găsi acolo, cu armura pusă și o suliță în mâini.

— Trebuie să mergem, Keles.

— Ai văzut-o pe mama? S-a dus să aducă rădăcină de *xunling,* pentru una din hărți. Credea că are așa ceva în atelierul ei sau s-ar putea să fi trebuit să dezgroape una din grădină.

— N-am văzut-o. Tyressa arătă spre trepte. Du-te. Verifică grădina. Eu am să mă duc în atelierul ei.

— Te aștept.

— Nu, ia-o din loc. Te ajung din urmă pe Podul Kojai. Dacă treci pe malul celălalt, du-te spre Shirikun. O să te întâlnești cu mama ta acolo, îți promit.

— Am să țin minte.

Întinse o mână spre fața ei. Ea se încordă, apoi zâmbi. Îi luă mâna într-a ei și i-o strânse.

— Du-te. Grăbește-te!

Keles coborî treptele câte două deodată, apoi sări pe palier. Intră în fugă în grădină, năvălind prin desișul verde al lujerilor de *tzaden*. Își croi drum printre ei, dar vreo câțiva tot se agățară de el.

Se opri.

— Mamă?

La capătul treptelor din grădină, un monstru cu schelet argintiu ținea trupul frânt al mamei sale. Un tentacul i se înfășurase în jurul gâtului, un altul îi cuprinsese coapsele. Gâtul ei era îndoit nefiresc. În spatele lui, o creatură imensă, cu aripi ca din piele, ciugulea fructe dintr-un arbore de *naranji*.

Monstrul lăsă cadavrul mamei sale să alunece la pământ.

— Nu mi-a spus unde te afli. Acum nu mai contează.

Creatura păși înainte și trase teaca de sabie din harnașamentul din spate.

— Prințul Nelesquin îți trimite salutările sale, Keles Anturasi. Te roagă să vii să-i faci o vizită. Monstrul rânji. Are un conflict cu bunicul tău, și crede că ai putea fi rezolvarea unei anumite probleme.

39
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

M-am uitat spre stânga.

— Dunos, escorteaz-o pe femeia aceea și pe copii spre nord.

— Nu, Stăpâne, stau cu tine.

— Dunos, fă cum ți-am spus.

Contele Vroan îi făcu un semn să plece.

— Du-te, copile, vei fi în siguranță. Am să trimit un curier cu tine.

Dunos își ridică sfidător bărbia.

— Nu sunt laș.

— Asta spune și sângele care picură de pe armele tale.

Contele făcu o scurtă plecăciune înspre el.

— Dar trebuie să te supui stăpânului tău. Du-te.

Am dat din cap.

— Da, Dunos. Du-te. Cu toții trebuie să ne supunem stăpânilor noștri. Contele se supune celui al său, și va plăti un preț crunt pentru asta.

— Atunci, aș putea spera, Moraven Tolo, că și tu te vei supune stăpânului *tău*.

Vocea răsunând moale, dar surprinzător de fermă, îi aparținea unui omuleț străvechi, ghemuit sub o pătură veche și cu o pălărie de pai conică. Se mișca încet, sprijinindu-se de un baston din stejar mai mare decât el. Ar fi putut fi un bătrân oarecare, rătăcind, dacă n-ar fi fost mănușile de armură care-i acopereau mâinile.

M-am îndreptat spre el.

— Maestre!

Vroan râse.

— *Acesta-i* maestrul tău? Dacă de la el ai învățat să te lupți, atunci Prințul Nelesquin nu are de ce se teme de tine.

Phyon Jatan râse cu acel scârțâit sec, atât de comun printre bătrâni.

— Nobilul meu n-a înțeles niciodată că aparențele înșală?

— Cum m-aș putea înșela? Voi sunteți trei aici. Eu am mulți oameni. S-ar putea să credeți că mă înșel, dar nu mi-e teamă că m-ați putea ucide.

Maestrul meu, mic și prizărit, clătină din cap.

— Nu te înșeli, pentru că n-am venit să te omor. Arătă cu bastonul spre *gyanrigotul* din lemn. Am venit să-i ucid pe *ei*.

M-am așezat lângă el.

— Maestre, nu trebuie să faci asta.

Ridică fruntea și pălăria îi alunecă pe spate. A zâmbit, iar ochii-i erau tineri, în pofida feței lui zbârcite.

— Îmi vei spune să mă supun stăpânului *meu?*

— Nu ai niciunul, Phyon Jatan.

— Dar ascult de cineva. Mi-ai refuzat șansa de a lupta pentru Împărăteasa noastră, cu mult timp în urmă. Vei face la fel și acum?

Mi s-a pus un nod în gât. Am scuturat din cap.

Și-a desfăcut șiretul pălăriei și mi-a dat-o mie, după care s-a scuturat de pătură. Dedesubt purta robe aurii, strălucitoare, cu un dragon ghemuit, brodat cu negru. Sub el se odihnea coroana imperială. Însă, cu excepția mănușilor, nu purta nicio armură și nu avea nicio sabie.

— Nu te poți duce la luptă fără arme și armură.

Ridică glasul, direcționându-și comentariul spre dușman.

— Dacă aș lupta cu oamenii, aș fi echipat ca un războinic. Aceștia sunt soldați din lemn, așa că voi fi tăietor de lemne.

Contele Vroan ridică o mână, oprind înaintarea *gyanrigotului.*

— Îți dai seama, cred, că valoarea ta nu-ți va salva învățăcelul?

— N-am nicio teamă pentru binele învățăceilor mei. Phyon îmi zâmbi. Crezi că ajunge curtea asta pentru un cerc?

— Da, Maestre.

M-am retras. Câțiva dintre oamenii lui Vroan se dădură și ei înapoi. Vorba se împrăștie în rândurile trupelor și se retraseră la marginea curții. Cu toții voiau să vadă un Mistic luptând cu

mașinăriile de război, însă nimeni nu-și dorea să fie prins în cercul magic.

I-am dat pălăria și pătura lui Dunos.

— Ține femeile și copiii pe-aproape. Îi vei conduce spre pod când va fi momentul.

— N-am să te părăsesc.

— Am să fiu în urma ta, îți promit.

Phyon Jatan rămase cu spatele la fântână. Una dintre călugărițele din lemn păși înainte spre a i se împotrivi. Maestrul meu îi făcu cinstea de a adopta cea de-a patra poziție de călugăriță, ridicând bastonul la înălțimea umărului și strângându-l în ambele mâini. Mașinăria din lemn îl domina copios, clămpănindu-și mandibulele. Brațele sale se terminau cu cleștii puternici ai insectei. Membrele fuseseră ascuțite și dotate cu țepușe care ar fi putut, cu ușurință, să străpungă un om.

Phyon Jatan nu se arătă impresionat. Făcu o plecăciune spre adversarul său, acceptă un clămpănit de mandibule drept răspunsul cuvenit, și începu să răsucească încet bastonul. Mișcarea începea cu stângăcie, așa cum ar fi fost de așteptat de la un bătrân, cu încheieturile înțepenite și mușchii atrofiați, însă, pe măsură ce bastonul se rotea tot mai repede, mișcarea deveni fluidă. Bastonul de culoare aurie deveni neclar, ca un cerc. Aerul vibra. Un halo aurit îl înconjura pe maestrul meu. *Jaedunul* izbucni.

Călugărița se retrase cu jumătate de pas, aproape zdrobind un nenorocit de Ixunit, apoi împunse cu cleștele în față. Phyon schimbă rotația bastonului, înclinându-l și ridicându-l, ca și cum ar fi parat. Ideea că ar putea avea succes sfida orice logică. Bastonul era ca o nuia, încercând să abată un berbec de asediu. Bastonul se lovi de clește cu o pocnitură îngrozitoare. Așchiile de lemn se împrăștiară. Două bucăți mari de clește trecură pe lângă mine. Maestrul meu s-a ridicat imperturbabil, pe când un norișor de rumeguș căzu grămadă în cercul larg din jurul său.

Călugărița se retrase și-și cercetă brațul. Ciotul zdrențuit îi dădu războinicului un răgaz de-o clipă, apoi lovi din nou. Ridică ciotul ca pe o ghioagă și-l roti puternic, intenționând să-l transforme pe maestrul meu într-un terci.

Pietrele de pavaj se scuturară sub forţa atacului. Contele Vroan căzu. Eu m-am trezit într-un genunchi. Maestrul Jatan nici nu se clinti. Sări înainte. Bățul se învârti spre stânga, apoi țâșni în toată lungimea sa. Măciulia lui izbi cotul călugăriței.

Izbucni un foc auriu. Brațul explodă ca un copac lovit de trăsnet. Războinicii Ixuniți se îndepărtară împleticindu-se, împănați de așchii. Antebrațul călugăriței se desprinse, zdrobind alți doi.

Maestrul Jatan păși înainte, mișcându-se aproape prea repede ca să fie adevărat. Flacăra aurie îl învălui. Bastonul trăsni la dreapta, apoi la stânga. Picioarele călugăriței se dezintegrară. Alte așchii mortale își luară zborul.

Călugărița, dezechilibrată și defectă, căzu pe burtă. Impactul m-a săltat în aer. Brațul ei stâng zvâcni, zdrobind bazinul fântânii. Apa gâlgâia ca sângele.

Maestrul Jatan se învârti și-și ridică bastonul pentru o lovitură de sus în jos. Izbi cu el, prinzând călugărița la baza spinării.

Pocnitura se auzi clară, ca un buștean bine uscat, prins sub securea tăietorului. Lemnul se despică la fel de ușor, de la pelvis până-n creștet. Ceea ce fusese o structură din lemn, fără îmbinări, se surpă într-o grămadă de scânduri și pari. Și undeva, în mijlocul lor, războinicul care o manevrase zăcea zdrobit de greutatea lor.

Cea de-a doua călugăriță țâșni înainte, apucându-l și săltându-l pe Phyon Jatan cu cleștele din dreapta, smulgându-i bastonul cu cel stâng. Rupse toiagul cu dispreț, apoi îl ridică pe maestrul meu către cer. Cleștele se strânse, tăindu-l în două pe Phyon Jatan.

Nici chiar moartea lui n-a contat. Focul *jaedunului* a năvălit de-a lungul brațului de lemn. S-a împrăștiat pe tot corpul. Picături de foc au căzut pe coapse și picioare. Mașinăria de luptă din lemn fumegă un moment, apoi erupse învăluită de foc. Arse cu o lumină orbitoare, preț de-o clipă, apoi se prăbuși într-un nor de cenușă neagră care înecă întreaga curte.

Și, cu săbiile trase, am intrat în acel nor.

Keles se retrase de lângă monstru.

— Te așteptai să-l slujesc pe acela care a ordonat uciderea mamei mele?

— Ești adult. Ai ieșit bine de tot de sub aripa mamei. Monstrul zâmbi. Ți se va compensa pierderea.

Ochii lui Keles fulgerară.

— Mi-ai *ucis* mama! Cum ar putea compensa ceva, orice, moartea ei?

— Pleacă de lângă el, Keles!

Tyressa năvăli dintre lujerii de *tzaden* și se repezi la monstru. Lancea ei descrise un arc de cerc amplu. Creatura încercă să pareze lovitura, însă ea reuși să-i strecoare vârful pe sub teaca sabiei și-o ridică dintr-o lovitură. Lama vibră și tăie o bucată de metal din pelvisul lui. Dacă monstrul ar fi fost altceva decât un schelet ambulant, lovitura l-ar fi doborât la pământ, îngenuncheat în propriile sale intestine.

Tentaculele monstrului biciuiră aerul. Evită unul, dar un altul o înșfăcă de glezna dreaptă. Monstrul smuci, trântind-o la pământ, înainte ca vârful lăncii să străpungă tentaculul. Se rupse cu un șuierat. Inele de metal zburară peste tot. Tyressa sări înapoi, azvârlind tentaculul de la glezna ei. Monstrul scoase din teacă ambele săbii și le repezi spre ea. Tyressa se lăsă spre dreapta și spre stânga, lăsând săbiile să stârnească scântei, izbind statuile și pietrele de pavaj. Făcu un salt înainte, rupând o coastă, apoi se feri sub un tentacul. Își menajă glezna dreaptă, dar se mișcă suficient de repede pentru ca fiara să n-o poată atinge.

— Keles, du-te. Fugi!

— Nu, Tyressa, îndepărtează-te de el.

Pe Keles începuse să-l furnice deja pielea din cauza magiei care se scurgea din ea. Se concentră asupra acestui lucru, trecând peste șocul provocat de moartea mamei sale.

— Fugi! Te acopăr eu.

Tentaculul monstrului țâșni și-o lovi pe Tyressa în coapsa stângă. Ciobi apărătorile armurii, doborând-o din nou. Ea se lăsă pe piciorul drept, ca să se echilibreze, însă glezna i se rupse. Războinica Keru se răsturnă ca un butuc, cu glezna dreaptă

răsucită sub ea. Sulița ei se ridică pentru a devia o sabie. Însă cealaltă trecu de manevra ei disperată. Monstrul lui Nelesquin o lovi în plin, străpungându-i pieptarul și ieșindu-i prin spinare. Lovitura o trânti necruțătoare la pământ, iar lama se afundă pe-un sfert în sol.

— Tyressa!

Keles căzu în genunchi. Nu putea respira. Tyressa se zvârcoli în jurul sabiei, iar prin măruntaiele lui se răsucea durerea. *Nu se poate să moară. Nu se poate.*

Monstrul se întoarse, cu fața strâmbată de un rictus.

— Gata cu joaca, Keles Anturasi, vii cu mine.

Norul negru se despărți în două. Eram în picioare, lângă Contele Linel Vroan. Blazonul familiei se umflase și se descojise de pe armura sa. La fel se întâmplase cu mare parte din fața lui. Focul îl orbise, însă n-avea nevoie de ochi ca să știe cine eram. Ridică o mână.

— Ajută-mă să mă ridic, ca să pot muri ca un bărbat.

— Ca să mori ca un bărbat trebuie să fi fost unul.

I-am retezat capul dintr-o singură lovitură. S-a rostogolit. I-am lovit cadavrul cu picioarele, o bună bucată de vreme, apoi m-am năpustit înainte, căutând și alții pe care să-i ucid.

Se arătară câțiva, închipuindu-și că erau mai curajoși decât stăpânul lor. Asta nu spunea prea multe despre ei. Aceștia erau cei proști, și-au murit repede. Cei mai isteți au fugit atunci când maestrul meu a atacat mașinăriile de luptă.

Mi-am istovit, repede, adversarii, însă, dinspre nord-est, se auzeau urlete și zarvă de luptă. Am alergat într-acolo, chiar în spatele formațiunii Ixunite. Cu toate că Ixuniții erau bărbați în toată firea și antrenați ca soldați, un mic grup de învățăcei i-au izgonit înapoi. Cu stăpânul lor mort, învățăceii *Serrianului* Jatan nu aveau niciun motiv să fie miloși.

Nici eu. O străpungere acolo, o lovitură dincolo, și oamenii cădeau urlând. Dintr-odată, deveniți conștienți de atacul din spate, ultimii soldați ai lui Vroan s-au panicat și-au dat bir cu fugiții.

— *Serrdini* ai *Serrianului* Jatan, alăturați-vă mie! Am arătat

spre nord cu o spadă însângerată. Trebuie să trecem râul.

Căpetenia lor, Eron Jatan, mă salută și își dirijă atacurile înspre locul unde aștepta Dunos. Dincolo de ei, zăceau cadavrele Ixuniților și câțiva răniți, cu toții împănați cu săgeți de arcașii lui Deshiel Tolo. Am remarcat o săgeată înfiptă într-o clădire aflată mai departe.

— Luați-vă după săgețile astea, spre nord.

Am alergat împreună cu ceilalți pe străzile pline de distrugerile războiului. De-a lungul lor, șchiopătau răniți, uneori ajutați de prieteni și de trecători. Alții, majoritatea bătrâni, ședeau pe lângă clădiri, cu capul băgat între genunchi, cu mâinile împreunate pe cap, bocind. Câinii alergau, formând haitele care se vor ospăta din morți. Un maidanez fugi înaintea mea cărând în dinți, de-o ureche, scăfârlia lui Vroan.

Lucrurile se înrăutățeau pe măsură ce ne apropiam de capătul Podului Tigrului. Cel al Lupului, din care unele părți erau vizibile prin apa mică de la cotul râului, se legăna și se răsucea. N-aș fi putut să spun de ce, însă motivul deveni curând evident. Întregul pod se prăbușise cam în același fel cum se întâmplase cu prima călugăriță.

Mulțimea jelea pierderea podului. Oamenii strigau. Au izbucnit încăierările. Bărbații azvârleau copiii de-o parte, femeile bătrâne și fetele însărcinate. O bandă a ridicat o căruță și-a azvârlit-o peste zidul de la Drumul Râului din Sud. Oamenii s-au repezit înspre pod, însă mulțimea de-abia dacă s-a mai clintit mai departe.

— Dunos, Eron, la mine. Mergem spre pod.

Am invocat *jaedunul,* considerând mulțimea ca pe o formațiune dușmană. I-am privit cum se înghionteau unii pe alții. Acolo unde se ciocneau doi și se redresau, treceam exact pe la punctul lor de contact. Mă strecuram într-o parte și-n alta, printre rânduri, apoi țâșneam înainte. Un ghiont aici, altul colo, și, în scurt timp, am trecut podul.

Atunci am descoperit problema.

Un grup de bărbați înarmați controlau zona din apropierea podului. Săbiile trase și săgețile pregătite le dădeau autoritatea de care aveau nevoie. Lăsau oamenii să pătrundă cu țârâita,

asigurându-se că nimeni nu avea să fie strivit din cauza panicii.

Le-aș fi aplaudat eforturile, dacă n-ar fi cerut plată pentru trecere. Mi-am croit drum printre oameni și m-am apropiat de căpetenia lor. Unul dintre ai lui și-a pus mâna pe pieptul meu. Dunos l-a castrat pe bandit înainte să fi avut eu șansa de a-i reteza mâna de la cot. Am trecut de omul care urla, privind crunt.

— N-am avut timp să desenez un cerc, așa că aveți de ales. Muriți acolo unde vă aflați sau îmi urmați ordinele. Alegeți. Acum.

Bărbatul care rămăsese cu ochii căscați la pomenirea cercului își plecă fruntea.

— Cum vă pot sluji, Stăpâne?

— Până la cât știi să numeri?

Își privi mâinile.

— Până la Nouă Zei și unul pentru mine.

— Bine. Alege nouă oameni. Ăștia se duc. Am făcut un semn cu capul spre Dunos și Eron. Alegeți nouă și expediați-i. Eșalonați-i.

Vestea celor spuse de mine se răspândi prin mulțime. Oamenii începură să se simtă mai încrezători și se grupară singuri câte nouă. Au început să treacă repede peste pod, ceea ce era cât se poate de bine. Privind înapoi, spre oraș, văzând fumul înălțându-se și mulțimea tot mai mare îndreptându-se spre pod, să-i treci pe toți pe partea cealaltă avea să ia foarte mult timp.

Iar noi nu vom mai avea vreme cu mult înainte de a-i isprăvi pe toți.

40
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Ciras Dejote sări peste cadavrul Tyressei și izbi cu ambele picioare în fața lui Pravak. Gigantul *vanyesh* se dădu îndărăt clătinându-se, fiindu-i imposibil să-și scoată sabia din burta ei. Spadasinul puse picioarele pe sol și țâșni înainte. Lovitura lui zăngăni prelung, crestându-i coapsa lui Pravak. Tentaculul mătură aerul, însă Ciras îl evită. Se răsuci, scăpând din încleștarea palmei deschise a vrăjitorului. Împinse sabia în sus, pe deasupra capului său, apoi lovi din nou și mai crestă din tibie.

— Ciras, îndepărtează-te de el!

— Nu, Keles, îl cunosc pe ăsta. Lasă-mă.

Pravak, cu urmele de la cizme încă ornându-i profilul, se retrase și adoptă poziția a patra a Scorpionului.

— Nu-mi arăți niciun respect, atacând fără a mă preveni.

— Nu meriți așa ceva, după ce-ai uneltit cu Turasyndienii și-ai luptat împotriva Împărătesei.

— Și când te gândești că am fost convins că ești reîncarnarea lui Jogot.

Ciras ridică sabia în semn de salut.

— Sunt, în mai multe feluri decât ți-ai putea imagina. Invocă *jaedunul* și se pregăti. Și sunt mai bun decât tine.

— Nu face asta, Ciras! strigă la el Keles.

— Nu am de ales, Keles.

Pravak se repezi să atace. Năvăli crâncen, cu o ploaie de lovituri îndreptate spre spadasin. Ciras se retrase, pas cu pas, ferindu-se de unele lovituri, parând altele. Cele câteva pe care le blocă îi făcură brațele să se scuture cuprinse de fiori. Ripostele lui Ciras ar fi decupat mușchii de pe brațe și picioare, schilodind un adversar obișnuit. Împotriva lui Pravak, cele mai crunte

lovituri nu făceau altceva decât să-i mai îndepărteze din argintul de pe oase.

Ciras se lăsă jos. O lovitură năprasnică reteză creanga unui copac. Ciras trecu prin ploaia de frunze și rămase ghemuit. Sabia lui Pravak îi șuieră pe deasupra capului. Ciras își roti spada, apoi lovi genunchiul uriașului, retezând fâșiile de argint care-i țineau încheieturile. Firele argintii pocniră, apoi *jaedunul* pulsă și firele subțiri de metal se reuniră. Pravak se răsuci și râse.

— Mi-am amintit cum m-ai învins înainte. Mi-am luat unele măsuri de siguranță.

— Ciras, lasă-l în pace!

Spadasinul ignoră rugămintea lui Keles. Se repezi înainte, agitându-și sabia. O lovitură reteză un genunchi și înainte ca tăietura să se fi reparat, atacă glezna. Sabia se ridică și lovi din lateral, crestând osul mic la brațului, apoi împinse o vertebră într-o parte și reteză o coastă de jos. Se retrase după fiecare încleștare, evită toate loviturile de străpungere și atacă mereu, forțându-l pe Pravak să piardă timp pentru îndreptarea membrelor sale și repararea încheieturilor.

Deveni o luptă de uzură. Pravak avea tot mai multe avarii; Ciras era doar obosit. Cu toate că-l dureau mușchii și-i ardeau plămânii, magia-l umplea. Se mișca mai rapid ca oricând, descifrând intențiile adversarului din cel mai simplu gest, contracarându-i strategiile înainte chiar ca acestea să fie aplicate. Pravak nu se putea apăra și repara în același timp. Era doar o chestiune de timp până când *vanyeshul* avea să zacă împrăștiat prin grădină.

Era limpede că Pravak își dădea seama de asta. Sabia spadasinului se abătu asupra genunchiului stâng al uriașului. Osul tibiei căzu, iar femurul lui Pravak se înfipse în pământ. Ciras pivotă, ridicându-și din nou sabia pentru o lovitură la capul uriașului, însă, în vreme ce se răsucea, pumnul drept al lui Pravak îl izbi în plină față.

Ciras se prăbuși, căzând rău de tot pe noadă, iar picioarele-i tremurau puternic. Sabia lui Pravak se năpusti asupra-i. Legăturile din piele lăcuită pocniră și cămașa de zale șuieră când o străpunse sabia. Sângele începu să gâlgâie și oasele

trosniră. Spada lui Ciras zbură cât colo din mâna lui cuprinsă de spasme, apoi Pravak se aplecă, folosindu-se de propria sa greutate pentru a-i reteza antebrațul lui Ciras.

— Fiind un *vanyesh* reîncarnat, nu înseamnă că ești un *vanyesh,* Ciras.

În stare de șoc, Ciras privea fix antebrațul retezat, zăcând la mai bine de jumătate de metru distanță. Mâna încă mai mișca și apuca, dar în gol și fără vlagă. Sângele-i țâșnea din ciotul mâinii, artera retezată risipindu-i din viață cu fiecare bătaie asurzitoare a inimii.

Sunt mort.

Apoi un lujer i se înfășură în jurul brațului, la cot. Crescu acolo, din pământ, și se strânse. Sângerarea încetă. Pravak își apucă de partea de jos a piciorului și-o puse la loc. *Jaedunul* scăpăra și atunci fâșiile de argint se refăcură. *Vanyeshul* se bătu încântat pe picior, apoi se ridică.

— Ai încercat, Ciras, și-ai dat greș. Nu te-ai dezonorat deloc așa.

Atunci *vanyeshul* se întoarse spre Tyressa, dorind, se pare, să-și recupereze sabia, însă nu-și putu ridica piciorul drept. Lujeri, similari celor care alcătuiseră garoul, îi crescuseră pe picior și i se încolăciseră de glezne. Încercă să-și tragă piciorul în sus, însă nu reuși să scape din strânsoarea tenace a plantelor.

— Ce se întâmplă aici?

— Mi-ai *ucis* mama.

Keles Anturasi se afla în mijlocul grădinii, cu pumnii strânși și fața întunecată.

— Mi-ai rănit prietenii. Doar nu te-ai așteptat să te las să scapi după asta?

Pravak se întoarse, smulgându-și un picior din strânsoare.

— N-ai nicio idee pe cine sfidezi.

— Iar tu n-ai nicio idee pe cine-ai înfuriat.

Cartograful ridică o mână, apoi și-o coborî brusc. Covorul de lujeri de *tzaden* căzu din turn într-un singur val. Avalanșa verde îl zdrobi pe Pravak de pământ. Spada-i zbură în aer, însă lujerii se înălțară și-o culeseră din zbor. Apoi, întreaga plantă urcă înapoi în turn, ținând capul lui Pravak sus, însă lăsându-i

picioarele pe pământ, și împrăștiindu-i resturile trupului pe parcurs.

Keles înșfăcă o carte și se ridică. O strânse la piept cu putere, cu ambele brațe. Închise ochii.

În straturile din grădină, din spatele lui, pământul fierbea. Plantele își făcură drum ieșind din sol. Dezrădăcinate, formară brațe și picioare. Înalte de un stat de om, ieșiră din răsaduri.

Două dintre ele se îndreptară spre locul unde zăcea Siatsi Anturasi și-o ridicară. O purtară prin grădină și-o lăsară în groapa din care ieșiseră. O acoperiră cu pământ. Într-o clipă, flori roșii și aurii îi năpădiră mormântul.

Alte două plante ajunseră până la Ciras și-l ajutară să se ridice. Una-i recuperă sabia, dar îi lăsă brațul la pământ. Cealaltă plantă fixă ciotul brațului său pe o piatră de pavaj, îndepărtând carnea purpurie. Se scurse un lichid, iar planta acoperi atât ciotul lui Ciras, cât și mâna stângă străpunsă cu acea pastă lipicioasă și închisă la culoare. Durerea încetă.

Ciras descoperi că era dificil să se concentreze.

— Ce-i asta?

Keles deschise ochii.

— Rădăcină de *xunling*. Fratele meu a adus-o din Ceriskoron. Mama a cultivat-o, fiind singura *bhotridina* care a reușit asta atât de departe în nord. Venea să ia din ea când...

Ultimele două rădăcini ajunseră lângă Tyressa. Se tăiară în sabia din burta ei, lăsând seva să scurgă de-a lungul lamei până în rană. Mai scurseră lichid și pe buzele ei. Keles dădu din cap și plantele începură să se îndesească sub Tyressa. Se ridică, iar sabia lui Pravak ieși și ea. Întorcând-o într-o parte, plantele îi oblojiră rana de ieșire pe cât puteau de bine. Cele două care-o îngropaseră pe Siatsi se alăturară Tyressei. De la capetele brațelor lor izbucniră rădăcinuțe și se întrepătrunseră, creând o lectică. Câteva rădăcini crescură peste margini pentru a o fixa, apoi cele patru plante o duseră la Keles și Ciras.

— Haide, Ciras, trebuie să plecăm de aici.

Keles privi înapoi spre turn și spre Pravak, care licărea printre plante.

Ciras arătă spre creatura înaripată.

— Și cu asta cum rămâne?

— Oh, da.

Keles făcu un gest spre copacul *naranji*. O creangă împunse aerul, străpungând jivina. Bătu din aripi și apoi se prăbuși. În umbra copacului, putregaiul începu să consume cadavrul creaturii.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai reamintit. Keles o luă pe treptele de piatră spre poarta grădinii fără să se uite în urmă. Anturasikun nu va mai fi niciodată casa mea.

Un căpitan din Dragonii Prințului m-a găsit pe partea sudică a podului.

— Trebuie să dărâmăm acest pod, acum.

Pietrarii fuseseră coborâți deja, ca să desprindă bolțurile arcului central. Odată îndepărtate, mijlocul podului avea să se prăbușească.

— Uită-te la oamenii ăștia, căpitane. Tot vor trebui să traverseze.

— Nu mai contează, a fost dat ordinul. Bărbatul scoase de sub pieptar un mesaj împăturit. Sigiliul Prințului Cyron.

Mormăind rugăciuni la repezeală și îmbulzindu-se, oamenii continuară să treacă. Majoritatea celor viguroși și sănătoși o făcuseră deja, dar cei bolnavi, răniți și neputincioși rămăseseră în urmă. Căruțele zăceau abandonate, golite de încărcături. Undeva, plângea un copil.

— Mulți dintre războinicii mei sunt acolo, căpitane. Doar nu te aștepți să-i abandonez.

— Nu, dar nu vor traversa Podul Tigrului. Am ordinele mele.

I-am făcut semn lui Dunos să se retragă, iar băiatul își băgă sabia în teacă.

— Ce să le spun?

— Podul Dragonului va rămâne deschis. O să-l menținem. Același lucru este valabil și pentru oamenii tăi. Nu avem de ales.

— Trebuie să mai trec dintre ei.

— Ai timp până mă întorc pe partea cealaltă.

— Nu te grăbi.

Dădu din cap și plecă.

Am dus dincolo cât de mulți am putut, dar n-a fost nici pe departe suficient. Cu toate că era de două ori mai mare decât oricare altul, Podul Dragonului nu putea absorbi întregul trafic. Mai mult, Nelesquin ar face din capturarea lui o prioritate. Cum se putea gândi cineva că-l va păstra, luptând cu mașinăriile de război, nu-mi puteam imagina.

— Eron, am nevoie ca tu și învățăceii tăi să începeți să-i dirijați pe oameni spre vest. Trebuie să se îndrepte spre Podul Dragonului.

Aruncă o privire spre mulțime, apoi se întoarse spre mine.

— Nu vor reuși niciodată. Uită-te la Drumul Râului. Are aproape douăzeci de metri lățime, un parapet de aproape un metru și jumătate pe partea dinspre râu. Este bătătura unui abator. Iar dacă-i vine cuiva ideea să sară peste parapet, cade în râu de la douăzeci de metri.

— Știu, și tocmai de-asta trebuie să-i duci până la Podul Dragonului. Am să-ncerc să-mi dau seama cât de aproape sunt invadatorii.

— Să nu mă minți. Vrei să le mai dai timp. Eron își lăsă o mână pe umărul meu. Lasă-ne să venim. Și noi putem lupta.

— Știu. Am nevoie de tine acolo. Am dat din cap. Contez pe tine.

— Se rezolvă. Fie ca zeii să-ți surâdă.

— Mai degrabă, aș vrea să se încrunte la dușmani. Dunos, vino aici.

Ne-am croit drum prin mulțimea tot mai rarefiată și ne-am năpustit printr-o tăbăcărie până pe un acoperiș. Într-un oraș ca Moriande, cu atâtea clădiri ridicate atât de aproape una de alta, se putea merge rapid pe acoperișuri. Dunos stătea lângă mine și-și puse mâna dreaptă pe stânga mea.

— E de rău. Foarte rău.

O femeie, goală și însângerată, sărise de la fereastra unui turn și se spânzurase. Soldații – oameni și *kwajiini* deopotrivă – aruncaseră giuvaiericale celor care așteptau jos. Războinicii luptau, urlând și pierind, iar în mai multe locuri izbucniseră incendii accidentale.

Și ici-colo, printre clădiri, pe străzi, uriașii *gyanrigoți* își

fugăreau victimele. O mică reuniune a mașinăriilor se desfășura pe locul unde Phyon Jatan le distrusese pe două dintre ele. Îmi doream cu ardoare să fi avut o catapultă capabilă să arunce un bolovan în mijlocul lor. L-am strâns pe băiat de mână.

— Hai să mergem, Dunos. Trebuie să găsim dușmanii, apoi să-i convingem să se țină departe de pod.

Dacă n-ar fi fost războinicii *xunling* – pentru că Ciras ajunsese să se gândească în acești termeni despre ei – nu ar mai fi ajuns până la Podul Câinelui. Seva lor, cu un miros amărui, se infiltrase în răni. Pe lângă faptul că amorțiseră durerea, induceau o euforie ușoară, căreia însă i se împotrivea o parte a minții lui. Își pierduse mâna în care ținea spada, dar, cumva, acest lucru părea de o importanță minoră.

Grupul neobișnuit se deplasa repede pe străzile orașului, care le rămăseseră acum în majoritate doar morților. Mulți dintre răposați fuseseră jefuitori. Lucrurile de valoare lăsate lângă ei erau împrăștiate sau distruse, și, în mod sigur, nu meritau să mori pentru ele. Unul dintre hoții în agonie se târâse până la un altar de-al lui Cyron, oferind prada ca ofrandă pentru milă.

Rugămintea rămăsese însă fără răspuns, pentru că acum câinii se luptau pentru hoitul său.

Trecură de un colț și dădură cu ochii de o femeie tânără și drăguță, stând în pragul unei uși, cântând la *necyl*. Trecea cu arcușul peste cele șase corzi, creând un cânt de jelanie care-i făcea pe câini să urle și chiar părea să vestejească frunzele de pe capul războinicilor *xunling*.

Keles o invită să li se alăture, însă ea nici nu băgă nicio clipă în seamă prezența lor. Porniră mai departe, dar, atât timp cât sunetele melancolice continuau, știau că fata mai trăia.

Ajunseră pe întinderea Drumului Râului și se opriră. Căruțe și lăzi zăceau la intrarea spre pod. Oamenii, nu mai mult de optsprezece, se înghesuiau lângă parapet, cu brațele în jurul genunchilor, plângând. În prima clipă, Ciras nu-și dădu seama de ce plângeau, apoi privi dincolo de ei.

Singurul lucru rămas din Podul Câinelui erau cele patru șiruri de stâlpi, ridicați pe insulele artificiale de pe râu. Podul

Liliacului și cel al Vulturului fuseseră distruse într-o manieră asemănătoare. Ciras se îndreptă de spate și-și flexă mâna stângă. Îi dădea o senzație agreabilă.

— Spada mea.

Keles îi aruncă o privire.

— Nu este nevoie.

— *Kwajiinii* ne vor găsi înainte să putem ajunge la Podul Dragonului. Mai bine am muri în luptă.

— Nu. Mama mi-a murit azi. N-am să vă las, pe tine și pe Tyressa, să muriți și voi. Arătă spre una dintre rădăcinile *xunling*. Du-te.

Rădăcina plecă de lângă Ciras și alergă spre fundația podului. La marginea râului, sări în văzduh, întinzându-și brațele. Chiar și în starea lui de buimăceală, Ciras putea să-și dea seama că creatura nu va reuși nicicum, apoi rădăcinuțele țâșniră – fire fine – ajungând la pilonii din față și înapoi la baza podului. Rădăcina se subție și-și modifică singură forma, devenind ca o plasă, îngroșându-se cu fiecare bătaie de inimă. Keles se întoarse spre cei care abandonaseră orice speranță.

— Dacă vreți să trăiți, veniți acum.

Jumătate dintre ei se ridicară singuri și-l urmară peste plasa de rădăcini. La stâlpul următor, un alt *xunling* se aruncă și acoperi spațiul gol. Primul se contractase la forma sa inițială, apoi creă următoarea secțiune de pod.

Trecură și de cea de-a patra secțiune și ajunseră pe malul nordic fără probleme. Refugiații căzură la picioarele lui Keles și-i mulțumiră. Se milogiră să se pună la dispoziția lui, dar el le spuse să-și vadă de drum. Ciras se asigură că pleacă, apoi se duse pe urmele lui Keles și se pierdu în ceea ce mai rămăsese din Moriande.

41
A 30-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Găsirea dușmanilor nu era ceva greu, însă a-i convinge să stea departe de pod era imposibil. Cu toate că jafurile erau numeroase, se părea că se limitau la cele săvârșite de oameni, nu-i implicau și pe *kwajiini.* Aceștia dădeau impresia că erau mult mai interesați de luptă decât de trofee.

Căpetenia *kwajiinilor,* ca o ironie, lupta înlăuntrul unuia dintre tigrii *gyanrigot,* arătând ca o încarnare a lui Chado. Mă întrebam cât îi va trebui lui Nelesquin până va ajunge să-l irite asta. *Kwajiinul* își trimisese hărțuitorii cu armuri ușoare să se răspândească în oraș, deschizând drum mașinăriilor de luptă. I-au eliminat pe unii dintre luptătorii noștri în ambuscade, și-au schimbat o grămadă de săgeți cu oamenii lui Deshiel.

Când înaintarea lor a încetinit, mașinăriile de luptă și-au făcut apariția, pentru a trece de liniile de apărare. Le-au urmat și mai mulți pedestrași, cu armuri grele. Înaintarea lor spre nord era constantă și inexorabilă. Tigrii constituiau, fără nicio îndoială, vârful de lance, și acesta se îndrepta direct spre Podul Dragonului.

Am făcut tot ce-am putut ca să-i încetinim, însă era ca și cum am fi blestemat un trăsnet, dacă te luai după efectele asupra lor. Deshiel și arcașii lui i-ar fi putut opri pe hărțuitori, apoi Ranai ori o unitate a Dragonilor de Munte ar fi putut înainta, încercând să-i flancheze pe tigrii *kwajiini.* Mașinăriile de luptă și-au croit drum, zdrobind o clădire sau două, stârnind, din greșeală, incendii, iar recruții au venit degrabă și-au trecut gălețile de apă din mână-n mână. Am fi putut ataca atunci și să-i măcelărim pe toți, însă fuseseră luați în sclavie și, în plus, niciunul dintre noi nu voia să vadă orașul mistuit de foc.

Oricum, pedestrașii noștri trebuiau să fie prudenți, ca nu

cumva alte forțe care se deplasau prin oraș să-i înconjoare. Puteam ataca și să ne retragem imediat, să lovim din nou și să dispărem, retrăgându-ne întotdeauna spre pod.

În această privință, Dunos s-a dovedit a fi cel mai de folos. S-a urcat pe acoperișuri și s-a cățărat pe cele mai înalte turle pentru a vedea ce se întâmplă cu mulțimile și cât de repede treceau oamenii peste pod. Mulți reușeau să ajungă pe partea cealaltă, însă apăreau tot mai mulți. Era limpede că mulți vor rămâne blocați pe partea sudică. Nu puteam face nimic ca să împiedicăm asta.

Așa că mi-am retras și eu oamenii.

Am văzut dezamăgirea în ochii și pe fața lui Dunos. Pentru el și pentru mulți alții, războiul era un lucru simplu: ucide sau vei fi ucis. Primeai ordine și trebuia să le îndeplinești, încrezându-te în deciziile conducătorilor tăi. Dacă un ordin îți cerea să faci sacrificiul suprem, o făceai împăcat, știind că vei fi onorat pentru bravura ta.

Dunos avea o scuză pentru că credea așa ceva: nu era decât un băietan de zece ani. Adulții care credeau asta nu luptaseră niciodată sau nu trebuiseră să ia niciodată o decizie de viață și de moarte, cel puțin nu una care să-i afecteze direct. Un ministru putea pune în carantină un sat întreg, pentru ca o molimă să se stingă de la sine, dar făcea asta de la distanță, fără a fi nevoit să audă gemetele muribunzilor sau să vadă fețele înspăimântate ale supraviețuitorilor. Dacă n-ai văzut sânge, nu ai de unde să știi ce înseamnă războiul. Dacă nu ai aflat ce-i războiul, nu poți lua hotărâri corecte în luptă. Dar și dacă ai cunoscut războiul, asta nu era o garanție că vei lua deciziile potrivite.

Ne-am croit drum prin oraș. Mulțimile se îndeseau și-a trebuit să folosim forța ca să înaintăm spre pod. Mă simțeam prins ca într-o capcană de trupurile înghesuite în jurul meu. În orice moment m-ar fi putut nimeri vreo săgeată. O mașinărie de război m-ar fi putut înhăța și zdrobi, așa cum pățise și Maestrul Jatan.

Și, cu toate că eu considerasem că o țineam la respect, panica m-a copleșit. Mi-am făcut loc prin mulțime. Eram puternic, iar

ei slabi. Nepăsător la protestele lor, am ajuns la pod și mi-am trimis oamenii pe partea cealaltă. Am alergat după ei și odată ce-am ajuns în siguranță după prima linie de baliste, m-am întors, intrigat de țipetele care se ridicau de pe malul sudic.

Hăituitorii *kwajiin* apăruseră pe acoperișuri. Și-au scos săgețile din tolbe și nici măcar nu s-au mai ostenit să ochească. Oamenii jeleau și s-au repezit spre Podul Dragonului, însă gărzile naleniene răsturnaseră niște căruțe și le dăduseră foc. Totuși, oamenii încă mai încercau să se cațere pe unde puteau, iar un bărbat azvârli chiar un băiețel prin flăcări. Ca printr-o minune, copilul ajunse dincolo neatins, însă își rupse un picior. Dunos țâșni imediat și-l trase pe copil la adăpost.

De-a lungul Drumului Râului, oamenii se cățărau pe parapet și săreau în apă. Cel puțin un bărbat făcu greșeala de a se ridica în picioare când ajunse pe parapet. Două săgeți *kwajiin* i se înfipseră în piept. Unii căzură în râu și n-au mai revenit niciodată la suprafață. Cadavrele se legănau și pluteau spre est. Alții s-au îndreptat spre malul nordic, înotând cu disperare. Epuizați, mulți au alunecat încet sub apa cenușie.

Arcașii *kwajiin* ajunseră pe Drumul Râului dinspre est. S-au așezat într-un șir simplu. Dacă înotătorii reușeau să ajungă la mijlocul râului, erau în siguranță, însă cei care tocmai plecaseră de la mal aveau doar posibilitatea de a se îneca sau de a pieri cu săgeți înfipte în spate.

Apoi și-au făcut apariția *gyanrigoții.* O călugăriță a azvârlit cât colo căruțele care ardeau. Au tras două baliste. Nu erau mașinării mici. Fuseseră încărcate cu bușteni la fel de groși precum coapsa mea și cu vârfuri de oțel triunghiulare, de jumătate de metru lungime. Primul zbură prin pieptul călugăriței, azvârlind *gyanrigotul* câțiva pași în spate, înainte de a exploda ca un butoi zdrobit.

Cel de-al doilea buștean a ricoșat din călugăriță, apoi s-a năpustit într-un soldat. Vârful l-a decapitat, iar bușteanul a nimicit alți nouă. Din spatele nostru s-au auzit urale. Am ajutat la reîncărcarea balistelor. Mai puteam lichida vreo doi pe-aici, apoi linia de baliste din spatele nostru se mai putea ocupa de câțiva. Balistele de pe malul nordic puteau lovi acea zonă,

distrugând chiar și mai mulți.

Dar chiar și așa, nu-i puteam opri pe toți. Dacă veneau, treceau de noi. Însă n-au venit. *Gyanrigotul* s-a pierdut iarăși prin oraș, iar războinicii *kwajiin* au ocupat poziții prin care controlau capul podului. Războiul pentru Moriande era pe jumătate terminat, iar noi fusesem înfrânți categoric.

Lumina verde din turnul lui Qiro îi sugera lui Nelesquin decădere. Condițiile existente în turn concurau, cu siguranță, la asta. Lujerii de *tzaden* trecuseră prin ferestre și se împrăștiaseră incontrolabil. Atelierul era la pământ. Greutatea tulpinilor și a fructelor dărâmase pupitrele și mesele de desen. Hărțile se mototoliseră sub lujerii cățărători, iar despărțiturile cu draperiile lor fuseseră sfâșiate și doborâte la pământ.

Totuși, în timp ce îi deschidea drumul prin junglă, Qiro nu părea să fi observat distrugerile. Rătăcea printre ele, iritat numai de câte-un lujer care i se agăța de gleznă. Plantele se chirceau sub blestemele sale. Nelesquin se opri în mijlocul încăperii.

— Desigur, voi pune oamenii să curețe mizeria asta.

Qiro se întoarse.

— Nu, în niciun caz să nu intre cineva aici.

Kaerinus, care se ținuse în urma lor, ieși la iveală mirosind o floare de *tzaden*.

— Asta înseamnă că trebuie să plec, Stăpâne?

Qiro dădu din cap, însă Nelesquin anulă porunca printr-un gest al mâinii.

— Nu, nu încă. Atunci când o să pleci, poți să-i spui lui Pravak că i-am găsit mâna stângă.

Nelesquin eliberă dintr-o lovitură obiectul prins într-o încâlceală de tulpini, însă altele crescură la loc, acaparându-l.

Kaerinus se aplecă și culese oasele.

— Foarte agresivi acești lujeri. Îți fac turnul de nelocuit.

Qiro râse zgomotos.

— Nu contează. Turnul e din nou al meu.

Prințul cercetă ruina.

— Nu-i cine știe ce pradă, Maestre Anturasi.

— Dacă crezi așa ceva, ești un prost. Se duse la peretele din

partea cealaltă și-și băgă mâna adânc între lujeri. Iată lumea!

Fără să depună, după toate aparențele, niciun efort, Qiro trase și întreaga tapiserie de lujeri căzu. Dădu la iveală un perete alb, cu o hartă a lumii desenată pe el.

Lui Nelesquin i se uscă gura. Ca fiu al ultimului Împărat, știa tot ce se cunoștea despre lume. Deși făcuseră negoț cu teritoriile de dincolo de Ixyll, se știau foarte puține despre cultura lor și nimic despre organizarea politică. Numeroase nave călătoriseră spre sud și înspre apus, făcând comerț prin insule sau prin câteva porturi, însă acele porturi îndepărtate defineau limitele lumii cunoscute.

— E minunată. Nelesquin se apropie de hartă, cu ochii lui albaștri strălucind. Acela-i Aefretul? E mult mai mare decât mi-aș fi imaginat. Și Tas al Aud, nu credeam că se află atât de departe spre vest.

Qiro se întoarse încet, cu degetele împreunate și lipite de coșul pieptului.

— Da, Prințe Nelesquin. Aceasta-i lumea. Lumea *mea*. Este locul creat de mine. Acolo se poate vedea Anturasixanul, continentul meu, plămădit cu mâna și voința mea.

Cartograful arătă spre partea de sus a hărții și linia albastră, trasată deasupra Munților Helos.

— Acela-i canalul imperial, care face legătura între Marea Întunecată și ocean. Nu, nu-i un canal, ci un râu. Da, un râu. Râul Nelesquin. Acolo, nobilul meu, l-am numit după tine. Eu l-am creat. Îi dau numele tău.

Spinarea prințului fu străbătută de un fior înghețat.

— Ești foarte amabil, Maestre Anturasi.

Qiro își deschise larg brațele și se întoarse spre hartă.

— Mi-ai redat turnul. Și îți sunt recunoscător.

— Mă bucur că te bucuri. Și mi-ai făcut un dar măreț.

— Care-i acesta, Alteță?

— Lumea, bineînțeles. Nelesquin zâmbi larg, în timp ce studia harta. Vom restaura Imperiul, odată ce pretendentul la tron va fi ucis. Și apoi, ei bine, uită-te la cât de mult avem de cucerit. Numele tău va fi venerat în toate națiile, Maestre Anturasi. Legiunile mele vor pune totul sub control.

Qiro se întoarse, și un zâmbet subțire îi apăru pe buze.

— Dar e deja sub control. Aceasta-i lumea mea, Prințe Nelesquin.

— Înțeleg asta, Maestre Anturasi, însă va fi *Imperiul* meu. Uită-te acolo, unde se oprește cunoașterea ta despre Aefret. Voi intra în acele teritorii și le vei putea adăuga pe harta ta. Îți voi aduce și mai mult din lume.

— Îmi vei dărui și mai mult din ceea ce deja îmi aparține?

— Da, Maestre Anturasi. Nelesquin zâmbi cu îngăduință. Și-am mai dat ordin ca porțile de aur să fie înlăturate. Nu mai ești prizonier aici.

— Ești foarte bun, Prințe Nelesquin.

Qiro îi oferi un zâmbet strâmb, apoi își reluă studierea hărții.

Nelesquin ieși din turn împreună cu Kaerinus. Se opri, apucându-și însoțitorul de mânecă, luptând cu istovirea care-l cuprinsese.

— E prea periculos. Va trebui anihilat.

Vrăjitorul dădu din cap.

— Și tu-l vei distruge, Stăpânul meu.

— Dar nu până-mi revin cu totul. Grăbește-te, Kaerinus, găsește ce-mi trebuie. Nelesquin înălță capul. Dacă e să fiu Stăpânul Lumii, trebuie să fiu întreg. Cu cât mai repede, cu atât va începe mai devreme noua noastră campanie.

Keles se cuprinse cu brațele.

— Ai încercat totul, Maestre Geselkir?

Bărbatul rotofei își șterse transpirația de pe frunte cu un petic de mătase murdară.

— Nu mai e nimic de...

— Poate ambasadorul Viruk. Ea m-a vindecat.

Doctorul prințului clătină din cap.

— M-am consultat cu ea și chiar am implorat-o să folosească magia, dar a spus că s-a făcut deja prea mult rău. Sabia i-a tăiat șira spinării și i-a rupt intestinele, otrăvindu-i sângele.

— Dar rădăcina de *xunling* a ajutat.

— Dar un trup nu poate tolera mai mult, Keles. Amorțește, pentru că-i otravă. Geselkir îl bătu pe umăr. Am încercat totul.

Keles îl apucă de mânecă.

— Mai trebuie să fie ceva.

Din ochii lui se desprinseră lacrimile.

— Ar trebui să-ți iei rămas-bun.

Keles dădu din cap, cu un nod în gât. Își șterse lacrimile, apoi intră în încăperea întunecoasă. Tyressa, cu pielea la fel de albă ca și părul său, zăcea întinsă într-un pat. Singura lumină provenea de la o lumânare de pe masa de lângă ea. Rădăcinile de *xunling* stăteau de strajă, sprijinite de perete. Rekarafi era ghemuit într-un colț îndepărtat, cu chipul îngropat de umbre.

Keles se apropie în tăcere de pat și-și trase un scaun. Tyressa arăta atât de nevinovată și de frumoasă. Duse erau precauția și ferocitatea care o caracterizau.

Fusese îmbrăcată într-o robă de mătase neagră, brodată aur, cu blazonul câinelui fioros, cu care toate Keru erau duse la odihna cea veșnică. Un cearșaf alb o acoperea până sub sâni. Avea o respirație regulată, însă seacă și hârâită.

Îi luă mâna între palmele sale și se cutremură. Pielea-i era atât de rece. Își privi propriile-i mâini, vindecate acum cu ajutorul ei, și-o ținu mai strâns pe a ei. Închise ochii, căutând o cale să adune magia pentru a o face iar sănătoasă.

Pentru o clipă, mâna ei i-o strânse pe a lui. O privi. Ochii ei albaștri clipiră și se deschiseră, dar numai pe jumătate.

— Nu, Keles. Vrăjile tale n-or să meargă.

— Tyressa...

— Tu *întregești* lucrurile. Eu sunt deja. Ochii i se închiseră pentru o clipă. Am trăit mai mult ca Pyrust. L-am slujit pe prințul meu și te-am ținut în siguranță.

Keles dădu din cap, hotărât să nu plângă.

— Și-am fost iubită.

Lacrimile lui Keles căzură pe mâinile lor.

— Nu plânge, Keles.

Ea-i strânse din nou mâna, ușor.

— Am devenit o Keru pentru că eram plină de ură. N-a existat loc pentru dragoste în inima mea. Tu m-ai făcut să fiu întreagă.

— N-ai voie să mori.

— Trebuie. Mă așteaptă Kianmangul. Există iaduri pentru războinicii care nu cunosc decât ura. Tyressa se zvârcoli încercând să respire. Iar eu am să cunosc paradisul datorită ție.

— Tyressa, te iubesc. O ținu strâns. Nu mă părăsi.

— O să țină cineva la tine, Keles. Mai mult decât aș fi reușit eu.

Strânsoarea ei slăbi când mâna Virukului apucă umerii lui Keles.

— Vino.

— Dar...

— Nepoata ei e aici.

Keles dădu din cap și se ridică. Își șterse lacrimile, apoi se aplecă și o sărută ușor pe buze.

— Adio, Tyressa. Să ajungi repede în Kianmang.

Keles se lăsă condus afară din încăpere. Încercă să mai arunce o privire înapoi, însă trupul vânjos al lui Rekarafi îi acoperea tot câmpul vizual. Dădu din cap spre Jasai, care avea ochii roșii, în timp ce treceau de intrare, apoi încercă să uite de mâinile Virukului, însă Rekarafi îl dirijă printr-o intrare și într-un balcon care domina Moriande, înspre sud.

Keles refuză să se uite spre el.

— De ce nu m-ai lăsat să rămân?

— Nu voia s-o vezi cum moare.

— N-ar trebui să moară singură.

— Jasai va sta cu ea. Și Prințul Eiran, dacă vine destul de repede. Virukul se așeză lângă el și privi panorama orașului. A fost o războinică. N-ar fi vrut să crezi altceva despre ea. O vom jeli, tu și cu mine, apoi o voi răzbuna.

— Deja l-am rupt în bucăți.

— Dar nu l-ai ucis, Keles. Tu nu omori. Însă îl știu pe cel care i-a făcut asta. L-a ologit și pe Ciras Dejote. Faptul că nu l-am ucis atunci când am avut ocazia, cu mult timp în urmă, a fost o greșeală, pe care o voi repara cât de curând.

42
A 31-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, în nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Cyron Komyr se uita fix la harta de pe perete a capitalei sale divizate. În pofida câtorva incendii răzlețe, focul nu-i provocase daune semnificative. Opt poduri se prăbușiseră, cu un număr minim de victime, însă prea mulți dintre oamenii lui rămăseseră prinși pe malul celălalt.

Îl înconjurau mesele așezate în semicerc. Pe ele zăceau rapoarte de toate felurile, unele făcute sul, altele legate folio, sau niște simple bilete mâzgălite pe bucăți de hârtie. Le citise pe toate, îl pusese pe Eiran să i le sorteze în teancuri și-și trimisese funcționarii să caute altele. În timp ce studia harta, se scărpină la ciotul de braț. De-abia dacă putea fi numită hartă – cu siguranță, nu era o lucrare Anturasi – și o însemnase cu cifre și simboluri și ideograme inventate de el.

Se întoarse de la hartă și se încruntă spre Împărăteasă și Virisken Soshir.

— Veștile nu sunt chiar atât de rele pe cât era de așteptat. *Kwajiinii* s-au îndreptat direct spre nord. Alte forțe au asigurat flancurile. Ceva Dragoni, ceva milițiii, și *xidantzu* au opus o rezistență disperată pentru a apăra Wentokikun. Au respins două asalturi ale Urșilor Virinieni. *Kwajiinii* au fost dirijați să-i ucidă, însă n-au reușit să-i răpună pe toți. Nelesquin și-a stabilit cartierul general în Turnul Ursului. Puncte de rezistență sunt risipite ici-colo prin sud. Myrian cel Negru și clanul său de bandiți se bat pentru controlul docurilor. O mică ambarcațiune a trecut dincolo azi-noapte. Sper să primesc vești deseară.

Împărăteasa dădu din cap și-ar fi spus ceva, dacă n-ar fi fost întreruptă de o bătaie scurtă în ușă. În prag se afla un funcționar care făcu o plecăciune adâncă, întinzând prin ușa deschisă un

mesaj împăturit și sigilat. Eiran veni și-l preluă, apoi i-l dădu lui Cyron. El lipi biletul de coapsă și rupse sigiliul cu degetul mare.

Scuturând hârtia ca s-o despăturească, o studie o clipă, apoi i-o dădu lui Eiran.

— Hârtiile cu evoluția situației, te rog. Maiestate, aveați de gând să spuneți ceva?

— Contele Derael a furnizat un punct de vedere realist privind capacitatea noastră de a ține pe loc forțele lui Nelesquin. În interiorul orașului suntem bine apărați. Dacă Nelesquin și-ar trimite mașinăriile de război spre vest, ar traversa râul și-ar reveni pe partea dinspre nord, ne-am confrunta cu o repetare a asaltului de ieri.

— Am luat măsuri ca să putem face față. Cyron se frecă la ochi. *Gyanrigoții sunt* o problemă mare. Ne pot copleși liniile defensive, însă nu pot păstra teritoriul cucerit. Au nevoie de trupe de sprijin, iar pe acelea le putem distruge. Și *gyanrigoții* nu sunt invulnerabili.

Virisken dădu din cap.

— Așadar, nu credeți că dispune de suficiente forțe pentru a cuceri nordul?

— Nu chiar acum. Cyron bătu cu degetul pe hartă. Prințul Pyrust și-a devastat țara și a dat arme tuturor celor capabili să le poarte. Și eu înarmez pe câți de-ai noștri pot. Or fi *kwajiinii* formidabili, dar nu sunt nemuritori. Având toți cetățenii înarmați, cucerirea Moriande se va dovedi dificilă.

— Are soldați din Virine și trupe din Cele Cinci Principate, care luptă de partea lui. Împărăteasa-și miji ochii. Ar putea aduce și altele?

— I-ar lua aproape o lună întreagă. Eiran scotoci printr-un teanc de hârtii și aruncă o privire asupra unei foi. Trebuie să-și hrănească armata între timp. În sud nu există suficientă hrană pentru asta.

Ochii lui Virisken se îngustară.

— De unde știi asta?

Prințul nalenian bătu ușurel pe un teanc de coli de aproape un metru înălțime.

— Totu-i aici. Erumvirine ne-a trimis un milion de quori de

orez, iar noi am transportat aproape la fel de mult la nord, în Deseirion. În sud, am lăsat cantităţi minime. Are o săptămână, două la dispoziţie.

Chiar în timp ce vorbea, Cyron începu să-şi revizuiască rezervele. Era ca şi cum doar atingând registrele şi listele de inventar i se reîmprospăta memoria. Putea vedea rezervele micşorându-se, pe măsură ce erau consumate. Fiecare furt, fiecare bob de grâu ronţăit de un şobolan, fiecare risipă, toate acestea i se perindară cu uşurinţă prin faţa ochilor. Ploile torenţiale sau zilele anormal de călduroase influenţau lucrurile în moduri diferite. Chiar şi felul în care mâncau *kwajiinii* şi ce aveau nevoie era altfel, sau putea fi. *Trebuie să aflu mai multe despre astea.*

Ridică privirea spre Împărătească şi spadasin şi descoperi că-l examinau curioşi.

— Ce s-a întâmplat?

Împărăteasa zâmbi.

— Am încredere în evaluările tale. Îmi vei trimite un mesager dacă ai motive să le modifici.

— Desigur, Înălţimea Voastră.

Încă un răpăit scurt în panoul uşii precedă deschiderea ei. În prag apăru acelaşi funcţionar care făcu o plecăciune adâncă. Se strecură în încăpere şi-i dădu lui Cyron o hârtie împăturită, după care se retrase. Prinţul îi aruncă o privire, apoi i-o întinse Împărătesei.

Ea scrută sigiliul din ceară.

— Blazonul lui Nelesquin.

Îşi băgă o unghie sub pecete şi-o rupse. Despături cu grijă mesajul, apoi citi cu glas tare:

„Multe salutări, Cyrsa, târfă care vrea să devină Împărătească. Capitala Imperială este în posesia mea şi tot ce se află la sud de Râul de Aur. Voi cuceri în curând totul, însă războiul împotriva mea mă agasează. De acum în trei zile, ne vom întâlni amândoi pe o barjă oprită la mijlocul râului pentru a discuta termenii capitulării. Te rog să răspunzi pentru a încheia negocierile.

Al tău foarte sincer,

Împăratul Nelesquin”

Virisken zâmbi.

— Dacă aș fi avut trupele necesare să ocup nordul, n-am mai fi primit acum mesaje. Refuzați să vă întâlniți cu el.

— Nu, îl voi întâlni. Împărăteasa se uită la Cyron. Câte pregătiri ai putea face în trei zile?

Mintea prințului se umplu imediat de cifre și imagini, depeșe care trebuiau scrise și rapoartele la care trebuia răspuns.

— Foarte multe, Alteța Voastră.

— Destule ca să asigurăm nordul?

— Foarte posibil.

Ea dădu din cap.

— Atunci gândește-te la cât timp ai mai avea nevoie. Vom găsi o cale de a-l obține de la Nelesquin. Vreau ca punctul acela din mijlocul râului să fie pe cât mai la nord posibil.

43
Ziua a 32-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wandao (Al Șaselea Iad)

Expediția lui Jorim pentru cucerirea Celor Nouă Iaduri aproape că se termină în Wandao, cel de-al Șaselea Iad. Fusese alocat în întregime pentru torturarea certăreților, de la tații abuzivi și soți, până la scorpia bătrână, care tortura emoțional și-i manipula pe toți cunoscuții. Fuseseră toți aduși la vârsta de nouă ani – punctul de unde și-au format un asemenea comportament – cu toate că vocile lor și vocabularul le trădau vârsta la care muriseră.

În acest Iad al Copiilor, furnicile de foc și lujerii cu ghimpi cu care Nessagafel îl chinuise pe Jorim abundau. Copiii loveau mușuroaiele fără încetare. Când furnicile erupeau ca niște gheizere arămii, copiii o rupeau la fugă urlând printre urzici, rugii de mure și lujeri. Erau sfâșiați de ghimpi, iar scaieții li se prindeau prin păr. În cele din urmă, se împiedicau și cădeau. Țipând și zbătându-se, se scufundau sub năvala furnicilor.

Cu excepția mormanelor de oase curățate, monumente sinistre care punctau peisajul, și a abundenței de mușuroaie, totul părea chiar plăcut. Plantele creșteau dintre schelete, înfloreau, apoi produceau niște fructe ciudate care semănau cu niște coconi. Aceștia cădeau și scoteau la iveală un copil, pentru reluarea ciclului.

Vederea furnicilor și a desișului îl opri pe Jorim. Căzu în genunchi și se cuprinse cu brațele.

— Trebuie să mai fie o cale.

Virukul se ghemui lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nessagafel. Ridică privirea. A folosit furnicile și lujerii pe mine.

— Înțeleg, încuviință Talrisaal din cap. Chiar și mărinimia lui

are o nuanță de cruzime. Preoții noștri ziceau că-i așa pentru a-i căli pe Viruki. Filozofii noștri o considerau o reflectare a lumii în care am crescut.

— Ce vrei să zici?

Talrisaal râse, iar lui Jorim îi plăcu sunetul.

— Cum să spun asta unui zeu? Tu, frații și surorile tale ați fost considerați multă vreme creațiile lui Nessagafel. Chiar și atunci când s-a materializat și-a devenit Zeul-Împărat în Virukadeen, a întărit această credință. Era un precept de bază al religiei noastre, însă, printre noi, au fost și eretici. De fapt, până în ziua în care m-ai salvat mă număram și eu printre ei.

Virukul își strecură mâinile pe sub umerii lui Jorim și-l ridică în picioare.

— Wentoki, m-am tot uitat. Dacă nu stârnim furnicile, cred că vom putea trece nevătămați. Privește acolo.

Doi copii se jucau printre buruieni. Râdeau și smulgeau firele de iarbă. Le țineau între degete și suflau în ele, scoțând sunete caraghioase. Asta le amplifica râsul. Copiii regresară lent, pierzându-și din ani, iar când ajunseră la momentul în care nu se mai puteau ține pe picioare, dispărură cu totul.

Jorim ridică o sprânceană.

— Crezi că au dispărut pentru a renaște?

— În acest fel se încheie un ciclu de viață. Talrisaal îl îmboldi s-o ia înainte. Vom pleca de aici cât de curând.

— Ai dreptate. Jorim se puse în mișcare, pășind cu prudență. Vreau să ne întoarcem la ceva ce-ai spus. Ce credeau ereticii voștri?

— Nu știu dacă era chiar o credință și nu doar un subiect de discuții. Se întrebau de ce există cruzimea pe lume. Dacă Nessagafel era un zeu perfect și generos – așa cum pretindea – iar creația reprezenta o imagine a sa, atunci cruzimea trebuia să facă parte din el sau să fie ceva introdus intenționat de el. Dar de ce-ar fi făcut asta? Nimeni nu putea răspunde, iar el păstra tăcerea asupra subiectului. Așa că unii au început să se întrebe dacă nu cumva era un zeu imperfect. Apoi am mai făcut un pas și ne-am întrebat dacă era zeu sau nu.

— Cum puteau să pună la îndoială faptul că e zeu? Era acolo,

în Virukadeen.

— De fapt, aceasta a fost cauza dilemei. N-am reușit să aflăm dacă descoperise magia și ea-l făcuse la fel de puternic ca un zeu sau – iar aici apare puțină erezie – dacă nu cumva descoperirea magiei ne-a făcut pe toți să credem că trebuie să existe *zei*. Această credință, inevitabilă, ne-a dus la crearea unui zeu, fie cu ajutorul clerului, fie prin dirijarea credinței noastre spre un Viruk care pretindea că *este* zeu.

Jorim se opri.

— Dar dacă nu era zeul care să fi creat totul, atunci cum e aici? Cum de sunt eu aici?

— Sunt două chestiuni cu totul diferite și, crede-mă, existența ta m-a făcut să nu dorm nopți la rândul. Existența realității poate implica prezența unui zeu, însă nu necesită unul. Faptul că am creat un zeu i-ar fi putut insufla puterea de a te crea pe tine și pe toți ceilalți copii ai săi, precum și alte forme ale creației revendicate de voi toți. De fapt, unii au sugerat că am creat un zeu ca mecanism pentru săvârșirea de vrăji înainte să înțelegem cum funcționează. Investim putere și credință într-un zeu, cerem hatâruri, iar când acestea sunt satisfăcute, ne bucurăm. Până la urmă, asta înseamnă nu că Nessagafel ne-ar fi creat ca o reflectare a imaginii *sale,* ci că noi l-am făcut după a *noastră*.

Jorim îl urmă pe Viruk, dând ocol unui săculeț mătăsos care tocmai începea să se deschidă.

— Dar atunci de ce zeul vostru, creația voastră, ne-a creat apoi pe noi?

Talrisaal dădu mohorât din cap.

— De aici totul începe să fie foarte ciudat. Dacă noi l-am creat pe Nessagafel după chipul și asemănarea noastră, și dacă însăși viața lui depindea de venerația noastră, atunci înțelegerea noastră a magiei și a felului de a controla a devenit o amenințare directă pentru existența lui. Dacă poți să faci chiar tu miracole, cum sau de ce să mai slujești ceva ce nu mai pare chiar omnipotent? Nessagafel era, de fapt, un parazit. Creându-te pe tine, pentru a fi venerat de oameni, Nessagafel își garanta continuarea propriei sale existențe. Face nouă ca voi, așteaptă să

vadă care dintre voi e cel mai puternic sau mai admirat, apoi se aliază cu tine sau te înlătură.

— Atunci de unde planul pentru distrugerea întregii creații și reluarea procesului de la început?

Talrisaal clătină din cap, în timp ce se apropiau de un lac lucitor.

— N-a existat prea mult timp pentru discutarea acestui lucru, când a venit sfârșitul, însă ideea avansată a fost că voi, copiii lui, ați putut da magia oamenilor. Tsiwen le-a făcut Sothilor darul prevestirii, iar voi le-ați permis Fennychilor să-și poată schimba înfățișarea. Era doar o chestiune de timp ca magia să ajungă la oameni.

— Ceea ce-l pune în aceeași situație ca mai înainte: pierderea puterii pentru că oamenii devin făcători de miracole. Jorim se încruntă. Însă *vanyeshii* și Urgia au pus capăt problemei. Magia este temută, iar puterea este limitată.

— Limitată numai de mintea celor care o dețin.

— Dacă ar fi avut putere asupra *vanyeshilor*... Jorim clătină din cap. Toate acestea sunt susținute de abilitatea lui de a influența lucrurile pe tărâmul muritorilor, însă a fost distrus cu Virukadeenul.

— Poate că a fost el distrus, însă credința în el nu. Virukul oftă. Indiferent cât de oribil ar putea fi ceva, vor exista mereu unii care refuză să-i vadă realitatea. Schimbarea îi înspăimântă, așa că refuză s-o recunoască. Se țin de vechile reguli, repetă vechile ritualuri, și prin asta insuflă o nouă viață într-un rău vechi.

Jorim se frecă pe față cu ambele mâini.

— Ceea ce-ai spus are un înțeles înspăimântător. Printre Amentzutlii, panteonul a suferit unele reduceri, iar căile de venerare au fost unificate. De exemplu, Tsiwen și Kojai au fost contopiți, devenind Tlachoa, un zeu-maimuță, care, în cele mai recente reprezentări ale sale, dispune de aripi ca de liliac.

— Își potrivesc zeitățile conform trebuințelor lor.

Talrisaal ridică încet din umeri.

— Dacă zeii fac pentru noi ceea ce nu putem face singuri, are un sens să le dăm noi forme și aspecte, să se potrivească cu

necesitățile noastre actuale, de bine sau de rău.

Jorim se uită în jos la el însuși.

— Atunci înseamnă că sunt remodelat?

Virukul își dezvălui dinții strălucitori.

— Ești curajul, pe veci necesar și respectat.

— Furnicile au pus la încercare acest curaj. Îți mulțumesc că mă ajuți.

— Ți-am întors favorul pe care mi l-ai făcut. Talrisaal se avântă în apele lacului. Iar acum, spre Quoraxan, să le-o plătesc pentru amabilitate demonilor care m-au torturat pe *mine*.

Virukul plonjă sub apă și Jorim îl urmă. Amândoi coborau înot tot mai adânc și mai adânc, până când un curent de apă îi trase după el. Câștigă viteză și, dintr-odată, îi absorbi într-un tub. Apoi, o clipă mai târziu, Jorim țâșni dintr-un tunel, golit de apă. Zburâ direct în Quoraxan, o lume a pământurilor roșii, care fusese rasă și brăzdată de vânturi năprasnice și erupții vulcanice. Șuvoaiele de lavă și lacurile aprinse luminau peisajul. Chiar și apa izbucnea în flăcări pe la jumătatea coborârii sale de aproape trei sute de metri.

Jorim începu să cadă și încă repede. Tovarășul său de drum sugerase că credincioșii își modelau zeii potrivit trebuințelor lor, iar Jorim dorea, cu ardoare, aripi. Întinse mâinile, aducând magia și schimbându-i echilibrul. Roba-i fu sfâșiată de aripile care ieșiră afară, bătând din greu. Se simțea încurajat de faptul că erau aripi de liliac și ajunse să planeze deasupra celui mai la înălțime dintre iazurile pline de flăcări lacome.

Talrisaal, cu aripi de vultur, plana alături de el, pe coama valurilor de aer fierbinte. Jorim râse.

— Aripile mele de liliac sunt pentru Tsiwen și înțelepciune. Dar tu? Aripi de vultur pentru Sisvoc și adorație?

— *Ador* să rămân nears.

— Bine zis.

Priviră amândoi în jos. Iazul se adunase într-o depresiune ca un ceaun, ale cărei margini le împiedica vederea zonei înconjurătoare. Demonii, cu zecile de mii, într-o mare varietate de culori – unii dintre ei dotați cu colți ca de mistreț, alții plini de răni purulente, din care ieșeau puroi și viermi – se înghesuiau

pe mal. Unii aveau tridente, alții ghioage țintuite, însă cei mai respingători scrâșneau doar din colții lor zimțați și-și scoteau ghearele.

— Wentoki, am impresia că-mi place nespus să zbor deasupra lor.

Și în acel moment, toți demonii își scoaseră aripile și se avântară în văzduh.

44
A 32-a zi, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, în nordul Moriande
Nalenyrul Liber

— Keles.

Cartograful se întoarse încet. Știa deja că ea intrase în grădină. Plantele îi spuseseră asta, și nu doar rădăcinile de *xunling*. Iar asta se întâmplase nu pentru că plantele erau capabile s-o vadă pe Jasai în mod special, însă când se pusese în calea luminii, senzația trecuse de la o plantă la alta ca o fâșie de nor trecând pe dinaintea soarelui. Pasul ei, cu toate că era ușor, crea o presiune. Fără să-și dea seama, îi evaluă înălțimea și greutatea, rămânându-i o singură opțiune posibilă.

În afară de asta, știa că va veni.

— Ziua bună, Alteță. Vă rog, luați loc.

Arătă cu mâna spre o bancă. Copacul care o umbrea își retrase crengile, îngăduind luminii soarelui să pătrundă printre ele.

— Vă e destul de cald?

— Da, mulțumesc.

Ea dădu din cap, trăgându-și o mantie peste umeri, și-i acceptă invitația.

— Nădăjduiesc să nu înceapă iarăși ploile.

— Am auzit spunându-se că vremea s-a schimbat din cauza tulburărilor din Ceruri și Iaduri.

Se așeză lângă ea.

— Mă tem că vremea s-a frânt, la fel ca și inima mea.

— Moartea mătușii mele a fost o lovitură pentru noi toți, Keles. În întreaga mea viață a fost un exemplu pentru mine. Dezamăgirea mea cea mai mare a fost când mi-am dat seama că Keru nu mă vor accepta niciodată pentru că sunt prea mică.

Keles clătină din cap.

— Ești suficient de feroce pentru a fi o Keru.

— Ferocitatea contează foarte puțin când ești scundă. Se uită fix în ochii lui căprui. Când mi-am dat seama că nu puteam fi Keru, am încercat să dovedesc că pot. Știi ce-am făcut?

— Nu-mi pot imagina.

— Nici măcar nu încerci. Îi luă mâinile într-ale ei și le strânse cu putere. Am fugit. Am fugit în munți. Aveam de gând să dovedesc de ce sunt în stare. Intenționam să supraviețuiesc acolo, poate să omor un urs sau un tigru sau altceva, ca să arăt cât eram de crâncenă. Acum, ține cont de faptul că singura mea experiență în sălbăticie se reducea la păscutul vitelor și oilor pe pajiști. Cu toate astea, am șters-o. Tyressa m-a urmărit. M-a supravegheat timp de o săptămână – n-a recunoscut asta niciodată, dar am pus lucrurile cap la cap mai târziu – apoi, când am flămânzit și eram istovită și înfrigurată, a venit pe urmele mele chiar în fața mea, aducând o căprioară pe care o omorâse. Mi-a arătat cum s-o jupoi și s-o tranșez, apoi cum să-mi fac un adăpost. M-a învățat care plante sunt bune de mâncat și care sunt otrăvitoare. Am rămas acolo timp de o săptămână, sporovăind, ajungând să ne cunoaștem una pe alta.

Keles zâmbi.

— Am petrecut clipe asemănătoare împreună cu Tyressa în drum spre Ixyll. Știa o mulțime de lucruri și era înțeleaptă într-o mulțime de privințe.

— Știu, Keles. Era foarte isteață. În acea săptămână m-a învățat o mulțime despre ea. Mi-a povestit că o invidia pe mama pentru că s-a măritat bine și pentru că avea copii atât de reușiți. M-a făcut să-i promit că nu voi spune niciodată, nimănui, că erau și momente în care tânjea după dragoste. Am întrebat-o de ce nu iubea, iar ea mi-a zis: „Keru iubesc și slujesc Helosunde, iar asta trebuie să fie suficient.” Și, totuși, știam amândouă că nu era destul. A ales o viață grea, Keles, una pe care eu n-aș fi ales-o niciodată, pentru că voiam mai mult. Ea și celelalte Keru puneau țara și datoria față de ea înaintea propriei persoane. Trebuie să respecți asta.

— Chiar respect, Alteță. Înțeleg asta. Dar n-o accept. Mă simt gol pe dinăuntru. Inima-mi bate, însă simțirea nu mai e.

Jasai îi atinse faţa cu un deget.

— A murit ca să rămâi tu în viaţă. A murit fericită, după ce-şi îndeplinise misiunea.

— Ştiu asta.

O privi, dar, văzând prea mult din Tyressa pe faţa ei, închise ochii.

— De ce n-a putut să-mi spună că mă iubea? Mă iubea, nu-i aşa?

Un deget îi şterse lacrimile.

— Keles, oh, Keles, bineînţeles că te iubea. Te-a iubit îngrozitor de mult. O înălţa şi o speria. Eiran afirmă că a insistat ca el să te scape din Vallitsi; scoaterea mea de-acolo a fost aproape o chestiune secundară.

Keles clătină din cap.

— Ştiţi că nu-i adevărat.

— Poate că-i o exagerare, însă nu prea mare. Te-a iubit. Trebuie să-ţi fi dat seama de asta după felul în care se ocupa de tine şi se purta în preajma ta.

— Dar atunci de ce, pe patul de moarte, n-a putut să-şi adune curajul şi să-mi spună că mă iubea?

— Dacă ar fi admis asta, poate că se gândea că-şi abandonează identitatea ei de Keru. O Keru îşi pune poporul şi ţara mai presus de sine. Pe moarte, s-a gândit că dăduse greş şi nu mai voia încă o ultimă înfrângere.

— Dar n-a dat greş.

Jasai îşi încleştă mâinile pe ale lui.

— Şi cred că, poate, tocmai pentru că nu ţi-a spus că te iubea, spera să te scutească de o parte din durerea morţii ei.

Keles îşi şterse lacrimile şi-o fixă cu privirea.

— Cum a putut să creadă că m-ar fi scutit de ceva?

— Keru nu sunt perfecte, Keles. Puternice în luptă, vulnerabile în dragoste. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi făcut ceea ce trebuia. N-a avut niciodată şansa asta. N-o poţi învinovăţi de aşa ceva.

— Nu, aveţi dreptate. Nu pot. Keles întinse mâna şi-i şterse o lacrimă de pe obraz. Am fost egoist, jelindu-mi pierderea şi complăcându-mă în autocompătimire. Începu să râdă. Mă

gândeam că... Ei bine, mă gândeam la tot felul de lucruri stupide.

— Cum ar fi?

— Că cele patru femei din viața mea care m-au iubit – sau, cel puțin, așa au pretins – toate au murit în ultimul an. Majiata, Nirati, mama mea și Tyressa. Și nu numai că au murit, dar au avut și o moarte oribilă. Cine-ar mai fi atât de prost încât să se mai apropie acum de mine? I-am pierdut pe toți cei care m-au iubit. Voi rămâne singur pentru totdeauna.

— Keles, eu...

El îi apăsă buzele cu degetul. Ea coborî privirea, însă îi ridică din nou capul.

— Nu, prințesă, nu este nevoie de nicio șaradă. M-ați considerat un mijloc de a sfârși ceva și înțeleg asta. O accept, ba chiar aplaud asta. Știu că Tyressa credea că mă iubiți și mai credea că ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de dumneavoastră și nu de ea. Este destul că văd și singur cât sunt de jalnic. Nu am nevoie și de mila dumneavoastră.

Ea refuză să-i întâlnească privirea.

— Nu-i vorba de milă, Keles. Nici n-ai idee cât de mult te admir, pe tine și ceea ce-ai reușit să faci.

— N-am săvârșit nimic demn de admirație, prințesă.

— Cum poți spune una ca asta? Am fost la Tsatol Pelyn. Am fost acolo când ne-ai ajutat să trecem peste falie. Am beneficiat de pe urma plantelor *tzaden* care au crescut ca să te ajute.

— Toate acestea nu înseamnă nimic, Alteță.

Keles se ridică și privi spre sud. Norii joși și fumul întunecau peisajul. La ferestrele Quunkunului ardeau luminile. Luminile *gyanrigot* din atelierul lui Qiro creau un nimb albastru în jurul vârfului turnului Anturasikun. Prin fum, uriașii și mătăhăloșii războinici din metal pășeau de-a lungul Drumului Râului. Deasupra lor, ca niște pete în depărtare, atârnau răstignite trupurile celor care li se împotriviseră.

— Nimic din ce-am făcut nu l-a oprit pe Nelesquin și nu a făcut lumea un loc mai sigur. Soțul vostru a murit încercând să-l oprească pe Nelesquin. Din cauza lui, mătușa voastră-i moartă. Mama mea-i moartă. Jumătate din oraș s-a dus. Ar trebui să vă

păstrați mila pentru cineva care s-o și merite.

Jasai îl apucă de mâna dreaptă și o duse la buze.

— Cei de care mi-e milă, Keles Anturasi, sunt acei oameni care nu fac niciodată nimic. Nu acționează nicicând, ei doar își doresc *să fi acționat*. Tu vei fi mereu cineva care face. Respectul și admirația mea pentru tine nu se vor termina niciodată.

— Respect și admirație. Mulțumesc. Să nu-mi spuneți că mă iubiți.

— Tot mai crezi că nu ești vrednic de a fi iubit?

— Ar fi cel mai bine să fie așa, Alteță. Îi ucid pe cei care mă iubesc. Keles se încruntă. Știți că se spune că sunt *jaecaixingna*. Toți se tem de mine. Peste tot unde mă uit, văd numai amulete circulare.

— Oamenii fac asta pentru că se tem de *vanyesh*.

— De mine se tem mai mult. Dădu încet din cap. Sau se vor teme.

Ea-și miji ochii.

— Ce vrei să zici?

— Spuneați că eu acționez. Fac asta numai pentru că mătușa voastră mi-a arătat cum. Înaintea ei, eram un observator. Însă acum aveți dreptate. Va trebui să opresc aceste prostii. Dacă nu, dragostea nu va mai conta. Nu va mai rămâne nimeni în viață ca să fie iubit.

Ciras Dejote se ghemui sub o mantie, nu atât ca să se ferească de frig, cât să-și mascheze ciotul. Nici măcar nu-l trecea prin mânecă. Doar îl ținea ascuns sub robă. Îi trecu prin minte că era curios faptul că ceea ce simțea mai mult chiar și decât lipsa mâinii drepte sau a antebrațului era lipsa greutății pe coapsa lui stângă. Nu mai purta sabie. *Ce rost ar mai avea?*

Chiar nu mai conta că mâna stângă era pe cale să se vindece în urma loviturii de săgeată. Desigur, fusese antrenat să mânuiască spada și cu stânga. Nu puteai ajunge la un anumit nivel de pregătire fără asta, și cu toate că nu lupta cu două spade, cu siguranță se putea apăra. Însă abilitatea de a folosi o sabie nu aducea cu ea și *voința* de a folosi una, și tocmai voința era cea care-l lăsase.

Nu, nu m-a lăsat ea, eu am abandonat-o.

Se uită spre sud, peste apa leneșă a Râului de Aur, spre locul unde soldații răstigniți gemeau pe crucile lor. Au continuat să lupte cu toate că fuseseră răniți grav. Pentru Nelesquin, ideea de dreptate era de o asemenea natură încât un soldat care-și pierduse piciorul a fost pus pe cruce bătându-i-se membrul în cuie, de la genunchi și până la gleznă.

Fumul și norii se învolburau. Arcașii se ascundeau pe ambele maluri ale râului, trăgând sporadic. Nu puteau lovi orice. Chiar și cu vântul din spate, săgețile nu atingeau niciunul dintre maluri. Însă, indiferent cât de inutilă era misiunea lor, arcașii trebuiau să-și încerce, din când în când, norocul, atenuând astfel tensiunea și alungându-și teama.

Ciras n-ar fi făcut niciodată asta. Implicarea în acte inutile dezvăluia slăbiciunea. Dacă un războinic se considera nevolnic, avea să moară.

Cineva îl trase de mantie, făcându-l pe Ciras să se întoarcă.

— Da, băiete, ce dorești?

Băietanul purta o robă albă, cu un blazon cu un urs roșu. Sabia lungă-i era băgată în brâul roșu și aproape că se târa pe jos, după el. Brațul lui stâng, cu toate că-i era învelit în fețe din piele și cămașă de zale, era vizibil vestejit.

— Aș vrea să știu de ce mi-a cerut maestrul meu să nu te scap din priviri?

— Maestrul tău?

— Moraven Tolo, deși unii-i spun Virisken Soshir.

— Nu știu de ce ți-a cerut asta.

Băiatul ridică din umeri.

— Îl urmăream. M-a întrebat de ce fac asta și i-am spus că învățam să fiu erou. Mi-a răspuns că ar trebui să studiez un erou adevărat. Și-atunci m-a trimis să te caut.

Ciras se sprijini cu spatele pe parapet.

— Mă tem că maestrul tău a făcut o mare greșeală.

— El nu greșește. Băiatul clătină din cap. Dacă el spune că ești un erou, atunci așa este.

— Nu. Ciras își dădu mantia pe spate, dezvăluindu-și jumătatea de braț care i se odihnea pe piept. Sunt un om

distrus.

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Păi, și eu am tot numai o mână sănătoasă, dar am de gând să fiu un erou.

— Chiar ai?

— Deja sunt pe cale să devin unul. Am omorât niște *vhangxi.* Și vreo doi oameni. Băiatul sări în sus, să se uite peste parapet. Încă n-am răpus niciun *kwajiin,* dar am de gând s-o fac. Poate și un *vanyesh.* Nu crezi c-ar trebui?

Ciras se lăsă pe vine.

— Dacă tu crezi că uciderile sunt tot ceea ce caracterizează un erou, nu ți-ai studiat destul maestrul.

— Oh, știu asta. Și el spune la fel. Băiatul zâmbi. Dar este îngrozitor de priceput la omorât.

— Uneori e mai important să știi când să nu ucizi.

Băiatul dădu din cap.

— De asta nu porți sabia? Nu-i vremea să distrugi nimic?

— Nu, băiete, nu am sabia pentru că eu sunt cel distrus.

— Oh. Tânărul se încruntă. Asta înseamnă că vei părăsi orașul împreună cu bătrânii, copiii și bolnavii?

— Nu m-am gândit la așa ceva.

Băiatul dădu solemn din cap.

— Bine. Păi, dacă ai nevoie de ajutor, dacă te fugăresc *kwajiinii* sau așa ceva, să-mi spui. Pe mine mă cheamă Dunos. Ăsta-i singurul meu nume, dar când voi fi un erou am să-i cer Împărătesei să-mi mai dea unul. Va fi unul bun.

— Sunt sigur că așa va fi. Ciras îl bătu pe băiat pe umăr. Te rog, trimite-i maestrului tău cele mai bune urări din partea mea.

— Prea bine. Ai grijă de tine. Dunos dădu scurt din cap, apoi zâmbi și se îndepărtă în goană. Rămas-bun!

Ciras se uită după el, amintindu-și, vag, un vis din Voraxan, unde un nepot plecase la fel, în viteză. Aproape că-și schimbase hotărârea și-și căutase un cal, un cal *adevărat,* nu un armăsar mecanic. Ar putea călări spre coastă și să ia o corabie spre Tirat. S-ar putea alătura familiei sale și să-și petreacă timpul cu ei.

Apoi să mor în fața lor, când Nelesquin va veni să ocupe Tiratul.

— Maestre Dejote, mă bucur că te-am găsit.

Ciras se ridică, învelindu-se cu mantia.

— Maestre Gryst, mă bucur că ne vedem din nou.

— Ei, Ciras. Borosan se încruntă. Mă întrebam dacă-ți pot cere ajutorul într-o chestiune.

Unul dintre pedestrașii *gyanrigot* îl însoțise pe inventator, deplasarea silențioasă netrădându-i prezența. Avea o formă pronunțat omenească, cu apărători de armură decorate și panouri de comandă ascunse. Automatul purta chiar și mască de luptă, mult prea îngustă ca să ascundă o față de om, însă, cu toate acestea, impresionantă și tulburătoare.

Ciras zâmbi.

— Văd că ai făcut mari progrese cu mașinăriile tale. Oricum, mă tem că ți-aș fi de foarte puțin folos.

— Nu, ești omul potrivit. Borosan arătă spre malul celălalt al râului. Am primit relatări despre marele *gyanrigot*. Au pus luptători în interiorul lor, dirijându-i așa cum faci tu cu armăsarii tăi, însă într-un fel mult mai direct. Se folosesc de gânduri, așa cum tu manevrezi prin apăsarea cu genunchii.

Ciras ridică din umeri.

— Au o armură formidabilă.

— Mă îndoiesc că-i pun înăuntru pe cei nevolnici sau lași.

— Probabil că nu. Ceea ce doresc eu, ce-mi trebuie mie, sunt niște măsurători.

— Ce să măsori?

— Brațul tău.

Ciras își mijii ochii.

— Brațul meu?

— Da, cred că pot să-ți înlocuiesc brațul cu unul artificial. Ar funcționa exact ca și cel adevărat.

— Brațul meu? Ciras se împletici înapoi spre parapet. Vrei să zici mi-ai înlocui brațul cu o mașinărie *gyanrigot?*

— Da, exact așa. Ai putea să lupți din nou.

Ciras se întoarse cu spatele și-și strânse la piept ciotul.

— Nu, Maestre Gryst. De nouăzeci și nouă de ori, nu. Te respect. Am încercat să te înțeleg. Am ajuns, chiar, să apreciez mașinăriile tale de război, însă *nu* voi deveni una dintre ele.

— Nu, Ciras, nu așa stau lucrurile...

— Ba, chiar așa!

Ciras se întoarse și își azvârli mantia. Își lăsă roba să cadă, îndepărtând-o cu ciotul său învelit în pânză.

— Domnule, îți bați joc de mine în cel mai oribil mod.

— Nu, Ciras...

— Nici nu-ți dai seama de greutatea insultei pe care mi-ai aruncat-o. Ciras dădu din cap cu încăpățânare. Dă-mi pace, Maestre Gryst. Din respect pentru tot ce-ai făcut, n-am să te provoc la duel. Să nu mă mai deranjezi cu războinicii tăi artificiali. Oi fi eu doar o jumătate de om, dar sunt încă un *bărbat!* Și n-am să te las să-mi iei asta.

45
Ziua a 34-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Râul de Aur, Moriande
Nalenyr

Pentru Nelesquin, să decidă cum va ajunge la barjă se dovedi cea mai grea încercare legată de întâlnire. Miniștrii nalenyeni căzuseră imediat de acord asupra mărimii barjei și cum trebuia să stea la ancoră, la mijlocul râului. Se dovediră a consimți cel mai ușor detaliile legate de ambarcațiunile care urma să transporte delegațiile. Au acceptat chiar și cerința ca nimeni să nu aducă arme, însă armura sa de aur nu va fi socotită armă.

Concesiile făcute de ei asupra atâtor lucruri puțin importante însemna că nordul acceptase înfrângerea. Cirsa și Virisken n-ar fi putut uita că, în calitate de *xingnadin,* ar fi putut să-i ucidă. Că un astfel de efort era, momentan, dincolo de posibilitățile sale nu constituia ceva ce trebuiau ei să știe. Mersese până acolo încât oferise un spectacol măreț antrenându-se cu niște *kwajiini* în vreme ce miniștrii din nord îl așteptau. Făcuse asta ca să-i impresioneze cu forța lui, însă ajunsese să-i placă luptele și continuase antrenamentul și după ce negocierile se încheiaseră.

Era posibil ca Virisken să încerce să ascundă o sabie pe barjă și să-l ucidă. Asta i-ar surprinde pe toți, mai ales când Nelesquin n-ar muri. Pentru a împiedica o asemenea faptă, prințul insistase ca toată lumea să îmbrace robe oficiale, care, cu mânecile lor supradimensionate, îngreunau orice mișcare, cu excepția celor mai leneșe.

Și aceasta era sursa problemelor sale. Putea, cu ușurință, folosi magia ca să coboare din barjă plutind, dar dacă apela la vreunul din farmecele sale, ar fi ajuns în râu. Cu suflet sau nu, ar muri de jenă. Scările ieșeau din discuție, chiar dacă erau acoperite cu covor. Un pas greșit ar fi avut același rezultat. Rampele erau ceva mai bune, însă erau prea banale și de-abia

dacă-i foloseau cuiva de statura lui. Maniera lui de transport pretindea eleganță, dar, în același timp, să fie și o etalare de forță.

Așa că au fost puse la cale planuri, și cu toate că ziua fusese rece la început, cu nori cenușii plutind până deasupra arcelor Podului Dragonului, niciunul dintre cei prezenți nu i-ar fi putut pune la îndoială supremația. Patru dintre ursii *dari* cărau o lectică deschisă pe care ședea prințul. Purta robe de culoare roșie, ursul alb din Erumvirine, neîmblânzit, încoronat cu fir de aur. Același model fusese aplicat și pe scaun, cu toate că albul cedase loc argintiului, iar pietrele prețioase scăpărau pe vârfurile coroanei. Durranii care purtau lectica repetaseră la nesfârșit pentru a o menține perfect dreaptă tot timpul, ceea ce au și făcut pe tot parcursul transportării lui la râu.

Partea de sud a Moriande nu era în întregime sub puterea lui Nelesquin. Războinicii Durranieni se îngrămădeau pe traseul lui, și mulți alții stăteau ascunși pe după ferestrele închise. Cele trei rute spre râu au fost curățate și ocupate – prințul folosise pietrele sale de ghicit pentru a alege drumul, în ultimul minut.

Aruncarea pietrelor n-a fost favorabilă, însă nu-i sugerase nimic atât de cumplit precum un asasinat. Cea mai generoasă citire îi arătase că negocierile vor fi dificile, însă așa ceva era de așteptat. Împărăteasa va oferi puțin și va pretinde mult. Nu i-ar servi la nimic, căci Nelesquin nu era dispus să-i cedeze nimic. De fapt, prințul nu nădăjduia nimic de pe urma negocierilor. Acceptând întâlnirea, nu voia decât să le arate cetățenilor din nordul Moriande că *încercase* să-i salveze. Cu întreaga măreție a trupelor sale *dari* în armuri, desfășurate în șiruri pe Drumul Râului, victoria sa va deveni evidentă și inevitabilă. Cu puțin noroc, forțele din nord se vor revolta și-i vor preda cealaltă jumătate a orașului. De fapt, negocierile cu elementele disidente începuseră deja.

În vreme ce trecea lectica, trupele se dispersau prin oraș pentru a potoli orice tulburări ar putea izbucni cât timp se afla el pe râu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să vadă un grup de țărani prost sfătuiți că-i atacă soldații. Avea nevoie de o liniște totală în sudul Moriande, iar Durranii i-o vor asigura.

Procesiunea ajunse pe Drumul Râului. Nelesquin nu făcu nimic ca să-şi şteargă zâmbetul. Trupele sale se aliniaseră într-o ordine desăvârşită, în douăsprezece companii de câte-o sută de oameni. Nelesquin se hotărâse să modifice organizarea standard a trupelor. Fiecare legiune încă-i cinstea pe zei, însă cea de-a zecea, urşii, îl cinstea pe el.

Urşii-i purtară lectica până la malul râului. Alţi doi urşi se aflau acolo, ţinând stâlpi înalţi, cu scripeţi. O platformă era suspendată de frânghii deasupra apei. Încă doi urşi erau pregătiţi să dea drumul la frânghie răsucind cabestanul. Nelesquin păşi pe platformă, dincolo de parapet, apoi pe cea suspendată. Kaerinus, înveşmântat în robe oficiale, în negru şi verde, decorate cu fluturii lui, se dădu înapoi şi spre stânga prinţului. Qiro Anturasi, îmbrăcat în auriu, cu urşi violeţi, ocupă o poziţie în celălalt colţ de la pupa. Platforma coborî încet şi fără nici cel mai uşor legănat.

Păşind pe ambarcaţiunea plată, Nelesquin îşi reprimă un zâmbet. Cyrsa-l aştepta pe barjă. Era înveşmântată în robă violet, tivită cu roşu. Patru cercuri de mărimi diferite, închise într-unul mai mare, formau blazonul ei. Reprezentau soarele, lumea şi cele trei luni, proclamând-o Împărătească a tot şi toate. Era o alegere dură şi-o admira pe femeia micuţă pentru că făcuse asta.

Virisken purta o robă neagră, tivită cu oranj, cu coroană de aur brodată pe sub tigrul la vânătoare. Cu toate că-şi văzuse fratele vitreg la Tsatol Deraelkun, o făcuse de la distanţă. Părea să-şi poarte bine anii, însă-şi pierduse ascuţimea căutăturii. Anii îi vlăguiseră forţa.

Prinţul Cyron ocupa cea de-a treia poziţie pe barjă. Purta robă violet, tivită cu fir de aur, şi blazonul nalenian, pe care-l adoptase. I se adăugase o coroană imperială. Dacă n-ar fi fost golul din mâneca lui stângă, Cyron ar fi avut un aspect elegant, iar Nelesquin ar fi putut fi înclinat să-l lase o vreme în viaţă, cum făcuse cu Prinţul Jekusmirwyn. Încă ar mai putea lua asta în considerare dacă Cyron avea să se dovedească un bun sfătuitor.

La ceea ce nu se prea aşteptase Nelesquin era numărul mare

de oameni adunați pe malul nordic al râului. Indivizi de toate felurile se strânseseră și chiar își făcuseră drum până pe Podul Dragonului. Se înghesuiau pe la ferestre și ocupaseră acoperișurile. Adierea dinspre nord răscolea câteva flamuri, fie vechi steaguri naleniene, fie blazoane de familie. Cu toate că percepu, întru câtva, ceva din neliniștea lor, nu descoperi niciun semn despre vreo capitulare.

Nu-i nimic. Vor învăța pe pielea lor.

Ambarcațiunea plată se lovi de barjă. Barcagiii Durrani o echilibrară. Prințul coborî din ea și traversă puntea spre poziția sa din mijlocul barjei. Aceasta, doar cu puțin mai mult decât o platformă din lemn, poziționată pe două bărci cu fundul plat, fusese acoperită cu niște preșuri de orez și se așternuse covorul roșu, tivit cu violet. Spre amuzamentul lui Nelesquin, Qiro păși pe el fără nicio reținere, în vreme ce Kaerinus folosi magia pentru a pluti pe deasupra lui la o palmă înălțime.

Nelesquin făcu o plecăciune spre Cyrsa, menținând-o pe o durată respectuoasă, deși plecăciunea s-ar fi cuvenit să fie mai adâncă. Ea îi întoarse gestul, dar la ea dură mult mai puțin. Fără nicio îndoială, vreun ministru de la Protocol i-ar fi putut spune că ea menținuse plecăciunea suficient timp ca să onoreze un prinț ori vreun maestru olar, însă nu un Împărat. O ofensă, da, așa era, însă una pe care ar fi fost tentat s-o treacă cu vederea, din moment ce ea avea destule pentru care să plătească cu vârf și îndesat.

Apoi, amândoi se lăsară în genunchi și-și neteziră robele. Însoțitorii lor rămaseră în picioare.

— Ne bucurăm, Prințe Nelesquin, că ai venit astăzi aici.

— Ai uitat, Cyrsa, că eu te-am invitat. Tu ai venit aici.

Ea zâmbi.

— Noi șase știm asta, dar pentru cei care privesc, *tu* ai venit la *mine*.

Nelesquin chicoti.

— Încă doritoare de tot felul de jocuri. Și înșelătorii. L-ai păcălit pe tatăl meu.

— Nu, l-am *omorât* pe tatăl tău. Am făcut asta ca să salvez imperiul.

— Dacă ai fi reușit, n-am mai fi astăzi aici.

— Iar dacă *tu* ai fi izbândit, Nelesquin, acum n-ar mai fi nimic aici.

— Alte jocuri. Nelesquin dădu din cap. N-am venit acum ca să intru în tot felul de jocuri, târfo. Sunt multe lucruri care ar trebui să fie evidente. Mă uit peste umărul tău și văd oameni. Dacă te uiți și tu peste al meu, vei vedea mașinăriile care-i vor ucide pe acei oameni. Nu poți împiedica ocuparea Moriande. Singura speranță a acestor oameni este să capitulezi.

— Cu ce preț? Privi în sus, spre podul care se arcuia deasupra lor. Mă vei răstigni pe locul cel mai înalt?

— S-ar putea să fiu nevoit. Aș prefera însă să te sugrum cu mâinile mele.

Vocea Cyrsei coborî până la o șoaptă:

— Dacă moartea de mâna ta este destinul meu, de ce mi-ar mai păsa dacă alții suferă?

— Te asigur că *tu* n-ai să *suferi.*

Ea râse. Sunetul era ca niște gheare care-i zgâriau pielea.

— Ai uitat de talentul meu, Nelesquin. Nu voi suferi niciodată. Expresia ei se înăspri. Dacă ne-ai adus aici ca să schimbăm insulte, ți-ai pierdut vremea de pomană.

— Nu de asta v-am chemat aici. Prințul se ridică dintr-o singură mișcare fluidă, și-și deschise brațele. Oameni din Moriande, sunt Împăratul Nelesquin. Am reunificat Imperiul. Am reinstaurat ordinea, spulberată când această femeie mi-a ucis tatăl și i-a uzurpat tronul. Vă ofer acum ceea ce vă refuză ea: șansa de a trăi. Vedeți armata mea. Vedeți mașinăriile mele de război. Ați văzut ce prăpăd au făcut. Vor înainta spre nord numai dacă o susțineți pe ea. Ea vă oferă moartea. Eu vă ofer viața și, în afară de asta, bogății și glorie. Sunt ale voastre dacă vreți, dar slăviți-mă ca pe adevăratul vostru conducător.

Huiduielile și strigătele, insultele și alte sunete necuviincioase izbucniră spontan, apoi se amplificară. Oamenii râdeau de el. Pietre și mâncare pe jumătate mestecată pleoscăiau în râu. Localnicii începură să scandeze dezordonat, însă strigătele își găsiră ritmul și cadența: „Niciodată ursul, niciodată ursul!“

Cyrsa îl privi.

— Te-ai așteptat la altă reacție?

— Nu. Asta este exact ceea ce credeam că se va întâmpla.

Ridică un deget și-l lăsă în jos.

Berbecii *dari* mărșăluiră înainte, se întoarseră spre stânga, apoi goniră spre capătul podului. Ajunseră la capul său și spulberară baricadele. Balistele traseră, însă majoritatea încărcăturilor răpăiră nevolnic, lovindu-se de apărătorile lor de metal. Oamenii strigară ordine și reîncărcară, așteptând.

Berbecii rămaseră pe malul sudic, retrăgându-se după ce curățaseră drumul. Ar fi putut ajunge cu ușurință la următoarea linie de apărare și la cea de după ea. Ar fi putut fi de neoprit și să ucidă mii de oameni. Iar mulțimea știa asta. Oamenii țipau și fugeau. Câțiva săriră pe parapetul podului și plonjară în râu. Toți cei de la ferestre se făcură nevăzuți, trăgând și obloanele. Cel puțin un bărbat se rostogoli de pe acoperiș. Mulțimea fremătătoare îngreună sosirea unei companii de Dragoni Nalenieni.

Nelesquin își miji ochii.

— Iată, Cyrsa, acum poporul tău știe ce-l așteaptă. Și tu. N-ai decât să distrugi podul acela: eu am să fac un vad prin râu și te asediez din nord. Dacă vrei să fiu generos, acum e timpul să vorbești, pentru că după ce părăsesc această barjă nu vom mai avea ce discuta.

Înainte ca ea să fi apucat să-i răspundă, un bărbat de pe pod strigă în jos spre ei:

— Nu! Nu vei învinge! N-am să îngădui asta!

Nelesquin ridică privirea. Bărbatul stătea pe balustrada podului. Doi soldați îl înșfăcaseră de picioare să-l tragă înapoi, dar la fel de bine ar fi putut încerca să urnească o stâncă.

Qiro și Cyron strigară în același timp:

— Keles, coboară de-acolo!

Prințul era rugător, iar bunicul poruncitor, însă amândoi avură la fel de mult succes ca și soldații.

— Ai distrus prea multe. Nu se mai poate.

Keles scoase o sabie argintie dintr-o simplă zvâcnire a încheieturii. Teaca se răsuci prin aer ca o frunză pălită de

toamnă. Lovi cu cuțitul peste încheietura mâinii stângi. Mâna îi încremeni. Sângele țâșni.

O ploaie roșie stropi râul.

Vraja gâlgâia cu fiecare bătaie de inimă, fiecare val mai puternic decât cel de dinainte. Un milion de scorpioni goniră pe pielea lui Nelesquin. O mare cantitate de magie trecu prin el, aducându-l în stare de șoc.

O ceață roșie se ridică dinspre râu, duhnind a metal. Mătură toată barja, scăldând în sânge toate porțiunile albe ale robei prințului. Nelesquin se clătină, prăbușindu-se în genunchi. Kaerinus și Qiro căzură odată cu el. Ceața trecu dincolo de ei și se îngroșă. Se învolbură, ridicându-se spre nori, apoi îi trase în jos. Norii se coloraseră în roșul-maroniu al sângelui închegat. Nelesquin se aștepta la trăsnete când norii se abătură asupra Drumului Râului, însă nu scăpără niciunul. Iar singurul tunet a fost cel al stâlpilor care au pocnit, trântind podiumul înălțat al prințului.

Norii s-au ridicat din nou, apoi s-au despărțit, permițând razelor soarelui să scalde malul sudic.

Trupele *dari*, cu armurile lor, dispăruseră.

Virisken dădu să pășească înainte. Kaerinus se interpuse între spadasin și Nelesquin.

— Armistițiul mai este încă valabil.

Virisken dădu din cap și-o susținu pe Împărătească. În spatele lor, Cyron se ridicase în picioare.

Ea rămase îngenuncheată, însă începu să vorbească înainte ca Nelesquin să aibă timp să se adune.

— Nu mai dispui de niciun avantaj. Dorești să continuăm aceste negocieri necinstite sau să discutăm despre ceva serios?

Oferta ei îl tenta, și ar fi putut accepta un aranjament, dacă n-ar fi existat două probleme: îi *cunoștea* arta și știa că putea fi foarte convingătoare. Fără îndoială, s-ar folosi de orice avantaj disponibil.

Celălalt motiv era că, fără îndoială, în glasul ei exista o nuanță de nesiguranță. Nu știuse ce avea Keles de gând să facă. Nimeni nu știuse asta. Îi luase prin surprindere, iar forța lui brută îi înspăimântase. S-ar putea ca ea să pretindă că se află pe

o poziție de forță, însă el cucerise Tsatol Deraelkun fără ajutorul trupelor *dari.* Așa că și restul orașului Moriande va cădea.

Îngenunche și el.

— Asta nu schimbă nimic. O săptămână. Îți dau o săptămână să te gândești la predarea a ceea ce a mai rămas din Moriande. Este vorba de jumătate de oraș împotriva unui imperiu. Dacă voi fi forțat să-l cuceresc, Moriande va fi distrus și, la fel ca tine, va fi uitat cu mult înainte ca domnia mea imperială să se fi terminat.

46
Ziua a 34-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Anturasikun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

— Nu mai tot spune că-i un băiat isteț! Nelesquin ridică un birou din turnul lui Qiro, împrăștiind hârtii și pensule. Sângerează în râu, iar armata mea dispare. O mie două sute de războinici, în armuri *gyranrigot,* cu Keerana printre ei! Cei mai buni dintre cei buni erau în acele armuri și s-au *dus!* Iar tot ce poți spune este că-i *un băiat isteț?*

Qiro rămase cu brațele strâns încrucișate și chicoti.

— E mult mai isteț decât mi-aș fi putut închipui vreodată. Mult mai deștept decât taică-su, cu mult mai deștept. Nu, lui Ryn nu i-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva. A fost ceva foarte reușit.

— Nu, Maestre Anturasi, a fost ceva foarte *rău!*

Nelesquin strânse pumnul și dădu să se apropie de cartograf, însă piciorul său stâng nu voia să se miște. Îl copleși o senzație de leșin. Se lăsă din greu pe o masă și descoperi că pumnul nu i se mai desclește.

Qiro nu observă nimic.

— Keles chiar nu înțelege puterea. Are puțină experiență, însă a fost întotdeauna foarte sensibil. A încercat mereu să-și apere fratele de mine. Dar acum a dat de ceva și-și croiește drum prin asta. De fapt, e ceva remarcabil că a putut face ce-a făcut. Și, dacă l-am întreba, mă îndoiesc că ar ști să ne explice cum a procedat.

Nelesquin mârâi și se izbi cu pumnul în coapsă, pentru a-l desclești.

— Probabil că-i mort.

— Nu, aș ști asta. Qiro își ciocăni tâmpla. Aș simți dacă ar muri. Acum e foarte slăbit, însă mintea-i funcționează încă. Îl

tratează cu rădăcină de *xunling* și ceai din flori de *tzaden.* Își va reveni.

— Ca să poată s-o facă din nou. Nelesquin arătă spre nord. O să umple podul ăla cu cețuri, iar soldații mei nu vor reuși niciodată să ajungă pe partea cealaltă.

— Nu-ți face probleme din cauza asta, Alteță. N-am să las să se întâmple așa ceva.

— N-ai să lași să se întâmple? De ce n-ai oprit-o de prima dată?

— Pentru că n-am știut ce-a făcut. Qiro oftă cu un aer profesoral, care-l făcu pe Nelesquin să-și dorească să-l sugrume. Keles se afla în Felarati, apoi a venit în sud. A traversat noul canal săpat de mine. Însă am acționat în grabă când am făcut asta. În loc să adun pământul de-o parte și de alta a canalului, l-am aruncat.

— Aruncat?

— Afară din această realitate. Nu sunt sigur dacă a ajuns prin vreunul dintre Iaduri sau cu totul în alt loc. Însă Keles trebuie că a ajuns destul de aproape ca să simtă hăul în care a dispărut pământul. Qiro își mângâie bărbia și aruncă o privire spre harta lumii. Keles, în graba lui de a anihila împlătoșații *dari,* trebuie să fi ajuns la ideea că soldații nu erau ei chiar din lumea aceasta. Că armata asta a fost formată într-o lume-tampon, o cu totul și cu totul altă creație, la fel cum a fost creat și paradisul surorii sale, Kunjiqui.

— Îmi amintesc. Nelesquin își îndoi încet degetele. Așadar, trupele *dari* se află acolo. Adu-le înapoi.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Nu înțelegi, Alteță. Cartograful se opri o clipă, apoi zâmbi cu un aer superior. Lumea, așa cum am trasat-o, e o tablă de șah. Keles și cu mine înțelegem tabla într-o măsură mai mare sau mai mică. Priceperea mea este mai amplă decât a lui, desigur, însă a învățat mult. În jocul nostru, avem posibilitatea de a modifica aspecte ale tablei, însă numai acele lucruri care n-au fost identificate. Cât timp suntem capabili să facem asta, tabla rămâne neschimbată.

— Atunci cum a reușit să-i facă pe *dari* să dispară?

Qiro zâmbi cu mândrie.

— A simțit natura neomenească a acestor *dari* împlătoșați și i-a trimis într-un loc unde se simt ca acasă. De-asta nu pot să-i aduc înapoi. Nu știu unde se află.

Nelesquin inspiră adânc și lăsă aerul să iasă încet.

— Nu poți să-i aduci înapoi. Accept asta. Atunci mai fă-mi niște *dari*.

Qiro își deschise brațele.

— Nu pot face nici asta, Alteță, și o știi bine. Resursele noastre au fost consumate.

— Răspunsul tău nu mă încântă deloc, Qiro Anturasi.

— Iar tonul tău nu-mi place mie, Prințe Nelesquin. Ai uitat că suntem uniți în această campanie pentru distrugerea Nalenyrului? Bătrânul pufni. Există lucruri pe care le *pot* face pentru tine, și-am să le fac.

— Dacă ai putea săpa un canal de la Marea Întunecată până la ocean, ai putea să-mi construiești mai multe poduri.

— Aș putea, dar asta ar fi, mai degrabă, inelegant. Am să fac altceva pentru tine.

— Da?

— Lumea în care au fost creați soldații *dari* încă mai există. Pune-i pe Durranii tăi să adune toate femeile fertile din sudul Moriande. Adu-le acolo, și pune-le să toarne copii. I-ai dat lui Cyrsa nouă zile. În acest timp, vei avea mii de soldați gata să moară pentru tine.

— Vreau să ucidă pentru mine.

— N-am nicio îndoială că așa vor face.

— Toate armatele din lume nu-mi vor servi la nimic dacă nu pot traversa râul. Le pot duce în afara orașului și să pornesc un asediu, dar asta va dura prea mult.

— Nu te teme, Alteță, pentru că nici eu nu sunt mai răbdător decât tine. Qiro se aplecă și scotoci printre hârțile pe care le împrăștiase Nelesquin. Scoase una din teanc, o examină cu atenție, apoi dădu din cap. Cred că asta va fi numai potrivită.

Prințul se încruntă.

— E o hartă veche a Moriande.

— E un început. Qiro zâmbi, apoi își mușcă arătătorul. Apăru o picătură de un roșu aprins. Iar acum, dacă-mi este cu iertare, trebuie să mă apuc de lucru.

Pelut Vniel se ghemui sub adăpostul prelatelor grele, care puțeau a borâtură și a pește mort. Legănatul micii ambarcațiuni nu contribuia cu nimic la potolirea scârbei sale. Senzația de greață din stomac creștea cu fiecare scârțâit al vâslelor trase.

O astfel de nervozitate îl surprindea pe Vniel, care nu se mai simțise așa de mulți ani, poate chiar de când își dăduse primele examene la minister. Odată intrat în aparatul birocratic, devenise cu totul sigur pe sine. Îi evita pe cei care l-ar fi putut distruge, îi distrusese pe cei care-l evitau și stabilise, cu toată prudența, legături care îi permiseseră să se ridice la rangul de Mare Ministru în Nalenyr.

Însă Prințul Cyron schimbase toate acestea. Îl izolase pe Vniel și îi blocase drumul spre putere. Era adevărat, făcuse birocrația să funcționeze mult mai eficient, iar acele reforme aveau rostul lor. Dar Cyron făcuse o greșeală: luptase să-și conserve națiunea. Uitase că birocrația se întindea mai mult decât Nalenyrul și că asigura stabilitatea lumii.

Pelut acționa din interese care depășeau Nalenyrul. Făcuse cercetări asupra Prințului Nelesquin. Cunoștea toate legendele populare, desigur, privise dincolo de ele. Anumite istorii de dinainte de Vremea Gheții Negre îl slăveau pe prinț pentru bătăliile sale cu pirații și pentru campaniile sale menite să mențină integritatea Imperiului. Dacă Cyron ar fi fost numai pe-un sfert cum fusese Nelesquin, Nalenyrul ar fi refăcut de multă vreme Imperiul.

Noul Imperiu era exact ceea ce avea nevoie birocrația, așa că Pelut, de fapt, cumpănise bine dacă să trădeze sau nu Nalenyrul. Renunțase la antipatia sa personală față de Cyron. Privea lucrurile rațional și cu calm. În cele din urmă, Moriande trebuia să cadă, și probabil asta se va întâmpla cât de curând. Cucerirea orașului va uni, efectiv, Imperiul. Helosunde și Deseirionul își dovediseră împotrivirea aici, în Nalenyr. Odată ce forțele de aici aveau să fie zdrobite, anexarea lor avea să fie doar o formalitate.

Cyron nu privește către viitor, dar eu trebuie s-o fac.

Keles Anturasi făcuse să dispară luptătorii *gyanrigot* ai lui Nelesquin, oferindu-i lui Pelut un răgaz. Acea demonstrație dură de forță insuflase speranțe, însă urmarea le nimicise. Keles se prăbușise. Și cu toate că doctorul lui Cyron, Geselkir, se îngrijise de el, despre tânărul cartograf se spunea că era foarte bolnav: avea febră și delira. Ceea ce-i reușise o dată se pare că nu se va mai repeta.

Toate aceste considerații îi dădeau lui Pelut Vniel doar o singură opțiune. Cyron declanșase războiul împotriva birocrației, iar Pelut va trebui să-l contracareze. Nu vedea nicio altă alegere, dar trădarea de țară nu se înfăptuia cu sufletul împăcat. Trebuia săvârșită, de asta nu se îndoia deloc, dar... *dacă dau greș...*

Aruncă o privire de după prelate.

— De ce durează atât, barcagiule?

— Te duc eu acolo, *bunicuțule.*

Omul rostise cuvântul fără nicio urmă de respect.

— Trebuie că a plouat în regiunile din aval. Râul curge puțin mai repede decât de obicei, în acest anotimp.

Bărbatul mormăi și trase mai tare de vâsle. Luminile malului din sud dansau. Pelut se ghemui din nou sub prelate, revenind în sanctuarul închis și fetid de pe fundul ambarcațiunii. Apa strânsă acolo clipocea. Se străduia să nu verse tot ce-avea în burtă.

Lucrul care-l înspăimânta cel mai tare nu era posibilitatea de a fi descoperit. Își luase deja toate precauțiile pentru a sugera că se afla într-o misiune independentă de pace, pentru a salva vieți și reuni familiile. Făcuse cercetări, ceruse rapoarte, toate acestea i-ar fi susținut afirmațiile. Dacă-l omora Nelesquin sau era descoperit și ucis de trupele lui Cyron, născocirile-l vor ridica în ochii oamenilor. Eforturile sale ar fi considerate bine intenționate, chiar dacă fuseseră greșit orientate.

Perspectiva de a-l întâlni pe Nelesquin îl speria. Pelut ar avea o singură șansă de a-l descifra, de a-i găsi slăbiciunea și a o exploata. Nu exista nicio îndoială că omul era vanitos, felul în care se prezentase la negocieri în acea dimineață făcea asta cât

se poate de clar. Dacă Nelesquin ar fi prost, vanitatea ar fi calea de a-i pătrunde în minte, însă oamenii inteligenți îi suspectează întotdeauna de trădare pe lingușitori. În vreme ce consideră că merită să fie flatați, ei mai știu că asta înseamnă și un sfârșit. Dacă trag cu ochiul la acest sfârșit și nu le place, răzbunarea lor este adesea rapidă și cruntă.

Ambarcațiunea se lovi de chei. Aerul rece se abătu asupra lui când prelata fu dată la o parte. Pelut urcă, repede, scara care ducea pe punte. Se uită în van după agentul care ar fi trebuit să-l întâmpine. Apoi simți, pe obraz, bătaia blândă a aripilor de fluture. Se întoarse și făcu o plecăciune.

Kaerinus dădu din cap.

— Nu avem timp de formalități. Urmează-mă.

Cu toate că traseul străbătut de ei prin cartierul de la malul râului părea destul de drept, Pelut simți în scurt timp că se pierduse. Asta-l deranja în mod special, pentru că trăise o viață întreagă în Moriande și cunoștea orașul foarte bine, inclusiv zonele mai sărăcăcioase, date sub control lui Myrian cel Negru. Se întâlnise chiar și cu agentul deseian într-o speluncă pentru opiomani, punând la cale tentativa de asasinat eșuată împotriva Prințului Cyron.

Vanyeshul îl aduse în dreptul unei intrări întunecoase dintre o ceainărie și o tavernă. Urcară niște trepte și intrară într-o mică încăpere, luminată cu o singură lampă. Când ușa se închise în urma lui, lumina deveni mai strălucitoare, dezvăluindu-l pe Nelesquin care-l privea bănuitor.

Pelut făcu o plecăciune adâncă și-o menținu cu o veșnicie peste cât cerea protocolul. În loc să se ridice, se lăsă în genunchi și-și lipi fața de podea.

Nelesquin mârâi.

— Prin urmare, curtoazia nu a murit cu totul în Moriande.

Pelut dădu din cap.

— Excelență Imperială, n-am să vă risipesc timpul vostru prețios. Sunt al dumneavoastră, gata să vă servesc.

— Ridică-te.

Pelut făcu așa cum i se ceruse.

Nelesquin, cu brațele încrucișate, îl domina cu totul.

— Cineva jurat mie va face orice-i voi cere. Accepți și tu asta?

— Porunciți, Excelență Imperială.

Expresia Împăratului se înăspri.

— Ești direct. Este o calitate rară printre birocrați. Îmi place. Aș dori să mă încânți și pe mai departe.

Pelut nu spuse nimic.

— Și știi și când să-ți ții gura, încă o calitate rară. O să-ți găsesc eu un folos, Pelut Vniel; însă trebuie să-ți dovedești loialitatea.

— Desigur, Excelență Imperială.

— Așa că am să fiu direct cu tine. Expresia Prințului deveni dură. Vreau ca Prințul Cyron să moară. Fă să se întâmple asta, și vei avea un loc bine plasat în Imperiul meu.

Dunos chicoti. Nu mai văzuse niciodată un fluture ca acela care mergea în jos și-n sus pe brațul său stâng. Era negru cu verde. Desenele geometrice de pe aripile sale își schimbau forma cu fiecare bătaie. Totuși, nu asta-l făcea să râdă. Deplasarea pe brațul lui – din partea de sus a robei sale și până la cămașa de zale – îl *gâdila*.

— Dunos?

Băiatul zâmbi și-și ridică mâna.

— Bună, Ranai. Gâdilă.

— Ce gâdilă?

— Fluturele, vezi?

— Nu-l văd, Dunos.

Își privi brațul. Fluturele dispăruse, cu toate că încă mai putea simți furnicăturile lăsate de piciorușele sale.

— Păi, aici a fost.

— Sunt sigură. Spadasina zâmbi și i se alătură la parapetul dinspre râu. Ce faci aici?

Dunos ridică din umeri. Glasul ei avea un ton maternal, așa că știu că trebuia să răspundă.

— Păi, Maestrul Tolo mi-a cerut să-l găsesc pe Maestrul Dejote. L-am văzut aici acum două zile. Nu-i aici. Așa că m-am hotărât să aștept. Și-apoi a apărut fluturele.

— Eu n-am văzut fluturele, dar cred că-i un lucru foarte bun

că ți-ai pus brațul la lucru. E mai bine acum?

Băiatul ridică din nou din umeri.

— Parcă. Își coborî mâna peste burtă, spre pumnalul de pe șoldul drept. Mi-e mai ușor să-l scot. Îl strâng mai bine în mână. Nu mai trebuie să leg pumnalul de mână.

— Ei bine, tot s-ar putea să facem asta, în caz de nevoie. Ranai se lăsă pe vine. Îmi amintesc de tine de pe drum, știi asta.

— De atunci când ai vrut să ne jefuiești, pe mine, tata și bunicul?

— Da. Ai fost singurul dispus să lupte cu mine și tovarășii mei.

— Și Maestrul Tolo.

— Și Maestrul Tolo. Ochii ei căutară în depărtare, ca și cum ar fi fost o amintire de acum câțiva ani, nu de luni. Îți amintești că m-a trimis în sud, să studiez la *Serrianul* Istor?

— Da. Iar pe mine m-a trimis la *Serrianul* Jatan, cu robele celui pe care l-ai omorât.

— Așa este. Iar motivul pentru care te-am întrebat este că la *Serrian* Istor am ajutat la antrenarea unor băieți ca și tine.

Dunos se lumină la față.

— Vrei să te antrenezi cu mine? N-ai vrut niciodată să faci asta înainte. Putem s-o facem chiar aici. Sunt bun la postura Tigru și Dragon, știi asta.

Ea-și ridică mâinile.

— Ia-o mai încet. Da, am să mă antrenez cu tine, însă nu chiar acum.

Dunos se încruntă. Dacă nu voia să se antreneze cu el chiar atunci, ce rost mai avea să pomenească de asta?

— Dunos, îți amintești ce s-a întâmplat înainte de venirea invadatorilor?

Dădu din cap.

— Cum a fost atunci când am găsit bolovanul strălucitor și mi-am rănit brațul?

— Da, însă nu chiar asta.

Ranai se lăsă într-un genunchi și-și puse mâinile pe umărul lui. Asta însemna că vorbea serios, așa că trebuia să asculte.

— Îți amintești cum te jucai cu prietenii și te distrai de

minune?

Ea-și zvâcni capul spre Podul Dragonului. Vreo șase copii zdrențăroși țopăiră și țipară când Dragonii Nalenieni se strâmbară și răcniră spre ei. Doi dintre băieți începură să se ia la trântă, iar două dintre fete șușoteau între ele.

— Îmi amintesc.

— Uneori, n-ai vrea să te duci, pur și simplu, și să te distrezi?

Dunos făcu ochii mari.

— Dar mă distrez tot timpul. Chiar îmi place să ucid *vhangxi*. E ca și cum ai curăța pește, sau așa ceva, dar miros mai urât.

— Dunos, omorul nu trebuie să fie ceva distractiv.

Oh, va fi una dintre acele discuții.

— Știu asta, domnișoară Ameryne. Nu e distractiv, dă satisfacție.

Asta nu înlătură îngrijorarea oglindită pe fața ei. Asta îl miră pe Dunos, pentru că, de obicei, cuvântul „satisfacție" avea efect la adulți. Ea voia un alt fel de răspuns, dar nu reușise să-l facă să înțeleagă despre ce era vorba. Majoritatea adulților erau așa. Dacă spunea ce trebuia, plecau fericiți.

— Dunos, când eram de vârsta ta, nu mă gândeam la lupte și omorât. Doar mă distram. Precum copiii aceia de-acolo. Ranai îi studie fața. Ai trecut prin multe. Niciodată nu ți se întâmplă să vrei doar să te joci?

Își lăsă mâinile pe umerii ei, ca să-l asculte.

— Da, vreau să mă distrez. Îmi amintesc de zilele de dinainte. De dinaintea invadatorilor, înainte să mă fi rănit la mână. M-am distrat. Mă zbenguiam și eu ca ei. Zâmbi spre copiii care se jucau. M-am distrat de minune.

— Bine. Asta-i bine.

— Dar, Stăpână, a trebuit să și muncesc. Am cărat apă. Am făcut curățenie. Am îngrijit de cai, catâri și bivoli.

— Bivoli, Dunos.

— Bivoli. Am adunat ouăle de la găinile noastre. Am dat de mâncare la porci. Odată, am și ajutat la tăierea unuia. Asta n-a mai fost distractiv. Am făcut o mulțime de lucruri ca să-mi ajut familia. Unele dintre acestea erau distractive. Dar tot aveam de muncit, la fel cum fac și acum.

— Dar aici e un abator, Dunos.

— E muncă, Stăpână, și trebuie făcută. Dacă nu ne facem treaba, nimeni nu se mai poate distra.

O plesnitură ascuțită reteză orice replică. Dunos se răsuci pe călcâie. Chiar și în lumina amurgului, nu te puteai înșela asupra norului de praf ridicat când mortarul din Podul Dragonului se crăpase. Soldații se duseră în goană spre locul unde o bucată din balustrada din piatră se deplasase. Mortarul crăpă și în alte locuri, iar o bucată căzu în râu.

Ranai se ridică și se aplecă peste parapet. Icni.

Dunos sări în sus și se prinse de margine cu mâna sănătoasă. Picioarele-i duduiră pe piatră și se săltă cu abdomenul peste parapet. Rămase acolo, în echilibru, uitându-se în jos, spre râu.

Ceva nu era în regulă. Brațul drept îl mânca, iar asta nu mai semăna cu un gâdilat.

— Sunt ca niște unde mici peste tot.

— Da. Și se simt furnicături. Puțin *Xingna*.

El ridică privirea spre ea.

— Ce înseamnă asta?

— Râul curge mai repede. Ea-și miji ochii. Râul se îngustează.

El se lăsă să alunece înapoi pe pământ.

— Mă duc să-l caut pe Maestrul Tolo. Acum o să fie o grămadă de lucruri de făcut pentru toată lumea.

47
Ziua a 35-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Cyron știu răspunsul în clipa în care bucata de hârtie îi atinse palma.

— Deci ritmul îngustării e constant. Doi metri și jumătate pe oră.

Prințul Eiran, care intrase perfect în rolul său de aghiotant al lui Cyron, dădu din cap.

— Prințul Nelesquin i-a acordat Împărătesei o săptămână. În nouă zile, malurile râului se vor uni. O să luptăm peste tot.

Cyron închise ochii. În trei zile, cele mai mari baliste și catapulte vor putea trage peste breșă. În șase zile, arcașii vor putea trage unii în alții. Într-o săptămână, războinicii vor încrucișa săbiile. Putea vedea tot, inclusiv incendiile, rănițiii și morții.

Puse hârtia jos și-și trecu degetele prin păr, scărpinându-se acolo unde-l mânca pielea de pe cap.

— Asta schimbă totul. La noapte, la adăpostul întunericului, o echipă de muncitori să se strecoare nevăzută și să sape malul de nord al râului chiar la vest de oraș. Vreau ca râul să inunde partea dinspre apus. Creșterea nivelului apei înseamnă că nu vor putea face un vad în josul râului. Trimiteți încă o echipă la est. Vreau ca toate podurile să fie distruse, la fel și toate bacurile de pe partea de nord a râului.

Un funcționar suflă pe o foaie de hârtie de orez, făcu o plecăciune și se grăbi să iasă din încăpere.

— Construiesc turnuri de asediu.

Imaginea se contură în mintea lui Cyron. Turnurile vor fi solid construite, dar numai din materiale recuperate din sud. Bârne din clădiri, piese de mobilier, scânduri din podele sau vor

îngrămădi laolaltă bucăți din căruțe. În cel mai bun caz, vor avea platforme întinse pe o lungime de vreo șapte metri, pentru ca *kwajiinii* să poată traversa cu trei ore înainte ca malurile râului să se unească.

— Vreau să măsurați, pas cu pas, distanța de la malul râului la fiecare mașinărie de asediu. Puneți-l pe Borosan Gryst să măsoare distanțele cu *gyanrigoții* lui. Vreau să fie măsurate distanțele de tragere, să știm unde vor lovi bolovanii.

Eiran se încruntă.

— Oare butoaiele cu ulei n-ar fi mai eficiente? Ar da foc turnurilor.

— Nu vreau să ard și restul orașului meu. Nu vom folosi focul. Oricum, ne va trebui nisip ca să stingem incendiile. Ne vor trebui echipe de muncitori, ei pot folosi sacii cu nisip pentru a bloca străzile. Vrem să-i dirijăm pe *kwajiini* în zonele mortale. Contele Derael a descoperit cum să facem cel mai bine ca să-i prindem în capcană. Uitați-vă peste hărțile lui și coordonați-vă amplasamentele balistelor, mașinăriilor cu resort și a baricadelor.

Doi funcționari, unul care se ocupa de logistică și altul de măsurile contra incendiilor, făcură o plecăciune și se retraseră. În timp ce treceau de intrare, apăru o înlocuitoare a primului conțopist și se așeză pe locul ei la un pupitru. Când făcu asta, pe Cyron îl străbătu un val de căldură. Vederea i se încețoșă, totuși, continuă să vadă. Toți funcționarii deveniră câte un punct strălucitor, o *stea* pe cerul nocturn al viziunii sale. Mici linii albe îi legau unul de celălalt, creând constelații tridimensionale, cu el însuși la mijloc. Energia pulsa dinspre el spre ei, iar de la ei spre alții. Stelele se mișcau. Oamenii se rearanjau, resursele erau reordonate, iar ceea ce începuse ca un ghem încâlcit de linii și puncte se dispuse cu de la sine putere într-o matrice flexibilă și rezistentă, grupând partea de nord a Moriande.

Cyron nu auzi niciun sunet, însă știa că vorbea pentru că energia zvâcnea din el. Funcționarii se ridicau și plecau, împărtășind acea energie cu alții. Veneau noi funcționari și se așezau la locul lor în matrice. Erau comunicate alte ordine și alți oameni se puneau în mișcare.

Pentru că modelul era atât de limpede, Cyron își schimbă dispozițiile. Sublinie încă o dată anumite lucruri sau organiză sisteme suplimentare. Găsi blocaje și le rezolvă. Porunci ca apa să fie transportată în butelci mai mici spre posturile de luptă. Ceru să fie rechiziționate trăsuri, pentru ca soldații să primească mâncare pe pozițiile lor.

Întinse mâna, și orașul părea că i se potrivește ca o robă oficială. Erau atât de multe de făcut, dar totul trebuia să fie perfect. Netezi o încrețitură colo, strânse un șiret dincolo, împături și puse totul la locul cuvenit. În iureșul faptelor, îi trebui numai o clipă să-și dea seama că avea din nou brațul stâng, și-l folosea cu arta unui muzician care cântă la un *necyl*.

Sunt din nou un om întreg.

Râse, iar bucuria lui se răspândi prin matrice. Ca un prinț născut dintre prinți, era de la sine înțeles că talentul său era cel al guvernării. Se descurcase bine în postul său, dar lucrul la care se pricepea cel mai bine era să organizeze. Tatăl său inițiase programul de explorări, însă Cyron îi dăduse nota oficială, fixase țelurile și-l susținuse încă dinainte de a ajunge pe tron.

Am fost ministru fără minister, folosindu-mi talentul fără măcar să observ.

Începu să lucreze mai repede. Veneau funcționarii, dar înainte să termine ei de vorbit ori să-i înmâneze vreun raport, deja le știa întrebările, găsise soluțiile și le comunicase. Unii dintre ei se uitară atunci peste hârtii și descoperiră însemnări pe margini pe care nu le mai văzuseră înainte, apoi acționară conform lor. Alții își amintiră, dintr-odată, un lucru pomenit de el. Verificând, găsiră soluția.

Matricea pulsa de viață – viața lui – și, la rândul ei, îl revigora. Bucuria simplă de a vedea că lucrurile funcționau, privindu-le cum se desfășurau și se simplificau, îi oferea aceeași satisfacție profundă simțită când auzea vreo pasăre cântând sau privea un apus de soare.

— Alteță.

Vocea lui Eiran ajunse până la el. Cyron clipi, iar lumea își reluă locul. Încăperea se golise de funcționari și ziua se transformase în crepuscul.

— Unde-s toți?

— Au plecat în misiunile pe care le-ați încredințat fiecăruia. Prințul helosundian clătină din cap. Am fost aici tot timpul, însă n-am observat cum au trecut clipele. Am auzit fiecare cuvânt...

— Ai auzit? Vorbeam?

Eiran ezită.

— Îmi *amintesc* că auzeam, însă aceasta-i singura cale prin care pot înțelege ce s-a petrecut. Nu v-ați oprit deloc și n-a existat nicio problemă pentru care să nu găsiți soluție. Unele atât de elegante, încât nici nu ne-am fi putut gândi vreodată la ele. Organizarea milițiilor pe cartiere și folosirea cartierelor ca puncte de regrupare a fost genială.

Cyron dădu din cap.

— Acolo se vor duce când liniile de apărare vor ceda. A fost corect.

— Întreaga organizare a fost cea corectă, Alteță. Eiran își îndreptă capul spre sud. Cu planul dumneavoastră aplicat, și dumneavoastră la comandă, invazia lui Nelesquin se va termina înainte de a începe.

Pravak Helos ura premonițiile. Înainte de expediția turasyndiană, nu fusese niciodată înclinat să se încreadă în ele. Ori de câte ori se simțea bine în legătură cu ceva, întotdeauna lucrurile ieșeau prost. Iar când avea o impresie proastă, totul se termina și mai prost.

Singurele lucruri demne de încredere erau talentele sale cu spadele și forța lui. Ajunsese să studieze *xingna* prin priceperea lui ca spadasin, cu toate că nu se dedicase cu totul acesteia, la fel ca alții. Învățase vrăjile minore, precum păstrarea ascuțișului săbiilor sale sau vindecarea rănilor mici. Dar refuzase să se lase sedus de magie, așa cum făcuseră alții, rămânând cu picioarele pe pământ și continuând să studieze folosirea spadei.

Problema cu premonițiile era că deveneau irezistibile. Realizase asta într-o seară, când ceva îl însufleți brusc. De fapt, îl făcuse să se simtă plin de energie, ceea ce considerase a fi ceva de bun augur. Apoi se decisese că era o prevestire. De atunci încolo trebuise să-și urmeze instinctul.

Ei bine, instinctul și pietrele lui.

Până acum fuseseră vreo douăsprezece. Pietricele negre, absolut banale, dacă n-ar fi fost netezimea lor uniformă. Îi aminteau de pietrele de ghicit ale lui Nelesquin, pe care Pravak ajunsese să le urască din ce în ce mai mult. Ele *generau* prevestiri, iar prințul se bizuia mult prea mult pe ele.

Pravak își băgă săbiile în hamurile de la spate și ieși. Găsi prima piatră pe coridorul de lângă odaia lui, în Quunkun, iar pe următoarea pe drum. Le urmă așa cum ar fi urmat o cărăruie, știind că cineva care lăsase atât de evident atât de multe indicii își dorea ca el să le urmeze. Acest lucru ridica perspectiva unei ambuscade, însă asta nu-l preocupa pe *vanyesh*. În afară de Nelesquin, Qiro și poate și nepotul bătrânului, nu se temea de nimeni și nimic în Moriande.

Oftă sau mai bine zis umerii i se lăsară ca și cum ar fi oftat. Lipsa plămânilor nu-l ajutase să scape de acest obicei. Își imaginase că Ciras Dejote îi va oferi mai mult decât o simplă încăierare, însă tânărul n-o făcuse. Dacă era cu adevărat reîncarnarea lui Jogot Yirxan, renașterea sa ieșise prost. Acum spadasinul era ologit, încă un adversar inutil.

Pravak era conștient că Virisken Soshir pândea dincolo de râu, însă asta nu-l îngrijora deloc. Omul era, la urma urmelor, muritor. Cu toate că nu ajunseseră niciodată să se atace în adevăratul sens al cuvântului, Pravak îl văzuse luptând. Deși era bun, Soshir era departe de a fi invincibil.

Pietrele îl conduseră pe Pravak prin partea de sud a Moriande și până la Kojaikun. Aici, temerile *vanyeshului* se adânciră, pentru că-și dădu seama ce-l trezise. Mulți dintre *vanyeshi* extrăgeau magia din oraș. Fibrele de *thaumston,* pe care le purta ca pe un soi de trenă lungă, atrăgeau magia din cercuri. Noua vigoare a lui Pravak însemna că aduna mai multă forță pentru că nimeni altcineva n-o recolta.

Ceilalți sunt morți.

Asta-l îl zguduia de-a dreptul. *Vanyeshii* de-abia dacă puteau fi nemuritori. În decursul vremurilor, supraviețuitorii se schimbaseră, abandonându-și forma fizică pentru structuri create de ei în Tolwreen. Mulți dintre tovarășii săi îl

ridiculizaseră pentru că-și îmbrăcase scheletul într-un aliaj din argint și *thaumston,* pe care puteau fi inscripționate formule magice, dar le supraviețuise celor neîncrezători în posibilitățile lui.

Chiar și când se aplecă să culeagă ultima piatră, își dădu seama că era ultimul dintre cei care păstraseră moștenirea lui Nelesquin.

Marea Sală din Kojaikun fusese transformată în cazarmă pentru *vanyeshi.* Nu numai că era suficient de spațioasă și decorată plăcut, dar Keru o folosiseră pentru antrenament. Aici se cuibărise magia, făcând din loc un sanctuar primitor.

Acum doar un mausoleu.

Virukul aștepta în mijlocul sălii, înarmat cu o suliță Keru. În jurul său, restul de *vanyeshi* zăceau împrăștiați peste tot ca și cum i-ar fi distrus un copilandru într-o criză de isterie. *Vanyeshii* sclipeau în lumina slabă a lămpilor, cu toții dincolo de orice șansă de refacere.

Virukul rânji cu gura plină de colții lui sidefii, ascuțiți.

— Te-aș fi isprăvit la Quunkun, dar m-am gândit că ar trebui să vezi asta.

— E lucrătura ta?

Virukul atinse cu vârful piciorului o pană de șoim.

— Umbrele deseiene. Le-ai ucis prințul. Mama Umbrelor l-a răzbunat.

— Nu mi-e frică de tine, Rekarafi. Am mai omorât Viruki și înainte.

— Știu. Am auzit poveștile. Virukul începu să învârtă încet sulița. Doi deodată, așa se spune.

— Amândoi mai mari decât tine.

Pravak lăsă pietrele să cadă, își trase săbiile și-și lăsă tentaculele să iasă la iveală.

— Ești un prost că vrei să-i răzbuni, după atâția ani.

— Nu pe ei vreau să-i răzbun. Rekarafi deschise palma. Ai omorât o Keru, o prietenă de-a mea. Pe ea o răzbun.

— Atunci ai să mori la fel de repede ca ea.

Pravak țâșni înainte, iar tentaculele sale zvâcneau înainte și înapoi, la mică înălțime. În momentul în care Virukul sărea

deasupra lor, Pravak își încrucișa săbiile chiar la mijlocul lui. Tactica funcționase și înainte, iar Virukul nu trăda niciun semn de *jaedun,* așa că știu că lupta era terminată chiar înainte de a începe.

Numai că Rekarafi nu sări. Ridică un picior, apoi pe celălalt, punându-l pe fiecare jos pe câte-un tentacul. Împinse sulița înainte, lovind săbiile înainte de a-l atinge, apoi răsuci, brusc, în sus, vârful armei. Fierul din capăt trecu pe lângă pelvisul său, dar îl lovi zdravăn în șira spinării și-l aruncă înapoi.

Virukul se retrase, ghemuindu-se.

— Pietrele, știi ce sunt aceste pietre?

Pravak adoptă poziția tigru.

— Pietre de ghicit?

— Nu. *Ghoal Nuan.* Pietrele sufletului. Te vor afunda în mormânt. Vei rămâne în Lumea Morților pentru totdeauna.

Pravak râse. Tentaculele sale se retraseră și le înfășură pe corp, ca să-i protejeze spinarea. Gheare de metal zgâriară piatra. Avansă lent, cu ambele spade ridicate.

— *Dacă* mă pui în mormânt.

Atacă, iar săbiile sale erau ca o ceață. Sulița se răsuci, îndepărtând săbiile, însă Pravak se mișcă împreună cu ele. De la prima la cea de-a patra formă, apoi a cincea și a noua, fără a urma niciun tipar, doar alunecând dintr-un moment în altul. Virukul se feri și-l pară, blocă loviturile și ripostă, însă întotdeauna ceda teren. Precum ghearele unui tigru, săbiile lui Pravak tăiau tot ce atingeau. Retezară mese și bănci răsturnate. Puful din așternuturile sfâșiate umplea aerul. Cioburi de ceainice crănțăneau sub tălpi. Zburau scânteile atunci când săbiile loveau podeaua și împrăștiau fărâme și bucăți din *vanyeshii* morți.

Săbiile zburau tot mai repede. Pravak trecu de la postura tigru la cea de călugăriță, apoi scorpion și înapoi. Rekarafi rămase în defensivă, retrăgându-se prin încăpere. Din când în când, vârful suliței mai zgâria vreo coastă, iar capătul cozii îi izbi o dată coșul pieptului, însă nu opri ofensiva *vanyeshului.* Însă pentru tot ce folosea împotriva Virukului exista o metodă de contraatac, iar Virukul nu arăta nici pe departe atât de obosit pe

cât era el.

Pravak se repezi cu ambele săbii. Rekarafi coborî sulița și apoi o învârti în jur, ca să-i pareze lovitura, prinzându-i săbiile la podea. Combatanții mârâiau, cu fețele suficient de apropiate încât Pravak să simtă răsuflarea umedă a Virukului.

Rekarafi râse.

— Poate că erau ei mai mari decât mine, însă nu am fost eu.

Pravak șuieră dintr-un tentacul în jurul brațelor Virukului, legându-i coatele. Celălalt tentacul se înfășură în jurul gleznelor și smuci. Virukul începu să se prăbușească, dar Pravak îl apucă de gât și-l ridică de pe podea.

— Dar erau amândoi niște proști și și-au dat duhul la fel de ușor.

Începu să-și mărească strânsoarea, intenționând să frângă gâtul Virukului. Mușchii acestuia se încordară, împotrivindu-se, așa că-și dublă efortul.

Ce se întâmplă? N-ar fi trebuit să-i ia atât efort. Rupsese stâlpi de fier cu forța lui. Ceva nu era *deloc* în ordine.

Virukul își deschise brațele, iar tentaculul fără viață alunecă fără probleme. Celălalt se retrase de la gleznele sale. Genunchii lui Pravak se îndoiră. Îngenunche, dar rămase cu trupul drept numai pentru că Virukul îl apucase de încheietură și-l ținea ridicat.

Nu înțeleg. Pravak ar fi vrut să rostească aceste cuvinte, însă mecanismul care-i permitea să vorbească nu-și făcu datoria.

— Uiți ceva, Pravak Helos. Te-ai transformat într-o creatură de magie. Rekarafi îi smulse brațul *vanyeshului* și-l azvârli de peretele din capătul sălii. Virukii există *dinainte* de magie. Noi am descoperit-o și-am învățat s-o folosim. S-o controlăm. Am mai învățat și cum s-o absorbim. Eu am tras-o de la tine.

Ticăitul metalic al prăbușirii scheletului său sună îndepărtat. Pravak încercă să nu lase surpriza să i se reflecte pe fața lui din metal. Nu voia să ducă în mormânt o expresie uluită.

Virukul îi smulse craniul de pe șira spinării și totul se prăbuși pe podea în jurul său. Rekarafi îl ținu ridicat și se uită în sus, spre el.

— Am să-ți iau capul. Am să-l pun pe cel mai înalt loc din

oraș și vei trăi suficient de mult ca să-ți vezi visul murind.

Ciras se strâmbă atunci când un grup de soldați *gyanrigot* mărșălui prin fabrică. Priveliștea fierarilor *gyanrigot* fabricând soldați încă-i făcea pielea de găină. Nu exista nicio milă în ei, doar eficiență. Aceleași lovituri ce modelau metalul puteau rupe oase și vărsa sânge. S-ar putea ca, de astă dată, să fie nevoie de așa ceva, poate și încă o dată, dar ce se va întâmpla când nu va mai fi nevoie și totuși cineva-i va folosi astfel?

Își făcu drum până la o băncuță. Borosan Gryst stătea aplecat asupra unui desen. Așteptă, sperând că inventatorul o să-l bage de seamă. Cum acesta nu făcu nimic, Ciras rămase tăcut. Îl mai văzuse pe Borosan concentrându-se astfel. Învățase să-i respecte asta, la fel cum Borosan îi respecta regimul de antrenamente.

Un scrâșnet metalic, venind din adâncurile fabricii, îl făcu pe Borosan să ridice fruntea. Clipi, apoi se frecă la ochi.

— Ciras? Maestre Dejote?

Ciras dădu din cap.

— Vreau să vorbesc cu tine. Te-am nedreptățit. Te-am acuzat că voiai să mă transformi într-un monstru. Cu toate că sunt doar jumătate de om, am crezut că voiai să-mi iei și asta.

— Nu, Ciras. N-am intenționat niciodată așa ceva.

Spadasinul își ridică mâna stângă. Rana de la săgeată nu se vindecase.

— Știu.

Borosan clătină din cap.

— Nici nu m-am gândit, Ciras. Am devenit obsedat de mașinăriile mele. În ele văd eleganță și complexitate. Când fac ceva să se miște, mă entuziasmează. Iar rana ta m-a întristat. Am vrut să te ajut, așa că... Ei bine, am ignorat cu desăvârșire tot ce-ai spus despre *gyanrigoți*. Știu că-i urăști. Nu au judecată, nu pot decât să urmeze ordinele.

Ciras dădu din cap.

— Și nici toate plăcile de comandă din lume nu vor fi la fel ca toate cele pe care le cunoaște un om cu inima și cu mintea.

— Păi, de fapt, acum lucrez la un *gyanrigot* care poate scrie, foarte mic, pe o placă de comandă, așa că pot fi date mai multe

ordine... dar, în sfârșit, asta nu-i ceva cu adevărat de folos acum.

— Și tu ai dreptate, Borosan. Detest *gyanrigoții* pentru că nu au minte. Nu au învățat lucrurile învățate de mine. Nu știu să ia deciziile pe care le știu eu să le iau. Nu-i vina ta. Nu-i vreun defect al lucrării tale; aceasta-i doar condiția mașinăriilor.

Borosan dădu din cap.

— Poate că va fi așa într-o bună zi.

— Poate că da. Ciras clătină din cap. Oricum, acea zi nu va veni destul de repede ca să-l oprească pe Nelesquin.

— Ai dreptate.

— Știu. De-asta am venit la tine. Ciras își dădu mantia la spate, cu ajutorul jumătății de braț. Fă măsurătorile. Eu am judecata care lipsește mașinăriilor tale. Acum, sunt doar o jumătate de om. Fă-mă din nou un spadasin întreg, și vom trăi ca să vedem ziua aceea a ta.

48
Ziua 35-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quoraxan (Al Cincilea Iad)

Demonii din al Cincilea Iad se aruncară asupra lui Jorim și a lui Talrisaal. Umpleau depresiunea și aspirau aerul de deasupra iazului în flăcări. Toți cu o piele solzoasă și colți zimțați, de culoarea abanosului, cu ochi negri, scăpărători, și gheare care le făceau de rușine pe cele ale Virukului, demonii se repeziră la cei doi vrăjitori, îndrăzneți după brusca apariție a aripilor lor.

Jorim și le strânse imediat pe ale sale și căzu spre lac precum un bolovan. Ghearele îi sfâșiară hainele, însă nu atinseră pielea de dedesubt. O parte din el ar fi vrut să conjure o armură magică, însă nicio armură din lume n-ar fi putut ucide demoni, iar uciderea lor era cheia spre libertate.

Dacă, bineînțeles, ar putea fi uciși.

Își scoase din minte consecințele acestei idei și-și deschise aripile la nici șase metri înălțime de lacul aprins. Se avântă înapoi spre înalt, trecând printr-o perdea de flăcări, apoi convocă magia și *împinse* din greu. Ieși cu capul înainte și țâșni în văzduh.

Demonii care băteau din aripi cu disperare în urma sa nu-l putură ajunge în acel viraj brusc. Căzură direct în căldare. Unul sau două trupuri arzând ricoșară din stâncă și se prăbușiră în lac cu o trenă de fum negru și puturos. N-aveai de unde să știi dacă erau morți sau nu.

Talrisaal optă pentru armură și găsi o cale să-i distrugă pe demoni. Se înconjură de o sferă albastră, asupra căreia se repeziră imediat demonii. Odată ce-o acoperiră cu un covor viu, țâșniră în sus niște țepușe azurii, străpungându-i. Apoi, sfera își triplă dimensiunea, devenind o rețea hexagonală, cu țepi la fiecare punct. O structură similară, mai mică, îl proteja pe Viruk.

Demonii azvârliră cât colo trupurile tovarășilor lor ologiți, și se strecurară prin prima rețea, începând să se ocupe de a doua. Talrisaal făcu un semn cu mâna și cea de-a doua rețea începu să se învârtească. Îi sfârtecă pe demoni, smulgând membre, care căzură ca o ploaie în lacul îngrozitor. Asta-i dădu lui Jorim o idee. Zbură până la gura râului și demonii se luară după el. Chiar când ajunseră la altitudinea lui, făcu o ruptură în Wandao. Râul gâlgâi acolo, aducând cu el o furtună de furnici de foc. Ude și furioase, acestea căzură peste demoni, mușcându-le carnea și înfulecându-le din aripi. Mii de demoni căzură în lacul încins. Jorim zâmbi.

— S-ar putea să scăpăm de aici.

Virukul clătină din cap.

— Ăsta nu-i un lac, ci un pântec.

Demonii se târau afară din lac ca niște insecte care ieșeau din coconul lor. Unii aveau acum mandibule din cupru. Alții scoteau la iveală alte perechi de membre. Unii chiar se înconjurau de flăcări. Orice-i omorâse îi readusese mai puternici, și tot mai aveau intenția de a-i sfârteca pe cei doi tovarăși.

Un nou grup de demoni se aruncă în luptă, apoi se petrecu ceva ciudat. Un nor de săgeți urcă cu boltă peste buza depresiunii. Unii dintre demonii străpunși de ele căzură în spirală, arzând. Alții se prăbușiră la pământ și se topiră cu totul.

Și mai mulți se ridicară în aer, însă creaturi ciudate, înaripate – maimuțe de un albastru-verzui – se înălțară și ele să le înfrunte. Cele mai mici se ridicară și azvârliră cu roci, în vreme ce restul se înălțară pentru a se lupta cu demonii retrăgându-se din calea pietrelor. Cădeau și demoni, și maimuțe, însă mult mai mulți cădeau demonii.

Apoi, dedesubt, șopârle lungi de trei metri se strecurară în bazin. În gură aveau colți ascuțiți. Una se aruncă destul de sus ca să culeagă un demon din văzduh. Șopârlele molfăiau, iar demonii urlau.

— Dacă nu reușesc să ajungă înapoi în lac, nu renasc!

Jorim dădu din cap spre tovarășul său.

— S-ar putea, dar nu eu îi mănânc.

— Jorim!

Jorim rămase cu gura căscată, și nu din cauza maimuței uriașe, cu cap ca de ciocan, care se cățăra pe malul lacului, sau pentru că ținea un demon în labă ca pe-un biscuit. Jivinei i se pusese un căpăstru și-l știa pe călărețul așezat în șa între omoplații săi. Se avântă în jos imediat.

— Nirati! Evită lovitura leneșă, dată cu laba, în direcția lui, și ateriză pe spinarea maimuței. Cum?

— Am știut că ai necazuri. Am venit să te ajut. Kunjiqui are poartă către Lumea Morților. Fața ei se lumină. Și iată-ne.

În urma atacului șopârlelor apăru o companie dintre cei mai ciudați arcași pe care sperase Jorim să-i vadă vreodată. Oameni cu pielea albastră călăreau căprioare cu coarne aurii. Îi conducea un bărbat dintr-o trăsură trasă de patru căprioare. Lătra ordine într-o limbă guturală și cavaleria se supunea. Săgețile zburau, demonii cădeau, iar Talrisaal veni în picaj.

Jorim privi spre bărbat.

— Prințul Pyrust?

Omul din trăsură dădu din cap.

— Nu putem rămâne aici. În cele din urmă, ne *vor* copleși.

Nirati arătă spre un punct albastru, neobișnuit.

— Pe-acolo am venit. Ne va duce înapoi în Kunjiqui.

Jorim clătină din cap.

— Nu putem fugi. Trebuie să ne croim drum până în ultimul Iad. Nessagafel, primul zeu, vrea să distrugă întreaga creație și apoi să reconstruiască totul. Va reuși dacă nu-l împiedicăm noi.

Pyrust își mângâie falca.

— Să ne croim drum prin luptă prin toate Iadurile, pentru ca astfel să putem asalta Cerurile și să doborâm un zeu?

Talrisaal încuviință dând din cap.

— Cu toate că sună descurajant...

Pyrust izbucni în râs.

— Nu descurajant, ci provocator. O luptă pe cinste, pentru un motiv pe cinste. Ce-avem de pierdut? Suntem deja morți, iar dacă eșuăm vom fi desființați odată cu restul creației. Dați-i drumul!

49
Ziua a 36-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Expresia lui Kaerinus făcea clar cunoscut faptul că nu era aducătorul unor veşti bune. Dacă era posibil, era chiar şi mai rău decât se putea exprima în cuvinte, pentru că *vanyeshii* fuseseră nimiciți. Asta-l afecta pe Nelesquin în mod special, pentru că *vanyeshii* erau cruciali în producerea de noi trupe.

Prințul își înnodă cingătoarea robei.

— Ce mai e? Ridică o mână. Nu, stai. Știu că trebuie să fie ceva legat de Qiro.

— Așa este, Alteță, și-i vorba de trupele tale.

Nelesquin dădu din cap. Scoase punguța din piele din interiorul mânecii sale, turnă pietrele de ghicit în palmă, apoi le lăsă să se scurgă printre degete. Se rostogoliră pe tăblia mesei. Le descifră așezarea, jocul pietrelor albe și negre, unghiul în care erau plasate, și scoase un oftat prelung.

— Să nu-mi spui că-i un dezastru total.

— Aș vrea ca doar spunându-vă să fie suficient. Trebuie să vedeți.

— Nu am chef să mă deplasez în sud în acest moment.

— Nici nu trebuie. A adus el pe cineva aici.

Magicianul deschise drumul prin coridoarele din Quunkun. Doi câte doi, războinicii Durrani fuseseră plasați din șase în șase metri pentru a se ocupa de intruși. Luau poziție de drepți, lovindu-se cu pumnul în umărul stâng, la trecerea lui Nelesquin.

— Kaerinus, să-mi amintești să aleg un nou Dost. Ar fi trebuit să fac asta deja.

— Acesta, Alteță, este, probabil, singurul lucru bun din întreaga poveste. Holgaara, din clanul Bivolului, s-a ostenit fără oprire să-i antreneze pe acești noi soldați. Lucrul în lumea de

buzunar nu numai că l-a îmbătrânit, dar, după câte se pare, l-a făcut şi mai înţelept. Noii soldaţi îl urmează cu un devotament aproape fanatic.

Dacă se ţin atât de aproape de el, în cele din urmă va trebui să-l nimicesc.

Coborâră pe treptele late, circulare, în magazia vastă aflată la subsol. Fusese curăţată de orice lucru de folos. Găsiseră şi nişte orez, şi după ce se dovedise că nu era otrăvit, fusese împărţit trupelor. *Totuşi, am crezut că a mai rămas ceva din el.*

Qiro îi aştepta, cu Holgaara alături. Noile trupe stăteau în spatele lor, aliniate în rânduri ordonate, câte zece pe-o latură. Contrastau negativ cu Holgaara. *Arată rău pe lângă Qiro.*

Nelesquin privi spre Kaerinus.

— Credeam că mi-ai zis că mi-au adus trupe. Ăştia-s nişte sălbatici cu capul sec şi umerii aplecaţi. N-au mai fost văzute asemenea arătări de veacuri întregi, iar aceştia sunt mult mai primitivi decât cei care bântuiau junglele prin Ummummorar.

Qiro zâmbi.

— Vei vedea, Alteţă, că te înşeli.

Cartograful i se alătură la capătul treptelor, apoi făcu un semn cu capul spre Durranian.

Soldatul cu pielea albastră se răsuci şi strigă ordine într-o limbă păsărească. Soldaţii s-au despărţit în două grupuri şi cu mişcări precise. Jumătate dintre ei aveau suliţe, iar restul ghioage. Acestea fuseseră cioplite grosolan, însă aveau o anume calitate, fapt care-l intriga pe Nelesquin. Suliţaşii atacară atunci când primiră ordinul, iar măciucarii se apărară, apoi contraatacară. Majoritatea suliţaşilor blocară loviturile, însă câţiva dintre cei care nu reuşiseră căzură laţi.

Antrenamentul continuă. Pocnetul sec al lemnului lovind lemnul reverbera prin magazie. Alţi soldaţi căzură, iar unii dintre ei nu aveau să se mai ridice vreodată. Răniţii, atunci când puteau, plecau de-acolo târându-se şi supravieţuitorii se împărţiră din nou.

Nelesquin bătu o dată din palme, iar Holgaara urlă un ordin care puse capăt luptelor. Războinicii se aliniară din nou, fără să le prea pese de cei căzuţi.

— Te-ai descurcat bine, Holgaara. Adună-ți trupele și continuați antrenamentele.

Durranianul făcu o plecăciune, apoi urlă un alt ordin. Răniții și morții fură duși de-acolo, lăsându-i pe cei trei bărbați singuri în măruntaiele Turnului Ursului. Nelesquin coborî și ultima treaptă până la podeaua încăperii, își deschise larg brațele și se întoarse spre Qiro.

— Cum se face, Maestre Anturasi, că-ți cer să faci un lucru simplu, iar tu nu reușești să te achiți de îndatorire, cu toate că mi-ai spus că poți?

— Ai cerut o armată și ți-am găsit-o.

— Am vrut să-mi *faci* o armată. Spuneai că poți zămisli Durrani și femei aici. Ce s-a întâmplat?

Expresia lui Qiro se aspri.

— Ce s-a întâmplat, Măria Ta, este că nimeni n-a ținut cont de ce-am făcut noi când i-am creat pe Durrani. În Anturasixan aveam hrană din belșug. Aici, n-am avut destulă să cresc niciun fel de armată.

— Nu-i destulă hrană? Nelesquin se încruntă. Rezervele noastre, Kaerinus?

— Tot mai puține, însă mai primim provizii din Erumvirine.

— Bine. Își frecă fruntea. Qiro, cum ai găsit aceste brute?

— Ai grijă, Alteță, când le spui brute, pentru că au mai multe drepturi asupra acestui teritoriu decât tine.

Bătrânul zâmbea încet, în maniera celor încântați de propriul lor geniu.

— Lumea miniaturală conține tot ce-a fost Nalenyrul, dacă-ți amintești bine. Am golit-o de tot metalul pentru armurile tale *dari,* și m-am întrebat dacă n-am putea-o goli și de hrană. Desigur, recoltele sunt ciclice...

— Cunosc toate capriciile agriculturii, Maestre Anturasi.

— Sunt convins că le știi, Alteță. Așa că m-am apucat să studiez cum aș putea treiera mai multe grâne. Desigur, limitele mele aici depind de lucrurile cunoscute, așa că am vrut recolte de care nu s-a auzit. Au fost făcute înregistrări pe toată perioada imperială, dar nu sunt foarte precise, depinzând de ce ministru puteai mitui. Am fost nevoit să sap mai departe, așa că am intrat

în vremurile de dinainte.

— Vremurile de *dinainte?*

— Da. Zâmbetul lui Qiro se lăți. Chiar tu ai observat că astfel de oameni nu s-au mai văzut pe aici de veacuri. Asta pentru că am deschis o cale în trecut și i-am adus înainte, în lumea mea miniaturală. S-au înmulțit prodigios. Pe jumătate dintre ei i-am pus să muncească la adunarea hranei, iar restul sunt soldați.

— Câți ai?

— Douăzeci de mii.

Nelesquin rămase cu gura căscată.

— Douăzeci de mii? Când ai început?

— Imediat după ce a început îngustarea râului. Qiro dădu din cap. În fiecare zi se mai adaugă câte zece mii, pe deplin antrenați și înarmați. Vei avea nouăzeci de mii când se vor uni malurile.

Nelesquin își acoperi gura cu mâna. Pe cât erau de grosolani, brutele astea s-ar putea să-și facă treaba, reușind prin numărul mare ceea ce nu ar fi reușit prin lipsa calității și a rezistenței. Valuri și valuri de-ale lor, năvălind peste malul râului și invadând nordul Moriande, ar putea mătura din calea lor orice rezistență. Împărăteasa nu putea să-i ucidă pe toți.

— Kaerinus, colaborezi cu Holgaara. El este noul Dost. Pune-l să reorganizeze trupele. Vreau Durrani la comanda fiecărei unități de brute. Acestea să lucreze cu creaturile noastre rămase, să se obișnuiască unii cu alții. Nu-mi pot permite ca panica să-mi spulbere armata.

— După cum vă este voia, Alteță.

Nelesquin dădu din cap, apoi îl gratulă pe Qiro cu o plecăciune.

— Ai procedat cum trebuie, Maestre Cartograf. Victoria mea ți se va datora în mare parte ție.

— Victoria *noastră,* Alteță. Qiro îi întoarse plecăciunea. Și asta nu-i *tot* ce-am să fac pentru tine. Dușmanul s-ar putea să pregătească pentru ceea ce le aduci, însă nu s-ar putea pregăti niciodată pentru ce-am să le aduc eu.

Urardsa, Soth Gloonul, pândea în odaia mea precum umbra

lui Grija. Albinos, cu un cap mare și șapte ochi, negri și aurii, mă privi punându-mi o robă curată și legându-mi părul la spate. I-am surprins reflexia din oglindă, în timp ce atingeam ușor stropul sângeriu de pe gâtul meu, o amintire de la bărbierit.

— Zi ce-ai de zis, arătare, și fără cimilituri.

— Virisken Soshir va muri curând.

Am râs.

— Nici măcar nu te poți preface că ești direct.

— Această misiune, de asasinare a lui Nelesquin, va însemna sfârșitul tău.

M-am întors.

— Sfârșitul *meu* sau al lui Virisken Soshir?

Gloonul își desfăcu brațele, însă rămase tăcut.

— Când am recuperat amintirea a celui ce fusesem, mi-ai spus că aș putea muri, dar cred că eram deja mort. Cred că Virisken Soshir a murit când a murit și Nelesquin, și-a fost înviat numai pentru că și Nelesquin a fost. Ceea ce-a început cu atât de multă vreme în urmă trebuie să se termine. Dacă înseamnă să mor *din nou* dacă moare el, atunci viața mea va fi fost dusă așa cum se cuvine.

Gloonul se ridică din poziția lui ghemuită și se apropie de fereastră. Lumina strălucitoare a lunii îl scotea în evidență.

— Frustrarea nu-i obiectivul meu, Maestre Soshir. Cândva, și eu am fost orb față de viitor.

— Îmi amintesc, erai Enangia. Ai venit în expediția turasyndiană. Ai luptat, și încă bine.

— În oraș viața are multe fire, mult prea multe. Și mult prea multe se sfârșesc repede.

— Presupun că și al meu.

Gloonul mârâi.

— Pentru firul vieții există și altceva decât începutul și sfârșitul. Culori și texturi. Tipare. Tiparul poate continua sau se poate schimba. Ceva vechi, ceva nou, poate nimic.

Mă fixă cu privirea. Cu toate că fața-i era ascunsă în umbră, ochii-i străluceau.

— Nelesquin va repeta tiparele trecutului. Cyron, Împărăteasa, ei vor alcătui un alt tipar. Trecutu-l înțelegem. Are

probleme pentru care cunoaștem soluțiile.

M-am încruntat.

— Problemele trecutului nu sunt niciodată aidoma celor din viitor.

— Dacă știi asta, atunci de ce crezi că tu ai fi soluția pentru acum?

Am dat să răspund, însă vorbele mi-au rămas înțepenite-n gât. Nelesquin și cu mine fusesem prieteni deveniți adversari. M-a iritat atitudinea lui arogantă, generată de nimic altceva decât dreptul său din naștere. Asta m-a făcut să nu-l mai sufăr, la fel și pe tatăl meu, și să-mi doresc puterea pentru mine. Cunoșteam poveștile din trecutul meu, și-am fost, prin fiecare fibră a mea, micul tiran care fusese Nelesquin.

Însă, de data asta, era altceva. Nu mai eram Virisken Soshir. Simțul identității mele a fost modelat de antrenament și de anii petrecuți ca *xidantzu*. Soshir își petrecuse viața în serviciul Imperiului și al lui însuși. I-am servit pe mulți, apărându-i de rău și de nenorociri. M-a intrigat faptul că eu chiar mă simțeam ca și cum Virisken Soshir era o altă persoană. Nu puteam scăpa de responsabilitatea a ceea ce fusese și făcuse, însă nici nu era necesar să fiu captivul ei. O fi fost Nelesquin o problemă veche, dar aplicând o soluție veche mă putea omorî și pe mine împreună cu el.

M-am uitat cu atenție la Gloon.

— Eu sunt soluția, pentru că Nelesquin nu va permite să fie vulnerabil înaintea altuia. Nimeni altcineva nu s-ar putea nici măcar apropia de el. Vrea s-o învingă pe Împărăteasă, însă dorește să mă zdrobească personal. Ar fi singura cale pentru corectarea greșelii în urma căreia a fost ucis în Ixyll.

— Aceasta explică accesul, dar nu și motivul.

— Motivul pentru care eu sunt soluția este că am să-l opresc pentru a-i salva pe alții, nu pe mine.

— S-ar putea să reușești.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Ce-i? Ce vezi? Spune-mi.

— Văd viitorurile, Maestre Soshir. Nu eu le decid. Dădu din umeri. Dar dacă vrei să reușești, amintește-ți că această misiune

poate fi încheiată numai de cei care-ar trebui să fie morți.

50
Ziua a 36-a, Luna Vulturului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Keles nu se trezi cu totul decât după ce-l ridică cineva în capul oaselor în pat. Rădăcinile de *xunling* nu făcuseră nimic pentru a-l ține departe de el pe necunoscutul din umbră, ceea ce era neobișnuit. Nu lăsau niciodată pe cineva să se apropie de el, decât dacă li se poruncea să se retragă, nici măcar Geselkir sau Jasai.

Cine-i?

Bărbatul îl înveli cu un cearșaf și-l ridică pe Keles în brațe. Fiind cărat în acest fel, îi dădea un sentiment ciudat și totuși normal. Își scoase o mână din cearșaf și se frecă la ochi. Keles își fixă privirea asupra bărbatului, apoi își dădu seama că trebuia să fie un vis provocat de febră. Bărbia pătrată, barba, zâmbetul încropit, cu toate-i erau foarte familiare.

— Arăți ca tatăl meu.

— Chiar sunt tatăl tău.

Pe cât păreau vorbele de neadevărate, glasul îi declanșase tot felul de amintiri.

— Ia-o încet, Keles, nu te zbate. Nu vreau să-ți dau drumul jos.

— Dar nu se poate. Tatăl meu e mort.

— Nu mort. Doar pierdut, pentru o vreme. În timp.

Bărbatul îl duse pe Keles în anticamera apartamentului său. Un podium de lemn, cu o balustradă din aur și opt discuri tot din aur, ocupa încăperea. Sub ea, se surpaseră piese de mobilier. Un glob imens, cu diametrul de doi metri, aflat pe un stativ cu suspensie cardanică, domina podiumul.

— Ce-i asta?

— Bunicul tău are harta lui. Tu ai cartea. Eu am asta.

Îl lăsă pe Keles pe platformă, apoi sări peste balustradă și aduse un scaun. Îl așeză pe Keles în el, apoi alergă înapoi în dormitor și trase după el pătura grea, pentru a-l înveli cu ea.

— Se poate lăsa frigul.

Keles aruncă, cu greu, pătura de pe el.

— Nu pot... Trebuie să mă trezesc.

— Keles, trebuie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Nici nu te cunosc. Nu știu ce se întâmplă. Delirez. Este un vis.

— Nu, nu-i așa, fiule.

Bărbatul făcu globul să se învârtească. Platforma fu învăluită de o sferă de lumină strălucitoare. Deveni opacă, ascunzând lumea. Lui Keles i se strânse stomacul. Se mișcau, iar furnicăturile vrăjii îi înțepau pielea cu acele lor. Cuvântul „fiule" reverbera prin el, distrăgându-i atenția. Îl auzise rostindu-l pe acel ton, cu acea voce, cu mai bine de optsprezece ani în urmă. Ryn Anturasi se aplecase, zâmbise liniștitor, și folosise exact acea propoziție pentru a potoli temerile lui Keles privitoare la ultima expediție a tatălui său.

— Nu te-ai mai întors.

— N-am putut.

— Mama-i moartă.

— Știu.

Keles îl cercetă cu privirea.

— Cum?

— Am făcut ceva ce n-ar fi trebuit. Am văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd.

Ryn Anturasi clătină încet din cap.

— Unul dintre ele a fost moartea mamei tale.

— Dar...

— S-a întâmplat în viitor, da. Ryn își puse mâinile pe umerii lui Keles. Tatăl meu m-a trimis la Marea Întunecată nu ca să mă piardă, așa cum au crezut mulți. M-a trimis acolo ca să caut ceva nume. Știa că se află acolo, pe una dintre insule, îngropat adânc în ruinele cetății Virukilor. Am plecat, am săpat și-am găsit. Era o sferă opacă, la fel de mare precum capul meu. Mi s-a spus s-o găsesc, s-o pun în doi saci, s-o închid într-un cufăr și să i-o aduc

lui. Știi și tu cum poruncește Qiro.

Keles dădu din cap.

— Nu te-ai supus ordinelor.

— Așa am făcut.

— Jorim s-a dus după tine.

— Iar tu după mama ta. Glasul bărbatului se stinse. Strânse umerii lui Keles. Am studiat piatra. Am avut viziuni. Am văzut lucruri din trecutul meu, toate fascinante, apoi am îndrăznit să mă uit în viitor.

— Ce-ai văzut?

— Nimic.

— Cum poți să nu vezi nimic? Nu funcționează?

— Funcționează mult prea bine. Ryn îi dădu ocol și se așeză pe balustradă. M-am uitat prea departe în viitor, așa că mi-am ajustat perspectiva. Am văzut viitorul în care ne aflăm acum. Am văzut-o pe mama ta murind. Așa că am căutat și alte viitoruri, însă în toate variantele murea întotdeauna. Așa că am început să caut în trecut. Era un zeu, Nessagafel, primul zeu al Virukilor. Copiii săi l-au azvârlit din Ceruri și l-au prins în capcană. Pe pământ, Virukadeenul a fost distrus. Nessagafel n-a mai fost sau cel puțin așa a crezut toată lumea. Însă nu era adevărat. În decursul anilor, a tot uneltit să se elibereze, să o poată lua de la început. Sunt zeci de inși – oameni, Viruki și Sothi – pe care i-a folosit ca agenți. Prințul Nelesquin a fost unul, iar bunicul tău altul.

— Ne-ai văzut aici, acum, împreună?

— Nu, și de aceea putem fi acum, împreună. Ryn zâmbi. Am luat piatra și-am folosit-o în inima navei mele de călătorii în timp. O pot utiliza ca să mă strecor în locuri unde nu există observatori, pentru că odată ce-a fost văzut ceva, acel ceva există. Bunicul tău face ca lucrurile să existe punându-le pe hărți sau imaginându-le în mintea sa. Am căutat spații deschise unde să mă pot aventura. De când te-am văzut ultima dată, am intrat și-am ieșit din timp, străduindu-mă să contrabalansez influența lui Nessagafel.

— N-ai fi putut să mergi, pur și simplu, înapoi și să-l împiedici pe tatăl tău să devină agent? S-a întâmplat în timpul

călătoriei prin Pustietăți, nu?

— Da, însă asta s-a petrecut înainte chiar să mă fi născut eu. Indiferent cât de tentant ar fi fost să mă întorc și să-l ucid acolo, n-aș mai fi existat. Ryn se încruntă. Am putut petrece o vreme împreună cu el, în acea expediție. Într-o noapte, într-o ceainărie din Sylumak. Nu eram decât niște drumeți care stăteau de vorbă. Era atât de entuziasmat de călătoria lui. Era un cu totul alt om.

— Acum a devenit foarte periculos.

— Nessagafel a recâștigat un anumit grad de libertate. Amplifică puterea bunicului tău.

— Nessagafel a creat piatra?

— El sau vreunul dintre ciracii săi. Dacă tatăl meu ar fi pus mâna pe ea, dezastrele s-ar fi produs mult mai repede.

Keles dădu din cap, apoi privi spre dreapta.

— Globul încetinește. Luminile la fel.

Ryn puse pătura pe el.

— Se va face frig. Vom fi destul de sus.

Tatăl său îi strânse pătura pe umeri, apoi se duse la instrumentele de control al globului.

Sfera dispăru complet, iar Keles se apucă de brațele scaunului. Platforma plutea la mulți metri în aer. Erau întorși spre est, cu soarele răsărind. Lumina lui tocmai atinsese malul estic, dar deja munții dinspre nord și sud ardeau în lumina reflectată de vârfurile înzăpezite. Râurile lungi se scurgeau prin văile cu vegetație luxuriantă și se risipeau prin deltele strălucitoare.

— Recunoști acest loc?

Keles se aplecă înainte.

— Nalenyr? Dar nu văd Moriande. Și sunt păduri peste tot.

— Acesta-i Nalenyrul înainte de a *fi* Nalenyr.

— Nu mi-aș fi putut imagina niciodată...

— Dar asta-i important, Keles. Trebuie să studiezi asta. Bunicul tău își *imaginează,* iar tot ce-și imaginează modifică ceea ce vezi tu jos.

Keles clătină încet din cap.

— Este incredibil.

— Așteaptă puțin.

Ryn trase de două manete.

— Uită-te la asta.

Nava de călătorit în timp se roti, așezându-l pe Keles din nou spre soare. În fața sa, acolo unde ar fi trebuit să fie Marea Întunecată, un munte masiv își avânta vârful între nori. Zăpada încingea baza muntelui, dar mai sus, acesta devenea viu cu plantele verzi și florile și cârdurile de păsări colorate. Insule cu palate minunate gravitau pe lângă el și mici nave aeriene treceau de la unul la altul.

Keles se ridică și se îndreptă clătinându-se spre balustradă.

— Rekarafi zicea că Virukadeenul era un paradis. N-a mințit. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

— Iar Nessagafel ar fi anihilat totul. Virukii s-au luptat cu el și-au sfârșit prin a-l distruge. Dar asta nu va dura eoni. Aici au reușit să stăpânească magia. Asta au pierdut Virukii și de-asta simt ei că nu mai merită să aibă viitor.

Keles se uită în urmă, peste umăr.

— Nu merită un viitor?

— Au distrus paradisul, Keles. Nu mai au copii și nu mai ridică imperii, pentru că nu mai pot dobândi, niciodată, ceea ce-au pierdut.

— Și asta li se va întâmpla și oamenilor? De-asta nu poți vedea în viitor?

— De-asta te-am adus aici. Ca o *garanție* că vom avea unul.

Keles dădu din cap.

— Coboară-mă. Lasă-mă să studiez lumea. Lasă-mă să văd cum era cândva pământul, cum trebuia să fie. Vreau să știu totul. Nu-l pot lăsa pe Qiro să schimbe nimic.

Ciras se întoarse, ghemuindu-se sub sabia șuierătoare a unui războinic *gyanrigot*. Își răsuci încheietura mâinii și aceasta intră cu un clic în lăcașul ei. Lovi de jos în sus, retezând un fir de control. Brațul în care ținea *gyanrigotul* sabia căzu lângă corp, însă greutatea sa făcu mașinăria să se răsucească în cerc.

Încă două tăieturi, retezarea unor fire similare, acolo unde-ar fi putut fi tendoanele la un om, iar soldatul se prăbuși.

Ciras sări peste el, blocă o altă lovitură de sabie și lovi cu a sa peste burta *gyanrigotului.* Se plie pe locul tăieturii. Sabia automatului zdrăngăni la pământ.

Un scrâșnet metalic pe podea trădă un alt atacator. Ciras se răsuci, ridicându-și sabia într-o lovitură din rever. *Gyanrigotul* – un fierar netransformat – prinse lama în cleşti, apoi lovi cu un ciocan în sabia spadasinului. Arma-i zbură din strânsoare. Amândoi, Ciras și *gyanrigotul,* se holbară o clipă la mâna lui goală, apoi Ciras se aruncă înainte. Îşi înfipse mâna, cu degetele rigide, în pieptul războinicului și-o trase afară strângând un pumn de fire și tuburi. Uleiul încins se împrăștie peste tot. *Gyanrigotul* se prăbuși la pământ cu un zgomot oribil.

Ciras scutură mâna, apoi lăsă uleiul să i se prelingă de pe ea. Fluidul negru se scurse, dezvăluind pielea argintie, acoperită cu șiruri de inscripţii minuscule. Îşi flexă degetele. Făcuseră ceea ce le ordonase el să facă, și aproape că putea simți cu ele. Borosan mai trebuia să lucreze pentru simţirea căldurii și răcelii, însă presiunea funcţiona foarte bine.

Și, în sfârșit, nu mai simt durerea. Ciras zâmbi. *Nici în carnea mea, nici în inimă.*

Borosan ridică sabia lui Ciras și curăţă uleiul de pe ea.

— Pot să mai ajustez mânerul dacă vrei.

— Nu cred că mai e necesar. Ciras îşi lăsă mâna de metal pe umărul lui Borosan. Funcţionează foarte bine.

— Aș vrea să-i mai aduc nişte îmbunătăţiri. Pot să fac un compartiment în antebraţ care se deschide și trage săgeți miniaturale, ca la șoricari.

— Nu, prietene, eu sunt *spadasin.* Sunt *jaecaiserr.* Mie tot ce-mi trebuie este o sabie. Ai făcut deja destul ca să mă asiguri că nu voi rămâne niciodată fără una. Sunt fericit. Luă sabia de *vanyesh* de la inventator. Un braţ puternic și o spadă bună pe care s-o mânuiesc sunt tot ce am nevoie, cu adevărat, în viaţă. Acum le am, iar dușmanii mei au, din nou, un motiv serios să se teamă.

51
Ziua 1, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Shirikun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Stătea la fereastra dinspre sud a iatacului său, atât de calmă în pofida haosului din orașul de jos. M-am minunat de stăpânirea ei și mi-am tras puterea din ea. Întregul Moriande a făcut-o, iar eu speram că avea destulă forță ca să ne scoată pe toți la liman.

Pe la apusul soarelui, cele mai mari mașinării de asediu ajunseseră să bată până pe malul celălalt, cu proiectile de dimensiuni modeste. Zeci de oameni trăgeau de frânghii, ridicând contragreutatea, coborând brațul. Cineva l-a blocat în lăcașul său, apoi alții au rostogolit până acolo o bilă de fier. Au îmbrăcat-o într-o coardă, apoi comandantul mașinăriei va ordona orientarea catapultei cu o palmă mai la dreapta sau la stânga, pentru a putea lansa proiectilul asupra unei ținte specifice.

Va da un ordin, iar oamenii se vor împrăștia pe unde vor putea. Comandantul va trage de un cordon. Greutatea va cădea, brațul se va ridica, iar coarda va lansa în văzduh cele nouăzeci de kilograme ale încărcăturii. Bila va sălta cu boltă peste râu. Uneori, avea să nimerească malul, iar alteori va zbura pe deasupra. Bila de fier va ridica scântei și va ricoșa din clădiri.

Fusesem acolo, jos, să privesc, însă din acest punct de observație, Cyrsa nu putea vedea niciuna dintre acțiunile frenetice. Ea doar auzea strigăte, putea să mai vadă, o clipă, vreo greutate căzând, să audă ecourile îndepărtate ale sunetului pietrei lovind piatra.

Cu toate că încercasem să nu fac zgomot, știa că sunt acolo. Părul ei lung, întunecat, acoperea blazonul cu cele cinci cercuri de pe spatele robei sale. Își legănă capul, iar părțile luminoase

ale blazonului licăriră prin păr.

— Asta-i ceea ce-am sperat să împiedic atunci. N-am vrut un război civil.

— Știu.

Se întoarse, cu o lacrimă pe obraz.

— De-asta am poruncit să fii ucis.

— A fost o alegere înțeleaptă.

Împărăteasa zâmbi.

— A fost o decizie nedreaptă. Nu ți-am dat nicio șansă să te răzgândești.

— N-aș fi avut cum.

Ezită, apoi își plecă ochii.

— Poate că vorbim de lucruri diferite.

— Poate.

Am întins mâna, iar ea și-a pus-o pe a ei într-a mea.

— Nu mi-am recăpătat toate amintirile, dar am destule dintre ele. Te-aș fi înlocuit. Atât de mult mi-am dorit asta. Am plătit pentru lăcomia mea cu viața.

Împărăteasa își plimbă cealaltă mână pe pieptul meu, netezind un rid.

— Atunci, înseamnă că nu-ți amintești. Știam ce dorești. Știam ce-ar însemna. Știam ce decizie mă obliga să iau, dar ți-am dat posibilitatea de a alege. Atât de mult te-am iubit.

— Ce alternativă aveam?

— Ți-am cerut să te căsătorești cu mine, să devii prinț-consort.

Asta m-a înfiorat.

— Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, cu toate că știai că voiam să te răstorn de la putere?

— Era singura cale. Își lăsă obrazul pe pieptul meu. Ai fi ajuns Împărat din toate punctele de vedere, atât că nu și oficial, atunci când ne-am întors. Mă iubeai. Știam asta. Îți plăcea ideea de a fi Împărat. Trebuia să aflu ce te interesa mai mult.

— Ce ți-am răspuns?

— Ai zis că o să-mi dai un răspuns când te vei întoarce cu capul lui Nelesquin. Își plimbă un deget în jos, pe obrazul meu. Asta însemna nu.

Am închis ochii și-am încercat să-mi amintesc. N-am putut, însă am reușit să-mi imaginez destul de ușor totul. Tronul trebuia să fie al meu, numai al meu. Nu-l puteam accepta din mâna ei. Am cuprins-o cu brațele.

— E prea târziu pentru mine ca să-ți răspund acum?

Degetele i s-au strecurat prin părul meu și-am tras-o spre buzele mele. Ne mai sărutasem noi și înainte, de multe ori, însă acesta parcă era primul sărut. Moale și ezitant, cercetător și curios și cald, atât de cald. Buzele noastre s-au atins o dată, apoi au revenit mai hotărâte. Respirația ei caldă îmi atingea obrazul, iar brațele mele s-au strâns în jurul ei, lipind-o de mine.

Sărutările noastre au devenit tot mai grăbite, gustându-ne buzele unul altuia. Am sărutat-o pe gât, apoi în gropița de la baza lui. Și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu când am ridicat-o, îngropându-mi fața în gâtul ei. Lacrimile ei se risipeau pe obrazul meu. S-a apucat strâns de mine și-am dus-o în pat.

Ne-am dezbrăcat unul pe celălalt, tachinându-ne și glumind în revelație, dar nerăbdători în explorare. Ne-am atins și ne-am gustat. Degetele m-au furnicat când se plimbau pe pielea ca de mătase. Vârfurile degetelor au dansat peste ea cu moliciune, apoi unghiile mele au trasat același drum ceva mai apăsat.

Atingerea ei era ca focul, respirația rece. Sărutările ei m-ai răscolit, șoaptele ei m-au sedus și m-au dus cu ea într-o lume unde cuvintele încetau să mai aibă vreun înțeles. Am devenit ceea ce fusesem înainte să fi existat, și ceea ce vom fi când nu vom mai fi. Râsul s-a transformat în icnete, oftatul în gemete, căldura și mișcarea și emoția ne-au unit în mai mult decât carne, mai mult decât în suflet și spirit.

Și-apoi am rămas unul lângă altul, ea ghemuită la pieptul meu, un deget de-al ei urmând, leneș, traseul cicatricei. I-am dat la o parte părul de pe frunte și i-am sărutat-o. Am zâmbit peste pielea ei.

— Ce-i?

— Paryssa. O miros.

— Așa sunt eu pentru tine.

Zâmbi. I l-am simțit pe gât.

— Cine vei fi pentru mine?

— Nu Soshir. Nu mai sunt nici Moraven Tolo. Am închis ochii. Altcineva, cineva nou. Cineva care ar putea fi consortul tău, luptătorul tău, iubitul și prietenul tău. Cineva în care să te poți încrede întotdeauna.

Își ridică fruntea. Îmi studie fața. Un zâmbet se desenă încet, apoi mă sărută.

— Asta mi-ar face mare plăcere. Când vom alege noul tău nume?

I-am mângâiat părul și i-am așezat capul pe pieptul meu.

— După ce-ți aduc capul lui Nelesquin.

52
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Hanul La Nouă Pești, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

— Doar n-ai crezut că o să scapi de noi, nu?

N-ar fi trebuit să fiu surprins de prezența lor. Fiecare dintre ei trecuse prin multe alături de mine. Căpitanul Lumel, Deshiel Tolo, Ranai Meryne și Dunos. Toți purtau haine din piele de oaie, croite strâmt, cu robele în câte-un burduf etanș, și teci asemănătoare pentru săbiile lor. Stăteau între mine și treptele care duceau spre pivniță. Am zâmbit și-am făcut o plecăciune, cu tot respectul.

— Nu m-am așteptat să ne întâlnim aici.

Deshiel se înclină.

— Înțelegem asta, Maestre. Poate pentru că, din greșeală, ne-ați dat un alt moment și loc de întâlnire.

Ceilalți zâmbiră, iar eu mi-am plecat capul din nou.

— S-a întâmplat așa pentru că n-aveți nicio intenție să mă lăsați să plec neînsoțit, iar eu nu am nicio intenție să plec acum cu alai. Deshiel, căpitane Lumel, arcașii tăi sunt acolo, schimbând săgeți cu *kwajiinii*. Nici ei, nici Moriande nu-și pot permite absența serviciilor dumitale.

Războinicul virinian clătină din cap.

— Au luptat suficient de bine și fără mine. Asta-i important.

— Dar și următoarea bătălie. Am făcut un semn cu capul spre femeie. Și tu, Ranai. Au fost ei, cândva, *xindantzu* ai mei, însă acum răspund în fața ta. După cum și trebuie să fie. Avem nevoie de tine aici.

— Maestre, mi-ai spus că ar trebui să fiu o *xidantzu* timp de nouă ani. Ai spus că ar trebui să rătăcesc și să distrez tot felul de bandiți. E vreunul mai mare decât Nelesquin?

— Nu, însă de distracția lui mă voi ocupa eu.

M-am lăsat într-un genunchi și-am dat de privirea neclintită a lui Dunos. I-am mângâiat obrazul.

— Dacă aș putea lua pe cineva cu mine, pe tine te-aș lua.

— Am să traversez râul. Pot să-mi țin foarte mult respirația. M-am tot pregătit.

Trase puternic aer în piept și-și ținu respirația.

— Nu Dunos, nu face asta. Știu că toți puteți trece pe malul celălalt. Știu că toți veți lupta ca niște tigri pe partea cealaltă, dar nu acolo se va da lupta. Ne tot hărțuim reciproc de zile întregi și asta va continua, pe măsură ce orașele se vor apropia. Dacă dau greș, dacă Nelesquin supraviețuiește, invazia sa trebuie contracarată. Voi sunteți cei care pot face asta.

— Dar, Maestre, am să te ajut să-i ucizi pe *kwajiini.*

— Da, Dunos, așa e. Asta îmi dă curajul de a face ceea ce trebuie. M-am ridicat și le-am cercetat chipurile. Virisken Soshir de v-ar fi găsit aici, ar fi crezut că vă îndoiți de capacitatea lui. Ar fi considerat că unul dintre voi l-a trădat. S-ar fi gândit la nouă milioane de lucruri, dar cel la care nu s-ar fi gândit este cel de-acum: sunteți cu toții prieteni care-ați lupta și-ați muri pentru mine. Și eu aș face același lucru pentru voi, însă aici trebuie să ne despărțim. Pe partea cealaltă nu va fi niciunul dintre voi în siguranță. Întreaga misiune s-ar putea să fi fost trădată.

Deshiel se încruntă.

— Poftim?

— De unde ați știut când și unde voi traversa?

— Au fost niște zvonuri, Maestre. Am pus să fii urmărit și când te-ai îndreptat încoace, ei, bine, săgețile zboară mai repede și decât cele mai rapide depețe.

— Săgețile pot traversa și râul. S-ar putea ca Nelesquin să mă aștepte. Dacă există trădători care-i dau informații, s-ar putea ca bătălia pentru Moriande să fie deja pierdută.

S-au despărțit și au făcut o plecăciune. Le-am întors salutul, apoi am început să cobor treptele. Am auzit un pas în urma mea și m-am întors.

— Nu, Dunos, nu poți veni.

— Stăpâne, dacă pleci fără mine vei muri.

M-a străbătut un fior.

— Dunos, n-am să mor.

— Stăpâne, te rog. O simt. O știu.

M-am lăsat într-un genunchi, pe trepte.

— N-am să mor, îți promit.

Băiatul scutură din cap și o lacrimă de-a lui mi se sparse pe față.

— Nu poți promite așa ceva.

— Pot și-am făcut-o. Va trebui să mă ajuți să mi-o țin.

M-am uitat peste el, la Ranai. Își puse mâinile pe umerii lui și-mi făcu un semn cu capul.

— Rămas-bun, prieteni.

Am zâmbit curajos și-am luat-o în jos pe scări.

— Nu! a strigat Dunos.

N-a venit după mine, însă a ieșit din han în fugă.

— Îl găsesc eu, Maestre.

— Mulțumesc, Ranai.

Am coborât în pivnița hanului. Un grilaj ruginit stătea deschis deasupra unei găuri rotunde, căptușită cu cărămidă. Am coborât, nimerind cu cizmele pe niște mânere corodate. După vreo șaizeci de metri în jos, am aterizat în canalizare, intrând într-o conductă mai mare, înclinată în jos. Cu degetele, am descoperit o funie groasă, legată chiar sub luciul apei maronii, mizere. Am inspirat adânc de câteva ori într-o succesiune rapidă, expirând repede, apoi am inspirat o dată normal. Băgându-mi capul sub apă, m-am lăsat pe funie în jos cât am putut de repede.

Să descopăr cum să pătrund în partea de sud a Moriande nu a fost deloc ușor. Până la urmă, m-am oprit la ideea de a trece dintr-o conductă de canalizare în alta. Era o distanță de numai două sute de metri, și cu puțin exercițiu am putut face deplasarea. Legarea funiei a fost ceva mai dificilă, însă *thanatonii* lui Borosan Gryst nu aveau niciun fel de probleme. A fost trimis unul cu un cablu și s-a ancorat pe partea dinspre sud.

Odată ieșit din conductă, a trebuit să mă lupt cu râul. Curentul nu era foarte puternic, dar din când în când mai cădea câte-o săgeată prea scurt și se scufunda în urma mea. M-am tras

spre malul opus cât de repede am putut. Plămânii îmi luaseră foc când am intrat în cealaltă conductă.

Am ieșit la suprafață și-am inspirat pe cât de discret am putut. Primul impuls a fost să inspir și să sorb aerul, însă nu-mi puteam permite să fac atât zgomot. Dacă trădătorii dezvăluiseră locul pe unde intenționam să fac traversarea, eram mort cu mult înainte de a fi avut șansa de a mă usca. Respirând mai normal acum, m-am strecurat dincolo de *thanaton*. Am urcat pe conducta de canalizare până în pivnița de provizii a unui han de pe malul sudic. M-am uitat prin jur înainte de a ieși, însă era întuneric peste tot. Am ieșit și-am coborât grilajul la locul său, însă chiar când să ajungă jos, o balama ruginită a scheunat ca o pisică omorâtă.

— Nu te teme, Maestre, nu-i nimeni prin jur să ne audă.

Ghemuit, cu una din săbii deja trasă din teacă, m-am întors spre umbrele dinspre care se auzise vocea.

— Ciras? Dar cum?

— Maestrul Gryst mi-a vorbit despre misiunea *thanatonului*.

Aprinse un mic lămpaș, dezvăluindu-se în robe întunecate, având ca blazon o flacără stilizată. Ridică lămpașul cu mâna dreaptă și se reflectă destulă lumină ca să-i arate adevărata natură.

— Și-am venit aici mai devreme ca să mă asigur că nu ne așteaptă niciun fel de surprize.

— Și pentru că știai că n-am să te las să vii *cu mine?*

Tânărul zâmbi.

— E mai bine să ceri iertare decât să ceri voie.

Am râs încet și-am început să-mi dau jos hainele impermeabile.

— Atunci te rog să mă ierți pentru că te-am făcut să aștepți. Dă-mi voie să mă îmbrac, apoi vom face ceva ce Prințul Nelesquin nu va uita niciodată.

Patru Iaduri l-au împiedicat pe Jorim și pe însoțitorul său să ajungă pe tărâmul Zhangjian, practic locul dintre Ceruri și Iaduri. Al Patrulea Iad, Landao, aproape că-i dovedi.

Era Iadul dat ca pedeapsă celor trândavi și lacomi. Visurile lor

atârnau pe dinaintea ochilor lor precum fructele de pe crengile de jos, însă niciun pas făcut în direcţia lor nu-i ducea mai aproape. Apoi, după ce frustrările dădeau în clocot şi chiar ajungeau să se chinuie să ajungă, treceau de obiectivul lor într-o clipă. Se întorceau şi încercau din nou şi întregul proces se relua de la început.

Talrisaal a găsit o modalitate de a învinge Landao. Şi-a fixat ca ţintă să se îndepărteze cât se poate de mult de ceva. Asta l-a adus în apropierea obiectului şi l-a smuls. Acţiunea a provocat nemulţumirea multora dintre cei prinşi acolo. Oricum, cu cât voiau să se apropie mai mult şi să-i împrăştie creierii, cu atât mai tare se îndepărtau de el.

Pyrust şi-a stabilit imediat ca obiectiv să-i ducă pe toţi pe cât de departe posibil de porţile Iadului următor. Armata a traversat câmpiile îngheţate din Shanchu. Întregul Iad părea construit din insule de gheaţă, plutind pe mări pline de zloată. Sufletele jinduitoare se legănau urlând în apă şi erau prinse între insulele care se ciocneau.

Armata s-a mişcat destul de repede de-a lungul unui lanţ de insule, intrând în Ji-bing. Boala făcea ravagii printre captivii de acolo. Păreau să fie, în majoritatea cazurilor, oameni care fuseseră implicaţi în culte eretice şi fundamentaliste. Păreau să-şi petreacă multă vreme adunându-se în grupuri pentru a se ruga. O maladie răsărea printre ei, acoperindu-i de buboaie. Întreaga congregaţie contracta boala şi se destrăma, pur şi simplu. De fapt, lepra ar fi fost o binecuvântare pe lângă ce aveau ei de suferit. Când, în cele din urmă, îşi dădeau duhul, bălţile de puroi clocoteau. Aburii care se ridicau creau fantome, iar acestea prindeau substanţă, devenind oameni. Rătăceau fără oprire până auzeau pe cineva predicând ceva şi se alăturau acelui grup. Apoi apăreau bubele, curgea mucusul, iar de aici lucrurile deveneau hidoase.

Menţinerea disciplinei în al doilea şi al treilea dintre Iaduri nu era dificilă. Asta era bine, pentru că ultimul Iad, Chong-to, era tărâmul războiului. Din clipa în care au început a se regrupa, ieşind din râul puţin adânc din mijlocul unei văi înverzite, bandele de războinici au şi început să-i atace.

Ferocitatea unora dintre combatanți l-a surprins pe Jorim. Chong-to nu era destinat războinicilor, ci oamenilor care agreau războiul. Politicienii și birocrații cărora le plăcuse să declanșeze războaie, fără să fi vărsat ei înșiși nicio picătură de sânge, se trezeau în Chong-to. Și lașii ajungeau acolo, precum și profitorii nesătui sau luptătorii care avuseseră numai ură în inimă. Era un loc unde bărbații convinși că războiul era doar un joc erau prinși pentru veșnicie, pentru a vedea că nu era așa.

Jorim arătă cu mâna.

— Unele bande se grupează acolo.

Pyrust dădu din cap.

— Am auzit că dacă mori cu onoare în bătăliile de-aici, îți croiești drumul spre Kianmang.

Virukul dădu din cap.

— Însă din moment ce luptă pentru propriul lor interes, nu pot muri cu onoare.

— Și de aceea vor rămâne aici pe veci.

Pyrust mârâi când una dintre maimuțele înaripate căzu din cer, lovită de o săgeată. În momentul în care jivina lovi pământul, el dispăru.

— Pe de altă parte, trupele noastre vor inunda Kianmangul.

Pyrust și-a grupat armata cu șopârlele înaripate și cavaleria din cerbi la mijloc. Maimuțele cu aripi se retraseră, așteptând să înconjoare bandele și să le hărțuiască. Formațiunea avansă în ordine și-și croi drum prin mica grupare a bandelor adunate. Bărbați burtoși, gâfâind de mama focului, o luară la goană când năvăliră șopârlele. Sulițași scheletici fugiră înainte de șarjele cavaleriei, iar maimuțele împiedicară hoardele alcătuite pe loc să lanseze atacuri de hărțuire.

Când localnicii din Chong-to piereau, îi înghițea pământul, lăsând în urmă armurile vechi și putrede și coifurile. Șopârlele adulmecau relicvele și se fereau de ele. Pyrust puse maimuțele să adune armele în grămezi, iar armata mărșălui mai departe.

Pe când ieșeau din vale, peisajul se schimbă într-unul iluminat de focul violet al baloturilor. Râul albastru care le adusese curgea într-o mlaștină întunecată, în care se încâlceau copaci rupți și ierburi acvatice, scufundate adânc în mocirla

neagră. Pe suprafața mlaștinii apăreau bulbuci mari, ca ouăle de broască uriașă.

Ouăle pocneau și din ele ieșeau războinici. Scormoneau prin mocirlă, recuperând armurile vechi, cu curelele de piele slinoase pe jumătate putrezite, și arme alcătuite mai mult din rugină decât din metal. S-au avântat prin mlaștini și-au luat-o la fugă pe cărări ascunse.

Jorim îi privi dispărând.

— Nu sunt proști. Ne-au văzut cum luptăm. Vor alege un loc unde să ne poată pricinui cât mai multe pierderi.

— Mlaștina este străbătută numai de cărări înguste. Au să ne atace acolo.

Virukul se întoarse spre prinț.

— Pot șopârlele tale să înoate?

— Pot, dar n-aș vrea să înot în mizeria aia.

Jorim zâmbi.

— Folosirea șopârlelor pentru a-i mătura pe cei care ne pregătesc o ambuscadă este o idee foarte bună. Am și eu una. Să trecem pe toată lumea înapoi, peste ridicătura de pământ.

Nirati îi aruncă o privire fratelui său.

— Ori de câte ori ai expresia aceea pe față, pui la cale ceva periculos. Te rog, n-o face.

— Îți faci prea multe griji. Se sui pe ridicătura care domina mlaștina și se pregăti. Și tu, Talrisaal, vino aici.

— Dacă ai de gând să faci ceea ce cred eu că vrei să faci...

— Va fi bine. Jorim se încruntă. Sunt zeu, îți amintești? Probabil că am contribuit la formarea acestui loc.

Nirati era prea departe de el ca s-o audă bine, dar credea că spusese ceva de genul „nu găsesc asta din cale-afară de liniștitor".

Rânji și închise ochii, începând să manevreze magia. Când Amentzutlii l-au deprins pentru prima dată cu vrăjitoria, a învățat să caute *adevărul* lucrurilor. În timp ce avansa, a căutat adevărul din gazul de mlaștină, care se adunase și ardea. Folosind *mai*-ul, l-a adunat pe tot, obligându-l să ia forma unei sfere, apoi, prin magie, i-a modificat elementele. Le-a rupt echilibrul și le-a injectat multă căldură.

Deasupra mlaștinii răsări un soare strălucitor.

Apoi, sfera de foc explodă. Unda de șoc îl azvârli de pe ridicătură. Zbură înapoi prin aer, cu roba fumegând. Căzu grămadă și săltă iar în aer, însă o maimuță înaripată îl prinse.

Nirati se grăbi spre el, dar lumina de pe cer începuse să scadă deja.

— Jorim, ești bine?

— Da, n-am nimic.

Se bătu peste porțiunea de pânză fumegândă de pe coapsa lui. Îi țiuiau urechile, însă se repezi pe coama dealului. Două din maimuțele înaripate alergară după el, însă rămaseră la o distanță respectabilă. Talrisaal îl ajută să se țină pe picioare.

— Teoretic, a fost o idee bună.

— Mda. Jorim se întoarse. Pregătiți-vă. Vin.

Explozia și focul distruseseră mlaștina, arzând pământul și înnegrindu-l, iar acesta crăpase de parcă ar fi fost uscat de vreo nouă sute de ani. Războinicii renăscuți își săpară ieșirea din mormintele lor puțin adânci, fugind în direcție opusă, alăturându-se unei hoarde de cel puțin nouă mii de oameni.

Pyrust veni lângă el, pe creastă.

— Îți mai amintești de aripile acelea pe care le aveai când te-am găsit noi?

— Da.

— Scoate-le din nou. Du-te în direcția aceea.

Pyrust coborî și începu să-și strige ordinele.

— Lasă-i pe dușmani să te vadă. Ești momeala.

Din spatele său ieșiră aripi ca de liliac. Jorim se înălță și cârmi la stânga, avându-l pe Talrisaal lângă el. Dușmanii, o grămadă de zdrențăroși, schimbară direcția, luându-se după ei. Jos, Pyrust își conduse armata înapoi, apoi ocoli, pregătit să lovească hoarda din flanc.

Virukul arătă spre o cortină strălucitoare, întinsă între doi munți înalți.

— Trecătoarea spre Zhangjian?

— Așa sper. E atât de aproape.

Armata lui Pyrust ocoli dealul și se aruncă asupra sufletelor pierdute. Maimuțele cu cap de ciocan azvârliră bolovani uriași,

care se opriră din rostogolire de-a lungul unei părtii de trupuri zdrobite. Arcașii călare pe cerbi slobozeau, fără oprire, nori de săgeți asupra atacatorilor, culcând la pământ o grămadă dintre ei, dar se părea că nu asta conta foarte mult. Morții se ridicau imediat și reveneau în luptă și mai puternici.

— Nu reacționează ca o armată obișnuită.

Virukul arătă cu degetul.

— Roiesc ca un stol de păsări.

Era adevărat. Când arcașii culcau la pământ șiruri întregi, ceilalți se buluceau în jurul lor. Nu exista nicio încercare de a păstra o formație, erau doar un puhoi de carne, care tot înainta. O parte dintre soldații lui Pyrust mureau cu fiecare încăierare, nefiind înlocuiți cu alții. Nu puteau câștiga un război de uzură.

— Haide!

Jorim plană la mică înălțime, manipulând *mai*-ul. Moartea și agonia erau dureroase, însă dușmanii știau că vor renaște într-o clipă. Întreruperea *acestui* ciclu era imposibilă. Renașterea făcea parte din Chong-to. Pentru a schimba asta, ar avea nevoie de întreaga putere a unui zeu, iar el nu dispunea decât de o fracțiune din aceasta.

Dar există un răspuns.

Pieptul unuia dintre dușmani fu străpuns de o săgeată. Căzu cu mâna încleștată pe ea. Când săgeata-i ieși prin spate, îi reteză un nerv. Brațul stâng al omului rămase flasc.

Jorim manipulă *mai*-ul. Folosi doar atât cât să poată împiedica moartea dușmanului. Nu vindecase rana, ci doar îl ferise de moarte. Procedă la fel cu omul orbit de lângă acesta și cu unul care-și pierduse un picior. Magia oprea hemoragia și închidea cioturile membrelor.

Talrisaal, văzând ce făcuse Jorim, se repezi pe urmele sale și făcu la fel. Jorim se întoarse și-i strigă lui Pyrust:

— Ologiți-i! Nu-i ucideți!

Răniții blocau linia frontului, însă marea masă a dușmanilor continua să avanseze. Tot mai mulți războinici păreau să se alăture grupului. Marginile grosului trupelor trecuseră de liniile lui Pyrust și amenințau să-l înconjoare. Își refăcu formațiile, manevrând trupele spre un delușor, însă hoarda se aduna tot

mai strâns în jurul său, hărțuindu-i efectivele.

Apoi răsunară cornurile și bătură tobele. O formație de cavalerie lovi hoarda din flanc. Carele de război cu arcași nalenieni se răspândiră în spatele dușmanilor, iar războinici musculoși, purtând măști de jad și aur, agitând ghioage de luptă îmbrăcate în obsidian, își croiră drum prin hoardă. Ghioagele zdrobeau membre și după aceea *maicana* Amentzutl lăsa farmece pentru oblojirea ologilor.

Hoarda-și schimbă poziția, întorcându-se pentru a se confrunta cu noua amenințare. Pyrust le ordonă trupelor să înainteze, surprinzând dușmanul la mijlocul manevrei de întoarcere. Răniții fură împinși înapoi, spre propriile lor trupe, și hoarda începu să se lupte cu ea însăși. Grupul se spulberă în mulțimi de războinici pe jumătate morți, care se îndepărtau șchiopătând cât puteau de departe de ceilalți.

Jorim aterizează lângă Pyrust.

— Pun rămășag că nu te-ai gândit niciodată că vei fi salvat de cavaleria nalenianã.

— Nu. Cine sunt ceilalți?

— Amentzutl. Trăiesc pe un continent departe, la răsărit, dincolo de mare. Au fost descoperiți în expediția *Lupului Furtunii.*

— Cum au ajuns aici?

— N-am nici cea mai mică idee.

Aripile lui Jorim se retraseră din nou în corpul său, în vreme ce grupul de Amentzutl se despărți în două. Un ghemotoc negru-auriu, plin de mușchi și blană, urcă pe ridicătură și trase de Jorim.

— Jrima, Jrima, venit Shimik. Shimik aici!

Fennychul îl strânse tare în brațe, apoi sări în sus și făcu o tumbă pe spate, aterizând din nou pe pieptul lui.

— Shimik fericit fericit fericit.

Apoi Fennychul dădu cu ochii de Talrisaal. Își dădu urechile pe spate și din gâtlej urcă un mârâit. Jorim apucă Fennul de ceafă.

— Nu, Shimik. Talrisaal e prieten.

Shimik se așeză la locul său, apoi mai făcu o tumbă dublă,

aterizând lângă Jorim. Și dincolo de picioarele lui Jorim, ascunsă de Fennych, stătea Nauana. Avea mâinile bine înfipte în șolduri, teama și bucuria luptându-se pe fața ei. Acolo sclipea o lacrimă stingheră.

Jorim se ridică în picioare și-o prinse într-o îmbrățișare lacomă. O ținu strâns, lipindu-și fața de gâtul ei. Mireasma ei, mângâierea mătăsoasă a părului ei pe obraji, brațele ei cuprinzându-l, mica ei strânsoare și suspinul îl făcură să vrea ca acest moment să nu se mai sfârșească niciodată. O sărută pe gât, gustându-și propriile lui lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Nauana, pentru toată durerea.

Ea-i cuprinse capul în palme și-l sărută.

— Cum să te doară când un zeu se sacrifică pe sine pentru ca tu să trăiești?

— Dar...

— Ești un zeu, Tetcomehoa. Nu poți muri. Nauana-l sărută, apoi întinse o mână spre a-i arăta trupele din urma ei. Noi știam că ai nevoie de ajutor, așa că am venit.

— Știați că avem nevoie de ajutor?

— Bineînțeles. Este *centenco*.

Jorim clătină din cap, apoi se desprinse din brațele Nauanei. Făcu o plecăciune spre femeia care se apropia de ei.

— Căpitane Gryst, cum ai ajuns aici?

— Mă dezamăgești, cartografule, zeu sau nu.

Căpitanul *Lupului Furtunii* zâmbi.

— Ai uitat că am descoperit în expediția noastră Muntele de Gheață? Dintotdeauna au existat relatări despre o cale spre Lumea Morților care ar exista acolo. Am găsit-o noi. O uriașă minge de foc ne-a indicat locul bătăliei.

— Jrima, foc, uuuuşş.

Shimik bătu din palme.

— Cred că a ilustrat, foarte bine, ceea ce gândim cu toții. Anaeda arătă în urmă, spre linia lor de atac. Putem pleca oricând dorești.

— Nu plecăm. Nu acum. Există un zeu ticălos care vrea să distrugă întreaga creație. El trebuie oprit. Oare ai vrea să vii cu noi?

Anaeda Gryst se încruntă.

— Asta nu se prea încadrează în directivele stabilite de Prințul Cyron pentru *Lupul Furtunii*.

Pyrust zâmbi.

— Mă cam îndoiesc că marșul de prin Iaduri s-a încadrat.

— Bine zis. Anaeda dădu din cap. Ești cartograf, Jorim Anturasi. Condu-ne și te vom urma.

53
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Hanul Dragonul de Râu, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Ciras dădu din cap și stinse lampa, scufundând pivnița hanului în beznă. Își coborî vocea la o șoaptă.

— Când am sosit prima dată, am verificat parterul. N-am văzut nimic. O piatră a trecut printr-un colț, dar strada părea și ea pustie.

— Asta-i bine, dar s-ar putea să fi fost trădați. Ranai și câțiva dintre ceilalți au încercat să vină cu mine. Știau unde aveam să fiu.

— Cum e posibil așa ceva?

— O presupunere corectă. Undeva, un funcționar a făcut o însemnare, iar odată intrată în sistemul birocratic... Moraven pufni. Ești gata?

— Da, Maestre.

Ciras se codi.

— Maestre, doar nu crezi că te-am trădat, nu?

— Pe chestia cu Jogot Yirxan?

O mână-i găsi partea de sus a brațului și i-o strânse.

— Nu. De fapt, am sperat că vei fi aici, cel puțin de partea mea în bătălia cu Nelesquin.

— De asta ai trimis băiatul să mă supravegheze?

— Uneori, există lucruri pe care le asimilăm cel mai bine când alții privesc și noi predăm, chiar dacă nu știm că facem asta. Dunos e un băiat curajos și va învăța multe de la tine. Iar tu vei învăța de la el, așa cum am făcut eu, învățându-te pe tine.

— Tu ai învățat de la mine?

— Da. Tu ți-ai păstrat idealismul tinereții. Cei mai în vârstă ar spune că un astfel de idealism nu este practic și trebuie să facă loc pragmatismului și compromisului. Dar compromisul care

anulează virtutea și recompensează viciul este rău. Asta am învățat-o de la tine.

Ciras dădu din cap, nevăzut.

— Ai trimis un băiat să-mi reamintească cine-am fost.

— Cine *ești,* Ciras.

— Mulțumesc, Maestre.

Moraven îi strânse din nou brațul.

— Cred că-i vremea să-i arătăm lui Nelesquin cine suntem.

Se furișară pe trepte până la parterul hanului. Mesele și scaunele erau împrăștiate în dezordine. Își făcură drum prin harababura aceea și așteptară la ușa dinspre răsărit. Strada de dincolo de ea rămăsese întunecată și tăcută, cu excepția câte unui zăngănit de săgeată rostogolindu-se pe pietrele de pavaj.

Ciras căută în zare după semne ale prezenței dușmanului. Nu văzu nimic. Moraven dădu din cap, așa că se strecurară prin intrare și pășiră, fără zgomot, de-a lungul trotuarului din lemn. La colț, traversară în fugă strada, îndreptându-se spre sud-est, spre Quunkun.

Au fost prinși în capcană în al doilea cvartal. Din umbre s-au desprins bărbați, purtând sulițe-tigru lungi. Cu câte două vârfuri ascuțite la fiecare capăt al cozii curbate și cu un mâner din lemn, acestea aduceau mai mult cu niște furci pentru fân decât a arme. Fuseseră alese mai mult pentru batjocorirea lui Moraven decât pentru eficacitatea lor. Războinici *kwajiin* comandau fiecare pluton, iar pe acoperișuri apărură arcași virinieni. Își potriviră în arcuri săgeți cu vârful bont, gros, care amețeau și imobilizau.

Ciras și Moraven își scoaseră imediat săbiile și se poziționară spate în spate, doi oameni și trei săbii gata să se confrunte cu o hoardă de creaturi hidoase, care i-ar fi pus pe fugă și pe demonii din al Cincilea Iad. Comandanții lor *kwajiini* își lăsaseră mâinile pe mânerele spadelor, vădit nerăbdători să le încerce.

— Ai două săbii, Maestre, așa că mă aștept să ucizi de două ori mai mulți decât mine.

— Dar sunt mai bătrân decât tine. Odată ce ți-o pui la lucru pe a ta, n-ai decât să mă ajuți și cu ai mei.

Un bărbat înalt, zvelt, cu o mantie închisă la culoare, își făcu

apariția și trecu prin hoarda de vânători de tigri. Bătu din palme, apoi se opri și făcu o plecăciune respectuoasă.

— Maestre Soshir, bun venit în Moriande Imperial.

Spadasinul își îndreptă spatele ieșind din prima poziție a lupului.

— Ești foarte amabil, Kaerinus. Mi te amintesc de la atingerile tale vindecătoare de la festivalul de anul trecut. Încă nu m-am decis dacă să-ți mulțumesc sau nu.

— Mulțumești unui *vanyesh.* Dar nu cred. Avem niște socoteli neîncheiate.

— Le putem termina aici și acum.

— Tentant, însă Maiestatea Sa Imperială, Nelesquin al Nouălea, așteaptă.

— Al Nouălea? Moraven își băgă ambele săbii în teacă. N-au existat opt împărați cu acest nume înaintea lui, nici după moartea lui. Cum se face că a ales această formulă?

— N-ai decât să-l întrebi tu asta. Kaerinus își desfăcu brațele. Știe că ai venit aici ca să-l ucizi, și-a trimis această escortă pentru fi sigur că ți se oferă ocazia. Dar, prima dată, dorește să-i fi oaspete la un eveniment foarte deosebit. Te asigur că-l vei putea urmări foarte bine din Quunkun.

— Și care va fi acest eveniment?

Vanyeshul zâmbi.

— Distrugerea celeilalte părți a Moriande.

— Lasă-ți săbiile deoparte, Ciras. Avem o audiență la prinț.

Kaerinus conduse procesiunea la Turnul Ursului. O structură impozantă, fusese construit datorită nordului Kelewanului ca o copie în miniatură a capitoliului imperial. Quunkun funcționa ca ambasadă, găzduindu-l pe prințul virinian în timpul vizitelor de stat.

Vânătorii de tigri păstrau o distanță respectuoasă, cu excepția unuia sau doi, care mârâiau și se apropiaseră să-i înțepe cu sulițele. Moraven îi ignoră, dar Ciras abătu o suliță cu brațul său metalic. Zăngănitul îi luă prin surprindere pe sălbatici și atrase atenția stăpânilor lor. Renunțară la orice alte manifestări de vitejie, ceea ce făcu deplasarea mai rapidă.

Kaerinus îi conduse sus pe niște trepte late, până în Sala

Coroanei, unde se afla o versiune redusă a tronului virinian. Un bărbat cu un aspect jalnic stătea la baza tronului, legat de el cu o zgardă subțire din aur și un lanț. Un disc celest susținea tronul, amintind de zilele Imperiului. Șase *kwajiini* îl flancau în stânga și în dreapta.

Nelesquin, solid construit și cu barbă, stătea pe tron. Era înveșmântat cu o robă aurie și purta o coroană simplă. Expresia chipului i se lumină pentru o clipă, apoi își miji ochii și-și îndreptă spatele pe tron. Zâmbi scurt.

Era destul de înalt pentru ca, deși așezat, să fie impresionant, dacă n-ar fi existat tratamentul de care beneficiase peretele din spatele tronului. Preferința viriniană pentru picturile murale se exprimase în voie în încăpere, prin scene eroice din istoria Virinei. Însă peretele din spatele încăperii fusese spălat complet. Pe el fusese desenată o hartă a Moriande, destul de simplă, iar un bărbat înalt și suplu, cu părul alb, stătea lângă ea, hotărât, în aparență, să-și continue lucrarea.

Nelesquin se ridică pentru a-i întâmpina.

— Dragul meu frate. Cât ești de amabil că ne vizitezi. Ai adus și-un prieten.

Moraven făcu o plecăciune, dar nici foarte adâncă, nici prea mult timp.

— Ciras Dejote din Tirat. Unul dintre învățăceii mei, acum *jaecaiserr*.

— Dacă tu nu poți să mă ucizi, ar putea el?

Ciras ridică bărbia.

— N-am venit decât ca să asist la victoria Maestrului meu.

Își scoase, cu grijă, sabia cu teacă cu tot de la cingătoarea robei și o așeză la pământ.

— Atunci regret, Maestre Dejote, că voi fi cauza dezamăgirii tale. Nelesquin arătă cu mâna spre peretele dinspre nord al turnului. Iată capodopera mea.

Ciras simți furnicături pe piele când magia își făcu efectul. Acolo unde nu fusese nicio fereastră înainte, peretele din nord se retrase. Două coloane mici, împărțind panorama în trei părți, oferiră o priveliște perfectă a întregului Moriande, axată pe Podul Dragonului, dar suficient de vastă pentru a expune toată

lungimea râului.

Nelesquin zâmbi.

— Cucerirea orașului Moriande începe din această clipă. Se întoarse și dădu din cap spre bărbatul cu părul alb. Maestre Anturasi, te rog.

Bărbatul făcu o plecăciune, apoi ochii săi de un albastru de gheață i se rostogoliră în cap și el apucă o pensulă.

Keles se ridică, brusc, în capul oaselor în patul său. Își azvârli cât colo cămașa de noapte. Aerul rece îl șocă. Pielea-l simțea de parcă ar fi fost în flăcări. Înțelese imediat ce însemna asta.

De când râul începuse să se îngusteze, simțise magia pulsând în teritoriu. Pulsul devenise un sunet sfredelitor, ca atunci când o țepușă ți-e înfiptă în craniu. Îl uluia că scaunele și mesele nu săltau pe podea. Se înfioră, acum mai puțin cauza aerului răcoros, care-i făcea pielea de găină, cât după ce identificase sursa magiei.

Qiro.

Se lăsă la loc în pat, închise ochii, și-și forță conștiința. Căută impulsurile și și le reprezentă vizual ca pe niște valuri spărgându-se de malul șanțului de apărare de la Tsatol Pelyn. Se strecură în interiorul valurilor, se alătură lor, iar ele îl propulsară într-o lume nouă.

Se regăsi ca uriaș, călare pe Shirikun. Lunile-i pieptănau părul. Sub el, oamenii fugeau în toate părțile, mici puncte de lumină, clipind precum stelele.

Disprețul umplea glasul bunicului său:

— În sfârșit, te-ai decis să mă sfidezi pe față.

Keles ridică privirea. La fel ca el, Qiro se înălța ca un uriaș deasupra orașului Moriande. Ochii săi albaștri deveniseră niște nove care străluceau cu o intensitate rece. Bătrânul părea viguros și sănătos, cu ani și ani mai tânăr decât atunci când îl văzuse Keles ultima dată. Întinse o pensulă spre râu.

— Nu. Oprește-te.

Lumina îngrozitoare din ochii lui Qiro fulgeră.

— Prin ce excese de imaginație îți închipui că-mi poți comanda *mie?*

— Ceea ce faci e rău.

— Rau? *Rău?* Cum îndrăznești? Bătrânul își dublă dimensiunile și-l privi de sus. Sunt Qiro Anturasi. Eu am creat această lume. Nimic nu există până nu-l fac eu să existe.

— Nu-i adevărat.

Keles se oțeli înaintea furiei lui Qiro. Detesta nota timorată, strecurată în vocea sa. Se simțea din nou ca un copil, lingușindu-se pe lângă el când Qiro-l ocăra pe vreunul dintre verișorii lui. Întotdeauna își promitea să se ferească de limba tăioasă a bunicului său.

Și iată-mă chiar acolo.

— Nu-i adevărat? Nu? Cine ești tu să spui asta? Ce ești tu, Keles?

Cuvintele furioase ale lui Qiro îi străpungeau carnea.

— Ești altceva decât te-am făcut eu? Te-am învățat tot ce știi, însă ai fost un învățăcel slab.

— Nu, am învățat mult mai mult decât crezi.

— Chiar așa?

Limba lui Qiro deveni tăioasă.

— Ți-am salvat sora de la moarte. Tu n-ai putut face asta pentru femeia pe care o iubeai, nici măcar pentru *mama* ta.

— Nu, însă...

Hohotul lui Qiro îl izbi în plin, azvârlindu-l din Moriande în noua mlaștină din nord.

— Nicio calitate. Nicio explicație. Nicio scuză. Ești un nimic. Această lume-i a mea. Fac ce vreau cu ea.

Și, cu toate că Keles știa că era imposibil, Qiro își muie pensula în Râul de Aur și începu să picteze pe piatră.

Dacă n-ar fi fost gravitatea arsurii de pe piept, Dunos s-ar fi rușinat de el însuși. Cornurile răsunau și duduiau tobele, chemându-i pe toți la luptă. Oamenii urlau ordine. Tunetul cadenței marșului și gemetele balistelor pregătite de tragere se rostogoleau în întregul oraș. Se întâmpla ceva. Se întâmpla ceva îngrozitor. Trebuia să fie acolo, alături de Ranai și Deshiel.

Însă maestrul său avea nevoie de el.

Dunos nu cunoscuse niciodată, în întreaga sa viață, ceva atât

de limpede. Dacă nu-l urma pe Moraven Tolo, totul va fi pierdut. Credea asta cu o convingere pură și nevinovată, necunoscută adulților, o pierdere care, mult prea des, nu-i plânsă de nimeni.

Intră în fugă în Hanul La Nouă Pești și plonjă în canalizare. Înotă până acolo unde găsi frânghia, apucându-se de ea cu mâna sa bună, și-și începu lunga călătorie pe sub Râul de Aur.

54
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Grijakun, nordul Moriande
Nalenyrul Liber

Poate că, până la urmă, aveau dreptate, că luarea Grijakunului pentru comandamentul meu fusese tentantă. Prințul Cyron stătea la etajele superioare, cu privirea ațintită asupra locului unde se aflase, cândva, Podul Lupului. Cu toate că era imposibil, o forță invizibilă smulgea fiecare piatră din albia râului și o așeza la locul ei, refăcând podul. Pietrele păreau să fie fluide; într-adevăr, picături de piatră recădeau în râu, sau acopereau suporturile, precum ceara scursă pe-o parte a lumânării.

Ghearele nemiloase ale magiei îi zgâriau pielea, iar Cyron nu i se mai împotrivi. Se retrase în matricea lui și-o privi modificându-se. Se întinse în afară, trimițându-și trupele spre est, reorientând mașinăriile de război, căutând și alte linii. Dincolo de râu exista o altă matrice. Și de-a lungul ei viața pulsa. Pe acea parte ardeau mii de lumini, adunându-se la Podul Lupului, Podul Tigrului și Podul Ursului.

— Puterea noastră se află într-un singur loc, iar ei vin prin altul.

Se solidifică și ultima bucățică din Podul Lupului. O hoardă, alcătuită din creaturi doar pe jumătate omenești, năvăli urlând și traversând podul ca un puhoi atât de violent încât unii dintre oștenii lui Nelesquin fură zdrobiți de balustrade. Trupurile sfărâmate se rostogoleau prin aer, căzând apoi în râu.

O parte din acea forță se repezi spre nord, ocolind zidurile orașului, dar majoritatea o luă spre vest, de-a lungul Drumului Râului. Calea lată le permise să se desfășoare. Câțiva se pierdură pe străzile lăturalnice, însă mare parte dintre ei năvăliră înainte, intenționând să asigure picioarele Podului Tigrului. Magia aduna la loc acel pod, piatră cu piatră, și o altă masă supusă, de

sălbatici, aștepta să-l traverseze în goana mare.

Gărzile Împărătesei îi atacară pe sălbatici imediat după ce vârfurile lor au depășit Drumul Lunii Negre. Voraxanii s-au repezit asupra dușmanilor călare pe bidiviii lor de metal. Șarja lor pătrunse până la jumătatea drumului spre râu, înainte de a fi încetinită. Apoi războinicii se îndreptară spre vest, năvălind asupra sălbaticilor. Au mai galopat încă vreo cincizeci de metri, s-au întors, și-au șarjat din nou, spărgând formațiunea sălbaticilor și împrăștiindu-i prin oraș.

Dar cam pe atunci Podul Tigrului se ridică la loc din adâncurile Râului de Aur.

O altă hoardă se repezi spre nord.

Podurile ieșeau din râu când le picta Qiro Anturasi pe harta lui. Am apreciat distanța până la el. O puteam străbate într-o secundă și să-l cosesc imediat. *Kwajiinii* ar putea constitui o mică problemă, însă cartograful ar muri.

Nelesquin îl acoperea.

— Nu te-am uitat, prietene. Știu cum gândești. S-ar putea ca apărarea lui Cyron să fie eficientă dacă Qiro nu mai desenează poduri. Zâmbi. Am simțit-o și eu. Și-a descoperit acest talent și l-a perfecționat. S-ar putea să ai dreptate, însă nu va avea nicio șansă să termine ceea ce-a început.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu porți spadă. N-ai cum să mă oprești.

Făcu un gest. Spada lui Ciras zăngăni pe podea, apoi se ridică la nivelul mâinii lui îmbrăcate în aur.

— Dacă nu te superi, Maestre Dejote, asta mi-e suficientă.

— Ar conta dacă m-aș supăra?

— Nu. Nelesquin chicoti și trase sabia din teacă. Oh, foarte bine. Asta te-a mai gustat și înainte, Virisken.

— Dar nu când era în mâna ta.

Nelesquin aruncă teaca armei cât colo.

— Folosește amândouă săbiile. Te las.

— Trasează cercul.

Nelesquin dădu din cap și flăcări albastre înconjurară mijlocul podelei. Trecu prin ele și făcu o plecăciune

respectuoasă.

Am intrat în cerc și m-am plecat la rându-mi. Nu voi dezonora această artă pentru că n-aveam niciun respect pentru individ. Totuși, părea total degajat deși se confrunta cu mine. O sabie împotriva celor două ale mele ar fi însemnat sinucidere curată chiar și pentru un alt Mistic. Însă Nelesquin era ceva mai mult decât un spadasin Mistic. Stăpânea magia.

Mi-am îndreptat spatele și m-a atacat. A lovit aprig, mai mult în stilul de luptă turasyndian decât în alte discipline mai civilizate. Roba-i flutura sclipind, sabia-i șuiera. M-am ferit, lăsându-mă într-un genunchi. Lovitura mea cu dreapta, din răsucire, ar fi trebuit să-i reteze piciorul drept de la genunchi.

A sărit deasupra sabiei, răsucindu-se într-o tumbă maiestuoasă și plină de grație. S-a învârtit prin aer, apoi a aterizat pe podea și s-a repezit din nou la mine. A împuns, am parat. A trebuit să mă retrag prin răsucire, evitând o lovitură pe spate. Am sărit peste alta, aceasta iscând scântei din podea.

Aterizând, am tras și cealaltă sabie și-am încercat să-i retez capul.

S-a ferit, însă știam că așa va face. Cu sabia din dreapta am lovit în față. L-a prins pe Nelesquin în mâna dreaptă, la cot, într-o lovitură care i-o va tăia frumos.

Capul lui Dunos țâșni la suprafața apei și icni. Trase aer în piept, potolindu-și fierbințeala din plămâni. Apoi așteptă, ascultând, însă tot ce auzi fu bolborositul apei din tunelul de canalizare. Așteptă până când își trase răsuflarea, apoi o porni înainte.

Se opri la scara din fier, fixată pe perete, apoi privi în sus. Ar fi început să urce, însă un licăr colorat, ceva mai în față, îi atrase atenția. Își îndreptă privirea într-acolo. Se făcu tot mai mare, dansând prin aer, apoi se așeză pe mâna lui stângă.

— Ce faci aici?

Fluturele luminos, verde cu negru, nu răspunse. Bătu ușor din aripi, apoi se avântă mai adânc prin tunelul de canalizare. Zbură cam trei metri, apoi rămase plutind și așteptând.

Dunos îl urmă. Scoase învelitoarea impermeabilă de pe sabia

sa, apoi pumnalul și-l puse în mâna stângă. În afară de chițăitul șobolanilor, clipocitul apei și propriul său bălăcit, era liniște. Oamenii de la suprafață goneau care încotro. Era ușor să-ți imaginezi că o parte din clipocit era cel al sângelui care se scurgea pe străzi.

Însă nu sângele îl preocupa pe Dunos. Războiul nu-l înspăimânta. Ce îl îngrozea cel mai mult pe lume era să-și dezamăgească Maestrul. Moraven Tolo îi dăduse spada. Moraven Tolo îl condusese în luptă. Îl făcuse pe Dunos garda de corp a Prințului Iekariwynal. Avea încredere în Dunos și-i făcuse o promisiune.

O promisiune pe care am să-l ajut să și-o respecte.

Fluturele pluti prin jurul altei scări din fier, așa că Dunos o escaladă. Urcă cu prudență. Brațul său stâng nu-i prea era de folos acum, așa că era pregătit cu pumnalul, iar fluturele i se așeză pe umăr.

Dunos împinse grilajul din lemn, aflat la capătul scării, și ieși într-o grădină a turnului. Lujerii de *tzaden* năpădiseră tot locul. Lui nu-i păsa de ceaiul din flori de *tzaden.* Maică-sa aproape că-l înecase în el după ce brațul i se ologise, iar mireasma florilor îl îngrețoșa. Fluturele zbură spre turn. Dispăru printre lujerii groși. Dunos ridică din umeri, trase sabia, și înaintă spre acareturile scufundate în umbră ale Anturasikunului.

Lupta s-a terminat! Acest gând bubui în mintea lui Ciras când Moraven Tolo lovi. Mai tânărul spadasin privi imperturbabil scena, cu toate că știa că antebrațul prințului va zbura prin încăpere, luând și spada cu el. Sângele va gâlgâi și apoi, cu încă o lovitură rapidă, Moraven Tolo îi va lua gâtul lui Nelesquin.

Răsunând zgomotos, sabia lui Moraven ricoșă din brațul lui Nelesquin. Mâneca tăiată dezvălui un exo-schelet auriu, care îmbrăca membrele prințului. Sabia tăiase din carne, însă rana nu sângera.

Nu se poate așa ceva.

Nelesquin dădu înapoi și-și smulse mâneca zdrențuită. Încercă rana cu un deget, apoi zâmbi.

— Vezi, nu mă poți ucide.

Moraven Tolo adoptă cea de-a patra poziţie a dragonului, cu ambele săbii înclinate şi orientate spre în faţă.

— Pot să-ţi retez limba, şi sunt gata să pun rămăşag că mai sunt şi alte părţi ale corpului care nu sunt ferite. Hai să terminăm cu asta.

Săriră unul la celălalt, un urs auriu înfruntând un tigru înspăimântător. Săbiile deveniseră ca o ceaţă, iar sunetul lamelor ciocnite se făcuse un huruit constant, întrerupt doar de fluieratul loviturilor în gol sau de zăngănitul fierului pe fier. Bucăţele de pânză pluteau prin aer, pentru că ratările însemnau că săbiile retezau din haine şi nu din carne.

Ciras privea cu gura căscată. Războinicii alunecau din poziţia lup spre dragon, de la tigru la scorpion, de la cocostârc la câine, şi înapoi. Săbiile se abăteau ca nişte flăcări, ratându-şi ţinta la un fir de păr. Părea imposibil să rateze, însă câte unul dintre ei parcă se scurgea în jurul unei lovituri încrucişate ori se răsucea din calea uneia directe. Deveniseră două creaturi din energie, amestecându-se, răsucindu-se şi scurgându-se unul pe lângă celălalt.

Şi-atunci, tiparul s-a întrerupt. Moraven s-a răsucit ghemuit pe călcâie şi-a împins ambele săbii înainte. Lamele lor s-au afundat adânc în maţele lui Nelesquin, iar vârfurile lor i-au ieşit prin spate. Prinţul răgea de furie şi izbi de două ori cu spada în jos. Mânerul crăpă braţul drept al lui Moraven, apoi pe cel stâng, împiedicându-l să mai ţină ceva. Spada lui Nelesquin mai fulgeră o dată într-o lovitură care ar fi trebuit să-i zboare capul lui Moraven, însă prinţul s-a mişcat în ultima clipă. În loc de asta făcu o tăietură în partea dreaptă a pieptului lui Moraven şi în umăr.

— Eşti foarte obositor, Virisken!

Nelesquin îşi smulse din burtă una dintre săbii şi-o azvârli în lături. Procedă la fel cu cea de-a doua.

— Ăsta-i defectul tău din naştere. Sânge stricat. Şi-ai mai îndrăznit să crezi că ai putea fi Împărat? Eşti un prost. Aşa ai fost dintotdeauna.

Moraven ridică un braţ rupt, ca să-i mai domolească sângerarea.

— Te-am mai ucis și înainte.

— Da, da. Împăunează-te cu ultima luptă, că, de data asta, n-ai câștigat.

Nelesquin se retrase pe tronul lui și se lăsă pe spetează, lăsându-l pe Moraven singur în cercul de flăcări.

— Ar trebui să te omor acum, dar vreau să-i văd fața când ai să mori. Veți ajunge în Iad împreună, ca și Prințul Cyron. De fapt, ar trebui să fie deja acolo, iar odată cu el, Moriande va pierde și ultima speranță.

Și iată-l pe Prințul Cyron. Cu toate că era ciung, stătea ca un turn măreț într-un viespar în haos. Funcționarii dădeau buzna înăuntru, miniștrii la fel, aducând cu toții rapoarte. Prințul nici măcar nu catadicsea să le privească. Pe unele le atingea, pe altele doar le respingea cu un gest, apoi dădea ordine ca niște porunci divine. Aceiași funcționari se întorceau și o luau la goană, grăbindu-se să urmeze ordine pe care nici nu erau siguri că le auziseră.

Prințul Eiran stătea lângă Cyron. Helosundianul lua hârtiile, le citea repede, apoi le sorta pe teancuri. Probabil, în sinea lui nici măcar nu recunoștea, dar pricepea conținutul fiecărui document pe baza înțelegerii lui Cyron. Învățase cu adevărat multe de la prințul nalenian și era capabil să stăpânească aceeași artă ca și Cyron.

De fapt, nu conta.

Ministrul Vniel Pelut se deplasa în acest haos fără a fi băgat în seamă și fără a fi oprit. Și el stăpânea unele arte, iar una dintre acestea era cea a *fofilării.* Indiferent unde s-ar fi aflat, îi putea face pe ceilalți să creadă că acolo-i era locul. Nimeni nu i-ar fi pus întrebări. Nimeni nu l-ar fi oprit. Ajunse lângă Cyron.

— Alteță, vă amintiți cuțitul pe care mi l-ați trimis?

Cyron clipi.

Pelut Vniel înfipse cuțitul drept în inima lui Cyron.

Și-l răsuci.

Fluturele îl dusese în goană prin turn. Ajunse într-o încăpere în care Dunos intră printr-un pasaj de niciun metru jumătate

înălțime. Partea dinspre capătul celălalt al camerei avea un grilaj semicircular din gratii de aur, împărțind-o aproape în două. Dincolo de gratii, zăceau multe comori. Cufere cu mirodenii răspândeau în aer arome exotice care te făceau repede să uiți de florile de *tzaden* și de canalizare. Arme neobișnuite erau puse la grămadă alături de cufere cu monede de aur. Dunos își imagină că fluturele l-ar fi putut aduce aici ca să-și aleagă o armă mai bună, însă asta ar fi fost o pierdere de timp.

N-ar renunța niciodată la spada pe care i-o dăduse Maestrul Tolo.

Fluturele se aprinse parcă pe gratiile din aur, însă un bâzâit de dincolo de el îi atrase lui Dunos atenția asupra unui craniu omenesc, montat pe un piedestal. Craniul fusese poleit cu aur și ornat cu pietre prețioase. Dunos credea că s-ar fi putut să fie frumos. Lui nu-i plăceau găvanele goale, nu voia să aibă nimic de-a face cu el, dar craniul bâzâia.

Se duse de-a dreptul la gratii. Bâzâitul se transformă în cuvinte:

— Ești foarte obositor, Virisken! Ăsta-i defectul tău din naștere. Sânge stricat. Și-ai mai îndrăznit să crezi că ai putea fi Împărat? Ești un prost. Așa ai fost dintotdeauna.

Dunos mârâi.

— Nu-i prost. Maestrul meu nu-i un prost!

Țeasta nu-i răspunse. Doar se holba la el, cu dinții dezgoliți într-un rânjet disprețuitor.

Clocotind de furie, Dunos își ridică mâna lui stângă sfrijită și-o lăsă jos cât de tare putu. Craniul crăpă, apoi se rostogoli de pe piedestal. Se roti încet, falca desprinzându-i-se, apoi căzu la podea. Explodă, împrăștiind peste tot pe jos pietre negre și albe.

Dunos privi împrejur, apoi dădu din cap.

— A încetat bâzâitul ăla stupid.

Apoi se zgribuli.

Nu se mai auzea niciun bâzâit, însă parcă-și amintea că atunci când îl lovise, craniul țipase.

55
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Ultimul an al domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

Expediția prin ultima parte a Chong-to a fost încheiată cu un efort minim și doar câteva pierderi. Grupurile de războinici i-au ologit pe dușmanii lor, apoi i-au luat în sclavie, bucurându-se de durerile lor. Nu prea era un comportament care să le aducă eliberarea, însă această nouă consolidare a puterii ținea bandele ocupate suficient cât să lase armata lui Jorim să treacă nevătămată.

Jorim trecu primul prin voalul strălucitor care despărțea Primul Iad de Zhangjian. Locul dintre Lumi era ca o anticameră spre tărâmurile supranaturalului. Era paralel cu lumea fizică și era tot ceea ce nu era aceasta. Întunecat și pustiu, fără formă sau substanță, se dovedea a fi o experiență tulburătoare pentru oricine. Ceva îți sprijinea tălpile, însă nimeni n-ar fi putut spune despre ce era vorba. Shimik încercă să sape în el, însă n-a ajuns prea departe. Călărețiii trebuiră să descalece de pe caii lor, care refuzau să mai înainteze, iar Apropiații îl găsiră mult prea zăpăcitor pentru a încerca să zboare.

Poarta către Ceruri aștepta în depărtare, iar acest lucru-l făcea pe Jorim să fie suspicios.

— Nu există niciun motiv ca să percepem distanțele, afară doar dacă nu cumva cineva ar dori să ne simțim departe de țelul nostru.

Talrisaal dădu din cap.

— Nessagafel.

Pyrust nu permise ca lipsa de formă a acestui plan să-l intimideze. Își alinie armata, folosind trupele naleniene și Amentzutli drept centru, cu cavaleria lui de cerbi împărțită de-o parte și de alta, și șopârlele pe flancuri. Apropiații așteptau în rezervă, împreună cu maimuțele cu cap de ciocan.

Ceva licări înaintea lor, în beznă. Jorim o luă la fugă, însă ajunse acolo din doi pași. Căzută, într-o robă însângerată, decorată cu lilieci pe mânecă, Tsiwen zăcea aproape inertă. Răni punctiforme, mușcături de furnici, îi acopereau toată pielea expusă. Gâtul și fața-i erau zgâriate de spini. Roba îi acoperea stomacul, însă era limpede că fusese eviscerată.

Jorim se lăsă într-un genunchi și-i puse mâna pe gât pentru a-i verifica pulsul. Gestul era ridicol. Tsiwen nu mai avea nevoie de bătăile inimii, nu mai mult decât în forma ei fizică. Talrisaal se apropie de el. Jorim își ridică privirea.

— Voiai să știi cum de Nessagafel n-a descoperit că-i scăpasem? Ea mi-a luat locul. Nici nu pot să-mi imaginez...

— Magia funcționează aici. Pot s-o ajut.

— Te rog, fă-o.

Jorim îi mângâie obrazul.

— N-am fi ajuns nici până aici dacă nu l-ar fi păcălit ea.

— Dar nu l-a putut prosti multă vreme, Wentoki.

Un tânăr se materializă atunci în spatele lui Talrisaal. Era copilul care fusese Nessagafel, maturizat. Era gol, numai cu un inel negru pe degetul mic.

— Ai fost destul de îndrăzneț, fiule. N-am avut timp să estimez exact ce daune ai provocat. Dar nu mai contează, din moment ce am să desfac toate acestea. Când am să le refac, am să te aduc înapoi și-am să pregătesc un Iad special numai pentru tine.

Ridică o mână și Tsiwen avu un spasm. Ochii i se căscară brusc. Zvâcni în picioare, flască precum o păpușă, iar mațele i se încurcau pe picioare. Cu fiecare deget mișcat de Nessagafel, ea dănțuia; uneori cu stângăcie, alteori senzuală, dar în tot acest timp capul îi atârna și maxilarul îi era deschis.

— Ți-am explicat că ți-am dăruit compasiunea pentru că mie nu-mi trebuia. Te-am mințit.

Își ridică și cealaltă mână și apăru Nirati, atârnată de niște sfori invizibile.

— Ți-am dat compasiunea ca să te zădărnicesc.

Oasele pocniră. Nessagafel își dublă dimensiunile. Scoase la iveală o a doua pereche de mâini și le ridică și pe acestea,

aducându-le pe Nauana și Anaeda Gryst în formația lui de dans. Zeul străvechi râse, dar degetele continuau să se miște. Femeile făcură tumbe în dansurile lor grotești, apoi se izbiră de pământ ca niște jucării aruncate.

— Asta-i, nu? Ești doar un copil.

Nessagafel ridică fruntea.

— Tocmai tu să spui asta? Te încarnezi și te joci printre muritori. Tu ești copilul care-și dorește să lupte alături de soldații săi de jucărie. Tot ce-ai încercat să faci a fost să mă imiți pe mine, însă n-ai putut niciodată. Nu ți-ai permis niciodată să renunți la compasiune. Sperai să te facă mai bun, când era limpede că nu-i așa.

— Am s-o las deoparte acum.

— Tu să lupți cu mine? Aici? Acum?

Păpușile lui Nessagafel dispărură.

— Tu ești om. Eu sunt zeu.

— Însă ai limite. Jorim se ridică. Din cauza inelului, a fricii tale.

Lumina fulgeră preț de-o clipă, orbindu-l. Când îi reveni vederea, își găsi tovarășii de drum aranjați într-un cerc în jurul lor. Priveau înspăimântați, cu palmele lipite de un perete invizibil. Își făcu curaj privind-o pe Tsiwen. Intestinele-i fuseseră puse la loc. Asta-i dădu speranțe lui Jorim.

Nessagafel se aruncă asupra lui, cu toate cele patru brațe, iar din degete-i ieșeau gheare. Mugi, fără zgomot, însă vibrațiile străbătură pieptul lui Jorim ca un huruit. Din ochii lui izbucniră focurile ucigătoare, lingându-i fruntea, și coborî.

Jorim lăsă panica deoparte și îmbrățișă *mai*-ul. Cheia magiei fusese găsirea *adevărului* în ceva. Adună magia și, bătând din palme, lansă o sferă sfârâitoare. Un fulger argintiu zbârci sfera. Lovi pieptul lui Nessagafel și explodă. Zeul zbură îndărăt, izbindu-se de zidul invizibil. Perechea de mâini de jos izbucni în flăcări și căzu.

Străvechiul zeu se ghemui la limita cercului.

— Vrei să vezi ce sunt eu cu adevărat? Greșeala ta.

Într-o fracțiune de secundă, prea mică să poată fi măsurată, Nessagafel își dezvălui adevărata sa natură. Forma sa fizică

deveni transparentă, nimic altceva decât un rezervor pentru esența lui. Sunetele se reverberau în culori, lumina curgea, texturile cântau. Emoțiile, sute de mii, vibrau precum corzile ciupite, fiecare un ac care-i zgâria conștientul. Nessagafel era făcut din speranțe și visuri, din temeri și ură, din dragoste și lăcomie și disperare. Înțelegerea fie și a unui grăunte din ființa lui lua o eternitate, și totuși, nenumărate resorturi se strângeau în el.

Apoi Jorim căzu, cu roba sfâșiată, cu pieptul sângerând.

Nessagafel, având o înfățișare de Viruk, se înălță deasupra lui și-și ridică o mână cu gheare.

— Tot ce-ți trebuie să înțelegi din mine, Wentoki, este că sunt cel care te-a distrus.

Iar mâna căzu.

56
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Primul an al Restaurării Curții Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nordul Moriande
Nalenyrul Liber

O izbucnire de magie explodă din Anturasikun. Îl culcă pe Keles la pământ, scăldându-l într-un foc invizibil. Flăcările se comprimară, închizându-l ca într-o cochilie transparentă. Rămase acolo imobil, batjocorit de mișcarea lină a lunilor.

Pentru o clipă, se gândi să renunțe. Ar fi fost atât de ușor. Căzut la pământ, paralizat, suportând manifestările vrăjitorești ale furiei lui Qiro, totul părea o luptă pe care n-ar fi putut s-o câștige.

Părea, până în cel mai mic amănunt, ceva la fel de lipsit de speranță ca și apărarea de la Tsatol Pelyn.

Keles își strânse pumnii, risipind paralizia. Simțea ca și cum carnea-i crăpa. Își încordă mușchii și-și încercă încheieturile, lăsând cochilia să cadă în bucăți. Rostogolindu-se într-o parte, se ridică într-un genunchi și, pentru prima dată, își făcu curaj. Orice-l doborâse la podea îl descumpănise și pe Qiro. Imaginea bunicului său se micșorase din nou, să se potrivească cu a sa. Pensula dispăruse, dar două poduri fuseseră terminate și un al treilea se reconstruia singur. Qiro se apucă de cap și mormăi în barbă:

— Oh, fir-ar, oh, fir-ar să fie. Totu-i aiurea.

Pământul se cutremură. Îngustarea râului încetă și procesul se inversă rapid. Undele de șoc zguduiau orașul. Schimbarea venea în valuri; o mișcare aici, alta colo. Pământul se crăpa. Drumurile se surpau. Turnurile se clătinau.

— Oprește-te, bunicule!

Keles se ridică și sări peste zidul din nord al orașului.

— Distrugi totul.

Qiro-și ridică privirea, cu oroarea întipărită pe față.

— Oh, nu, Keles. Trebuie să fac totul așa cum se cuvine. Asta-i total greșit. Asta ți-ai dorit?

Pământul se cutremură din nou. Turnurile crăpară. Keles se întinse, îndreptându-le prin magie. Într-o clipă, le descifrase structurile și forțele care acționau asupra lor, întărindu-le rezistența. Totuși, chiar în timp ce slăbea lucrăturile bunicului său, Qiro se apucă de altele. Și alte poduri începură să se reconstruiască de unele singure. Trupele lui Nelesquin se îndreptau spre nord. Zeci de mii de oșteni se îngrămădeau pe străzi, gata să traverseze.

Keru luptau la Podul Ursului, iar Rekarafi li se alăturase. Hoardele lui Nelesquin înaintau, prostește și nepăsătoare la măcelul provocat de Viruk. Lupta cu o suliță și făcuse un cerc în jurul său, desenat cu sânge și carne. Războinicii dădeau la o parte cadavrele alunecoase pentru a-l ataca.

Înspre est, luptau Voraxanii. Arcașii de pe acoperișuri trimiteau valuri de săgeți asupra sălbaticilor. Trupele naleniene și recruții deseieni apărau fortificații ridicate în mare grabă, împiedicând răspândirea sălbaticilor, însă coloanele pătrundeau mai adânc prin alei și străzile secundare. Alte plutoane le atacau, necruțând niciun cartier de lupte.

Qiro se concentrase asupra revărsării Râului de Aur. Ridică un mal nou, tăind celălalt debit deschis de Cyron. Keles forță apa, în mod magic, să reintre în albia îngustă a râului. Un val de apă de aproape patru metri năvăli prin Moriande, trecând pe sub Podul Dragonului. Însă nu cruță deloc podurile reconstruite. Izbit de furia apelor, Podul Ursului dispăru instantaneu. Apa cenușie se împrăștie, țâșnind pe Drumul Râului, și răsfiră trupele, măturând monumentul înfiorător al lui Rekarafi. Valul duse cu el sălbatici și pietre, trecând peste Podul Tigrului, care se evaporă și el, apoi întreaga masă învolburată de pietre și cadavre topi Podul Lupului de parcă ar fi fost construit din lemn putred și visuri de-ale copiilor.

— Oh, nu, Keles, uite ce-ai făcut!

Glasul lui Qiro reflecta oroarea de pe fața lui.

— Trebuie să repar acum tot.

Bătrânul se apucă de ajustări, făcute ici-colo, fără nicio

ordine sau raţiune. Un pod începu să se ridice. Malul râului se retrase, apoi năvăli iar înainte. Pământul se curba singur, devenind lumi miniaturale de unde începură să iasă la iveală tot felul de creaturi ciudate. Pământul erupse în bulboane şi sângele ajunse, mustind, la suprafaţă. Qiro vedea asta şi reacţiona, agravând problemele şi răsucind suprafaţa pământului până dincolo de vremea magiei dezlănţuite.

Keles lupta cu panica. Tot ceea ce făcea bunicul său era rău. Keles pomenea constant de teritoriu aşa cum fusese când călătorea împreună cu Ryn şi că va fi mai uşor de reparat răul făcut odată ce aveau cunoaşterea. Dar nu făcea decât să reacţioneze la eforturile tot mai bizare ale bunicului său. Qiro pierduse orice urmă de normalitate. Oricum, vedea lumea într-o manieră care nu-i mai permitea să corecteze situaţia.

Mă obligă să reacţionez. Controlează ceea ce fac. Keles îşi aminti de discuţia lui cu Tyressa. Dacă tot ceea ce făcea era doar să reacţioneze, nu va câştiga niciodată controlul. Trebuia să lege prezentul de trecut, reafirmând ceea ce era corect şi adevărat despre lume. Asta i-ar face mai dificil lui Qiro să modifice lucrurile şi mai uşor pentru Keles să le repare.

Dar ce? Ce-aş putea face eu? Întinse mâna, făcând un vulcan una cu pământul înainte de a exploda şi fisura întregul continent. *Trebuie să fixez lumea.*

Apoi privi în sus şi zâmbi.

Invocând toată magia pe care o putea aduna, Keles Anturasi se întinse şi prinse luna neagră. O smulse de pe calea sa celestă. Indiferent la ce făcea Qiro, o trase jos. Piatra se încălzi şi Keles o închise într-o formă pe care o modelă după cum îşi amintea el Virukadeenul.

Dirijă stânca luminoasă spre Marea Întunecată. Dincolo de ea, dinspre Ixyll, o magie azurie, dezlănţuită, urcă pe cer, lovind muntele vast ca un trăsnet. Iar dedesubt, insulele zburau în văzduh. Pluteau în jurul muntelui, încă nereaduse la gloria lor de odinioară.

Luna transformată se aşeză în bazinul Mării Întunecate. Apa ar fi trebuit să inunde întregul uscat, atât doar că munţii acceptau acea parte din ei care le fusese smulsă cu atâta vreme

în urmă. Pământul se vindeca, iar izvoarele și râurile curgeau din nou prin Virukadeen.

Odată ce luna neagră fu readusă pe pământ, epuizarea îl înhăță pe Keles. Căzu într-un genunchi. Magia încă se mai rostogolea în jurul său, însă nu-și mai putea aduna puterile ca să lucreze cu ea.

Qiro era aplecat asupra lui, iar mâna-i paralizată-i tremura pe umărul său. Bătrânul privi spre vest, cu o expresie întrebătoare pe față.

— E atât de frumos, Keles. Așa ar trebui să fie.

Apoi Qiro se prăbuși, iar lumea nepotului său se înnegri.

57
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Primul an al Restaurării Curții Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Magia care fremăta prin oraș îl făcu pe Ciras să cadă în genunchi. Moraven Tolo se încovoie înainte, cu capul jos, ca și cum ar fi făcut o plecăciune Prințului Nelesquin. Kaerinus se împleticea dând înapoi, iar Qiro Anturasi se încovrigă lângă un perete, căzând, încet, la podea.

Cei care nu cunoșteau *jaedunul* rămaseră neafectați, și chiar se arătară șocați când alții se retrăgeau înspăimântați. Magia vibra în capul lui Ciras precum un țipăt înalt, pătrunzător. Râcâia cu mâna bună prin păr, ca și cum ar fi vrut să înlăture sunetul din cap, apoi un alt zgomot îl invadă.

Hohote de râs.

Nelesquin stătea pe tron și se uita la brațul său drept. Degetele-i erau roșii. Își ridică mâna, studiind sângele, frecându-și degetul mare de celelalte ude, și râdea.

— Sângerez, Kaerinus! Sufletul meu s-a întors. Sunt din nou întreg.

Bărbatul masiv se ridică mugind. Lovi aerul cu pumnul stâng și încercă, vizibil, să-și ridice brațul drept, însă nu izbuti să-l miște. Pe fața lui apăru o expresie alarmată, însă numai pe jumătatea din stânga. Pielea de pe partea dreaptă rămase imobilă și începu să se înnegrească.

— Ce se întâmplă?

Kaerinus își strânse mantia pe trup.

— Toxina din inelul Prințului Pyrust. Ați închis rana, dar nu ați neutralizat otrava.

— Drege-o.

— Nu, Stăpâne.

— Poftim?

Moraven ridică fruntea.

— Credeai că Împărăteasa a avut *un singur* spion printre *vanyeshii* tăi? Au fost mai mulţi.

— Nu. *NU!*

Nelesquin smulse sabia din mâna sa dreaptă şi-o ridică cu stânga, repezindu-se asupra spadasinului îngenuncheat.

— Ne vedem în Iad, Virisken!

Lovi cu sabia în jos. Ciras o blocă cu braţul său metalic.

— Nu cu sabia mea.

Îşi înteţi strânsoarea şi abătu sabia spre stânga. Nelesquin privi în jos, cu dispreţ zugrăvit pe partea stângă a feţei sale.

— Eşti un nimic.

— Ultime cuvinte numai potrivite.

Ciras izbi cu pumnul în sternul lui Nelesquin. Osul pocni şi lovitura zdrobi inima prinţului. Ciras dădu înapoi şi smulse sabia, care-i aparţinea, din strânsoarea bărbatului muribund.

Nelesquin se clătină un moment, apoi se răsturnă pe spate. Oasele de aur clămpăneau la pământ, iţindu-se în unghiuri ciudate prin roba lui. Rămase acolo, holbându-se orb la o pictură murală care-l înfăţişa ca zeu.

Înainte ca prinţul să fi început să se prăbuşească, Ciras îşi roti încheietura, transferând sabia sa de *vanyesh* în mâna stângă. O întoarse, ţinând-o strâns de-a lungul antebraţului. Vârful îi depăşea cotul. Îşi ridică braţul, blocând cu uşurinţă prima lovitură a *kwajiinului,* apoi îşi înfipse degetele de metal în gâtul bărbatului.

Ciras se răsuci şi pară, apoi lovi în spate cu sabia de *vanyesh.* Zburară scânteile când o lovitură de sabie ricoşă din lucrătura lui Borosan. O împunsătură îi arse coapsa. O altă parare, un salt înainte, o răsucire, prin care evită în ultima clipă o lovitură încrucişată. Mânerul sabiei zdrobi o faţă. O lovitură zbură un cap, făcându-l să se rostogolească. Înainte să salte în aer a doua oară, ultimul dintre *kwajiini* se apucă de rana de la vintre, care pulsa, apoi căzu pe spate, alunecând peste trupul lui Nelesquin.

Kaerinus îngenunche lângă Moraven Tolo. Izbucni o lumină mov, iar spadasinul icni. *Vanyeshul* îşi puse mâna pe fiecare mână ruptă. Se revărsă mai multă magie, iar membrele se

îndreptară, însă palmele, slăbite, nu mai apucară nimic.

Ciras reteză lanțul care-l priponea pe Prințul Jekusmirwyn de tron.

— Sunteți liber, Alteță.

Bărbatul încă se mai chircea.

— E mort? Ești sigur de asta?

— Otrăvit. Inima crăpată. E mort.

Jekusmirwyn se târî și apucă o sabie de *kwajiin*. Îi încercă tăișul pe degetul mare. În aparență mulțumit, reteză gâtul lui Nelesquin.

— Am să-i iau capul, doar ca să mă asigur.

Ciras își recuperă teaca și băgă înăuntru sabia de *vanyesh*. Se alătură lui Kaerinus și lui Moraven.

— Cum te simți, Maestre?

— O să-mi revin. Îmi trebuie doar ceva timp ca să mă refac.

Moraven zâmbi.

Ciras dădu din cap și apoi se uită la mâna sa din metal.

— Maestrul Gryst va fi mândru să afle că lucrarea sa l-a ucis pe Prințul Nelesquin.

— Așa și trebuie. Este un om înțelept și isteț.

— Unul dintre cei câțiva pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Ciras își puse brațul de metal la subsuoara lui Moraven și se ridică. Să plecăm, Maestre. Să găsim din nou drumul spre casă.

58
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Primul an al Restaurării Curții Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

O mână strălucitoare prinse încheietura lui Nessagafel, oprind ghearele la câțiva centimetri de fața lui Jorim. Virukul își smulse mâna din strânsoare, apoi îl lovi cu dosul palmei pe cel care-l împiedicase. Se răsuci, ferindu-se de lovitură, ricoșând din zidul nevăzut.

Jorim se holbă, nevenindu-i să creadă.

— Prințe Cyron?

Prințul își atinse ușor, cu mâna stângă, colțul buzelor. Zâmbi.

— Nu prea mă așteptam să te găsesc aici, Maestre Anturasi. Își îndoi degetele. Ce bine-i să le ai înapoi.

În spatele prințului, Shimik săpa furios pământul, încercând să se strecoare pe sub zidul invizibil. Ceilalți nu făcură nicio încercare de a-și ascunde surprinderea la apariția lui Cyron. Prezența lui însemna că murise, iar asta presupunea nenorociri pe tărâmul celor vii.

Jorim se ridică în picioare și se pregăti pentru următorul atac al lui Nessagafel, însă zeul străvechi nu se repezi la el. În loc de asta, își ridică palma lui cu gheare. O roti înainte și înapoi, ca și cum ar fi batjocorit uimirea cu care-și studiase Cyron propria lui palmă.

Inelul care-i încinsese degetul dispăruse.

Râsul lui Nessagafel se porni încet. Se răsuci pe când creștea în intensitate și se uită fix la Talrisaal.

— Tu erai. Nu copiii mei m-au legat cu inelul acela. Tu ai fost, Virukule. Tu ai făcut-o.

Talrisaal dădu încet din cap.

— Ai fost legat cu ceva care exista înaintea ta. Te-am legat cu Virukadeenul.

— A existat înaintea mea? N-aș prea crede. Nessagafel își

studie ghearele. Nu contează. Virukadeenul a fost înapoiat lumii. Acum sunt liber să fac ce vreau, așa cum și intenționam de multă vreme.

— Nu!

O jivină flendurită își făcu apariția din beznă. Târa în urmă-i, de zgarda de la gât, o bucată de lanț rupt. Grija sări peste zidul nevăzut, cu colții dezveliți. Din zbor, își reluă aspectul său inițial, în cele din urmă puternic și neînfricat. Colții săi albi se strânseră cu un pocnet.

În aer.

Nessagafel îl apucă de gât. Grija se zbătu, încercând să muște, încercând să zgârie, dar Nessagafel își întări strânsoarea.

Lupul scheună.

— Grija, bietul Grija. Nessagafel clătină încet din cap. Ai fost primul meu copil, așa că am să-ți fac onoarea de a te lăsa să te duci tu primul.

Zeul străvechi mângâie blana lupului. Licărea la trecerea palmei sale, apoi se evaporă încet. Cu fiecare mângâiere, dispărea tot mai mult din Grija.

Mai rău, Jorim descoperi că era tot mai greu să și-l amintească pe Grija. Amintirile proaspete păleau. Cele mai vechi se destrămau. Jorim se trezi întrebându-se cum de ajunsese un lup în mâinile lui Nessagafel, iar când își dădu seama că nu știa, lupul dispăruse cu totul și Jorim nu mai era sigur despre ce fel de dilemă fusese vorba, la urma urmelor.

Zeul străvechi se întoarse spre Jorim.

— A fost ușor cu el pentru că-l cunoșteam atât de bine. Cu tine, însă, va fi mai greu, Wentoki, dar și tu vei fi uitat destul de curând.

Jorim se ridică, retrăgându-se.

— N-am să plec cu una, cu două.

— N-ai decât să te împotrivești cât vrei, nu va conta.

Pielea lui Jorim începu să-l furnice încă înainte să fi putut înșfăca *mai*-ul. Bucățele și porțiuni ale memoriei sale începură să se dizolve. Lucrurile de care avea nevoie dispăreau. Cuvintele-i stăteau pe vârful limbii. Văzu oameni care se holbau înspăimântați, însă nu-și putu aminti numele lor. Își ridică

mâinile, tremurând. Ar fi vrut să ceară ajutor, dar de la cine și cum nu mai știa.

— Mi te-ai fi putut alătura, Wentoki, însă acum totul s-a terminat. Pe măsură ce te deșiri, aflu tot. Știu totul.

Jorim se împletici și căzu, uitând, dintr-odată, cum să se țină pe picioare. Se strădui să se ridice.

— Există ceva ce nu știi.

— Nu? Uimește-mă, și, poate, am să te las să mai zăbovești o vreme.

— Nu i-am făcut pe Fennychi ca să-i ucidă pe Viruki.

Nessagafel își mijii ochii.

— Atunci de ce...?

— I-am făcut ca să te omoare pe *tine*.

Shimik se strecură în cerc, schimbându-și forma pentru a putea trece pe sub zid. Se strânse ca un șarpe, mârâind, și se aruncă. Nessagafel se răsuci, ridicându-și brațul drept. Îl abătu pe Fenn.

Trupul filiform al lui Shimik i se răsuci în jurul brațului și se încordă. Brațul pocni zgomotos. Blana deasă de Fenn toci ghearele de Viruk, în vreme ce ghearele lui i se înfipseră în umăr, sfâșiind până la os. Fennul se întinse din nou, iar gâtu-i creștea tot mai mult. Colții săi zimțați se înfipseră în gâtul lui Nessagafel. Smulse, smucind, cea mai mare parte a lui, apoi reveni. Se ținea strâns, chiar și când Nessagafel se prăbuși.

Nu se opri din mușcat decât atunci când capul străvechiului zeu se rostogoli retezat.

59
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Primul an al Restaurării Curții Imperiale
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Zhangjian (Locul dintre Lumi)

Cyron se ridică în picioare, privind fix capul retezat.

— Chiar e mort?

Tsiwen, după ce-și recăpătase culoarea în obraji, dădu din cap.

— Pe cât de mort e posibil să fie el.

Pyrust păși înainte în timp ce Shimik se desprinse de pe cadavru și șerpui până lângă Jorim.

— Dar nu există niciun zeu al Morții. Știu asta. N-a existat niciodată.

Tsiwen își desfăcu brațele.

— Moartea, la fel ca și viața, pare să decurgă independent de vreun zeu-protector.

Virukul dădu din cap.

— Moartea exista înaintea lui Nessagafel. Un zeu al Morții, dacă ar exista vreunul, ar aduna sufletele, stabilind cui îi este permis să se întoarcă în lume.

Cyron se încruntă.

— Atunci, fără un astfel de zeu, Nessagafel s-ar putea întoarce.

— Câtă vreme există cei care i se închină, e posibil. Numai un zeu al Morții l-ar putea împiedica.

Nirati se lăsă pe vine lângă cadavru.

— Nu trebuie să vă temeți de întoarcerea lui. N-am s-o îngădui eu.

Cyron clătină din cap.

— Nu te poți desemna singură drept zeiță.

— Nici nu trebuie. Nelesquin i-a creat pe Durrani, iar aceștia mi se închinau mie. Chiar și acum, dacă e să ascult, cei care luptă în Moriande se roagă pentru a nu se face nedemni. Se

ridică. Voi fi zeița Morții. Nirati, vulpea. Și-am să-l țin pe Nessagafel într-un mormânt până când o să vină la mine și ultimul dintre închinătorii săi.

Tsiwen se întoarse spre ea.

— Nu iei o decizie prea plăcută.

— Nu înțeleg, surioară. Nirati zâmbi. Toată viața mi-am tot căutat vocația și n-am aflat-o niciodată. Totuși, singurul lucru pe care l-am făcut cu pricepere a fost să mor. Moartea-i vocația mea, iar renașterea este darul pe care-l pot face celor care-l merită.

Pyrust dădu din cap.

— Am credința că, în timp, vei afla că-l merit și eu.

— Consider că deja îl meriți. Renaște, și răsplata va fi una chiar mai mare.

Nirati făcu un semn cu mâna și Pyrust dispăru.

Cyron căscă ochii spre ea.

— Ți-ai asumat repede prerogativele, Nirati. Într-adevăr, ai talent.

Nirati își plecă fruntea, apoi mai făcu un gest și hoitul lui Nessagafel dispăru și el.

— Vă rog să mă iertați, însă sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. M-ar ajuta, frate și soră, dacă ați putea face ceva cu războiul ăsta.

Nirati se volatiliză, iar Cyron se holbă în urma ei. Își mijii ochii.

— A spus „frate și soră", dar s-a uitat spre mine, nu spre Jorim.

Tsiwen îl apucă de braț.

— E tot fratele ei, și tot așa și tu, de-acum.

— Poftim?

— Cum se face că ai venit chiar aici, Cyron? Numai un zeu care-și abandonează învelișul său de muritor poate veni aici, la moartea sa.

— Nu sunt zeu.

— Oamenii ți se închină. Ți se atribuie săvârșirea de miracole. Tsiwen îl conduse lângă Jorim. Ai văzut ofrandele lăsate în numele tău, tămâia arsă, relicvele așezate în acele

altare. Pentru acei oameni, *ești* un zeu.

— Dar ce fel de zeu sunt?

Râsul ei îi răsună moale la urechi.

— Ești zeul talentului tău. Ești zeul de care avem nevoie. Nessagafel și-a creat copiii ca să-l distreze, dar precum e pe pământ așa și în Ceruri. Am devenit o birocrație sub tălpile lui. Tu ai reformat aparatul birocratic. Ești Cyron, Prințul zeilor. Ne-ai unificat și acum domnești asupra noastră, aducând ordine în Haos și paradisul în lume.

— Nu cred așa ceva.

— Aceasta-i bucuria de a fi zeu. *Tu* nu trebuie să crezi. Ceilalți deja cred. Doar ascultă.

Cyron se opri un moment, iar vocile ajunseră la el. Rugăciuni de mulțumire, rugăciuni înspăimântate ale celor care cereau ajutor, rugăciuni disperate și de jelanie. Sute de mii de glasuri, și nu doar din cele omenești, ci și de Viruki și Sothi și ale unor creaturi despre care Cyron nici nu știuse că existau.

Și o voce disperată, venind de foarte aproape.

Nauana era îngenuncheată acolo, ținând capul lui Jorim în poală. Îi mângâia fruntea, ștergându-și propriile-i lacrimi. Shimik ședea lângă ea, ținând mâna lui Jorim. Sângerarea fusese oprită și tăieturile vindecate. Jorim respira egal, însă privirea-i era oarbă.

Cyron se lăsă pe vine și-i luă cealaltă mână într-a lui. O bătu ușor.

— Jorim. Jorim Anturasi. Trezește-te.

Tsiwen își încleștă mâna de umărul lui Cyron.

— Nu te aude.

— Nu înțeleg.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul ei.

— Nessagafel a început să-l desfacă, însă Jorim i s-a împotrivit. A cedat mici porțiuni din el pentru a proteja miezul. E acolo, pe undeva. Atât doar că nu are cuvintele pentru a putea comunica. E un copil din nou, un bebeluș.

Nauana își șterse lacrimile.

— Dar poate învăța?

Tsiwen dădu din cap.

— Da, poate învăța.

Shimik rânji cu gura plină de colți din aur.

— Jrima, Shimik învață, învață tare.

Femeia cu părul închis la culoare mângâie iar fruntea lui Jorim.

— Am să-l duc pe Tetcomehoa înapoi în Nemehyan. Am să-l învăț. Cu toții o să facem asta. Îi vom da înapoi mintea.

Anaeda Gryst privi spre Cyron.

— Am să-i iau cu mine pe *Lupul Furtunii,* dacă-mi permiți, Înălțimea Ta.

— Nu mai trebuie s-o dau eu, dar cred că-i o idee excelentă. Cyron dădu din cap. Te rog, ia și armata lui Nirati cu voi și lasă-i pe toți în Anturasixan.

— Anturasixan?

Căpitanul navei îl privi cu suspiciune.

— Un continent imens. Mă îndoiesc că n-ai să dai de el.

— Prea bine, Stăpâne.

Tsiwen îi făcu semn lui Talrisaal să vină la ea.

— Te duci împreună cu Wentoki, să-i ajuți să aibă grijă de el, da?

— Este plăcerea mea.

— Și-ți dau permisiunea să faci asta, dar trebuie să faci mai întâi ceva pentru mine.

Virukul făcu o plecăciune.

— Orice poruncești, Stăpână.

Ea făcu un gest. În beznă se deschise o gaură. Apăru o grădină simplă, cu flori și păsări viu colorate, care cântau prin copaci. Cyron recunoscu unele lucruri, apoi își dădu seama că amintirile erau un artefact al propriei sale existențe pământești. *Cunoașterea* sa, pe de altă parte, venise odată cu noua sa funcție.

Talrisaal se clătină.

— Grădina. Asta a fost casa mea în Virukadeen.

— Și e din nou a ta. Un dar din partea fratelui muritor al lui Wentoki.

— Un *om* a făcut asta?

— Într-adevăr. Pe viitor, ar trebui să ai grijă pe cine iei în

sclavie.

Virukul dădu din cap.

— De ce-mi arăți toate astea, Stăpână?

— Acesta-i un dar al unui om pentru Viruki, în semn de bun venit adresat poporului tău reîntors acasă.

Talrisaal zâmbi.

— Florile acelea, cele albastre, ne fac fertili. Dispăruseră când a pierit Virukadeenul.

— Atunci, Talrisaal, îți sugerez să-ți petreci timpul cu spor și să recuperezi tot ceea ce trebuie să știți despre creșterea copiilor, pentru ca aceasta să nu mai fie o artă pierdută pentru Viruki.

— Am să-ți slăvesc numele pe veci, Tsiwen, și-am să mă rog adesea pentru înțelepciunea ta.

Talrisaal păși prin deschizătură. Înainte să se închidă, se aplecă să miroasă florile albastre și zâmbi.

Tsiwen zâmbi la rându-i.

— Aprobi asta, frate?

— Ești destul de înțeleaptă ca să știi că da. Cyron rânji. Însă acum, despre război. Nirati vrea să fie oprit. Există vreo cale prin care am putea face asta repede?

— Repede, nu. Ea-i luă mâna într-a ei. Spectaculos, oh, da.

60
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Primul an al Restaurării Curții Imperiale
Anul 1 al Dinastiei de Jad
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, sudul Moriande
Nalenyrul Imperial

Cu toate că rănile mi-au fost închise și Kaerinus îmi vindecase și oasele rupte, nu eram deloc în formă pentru luptă. Brațele încă mă dureau, o vindecare totală cerea timp. Cu toate că Ciras nimicise toți *kwajiinii,* nu scăpase nevătămat. Șansele noastre de a ajunge în nordul Moriande erau, în cel mai bun caz, foarte mici.

Nici eu, nici însoțitorii mei nu eram foarte optimiști cu privire la șansele noastre de supraviețuire, însă niciunul dintre noi nu-și rostise îndoielile. M-am clătinat ridicându-mă în picioare, iar Ciras mi-a adunat săbiile. Am aruncat o privire spre Nelesquin și n-am făcut niciun efort ca să aud ce-i șoptea la ureche Jekusmirwyn.

— De data asta va rămâne mort de-a binelea?

Kaerinus încuviință dând din cap.

— De astă dată nu mai există scăpare. Înainte, m-a pus să-i separ sufletul și să-l ascund în ceva. Cu el desprins de trup, nu poate fi luat cu totul în Iadurile lui. I l-am pus într-un rubin. Alții i l-au mutat din obiect în obiect, până când unul dintre *vanyeshi,* în onoarea lui Nelesquin, i l-a închis în craniul său aurit.

Magicianul arătă spre Qiro Anturasi, care zăcea prăbușit, cu balele curgând, sprijinit de perete.

— Qiro a vizitat Tolwreenul și i s-a dat craniul pentru a-l aduce înapoi aici. A lucrat sub influența lui și-a creat locul unde Nelesquin putea fi readus la viață. Oricum, nici el, nici Nelesquin nu știau unde se afla sufletul. Până de curând, nici eu n-am știut. Magia lui Qiro a ascuns lucrarea făcută asupra craniului. Și nici n-aș fi aflat, dacă nu l-aș fi văzut în camera cu

trofee a lui Qiro.

Ciras se încruntă.

— De ce nu l-ai distrus atunci?

— Asta m-ar fi ucis și pe mine dacă o făceam, de o astfel de natură era magia folosită de mine la primul transfer. Kaerinus își deschise brațele. Am lucrat odată pentru Nelesquin, și încă de bunăvoie. Am început să mă îndoiesc de el după ce-am compus farmecul și el a început să-i ucidă pe cei care-i preluaseră duhul după mine. Apoi m-am întors în Cele Nouă și-am văzut ce s-a declanșat, însă la vremea aceea n-am putut face nimic, până nu l-am găsit pe cel care-l putea ucide.

Am înălțat o sprânceană.

— Și cine era respectivul?

— Băiatul acela, Dunos. Kaerinus zâmbi. Mi-am amintit de vorbele Gloonului: *Această misiune poate fi înfăptuită numai de cineva care ar trebui să fie mort.*

— Ți-ai dat seama cât e de special copilul ăsta, Virisken. A distrus craniul. Asta a rupt legătura dintre Qiro și Nelesquin.

Se auzi o altă voce, familiară mie:

— De asemenea, a rupt și legătura dintre Nelesquin și zeul căzut, Nessagafel.

Am rămas cu gura căscată când omul se materializă în fața noastră.

— Prințe Cyron?

— În parte, da. Bătu o dată din palme pentru a sublinia în ce măsură se schimbase. Cumva, Nelesquin a căzut sub influența lui Nessagafel. Lucrăturile lui de pe tărâmul pământesc au ajutat campaniei lui Nessagafel pentru răsturnarea Cerurilor și reluarea creației.

— Cum de știi...?

Întrebarea părea ridicolă.

— Brațul tău?

Cyron zâmbi.

— Au intervenit multe schimbări, prieteni.

Făcu un gest, și trupul lui Nelesquin se înălță în aer.

— Vă supărați dacă împrumut asta?

— Dacă-ți face plăcere.

— Pe moment, da.

Smulse atunci capul din mâinile însângerate ale lui Jekusmirwyn.

— Mulţumesc.

Toţi am făcut o plecăciune.

Când m-am ridicat, plecase deja din turn şi crescuse la dimensiuni uriaşe. Curând, domina şi cele mai mari dintre creaturile lui Nelesquin şi a continuat să crească. Până am ajuns cu toţii la porticul de la peretele dinspre nord, tot ce-am mai putut vedea era o rotulă şi-o robă neagră, ornată cu stele, care-l acoperea.

Glasul lui Cyron bubui:

— Iată-l pe Nelesquin, omul care-ar fi fost Împărat.

Cadavrul se odihnea în palma sa, cu un braţ şi picioarele atârnând printre degetele sale. Nu ne-am putut opri să nu ne holbăm la capul care plutea pe deasupra trupului. Nelesquin arăta ca o jucărie stricată, lipsită de orice putere şi mândrie, dar destinată milei.

— S-a străduit să tulbure echilibrul pământesc, şi astfel s-a gândit să răstoarne domnia zeilor. Oricine vrea să facă asta se face vinovat de crimă împotriva Cerurilor, Iadurilor şi tărâmului pământesc. Strădaniile sale nu ne-au făcut plăcere. Cei care l-au sprijinit au fost înşelaţi. Asupra lor nu cade nicio ruşine sau vinovăţie. Cu toţii trebuie să-şi dea seama că păcatele lor sunt cunoscute de Nirati, vulpea, iar când vor da socoteală, va împărţi dreptatea noastră în moduri minunate şi înspăimântătoare. Cei care i s-au împotrivit lui Nelesquin sunt nişte eroi. Ne-au umplut de bucurie şi răsplata lor va fi pe măsura eforturilor lor.

Cyron, a cărui robă avea, pe piept, cercul constelaţiilor, se întinse spre cer, înfigându-şi mâna în aglomerarea de stele dintre Quun şi Chado. Degetele lui începură să le amestece. Se înceţoşară, apoi, încet, se reaşezară singure într-o nouă constelaţie, o coroană. O stea de culoare diferită ardea la fiecare dintre cele nouă vârfuri ale coroanei, însă la margine, alte stele formau un ochi.

Prin stomac, mă străbătu un val de greaţă. Am privit din nou

în sus. Stelele de pe pieptul lui Cyron se potriveau cu cele de pe cer. Și cu toate că credeam că-mi aminteam văzându-l cum amestecase el stelele, acum aveam chiar mai puternic impresia că stelele fuseseră *dintotdeauna* așa. De fapt, legenda mutării stelelor era pentru vecie legată de un zeu al Festivalului de Anul Nou.

O femeie într-o robă cu blazonul liliacului mă mângâie pe frunte, iar confuzia mea se risipi.

— În multe legende există valoare, atât de multă, încât adevărul din spatele lor devine deseori chiar neimportant.

Am făcut o plecăciune.

— Slavă ție, Tsiwen.

Zeița Înțelepciunii îmi întoarse plecăciunea.

— Te vei duce în Anturasikun pentru a-ți salva companionul. Acolo vei vedea o hartă a lumii. Maestrul Dejote știe deja de canalul Helos. Teritoriul de la nord de el este controlat de Turasyndieni. Vei conduce o armată de *xidantzu, kwajiini* și soldați imperiali pentru a-i scoate de-acolo. Drept recompensă, *kwajiinii* vor primi Deseirionul.

— Și după asta?

Tsiwen zâmbi.

— Am descoperit că culmea înțelepciunii este să nu întrebi ce-ți rezervă viitorul, ci să te aventurezi înainte și să-l descoperi. Există o nouă ordine în Cer, dar și pe pământ. Asta însă nu înseamnă că nevoia de eroi a dispărut, și nici că ticăloșia a pierit și ea. Lumea nouă, după cum vei afla, are multe în comun cu cea veche.

61
Ziua a 4-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Anul I al Restaurării Curții Imperiale
Primul an al Dinastiei de Jad
Shirikun, Moriande
Nalenyrul Imperial

Keles ascultase ce spusese zeul Cyron, simțind magia măturând întreaga lume. Încă mai păstra din acel simț al realității avut când călătorise cu tatăl său, dar era ca și cum un văl subțire coborâse peste toate lucrurile. Cyron fusese prinț în Nalenyr, dar Keles părea să-și amintească de cum fusese el numit conducător al zeilor.

Se lupta să-și păstreze amintirea lumii așa cum fusese. Râul de Aur fusese mai lat. Virukadeenul nu se aflase dintotdeauna acolo. Nirati fusese sora lui. Acestea erau o realitate, și-ar fi trebuit să fie imuabile, și totuși lumea părea să vrea să-și amintească altfel lucrurile.

Ușa încăperii sale se deschise și Împărăteasa Cyrsa păși înăuntru.

— Mă bucur să văd că ți-ai revenit. Îți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

— De unde știți?

Ea zâmbi.

— Misticii sunt întotdeauna în armonie cu *jaedunul*. Ai mutat luna de pe cer.

— A trebuit să fac din nou lumea cum trebuie.

— Și totuși, simți și tu schimbarea, nu?

— Cyron e acum zeu și nu mai este prinț. Sora mea moartă este acum zeița Morții?

— Vor mai fi multe alte schimbări.

Cyrsa zâmbea.

— Când m-am întors în Cele Nouă, i-am plătit pe cei mai pricepuți menestreli să compună cântece în care să-l demonizeze pe Nelesquin și să creeze o anumită imagine a ceea ce-am fost eu. Adevărul celor întâmplate atunci nu mai

contează. Oamenii au acționat pe baza a ceea ce-au *crezut* ei că s-a întâmplat. Arătă spre locul unde stătuse Cyron, lângă râu. La vremea când vei avea nepoți, istoria lumii se va fi schimbat. Nelesquin nu va fi uitat, dar numai ca un nobil disident din Virine, care a încercat să distrugă Imperiul. Desigur, era nebun. Susținea că era legendarul Nelesquin.

— Acesta va deveni noul adevăr pentru că veți da bani ca să fie așa?

— În parte, da; și nu-mi pare rău de cheltuieli. Consideră-mă răzbunătoare dacă vrei, însă strădaniile mele nu vor fi chiar atât de intense. Ai fost instruit să observi. Ești atent, însă pentru mulți oameni lumea nu se întinde mai departe de locurile unde-i duc treburile lor zilnice. Cu toate că știu că există Cele Cinci Principate, arată-le o hartă și nu le vor putea localiza. Ceea ce nu le afectează traiul în mod imediat nu contează. Se simt confortabil când presupun că lucrurile au fost întotdeauna așa, ca în prezent.

Keles clătină din cap.

— Îmi spuneți că iluzia este mult mai importantă decât realitatea.

— Asta numai pentru că atât de mulți oameni sunt incapabili să facă față realității. Împărăteasa își desfăcu brațele. Aici este o problemă la care reflectează toți filozofii: dacă lumea a fost creată chiar în acest moment, și tu odată cu ea, împreună cu toate amintirile tale, ce rol va juca trecutul în viața ta de zi cu zi? În ce măsură ar mai conta trecutul?

— Ei, bine, dacă nu există trecut, nu mai contează. Aș acționa pe baza amintirilor mele despre trecut.

— Care sunt false.

— Da.

Cyrsa zâmbi.

— Iar dacă toate amintirile ar fi sută la sută precise, asta n-ar fi o problemă. Dar nu sunt, și nu sunt nici *reale*. Totuși, oamenii au încredere în zvonuri, amintiri și dogme mai mult decât în realitate. Asta înseamnă, fie că ne place sau nu, că percepția devine realitate.

— Dar nu și dacă impun faptele. Keles atinse cu mâna mapa

cu hărțile, așezate pe noptieră. Am întreaga lume aici, catalogată. Acesta este un fapt. Dacă le arăt și altora, dacă-i educ, atunci vor cunoaște realitatea.

— Nu, Keles, vor cunoaște realitatea ta. Și-o vor însuși-o ca pe a lor proprie, și va avea greutatea și substanța necesare să modeleze lumea. Cyrsa clătină din cap. Tu ești o creatură a preciziei și logicii. Cei care nu sunt ca tine își vor crea propriile lor lumi și vor trăi înăuntrul lor. Și, în multe feluri, asta va fi cel mai bine pentru că știm că sunt incapabili să facă față la ceea ce știm că este adevărat.

Keles își trase genunchii la piept.

— Vorbiți de parcă veți accepta asta și vă veți alătura lor.

— Zeii oferă tentații puternice. Cyrsa își frecă burta cu mâna. Sunt însărcinată. Va fi un băiat. Numele lui va fi Pyrust.

— Felicitări!

Dintr-odată, lui Keles i se puse un nod în gât. Prin minte i se învolburară gânduri despre Tyressa și despre mama lui și Nirati.

— Zeii au fost buni cu dumneavoastră.

Împărăteasa dădu din cap.

— Și cu tine, Keles.

Ea deschise ușa odăii și, zâmbind, le făcu semn să intre celor două persoane.

— Iertați-mă că l-am monopolizat.

— N-avem pentru ce să vă iertăm, Înălțimea Voastră.

Siatsi Anturasi râse tare intrând în încăpere, urmată de soțul ei.

— Puțină așteptare nu ne-a omorât.

Numai când îl străpunse țepușa își recuperă Pelut Vniel întreaga amintire a morții sale. Împlântase pumnalul adânc în pieptul lui Cyron. Privise cum îi pierea viața din ochi. Sângele șiroia din gura prințului, apoi ciungul se prăbușise.

Pelut se răsucise, cu brațele deschise, gata să accepte laudele miniștrilor pentru actul său salvator. Prințul Eiran, turbat de furie, îi obtura câmpul vizual. Helosundianul îl apucase de subsuori și, dintr-o singură mișcare, îl azvârlise din turn. Căzuse, cu brațele fluturând, și-și împrăștiase creierii pe strada

de jos.

Oameni pe care nu-i cunoștea îl apucaseră de mâini și de picioare și îl aruncaseră în foc. Carnea sfârâise. Durerea îl copleșise în valuri, crescând tot mai mult. Se răsucise și devenise tot mai confuz. Închisese ochii, descoperind că nu-i mai putea deschide din nou.

Apoi începuse să se văicărească.

— De ce eu? De ce eu? De ce eu?

— Pentru că, Pelut Vniel, îi zise cel care se prăjea alături de el, ai fost ambițios și ai dat greș.

Pelut se cutremurase.

— Prințul Nelesquin?

— Împăratul Nelesquin, prostule!

Bărbatul șuieră, în vreme ce sunetul unui cuțit ascuțit îi umplea urechile lui Pelut.

— Asta-i, taie ca lumea, adânc. Cei care-s aici se vor ospăta pe cinste acum.

Patru zile de oblojiri și atenție din partea mamei sale îl făcuseră pe Keles să se simtă destul de bine ca să stea pe meterezele din Moriande și să privească Forța Expediționară îndreptându-se spre nord. Keru și ceilalți războinici Helosundieni li se alăturară, în vreme ce necombatanții rămaseră în Moriande și se pregătiră pentru călătoria lor. Trupele deseiene plecară și ele, deschizând calea pentru Nalenieni și Durranieni. Chiar și Voraxanii plecară, călare pe bidiviii lor metalici, și un mare număr de *xidantzu* li se alăturară călare. Războinicii erau uniți în acțiunea lor de a-i împinge pe Turasyndieni înapoi în pustietățile lor, și existau speranțe că Virukii și-ar putea face apariția din sud și să-i ajute în misiunea lor.

Keles zâmbi. Prințesa Jasai stătea lângă el, părând încântată. La porunca Împărătesei, Jasai și Keles se căsătoriseră. Barzii începuseră deja să cânte despre iubirea lor și de scăparea atroce din Deseirion. În baladă, fugeau de Turasyndieni. Războinicii promiseseră că-i vor alunga înapoi în Pustietăți, în cinstea lor.

Prințesa, adâncită într-o conversație cu mama lui, nu-l

observă cum o privea. Cele două femei se împrieteniseră deja. Copilul lui Jasai va fi primul nepot al lui Siatsi și nimic nu va fi suficient de bun pentru el. Cumva, identitatea tatălui copilului se pierduse, deși baladele îi atribuiau lui Keles toate meritele.

Ryn Anturasi, așezat puțin mai departe de Siatsi, discuta cu Borosan Gryst. Cei doi împărtășeau aceeași fascinație pentru *gyanrigoți* și începuseră o colaborare într-un număr de proiecte.

Un ministru se apropie de Keles.

— Împărăteasa dorește să discute cu prințul.

Keles se întoarse și-o sărută pe Jasai pe obraz.

— Am să mă întorc.

Ea zâmbi și-i strânse mâna.

— O să-mi fie dor de tine.

Își retrase mâna dintr-a ei și se duse de-a lungul zidului spre turnul de pază. Gărzile *gyanrigot* se dădură la o parte. Urcă cu pas sprinten treptele din lemn, apoi făcu o plecăciune. O menținu o bucată de vreme, cu siguranță mai mult decât s-ar fi cuvenit din partea unui nobil aflat înaintea Împărătesei.

Ea-i întoarse plecăciunea, păstrând-o la fel de mult. Se îndreptă de spate și zâmbi.

— Am primit misiva ta astă-noapte. Am citit-o și-am ars-o. Desigur, sunt de acord cu planurile tale, cu toate că nu-mi prea vine să te las să părăsești Imperiul.

— Aceasta-i singura cale posibilă, Înălțimea Voastră. Keles se duse lângă ea și cercetă coloanele oștirii. Canalul de la nord de Munții Helos a devenit un râu alimentat de Virukadeen. Se află exact unde trebuie să fie un râu. Peste o generație sau două, nimeni nu-și va mai aminti că n-a fost acolo.

— Asta va fi mai cu seamă valabil pentru că-i duci pe Helosundieni în Anturasixan.

Dădu din cap.

— Tyressei nu i-a plăcut niciodată ca poporul ei să se agațe de ceea ce-au pierdut. Dintotdeauna au fost ei victimele, acum vor fi într-un teritoriu nou, care le va permite să-și plămădească propriul lor destin. Îi voi duce și pe Deseieni acolo, dar și pe alții care au pierdut atât de mult în război. O pot lua cu toții de la început. Un pământ nou, pentru un nou început.

— Și un nou început pentru tine și familia ta?

— Da. Ulan va rămâne aici. Casa Anturasi va continua să creeze cele mai bune hărți și desene din lume. Imperiul nu va pierde asta.

Împărăteasa zâmbi.

— Vom pierde doar abilitatea de a modela lumea.

— Nicidecum, Maiestate. Se întoarse și arătă spre sud, spre macaralele care ridicau bolovani, punându-i locul lor pentru reconstruirea celor nouă poduri. Oamenii s-au apucat deja să plămădească lumea.

— Dar tu ești în stare să faci toate astea doar imaginându-ți-le.

— Da, aș putea să impun tuturor concepția mea asupra realității, însă n-am să fac asta. Clătină din cap. Trebuie să-și construiască propria lor lume. Dacă nu fac sacrificii, aceasta nu va avea nicio valoare pentru ei. Dacă știu că-i pot salva, nu se vor strădui niciodată să se salveze singuri. Oamenii care nu privesc spre viitor nici nu au viitor. Ei doar așteaptă să se instaleze decăderea.

Ea-și ridică o sprânceană.

— Dar cu puterea de care dispui, nu simți tentația de a o folosi?

— Am văzut ce poate această forță să provoace în lume. Își privi mâinile. Știu că ea poate fi utilizată în scopuri bune, dar mai știu și că nu sunt destul de deștept ca să pot prevedea fiecare posibilă consecință a folosirii ei. Din acest motiv, nici n-am s-o utilizez.

— Nici chiar dacă prin folosirea ei ai face să se deschidă o singură floare și ai aduce, astfel, un zâmbet pe fața soției tale?

— Nu. Am făcut deja prea multe. Aș vrea să plec în Anturasixan împreună cu familia mea. Mă voi ocupa de bunicul meu până moare, iar după aceea mă voi bucura de nepoții mei.

— S-ar putea ca zeii să aibă alte planuri cu tine.

— Dacă ei așa vor. Keles zâmbi. Îmi amintesc de vremea când doi dintre ei erau oameni, unul dintre ei fratele meu geamăn. Până acum, au fost buni cu mine și nădăjduiesc că vor rămâne așa și pe viitor.

Epilog
Ziua a 32-a, Luna Liliacului, Anul Șobolanului
Al 8-lea an al Dinastiei de Jad
Al 6-lea an de la Războiul Turasyndian
Drumul Imperial de Sud, Nalenyr

Un bătrân aproape orb se sprijinea din greu în bastonul său în vreme ce urca dealul.

— Iată-l, Moriande, cel mai grandios oraș din întreaga lume.

— Știu, bunicule. Acum locuim acolo, îți amintești?

Matut dădu din cap.

— Bineînțeles că-mi amintesc, Dunos. Îmi amintesc multe lucruri. S-ar putea să mă crezi doar un smintit bătrân, care abia se mai ține pe picioare, însă îmi amintesc cum mergeam pe acest drum cu tine și cu tatăl tău. Și-mi amintesc de un maestru spadasin, care arăta cam la fel ca al tău, însă nu atât de măreț. Consortul Împărătesei și toate cele.

— Nu, bunicule.

Dunos privi înapoi, acolo unde Moraven și Ciras dădeau o mână de ajutor la împingerea unei căruțe pe ultimii metri în sus pe deal.

— Sunt sigur că nu era atât de măreț precum Maestrul meu, ca oricare dintre ei.

— Și-mi amintesc de acest loc.

— Da, bunicule, banditii.

Dunos privi din nou spre nord, în vreme ce trei siluete se strecurară afară din pădure, ieșind pe drum ca să-l blocheze.

Matut aruncă o privire piezișă.

— N-ar fi trebuit să spui asta, Dunos. Le-ai dat idei zeilor.

Banditul din mijloc, înveșmântat într-o robă care fusese albă odată, cu un urs roșu, fioros, pe piept, ca emblemă, își ținea mâinile pe mânerele celor două săbii ale sale.

— Bun venit pe Drumul Imperial. Eu și tovarășii mei ținem drumul liber și fără banditi. Sunt convins că doriți să vă arătați recunoștința.

Dunos păși înainte și făcu o plecăciune.

— Sunt un *xidantzu*. Nu doresc să fie rănit cineva. Acești oameni au călătorit împreună cu maeștrii mei și cu mine. Ei se află sub protecția noastră. Nu vă costă nimic să vă vedeți de drum.

Banditul râse și tovarășii lui jerpeliți îi ținură isonul.

— Ești un băietan cu un braț ologit. Nu mi-e teamă de tine. Eu sunt Turren Xandao. Sunt în rangul superior, așa că tu și maeștrii tăi ar trebui s-o luați la goană. Pe tine te las să treci, dar nu și pe ceilalți.

— Eu sunt Dunos Ameryne, din *Serrianul* Jatan. Dacă vrei să lupți, stabilește condițiile.

— Până la moarte, puiule. Bărbatul râse și-și trase ambele săbii. Nu mi-e frică de tine.

— Nu încă.

Dunos își scoase încet sabia.

— Trasează un cerc.

Cuarț de culoare galbenă (n. tr.).
Oxid natural de fier, foarte dur, de culoare roșie sau brună, cu luciu semimetalic (n. tr.).